

Dr. V. V. ராமாநுஜன்

ஸ்ரீவெங்கடாபுரம் உருப்பட்டுர் ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர், ஸ்ரீமதி ரங்கநாயகி அம்மாள் தம்பதியின் மூத்த பிள்ளையாய் ரெளத்ரி ஹ புரட்டாசி மீ (24-9-1920) அன்று பிறந்தார். திருவல்லிக்கேணி ஹிந்து ஹைஸ் ஸ்கூல், லயோலா மற்றும் ப்ரெஸிடென்ஸி கல்லூரிகளில் படித்து ரசாயனத் துறையில்

முதுநிலைப்பட்டமும் அமெரிக்காவிலுள்ள ட்யுலேன் பல்கலைக் கழகத்தில் ஆராய்ச்சிப்பட்டம் பெற்று அண்ணாமலை மற்றும் சென்னை பல்கலைக்கழகங்களில் பேராசிரியராக 45 ஆண்டுகள் பணி புரிந்து ஓய்வு பெற்றார்.

சிறுவயதிலிருந்தே பகவத்கைங்கர்யத்திலும் ஸம்ப்ரதாய அறிவை வளர்த்துக்கொள்வதிலும் ஊக்கம் கொண்டு அருளிச்செயல், உபயுக்த வேதபாகங்கள், பூர்வாசார்ய ஸ்தோத்ரங்கள் (மூலம்) கற்று ஸ்ரீகாஞ்சி ப்ர.ப. அண்ணங்கராசாரிய ஸ்வாமி, ஸ்ரீ காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமி, ஸ்ரீ நல்லான் ராமகிருஷ்ணய்யங்கார் ஸ்வாமி, ஸ்ரீவேளுக்குடிவரதாசார்ய ஸ்வாமி, ஸ்ரீதிருநாராயணபுரம் சதாபி ஷேகம் ஸ்வாமி முதலான பேரறிஞர்கள் திருவடிகளில் பணிந்து ஸ்ரீவை ஷ்ணவ க்ரந்தங்களை வரியடைவே அறியக்கற்று வல்லவரானார்.

கடந்த 20 ஆண்டுகாலமாக யதிராஜ பாதுகா எனும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ மாத இதழை ஆசிரியராக விருந்து நடத்திவரும் ஸ்ரீராமாநுஜன் பல நூற்றுக்கணக்கான ஸம்ப்ரதாயக் கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். பல சிறப்பு மலர்களைப் புதிப்பித்துள்ள இவர் யதீந்த்ரப்ரவணப்ரபாவம் எனும் பூர்வாசார்ய க்ரந்தத்தை சுமார் ஒரு நூற்றாண்டு காலத்துக்குப் பின் முதலாக 1992ல் புதிப்பித்து வெளியிட்டார். ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாம விளக்கவுரை, கத்யத்ரய விரிவுரை (ஆங்கிலம்), பகவத் கீதாஸாரம், சிறையிருந்தவளேற்றம், திருக்கோளுரம்மாள் திருவல்லிக்கேணியம்மாள் ரகஸியங்கள் விவரணம், மற்றும் பல நூல்களையும் தாமேயெழுதி வெளியிட்டுள்ளார். ப்ரவசனப்பணியிலும் - உபந்யாஸங்கள், க்ரந்தகாலகேஷபங்கள் - ஆர்வத்துடன் ஈடுபட்டு வருகிறார்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

ஸ்ரீ

மும்மணிகள் ரகசியம்

(திருக்கோளம்மாள், திருவல்லிக்கேணியம்மாள் சின்னியம்மாள் வார்த்தைகள்)

முழுவிவரணத்துடன்

Dr. V. V. ராமாநுஜன்

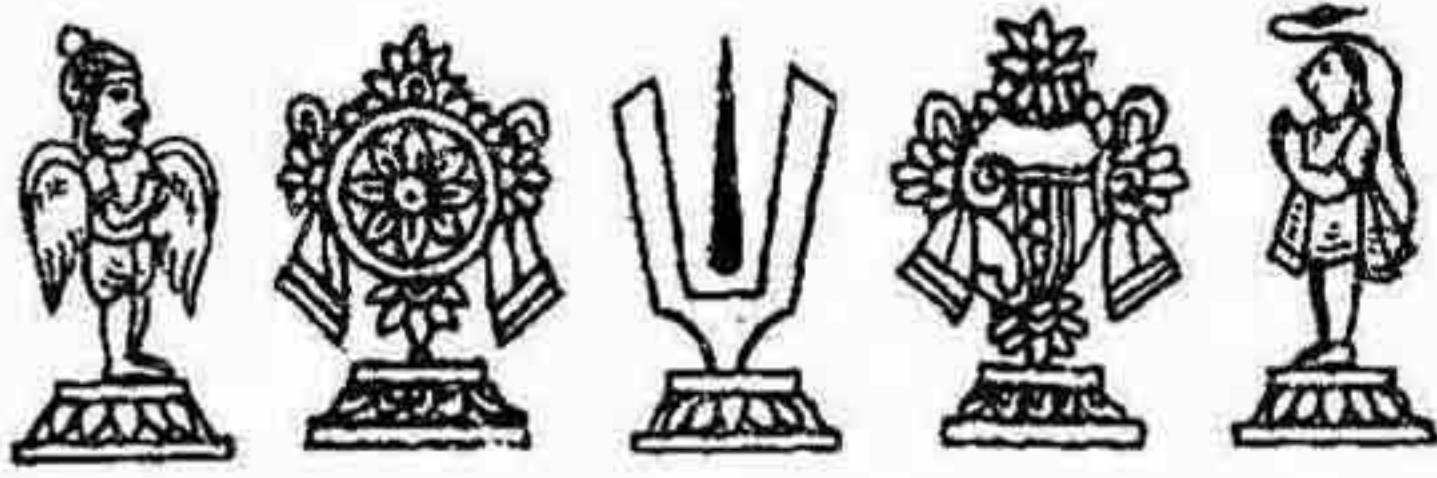
(ஆசிரியர், யதிராஜ பாதுகா)

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

ஸ்ரீரங்கப்பிரியா புதிப்பகம்

திருவல்லிக்கேணி

மும்மணிகள் ரகசியம்

திருக்கோளுரம்மாள், திருவல்லிக்கேணியம்மாள்
— சின்னியம்மாள் வார்த்தைகள் விவரணம்

எழுதியவர்

Dr.V.V. ராமாநுஜன், M.A., M.Sc., Ph.D.

பேராசிரியர் (ஓய்வு) சென்னை பல்கலைக்கழகம்

ஆசிரியர் **யதிராஜ பாதுகா**

வெளியீடு

ஸ்ரீ ரங்கப்ரியா பதிப்பகம்

68. டி.பி. கோயில் தெரு

திருவல்லிக்கேணி

சென்னை 600 005

உரிமைகள் யாவும்
ஆசிரியருக்கே
முதல் பதிப்பு 2000

விலை ரூ 45.00

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீ மதே ராமாநுஜாய நம:

திருக்கோளுரம்மாள் வார்த்தை

திருக்கோளூர் பெண்பிள்ளை ரஹசியம்

விவரணம்

Dr. V. V. ராமாநுஜன் M.A., M.Sc., Ph.D

பேராசிரிர் சென்னை பல்கலைக் கழகம் (ஓய்வு)

ஆசிரியர், யதிராஜ பாதுகா

வெளியீடு

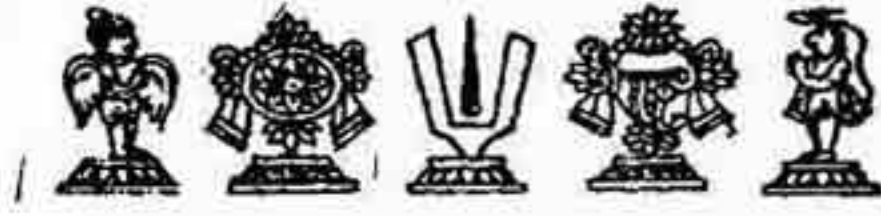
ரங்கப்ரியா பதிப்பகம்

68 டி.பி.கோயில் தெரு,

திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-5

அச்சிட்டோர் :

R.N.R. Printers & Publishers, Chennai - 600 005, Ph : 844 18 56

மும்மணிகள் ரகசியம்

அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம்

மும்மணிகளாவார் திருக்கோளூர் பெண்பிள்ளை, திருவல்லிக்கேணிப் பெண்பிள்ளை மற்றும் சின்னியம்மாள் என்ற பெண்மணிகள். திருக்கோளூரம்மாள் எம்பெருமானாரிடம் விண்ணப்பித்த 81 வார்த்தைகள் 12000ப் படி குருபரம்பார ப்ரபாவத்திலும் ஸ்ரீவானமாமலை மடம் வெளியீடான ஸ்ரீ வரமங்கை முநி வைபவம் எனும் நூலிலும் உள்ளவை. இவ்வார்த்தைகளைத் திருவாய் மொழிப் பிள்ளையிடமிருந்து ஒன்றான ஸ்ரீவானமலை (பொன்னடிக்கால்) ஜீயர் ஸ்வாமி பெற்று பலருக்கும் அருளிச் செய்ததாக வரலாறு கூறப்படுகிறது.

திருக்கோளூரம்மாள் வார்த்தைகளையடியொற்றியவை திருவல்லிக் கேணிப் பெண்பிள்ளை (அம்மாள்) ஸ்ரீ மணவாளமாமுனிகளிடம் விண்ணப் பித்தாகச் சொல்லப்படும் 108 வார்த்தைகள். இவற்றை ஒன்றான ஸ்ரீவானமலை ஜீயர்ஸ்வாமி தமது ஸஹாத்யாயியான பெரியபட்டர் பிரான் ஜீயரிடம் சொல்லி வெளியிட்டதாகக் கூறப்படும். இவ்வார்த்தைகளில் புராணங்களிலுள்ள வையும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸாரார்த்தங்களை வெளியிடுமவையுமான நிகழ்ச்சிகள் ஆழ்வார்களின் திருவாக்குகள் சில அவர்கள் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகள் சில புராணக்கதைகள் பல அருளிச் செயல் வ்யாக்யனங்களிலுள்ள ஐதிஹ்யங்கள், இப்படிப் பலதறப்பட்ட பல ரஸமான, நாமவச்யம் அறிய வேண்டும்வையான விஷயங்களையும் காணலாம்

சின்னியம்மாள் வார்த்தை (ரகசியம்) ஒன்றான ஸ்ரீவானமாமலை ஜீயர் ஸ்வாமி வைபவத்தில் காண்பவை. இது ஜீயர் ஸ்வாமிக்கும் அவர் திருவடி ஸம்பந்தியான சின்னியம்மாளுக்கு நடுத்த ஸம்வாத ரூபமாக அமைந்துள்ளது. இது பக்க அளவில் மிகச் சிறியதாயினும் ஸம்பந்தாயார்த் தங்கள் பொதிந்தவை.

திருவல்லிக்கேணியம்மாள் வார்த்தை என்பவை திருக்கோளூர் பெண்பிள்ளை வார்த்தைகளை முன்னோடியாகக் கொண்டு அவற்றையொத்த பிற்சேர்க்கை என்னலாம். இப்படியொரு மூலத்தைக் கற்பனை செய்தது அடியேன் தாயார் ஸ்ரீரங்கப்ரியா அம்மாள் மனதிலெழுந்த கருத்தாம். அவற்றில் சிலவற்றை அவரே எழுதிவைத்திருந்தார். பல வாக்கியங்களை அடியேன் சேர்த்து விவரணமும் எழுதி யதிராஜ பாதுகா மாத இதழ்களில் வெளியிட்டு முடித்தேன். இப்போது தனிநூல் வடிவில் வெளியிடலாகிறது.

திருக்கோளூரம்மாள் வார்த்தைகளைப் போல மற்றவைகளையும் ஆஸ்திகர்கள் உகந்து ஏற்பரென நம்புகிறேன்.

திருவல்லிக்கேணி
1.10.2000

ஸ்ரீவைஷ்ணவ பாததூளி
V.V. ராமாநுஜன்

ஸ்ரீ திருக்கோளுரம்மாள் வார்த்தை

முன்னுரை

(முதல் பதிப்பு)

எம்பெருமானார் வாழ்க்கையில் நடந்துள்ள சில நிகழ்ச்சிகள் சிறியதாய்த் தோன்றினாலும் நம்மை மெய்சிலிர்க்கவும் சிந்திக்கவும் வைக்கின்றன. ஜகதாசாரியராயிருப்பினும் அவர் குழந்தையுள்ளம் படைத்தவராகவும் எளிமையே உருவானவராகவும், பேதைக்கும் பெண்ணுக்கும் கிட்டுபடியாகவும் வாழ்ந்தார். ஒரு சமயம் ஸ்ரீரங்கத்தில் வீதியில் தெரு மண்ணில் "பெருமாள் விளையாட்டு" விளையாடிக் கொண்டிருந்த சிறுபிள்ளைகள் மண்ணிலே பெருமாள், கோயில் திருவோலக்கம், பிரஸாதம் எல்லாவற்றையும் கற்பித்து விளையாடி மகிழ்ந்திருக்க, அங்கு ஸ்வாமி அகஸ்மாத்தாக வரக்கண்டு "ஐயா! இதோ உமது பெருமாள்! இதோ ப்ரஸாதம்! பெற்றுக் கொள்ளும்" என்று ஒருபிள்ளை மண்ணை முகந்து கொடுக்க, இவரும் தண்டனிட்டு, "தந்யோஸ்மி? என்று அம்மண்ணைத் தமது காஷாயத்தில் பெற்றுக் கொண்டு அப்பிள்ளைகளை மகிழ்வித்துத் தாமும் மகிழ்ந்ததாக அறிகிறோம்.

இன்னுமொரு சமயம், பாண்டிய நாட்டு யாத்திரையில் திருப்புளிங்குடி காய்சினவேந்தப் பெருமானை ஸேவித்துவிட்டு ஆழ்வார் திருநகரிக்குச் செல்ல வேண்டியவர் அங்கு கண்ட இரண்டு இளம்பெண்களை திருக்குருகூர் எவ்வளவு தூரமுள்ளது? என்று வினவ, அவர்கள் இவரை இன்னாரென்று அறியாமையால் துடுக்காக "ஸ்வாமிக்குத் திருவாய்மொழி தெரியாதோ? *கூவுதல் வருதல் செய்திடாய் (9 2 11) என்று ஆழ்வார் பாடியுள்ளாரே?" என்ன, திருப்புளிங்குடிக்கு திருநகரி கூப்பிடு தூரம் என்று அவர்கள் இப்படி சொல்வதைக் கண்டு அவர்களிடம் ஒரு பெரிய பாடம் கற்றவராக மகிழ்ந்து அவர்களை விழுந்து வணங்கியதாக நூல்களில் சரித்திரம் காண்கிறோம்.

ஸ்வாமி ஆழ்வாரைச் சென்று வணங்கிவிட்டு வைத்தமாநிதிப் பெருமாள் பள்ளிகொண்டுள்ளதும் மதுரகவியாழ்வாரின் அவதார ஸ்தலமுமான திருக்கோளுருக்குச் சென்று கொண்டிருக்கையில் ஒரு பெண்பிள்ளை வந்து தண்டனிட அவளை "எங்கு நின்றும் வந்தாய்

பிள்ளாய்? எங்கு செல்வது?" என்று வினவ, "திருக்கோளுரினின்றும் செல்கிறேன். எங்குச் சென்றாலும் ஒன்றே" என்று விரக்தியுடன் பதிலளிக்க "திண்ணமென் இளமான் புகழார் திருக்கோளுரே" (6-7-1) என்னும் புகழார் உனக்குப் புறப்படுமுராவதே! எப்பாடுபட்டாவது இவ்வூரில் இருப்பதல்லாவோ தக்கது?" என்ன, அப்பெண்பிள்ளை "முசல்புழுக்கை வரப்பிலிருந்தாலென்ன? வயலிருந்தாலென்ன? ஞானஞ்ன்யமான இவ்வடியாள் எங்கிருந்தாலென்ன? ஸ்வாமி போல்வார் வைத்தமாநிதியை மாங்களாசாஸனம் மண்ணினால் அவனைச்வர்யமும் பெருமையும் பெருகும்" என்று கூறி இதற்குச் சான்றாக "அழைத்து வருகிறேன் என்றேனோ? அக்ரூரரைப் போலே? என்று தொடங்கி 81 வாக்கியங்களை விண்ணப்பித்ததாகச் சரித்திரம் 12000 படி குருபரம்பராப்ரபாவம் எனும் நூலில் காண்கிறது. இவ்வாக்கியங்களின் பலரும் நன்கறிந்த இதிஹாஸ புராண நிகழ்ச்சிகளும் ஆசாரியர்களின் சரித்திரங்களில் காணும் நிகழ்ச்சிகளும் உண்டு; எளிதில் புரியாத சில வசனங்களுள் காணும் நிகழ்ச்சிகளும் உண்டு; உடையவர் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகள் தொடர்புள்ள சில வாக்கியங்களும் காணப்படுகின்றன. ஒன்றிரண்டு (76,78) பிற்கால நிகழ்ச்சிகளாகத் தோற்றுகையால் பிற்சேர்க்கையோ என ஐயுற இடமுண்டு.

இத்தொடர்பில் திருமலை அநந்தாழ்வான் வார்த்தை ஒன்றும் அறியத்தக்கது. அவர் திருக்கோளுருக்கு பெருமானை மங்களாசாஸனம் பண்ண எழுந்தருளியபோது ஒருவன் மூட்டை முடிச்சுடன் வெளியேறுவது கண்டு அவனை அழைத்து விசாரித்து அவன் பிழைப்புதேடி வெளியூர் செல்வதறிந்து "கழுதை மேய்த்தாவது இவ்வூரில் வாழப்பார்க்காமல் ஊரை விட்டு போவதே" என்று வருந்திக்கூறியதாக வரலாறு.

இவ்வாக்கியங்கள் ஒவ்வொன்றும் அடியேனுடையதாயார் ஆராய்ந்து விளக்கி, குறிப்புகளும் எழுதிவைத்து தமது நண்பர்களிடையே பிரசாரம் செய்து வந்தார். இது சுமார் 40-50 ஆண்டுகளுக்கு முன் நடந்தது. அடியேனுடைய ஸம்பந்தாய ஞானத்துக்கு அடிகோலியவர் அடியேனுடைய தாயாரே, அவருக்கு ஸ்ரீராமாயணம், மஹாபாரதம், திவ்யப்ரபந்தங்கள், பல புராணங்கள் யாவற்றிலும் நல்ல அறிவு இருந்தது. அவர் வாழ்நாளில் இந்த வாக்கியவிளக்கத்தில் அடியேன் அதிக ஆர்வம் காட்டாது பெருங்குறையே, 'பின்னர் திருவல்லிக்கேணியில் அடியேனுடைய பழையமாணவர் ஒருவரின் பெற்றோரான ஸ்ரீ T.K. ராமாநுஜதாஸரும்

ஸ்ரீமதி ஸ்ரீதேவி அம்மையாரும் "திருக்கோளூர் பெண்பிள்ளை ரஹஸ்யம்" என்றொரு நூல் வெளியிடுவதறிந்து, எனது தாயர் எழுதி வைத்துள்ளவை பற்றி அவர்களிடம் சொன்னேன். அவர்களும் "சில வாக்கியங்களுக்குப்பொருளே விளங்கவில்லை. உங்கள் தாயாருடைய குறிப்புகளைத் தந்துதவுங்கள்" என்று கேட்க, அக்குறிப்பு களை அவர்கள் பயன்படுத்திப் கொள்ளும்படி கொடுத்தேன். இதை அவர்கள் 1976ல் வெளியிட்ட நூலில் நன்றி கூறுவதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். பல வாக்கியங்களுக்கு அடியேன் தாயார் குறிப்பிலுள்ள விஷயங்களைப் பயன் படுத்தியுள்ளனர்.

அடியேன் தாயார் எழுதி வைத்திருந்த கையெழுத்துப்ரதியைப் பரிசீலித்து, பரிஷ்கரித்து விரிவாக்கி எழுதி இப்போது வெளியிடுகிறேன். அடியேன் செய்துள்ள சில மாற்றங்களை அவர் உகந்து ஏற்பார் என்றே நம்புகிறேன். எப்போதோ செய்திருக்க வேண்டியதை இப்போதாவது செய்யப் பெறுகிறோமே என்ற மனநிறைவுடன் இதை அவர் திருவடிகளில் நினைவஞ்ஜலியாக ஸமர்ப்பித்து வெளியிடுகிறேன்.

அடியேன் தாயார் திருநாமம் வெங்கடாபுரம் ரங்கநாயகி அம்மாள் என்பது. திருவல்லிக்கேணியில் ஒரு ஆசார அநுட்டானம் மிக்க குடும்பத்தில் மூத்த குமாரத்தியாகப் பிறந்தவர். அக்காலத்தில் ஆரம்பப்பள்ளிக்குமேல் அவர் படிக்க வாய்ப்பில்லை. சிறுவயதிலேயே சிங்கப் பெருமாள் கோயிலையடுத்த வெங்கிடாபுரம் என்ற கிராமத்தில் வாழ்க்கைப்பட்டு அங்கேயே குடியேறி குடும்பம் நடத்தினார். ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதிப் பெருமாளிடம் ஆழ்ந்த பக்தியுள்ளவர். ஓய்ந்த நேரத்திலெல்லாம் பலவித நூல்களையும் ஆர்வத்துடன் படிப்பார். பட்டணம் வரும்போதெல்லாம் மஹான்களின் உபன்யாஸங்களையும் கேட்பார். அவருடைய பாக்யம் அவர் தகப்பனார் ஸ்ரீ N. L. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் ஸ்ரீராமாயணம், மஹாபாரதம், புராணங்கள் மஹாவித்வான் ஸ்ரீகாஞ்சி, ஸ்ரீ P.B.A. ஸ்வாமி அருளிய திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகை போன்ற பல நூல்களையும் அவருக்கு வாசிக்க வாய்ப்பளித்து, ஊக்கவித்தார். அம்மா அவர்கள் "ரங்கப்பிரியா" என்ற பெயரில் "பக்தன்" முதலான சில ஸஞ்சிகைகளுக்கு விஷயதானம் செய்ததுண்டு. அவர் தமது முதிய பிராயத்தில் பரமபதித்து 25 ஆண்டுகளாகின்றன. அம்மா திருக்கோளூரம்மாள் வார்த்தைகளுக்குப் போலியாய் "திருவல்லிக்கேணி அம்மாள் வார்த்தை" என்ற ஒருசிறு நூலையும்

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமா நுஜாய நம:

திருக்கோளுரம்மாள் வார்த்தை

(திருக்கோளூர் பெண்பிள்ளை ரகசியம்)

பன்னீராயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவத்திலுள்ள மூலபக்திகள்:-
திருக்கோளூக்கு எம்பெருமானாரெழுந்தருளும்போது திருக்கோளூரில்
நின்றும் ஒரு பெண்பிள்ளை யெதிரே வந்து தண்டனிட்டு நிற்க,
"பெண்ணே! நீ எங்கு நின்றும் விடை கொண்டாய்?" என்று கேட்டருள,
அப்பெண்ணும் திருக்கோளூரில் நின்றும் விடை கொண்டேனென்று
விண்ணப்பஞ் செய்ய, அதனைத் திருச்செவி சாத்தியருளிய
எம்பெருமானார், "ஒருவர் கூறையை (உடுத்துணியை) எழுவர் உடுத்தி,
காய்கிழங்கு சாப்பிட்டு (இப்படி மிகவும் சிரமப்பட்டாவது)
*திண்ணமென் இளமான் புகழார் திருக்கோளூரே" என்கிறபடியே
எல்லாருக்கும் புகழார் உனக்குப் புறப்படுமுராயிற்றே?" என்றருளிச்
செய்தார். அதைக் கேட்ட அந்தப் பெண்பிள்ளை, அடியேன்
நாயன்தே-நாயன்தே!

1. அழைத்து வருகிறேன் என்றேனோ அக்ருரைப்போல.
2. அகமொழித்து விட்டேனோ விதுரைப் போலே
3. தேஹத்தை விட்டேனோ ருஷி பத்னியைப் போலே
4. தசமுகனைச் செற்றேனோ பிராட்டியைப் போலே
5. பிணமெழுப்பி விட்டேனோ தொண்டைமானைப் போலே
6. பிணவிருந்திட்டேனோ கண்டாகர்ணனைப் போலே
7. தாய்க்கோலஞ் செய்தேனோ அநஸூயைப் போலே
8. தந்தையெங்கேயென்றேனோ துருவனைப் போலே
9. மூன்றெழுத்துச் சொன்னேனோ கூதரபந்துவைப் போலே
10. முதலடியைப் பெற்றேனோ அகலிகையைப் போலே
11. பிஞ்சாய்ப் பழுத்தேனோ ஆண்டானைப் போலே

எழுதியுள்ளார். திருக்கோளூரம்மாள் வார்த்தைகளை விளக்கத்துடன்
வெளியீடுவதில் மிகவும் பெருமை கொள்கிறேன். இவ்வெளியீட்டுக்கு
நிதியுதவியளித்த திருமலை திருப்பதி தேவஸ்த்தானத்தினருக்கு
அடியேன் நன்றிக்கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

"ஸ்ரீநிவாஸரங்கம்"
திருவல்லிக்கேனி
1 - 12 - 1993

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ பாததூளி
V.V. ராமாநுஜன்

இரண்டாம் பதிப்பு

எம்பெருமானார் கருபையால் இந்த நூல் இரண்டாம் பதிப்பு
வெளியிட ப்ராப்தமாகிறது. இந்த வாய்ப்பினைப் பயன்படுத்தி சில
வார்த்தை விவரணங்களில் மேலும் பரிஷ்காரங்களைச் செய்துள்ளேன்.
கூட திருவல்லிக்கேணியம்மாள் வார்த்தை (ரகசியம்) சின்னியம்மாள்
வார்த்தை (ரகசியம்) விவரணத்துடன் சேர்த்துள்ளேன்.

26-2-2000

நூலாசிரியர்

அடியேன் தாயார்

ஸ்ரீமதி ரங்கநாயகி அம்மாள் [ஸ்ரீரங்கப்ரியா]
திருவடிகளில் இந்நூலை நினைவஞ்சலியாக
ஸமர்ப்பிக்கிறேன்

12. எம்பெருமான் என்றேனோ பட்டர்பிரான் போலே
13. ஆராய்ந்து விட்டேனோ திருமழிசையார் போலே
14. நான் (அவன்) சிறியனென்றேனோ ஆழ்வாரைப் போலே
15. ஏதேனுமென்றேனோ குலசேகரர் போலே
16. யான் ஸத்தியமென்றேனோ க்ருஷ்ணனைப் போலே
17. அடையாள்ஞ் சொன்னேனோ கயந்தனையினைப் போலே
18. அந்தரங்கஞ்சொன்னேனோ த்ரிஜடையைப் போலே
19. அவன் தெய்வமென்றேனோ மண்டோதரியைப் போலே
20. அஹம்வேத்மி என்றேனோ விசுவாமித்திரரைப் போலே
21. தேவமற்றறியே(னென்றே)னோ மதுரகவியார் போலே
22. தெய்வத்தைப் பெற்றேனோ தேவகியார் போலே
23. ஆழிமறையென்றேனோ வஸுதேவரைப் போலே
24. ஆயனை(னாய்) வளர்த்தேனோ யசோதையாரைப் போலே
25. அநுயாத்ரஞ் செய்தேனோ அணிலங்களைப் போலே
26. அவல் பொரியை ஈந்தேனோ குசேலரைப் போலே
27. ஆயுதங்களீந்தேனோ அகஸ்தியரைப் போலே
28. அந்தரங்கம் புக்கேனோ சஞ்ஜயனைப் போலே
29. கர்மத்தாற் பெற்றேனோ ஜனகரைப் போலே
30. கடித்தவனைக் கண்டேனோ திருமங்கையார் போலே
31. குடை முதலானதானேனோ அனந்தாழ்வான் போலே
32. கொண்டு திரிந்தேனோ திருவடியைப் போலே
33. இளைப்பு விடாய் தீர்த்தேனோ நம்பாடுவான் போலே
34. இடைகழியில் கண்டேனோ முதலாழ்வார்களைப் போலே
35. இருமன்னர்(ரைப்) பெற்றேனோ வால்மீகியைப் போலே
36. இருமாலையீந்தேனோ தொண்டரடிப்பொடியார் போலே
37. அவனுரைக்கப் பெற்றேனோ திருக்கச்சியார் போலே
38. அவன் மேனியர்னேனோ திருப்பாணர் போலே
39. அனுப்பிவையுமென்றேனோ வசிஷ்டரைப் போலே

40. அடிவாங்கினேனோ கொங்கிற்பிராட்டியைப் போலே
41. மன்பூவையிட்டேனோ குரவநம்பியைப் போலே
42. மூலமென்றழைத்தேனோ கஜராஜனைப் போலே
43. பூசக்கொடுத்தேனோ கூனியைப் போலே
44. பூவைக்கொடுத்தேனோ மாலாகாரரைப் போலே
45. வழியடிமை செய்தேனோ லக்ஷ்மணனைப் போலே
46. வைத்தவிடத்திருந்தேனோ பரதனைப் போலே
47. அக்கரைக்கே விட்டேனோ குஹப்பெருமானைப் போலே
48. அர்க்கனுடன் பொருதேனோ பெரியவுடையார் போலே
49. இக்கரைக்கே சென்றேனோ விபீஷணனைப் போலே
50. இனியதென்று வைத்தேனோ சபரியைப் போலே
51. இங்குமுண்டென்றேனோ ப்ரஹ்லாதனைப் போலே
52. இங்கில்லையென்றேனோ ததிபாண்டனைப் போலே
53. காட்டுக்குப் போனேனோ பெருமானைப் போலே
54. கண்டு வந்தேனென்றேனோ திருவடியைப் போலே
55. இருகையும் விட்டேனோ திரௌபதியைப் போலே
56. இங்கு பால் பொங்குமென்றேனோ வடுகநம்பியை போலே
57. இருமிடறு பிடித்தேனோ செல்வப்பிள்ளையைப் போலே
58. நில்லென்று(னப்) பெற்றேனோ இடையாற்றூர் நம்பியைப் போலே
59. நெடுந்தூரம் போனேனோ நாதமுனியைப் போலே
60. அவன் போனானென்றேனோ மாருதியாண்டான் போலே
61. அவன் வேண்டாமென்றேனோ ஆழ்வானைப் போலே
62. அத்வைதம் வென்றேனோ எம்பெருமானாரைப் போலே
63. அருளாழி(ழம்) கண்டேனோ நல்லானைப் போலே
64. அனந்தபுரம் புக்கேனோ ஆளவந்தாரைப் போலே
65. ஆரியனைப் பிரிந்தேனோ தெய்வாரியாண்டான் போலே
66. அந்தாதி சொன்னேனோ அமுதனாரைப் போலே

67. அநுகூலஞ் சொன்னேனோ மால்யவானைப் போலே
68. கள்வனிவனன்றேனோ லோககுருவைப் போலே
69. கடலோசையென்றேனோ பெரியநம்பியைப் போலே
70. சுற்றிக் கிடந்தேனோ மாலையாண்டான் போலே
71. குளுறவு கொண்டேனோ கோட்டியூராரைப் போலே
72. உயிராய் பெற்றேனோ ஊமையைப் போலே
73. உடம்பை வெறுத்தேனோ நறையூராரைப் போலே
74. என்னைப் போலென்றேனோ உபரிசரனைப் போலே
75. யான் சிறியனென்றேனோ திருமலை நம்பியைப் போலே
76. நீரில் குதித்தேனோ கணபுரத்தானைப் போலே
77. நீரோருகங்கொண்டேனோ காசிசிங்கனைப் போலே
78. வாக்கினால் வென்றேனோ பட்டரைப் போலே
79. வாயிற்கையிட்டேனோ எம்பாரைப் போலே
80. தோள்காட்டி வந்தேனோ பட்டரைப் போலே
81. துறைவேறு செய்தேனோ பகவரைப் போலே

இத்யாதியின்படியே *மைந்நின்றவரை போலும் திருவுருவ வாட்டாற்றாற்கு எந்நன்றி செய்தேனோ என்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே?" என்கிறபடி இப்படிப்பட்ட ஞானங்களுடைய ஞானத்திலே பொருத்தமுடைய ஜ்ஞானம் அடியேக்குண்டாகில் திருக்கோளூரில் விடைகொள்ளலாம். அந்த ஞானம் அடியேனுக்கில்லை. முசல்புழுக்கை வயலிலே கிடந்தென்? வரப்பிலே கிடந்தென்? தேவரீர் எழுந்தருளி மங்களாசாஸனம் செய்தருளினால் வைத்த மாநிதிக்கும் மதுரகவிக்கும் நித்யோத்ஸவபுகேஷாத்ஸவ, 'மாலேஸாத்ஸவ ஸம்வத்ஸரோத்ஸவாதிகளுமுண்டாகும்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, அதைத்திருச்செவி சாத்திப் போரவுகந்தருளி அந்த பெண் பிள்ளையின் திருமானிகைக் கெழுந்தருளி தளிகைபண்ணச் சொல்லி தாமமுது செய்தருளி தளிகை ப்ரஸாதமும் ஸ்ரீபாததீர்த்தமும் அப்பெண்பிள்ளைக்கு ஸாதித் தருளினாரென்று திருவாய்மொழிப் பிள்ளையருளிச் செய்தா ரென்று பெரியவானமாமலை ஜீயர் அருளிக் செய்தருளினார்.

திருக்கோளூரம்மாள் வார்த்தை விவரணம்

1. அழைத்துவருகிறேனென்றேனோ அக்ருரரைப்போலே?

*ஒருத்தி மகனாய்ப் பிரந்து ஓரிரவில் ஒருத்தி மகனாய் ஒளித்து வளரத் தரிக்கிலானாகித் தான் தீங்குநினைத்த கஞ்சன் என்கிறபடியே வசுதேவ தேவகிகளுக்குப் பிள்ளையாய்ப் பிறந்த க்ருஷ்ணன் ஆய்ப்பாடியில் யசோதை-நந்தகோப குமாரனாய் வளர்வதறிந்த கம்ஸன் அவன் தனக்கு எமன் என்பதால் அவன் அதிகம் வளரு முன்னரே முடித்துவிட சூழ்ச்சி செய்தான். அதாவது விற்பெறுவிழவு என்று ஒரு பெருவிழாவை ஏற்பாடு செய்து அதற்குக் கண்ணன் பலராமன் இருவரையும் அழைத்துவரச்செய்து, கண்ணன் பலராமன் இருவரையும் வஞ்சனையாகக் கொல்ல எண்ணினான். அதற்காக வசுதேவரின் நெருங்கிய உறவினரும் யாதவ குலத்தவருமான அக்ருரரையழைத்து, "அக்ருரரே! நீர் ஆய்ப்பாடிக்குச் சென்று நந்தனையும் அவன் பிள்ளைகளையும் நான் நடத்தவிருக்கும் தநுர் யாகத்துக்கு அழைத்துவரவேணும். அப்பிள்ளைகளை முடிக்க பட்டத்து யானையான குவலயாபீடமும், ராஜமல்லர்களான சாணூரன் முஷ்டிகன் இருவரும் ஸித்தமாக இருப்பார்கள். அப்பிள்ளைகளை முடித்தால்தான் நான் நிம்மதியாக வாழமுடியும். நீர் தேரில் சென்று "அவர்களுிடம் நல்வார்த்தை சொல்லி இங்கு அழைத்து வாரும்" என்று கட்டளையிட்டான். அக்ருரர் கண்ணனிடம் மிகவும் அன்பு பூண்டவர் அறிவுமிக்கவர், கண்ணன் பரமபுருஷனான நாராயணனின் அவதாரம் என்பதையறிந்தவர். கம்ஸனின் துரதனாய்ச் சென்று கண்ணனையும் பலராமனையும் கண்ணாறக்கண்டு களிக்கலாம். அவன் ஸபர்சத்தைப் பெற்று இன்புறலாம் என்று ஆவல் கொண்டார். கம்ஸனால் கண்ணனைக் கொல்லமுடியாது என்றறிந்திருந்த அவர் 'நான் சென்று அழைத்து வருகிறேன்' என்று ஒப்புக்கொண்டு கோகுலம் சென்றார். வழியெல்லாம் "கண்ணனைக் காணப் போகிறோம்" என்று எண்ணி மகிழ்ந்துகொண்டே சென்று கண்ணனால் நன்கு ஸத்கரிக்கப்பட்டு அவர்களை மதுரைக்கு அழைத்து வந்தார். "ஸௌந்தர்ய ஸொகீல்ய ஆவிஷ்காரேந அக்ருரமாலாகாராதீந் பரமபாகவதாந் க்ருத்வா" என்று எம்பெருமானார் அருளியபடி கண்ணனுடைய பூரண அருளையும் பெற்றார். "ஸ்ர்வேச்வரனை ஸேவிக்கும் ஆவலில் அக்ருரர் செய்ய

முற்பட்டதை நான் செய்ய வல்லேனோ?" என்கிறாள் திருக்கோளுரால்.
(ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம், ஸ்ரீ பாகவதம்)

2. அகலிமாழித்துவிட்டேனோ விதுரைப்போலே?

விதுரர் கௌரவ அரசனான திருதிராஷ்டிரனுடைய தம்பியும் மந்திரியுமாவார். நீதி சாஸ்திரத்தில் மிக்க அறிவு பெற்றவர். வியாஸருடைய குமாரராய் "மஹாமதி" என்று ஞானம் மிக்கவராய் விளங்கியவர். நான் எனது என்ற எண்ணத்தை அறவேயொழித்த ஸாத்திசர். கிருஷ்ணனிடம் மிகவும் பக்தியுள்ளவர். மஹாபாரத வரலாற்றில் விதுரர் போன்ற குணவானைப் பார்ப்பதரிது. பிதாமஹரான பீஷ்மர் ஆசாரியரான துரோணர் முதலானார் தர்மத்தில் நிலைநின்ற பாண்டவர்களிடம் மிக்க அன்புள்ளவராயினும் தர்மத்தைப் பற்றிய கலக்கத்தினால் அஸ்தினாபுரத்தரசனும் மிகவும் துஷ்டனுமான துரியோதனிடம் பகஷ்பாதம் காட்டினர். இதனால் பாண்டவர்களுக்கு எதிரிகளாயினர். பாண்டவர்களோ, "கிருஷ்ணாச்சரியா" கிருஷ்ணபக்தராக கிருஷ்ணநாதர், என்று கண்ணனையே எல்லாமாக நினைத்தவர்கள். விதுரர் தன்னலமற்றவராய், ராஜஸபையில் மந்திரியாயிருந்துகொண்டு பாண்டவர்களையும் மறைமுகமாக ஒருவிதமாக ஆதரித்து வந்தார்.

பாண்டவர்களின் ராஜ்யத்தை சூதாட்டத்தில் அபகரித்த துரியோதனன் 13 ஆண்டுகளுக்குப் பின் அதைத் திரும்பித்தர வேண்டிய நிலையில் திரும்பித்தர மறுத்தான். இந்த நிலையில் கிருஷ்ணன் பாண்டவர்களின் தூதனாய் ராஜ்யத்தின் தலைநகரான அஸ்தினாபுரம் சென்றான். பாண்டவர்களுக்கு எதிரியான துரியோதனனையும் அவன் பகஷ்த்திலிருந்த மற்றவரையும் நெருங்க விரும்பாத கிருஷ்ணன் நேரே விதுரர் வீட்டிற்குச் சென்றான். இதனால் விதுரருக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி, அவரில்லம் மற்றவர்களது போன்ற அரண்மனையல்ல. சாதாரண வீடு. அங்கு கிருஷ்ணனை விதுரன் பரபரப்புடன் வரவேற்று கிருஷ்ணனுடைய பெருமைக்குச்சேர தங்கவசதிகள் செய்து உபசரித்தார். "கிருஷ்ணா! சிறியேனுடைய வீடு தேடி வந்தனையே!

ஸம்பரமைஸ்துஷ்ய கோவிந்த எதந்ந: பரமம் தனம்

அந்யதாவா விவேஷேண கஸ்த்வாம் அர்ச்சயிதும் க்ஷம்?"

"எனது பரபரப்பு ஒன்றுதான் நான் உனக்கிடும் பூஜை" என்று தனது அளவற்ற அன்பைக்காட்டி உபசரித்தார். "விதுராந்நாநி புபுஜே

கசீநி குணவந்தி ச" என்கிறார் வியாசர். தன்னலமற்ற தூய அன்புடன் இடப்பட்ட உணவாகையால் கண்ணன் அதை மிகவும் விரும்பிப் புசித்தான். இதை "மடிதடவாத சோறு" என்பர் பெரியோர். மடிதடவு வதாவது இட்டதற்கு விலையாக காசுபணமுள்ளதை சோதிப்பதாம். இம்மாதிரி அன்பும் பரிவும் பண்பும் நான் காட்டவல்லேனோ? என்கிறாள் திருக்கோளுர் அம்மையார் (மஹாபாரதம்). விதுரர் தனது தூய உள்ளமாகிய அகத்தை கண்ணனிடம் ஸமர்ப்பித்துவிட்டார் என்றும் கூறலாம்.

3. தேஹத்தை விட்டேனோ ரிஷிபத்தியைப் போலே?

இதுவும் கிருஷ்ணாவதாரத்தில் நடந்த நிகழ்ச்சியே. இடைப்பிள்ளைகளுடன் கண்ணன் காட்டுப் பரதேசத்தில் பசுமேய்த்துக் கொண்டு போனபோது ஒரு நாள் தாங்கள் கொண்டுசென்ற உணவையெல்லாம் உண்டும் அவர்களுக்குப் பசியும் களைப்பும் மேலிடவே அப்பிள்ளைகள் கண்ணனிடம் தங்களுடைய பசியைச் சொல்லி உணவு தருவித்துக் கொடுக்கும்படி வேண்டினர், அருகில் ஒரு ஆசிரமத்தில் வேதங்களை நன்றாகக்கற்ற அந்தணர்கள் ஒரு யாகத்தைச் செய்து கொண்டிருந்தனர். இந்த பிராம்மணர்களே இவ்வாக்கியத்தில் ரிஷிகளாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். கண்ணன் "அந்த அந்தணர்களிடம் சென்று நான் இங்குப் பசியுடன் இருப்பதாகவும் உணவு கேட்பதாகவும் கேளுங்கள்" என்று சொல்லி அனுப்பினான். அவர்களும் அப்படியே சென்று கேட்க, அவர்கள் இவர்களுக்கு பதிலேதும் சொல்லவில்லை; அவர்களைக் காணாததுபோல் வாளாவிருந்துவிட்டார்கள். இடைப்பிள்ளைகள் மிகவும் வருந்திக் கண்ணனிடம் மீண்டும் வந்து நடந்ததைச் சொல்ல, கண்ணன் அவர்களிடம் பிராம்மண பத்திகளைக்கிட்டி, "கண்ணனும் பலராமனும் பசியுடன் இருக்கிறார்கள். உங்களிடம் அன்னம் கேட்கிறார்கள்" என்று சொல்லும்படி அனுப்ப, இவர்களும் அப்படியே அப்பெண்மணிகளிடம் சொல்ல, அவர்கள் கண்ணனையும் பலராமனையும் காண மிகவும் ஆவல் கொண்டு பலவித உணவுகளையும் எடுத்து வந்தனர். இவர்களை அந்த பிராம்மணர்கள் தடுத்தும் கேளாமல் நேரே கண்ணனிடம் வந்து அவனைக் கண்ணாறக் கண்டு ஸேவித்து மகிழ்ந்து உணவுகளையும் ஸமர்ப்பித்தனர். க்ருஷ்ணன் அவ்வுணவுகளை உகப்புடன் ஏற்றுக்கொண்டு அவர்களை "உங்கள் கணவர்களிடம் சென்று யாகத்தை அவர்கள் முடிக்க உதவுங்கள். நீங்கள் பயப்படவேண்டாம்.

அவர்கள் உங்களை ஏற்பார்கள்" என்று அனுப்பினான். கண்ணன் பேச்சைத் தட்டமுடியாமல் அவர்களும் செல்ல கணவன்மார்களும் தங்கள் மனைவிகளை ஒன்றும் சொல்லாமல் ஏற்றுக்கொண்டனர். ஆனால் அவர்களில் ஒருவர் மட்டும் தன் மனைவியை ஏற்கவில்லை. "தத்ரைகா வித்ருதா பர்த்தா பகவந்தம் யதாச்ருதம், ஹ்ருதோபகுஹ்ய விஜ்ஹௌ தேஹம் கர்மநிபந்தநம்" (பூரீ பாகவதம் 10-23-34). அவன் கண்ணனை தன்னிதயத்தில் பூட்டிக் கொண்டு கர்ம வசமாய் கணவனுக்கு அடிமைப்பட்ட உடலை விட்டான். பிறகு அந்த அந்தணர்களும் தங்கள் தவறை உணர்ந்து வருந்தி கண்ணனையே சரணடைந்தனர். கண்ணன் சோற்றை எதிர்ப்பார்த்துக் காத்திருந்த இடம் பந்தவிலோசதம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. (நாச்சியார் திருமொழி 12-6 பாசரம் காண்க) அந்த ரிஷி பத்நி போல கண்ணனிடம் மனம்லயிக்கப் பெறவில்லேனோ நான்? என்கிறார் அம்மையார்.

4. தசமுகனைச் செற்றேனோ பிராட்டியைப்போலே ?

தசமுகன் என்பது இராவணனை. பிராட்டி என்பது சீதாபிராட்டியை. செற்றல் என்பதற்கு முடித்தல், வெறுத்தல் என்று இருபொருள்கள் உண்டு. பிராட்டி ராவணனை முடித்ததாகவோ அவன் முடிவுக்குக் காரணமாக இருந்ததாகவோ சொல்வது உசிதமன்று. விட்டில் பூச்சி விளக்கில் தானாக வந்து விழுந்து மாய்ந்தால் விளக்கைக் குறை சொல்லலாமா? மேலும், "இவள் ஸன்னிதியால் காகம் தலைபெற்றது, அதில்லாமையால் ராவணன் முடிந்தான்" என்று நமதாசிரியர்கள் தீர்மானித்தருளிச் செய்கின்றனர். ராவணனை தனது கற்பெனும் நெருப்பால் கொளுத்த வல்லவளாயினும் தனது இயல்புக்குச்சேர அவனை முடிக்க முயலவில்லை. "பிராட்டி ஸ்வசக்தியை விட்டாள்" என்பது ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களில் காணும் ஒரு முடிவு. எதற்கும் சரண்யன் கையையே எதிர் நோக்கவேணும் பெருமாள் வந்து ராவணனை முடித்துத் தன்னை அழைத்துச் செல்வதே தக்கது, "தத்தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத்-என்று பொறுத்திருந்தாள் பிராட்டி.

லங்கேச்வரனையும் அவனுடைய "திருவடி (அநுமான்) மதித்த ஐச்வர்யம்" என்னப்படும் வியக்கத்தக்க ஐச்வர்யத்தையும், அவன் ஆசை காட்டிய இன்பங்களையும் பிராட்டி மிகவும் வெறுத்தாள். அவனைவெறுத்து துரும்பெனமதித்து பயமின்றி இகழ்ந்து பேசினாள். தனிச்சிறையில் அரக்கிகள் துன்புறுத்தலையும் பொறுத்தனளேயொழிய

ராவணனுக்கு இணங்கவில்லை. தனதுயிரும் உடலும் பெருமானுடையவை என்று தன்னை முடித்துக் கொள்ளவுமில்லை. பெருமானையே மனதில் எப்பொழுதும் கொண்டு அவர் வரவுக்குக் காத்திருந்தாள். ராவணனைத் திருத்தவும் முயன்றாள். இப்படிப்பட்ட மனோதிடம் இயல்பில் சஞ்சல மனம் படைத்த சாமான்யப் பெண்களிடம் காண்பதரிதாகையால் பிராட்டியைப் போல என் போல் வராலிருக்கப்போமோ? என்று கேட்கிறார் திருக்கோளுர் அம்மையார்.

5. பீணமெழுப்பிவிட்டேனோ தொண்டைமானைப் போலே?

தொண்டை மண்டலத்தரசன் தொண்டைமான் என்ற பேரரசன். இவன் திருவேங்கடவனுடைய பூரண அருளுக்குக் கொள்கலமானவன். திருமங்கையாழ்வார் "துளங்குநீள் முடியரசர் தம்குரிசில் தொண்டை மன்னவன் திண்திறலொருவற்கு உளங்கொளன்பினோடு இன்னருள் சுரந்து" என்று அரசர்க்கரசனான இவன் தோள்வலியையும் பெருமைகளையும், இறையருளுக்குப் பூரணபாத்திரமாயிருந்ததையும் போற்றியருளிச் செய்கிறார் (திருமொழி 5-8-6), இவன் வழிவந்த மற்றுமொரு மன்னவன் தென்னன் தொண்டையர்கோன் என்று திருவல்லிக்கேணி விஷயமான பதிகத்தில் (2-2-10) போற்றப்படுவது காணலாம்.

கூர்மன் என்ற பெயருள்ள வேதவாய்மொழி அந்தணனொருவன் காசியில் சென்று தனது உடலைவிட்டு அங்கே கங்கையில் சேர ஆசைப்பட்டான். ஆனால் அவன் அவ்வாசை நிறைவேறாமல் தன தூரிலேயே இறந்தான், அவன் பிள்ளையான க்ருஷ்ணசர்மா என்பான் தந்தையின் அஸ்தியை (எலும்புகளை) காசியில் கங்கையில் சேர்த்து விட விரும்பி அரசனான தொண்டை மன்னவனை அணுகித் தன் மனைவி மக்களை அவனிடம் ஒப்படைத்துவிட்டுக் காசிக்குச் சென்றான். அவர்களை அரசன் தன் பணியாளர்களிடம் தக்கபடி பாதுகாக்கும்படி ஒப்புவித்தான். அரசகாரியங்களில் ஈடுபட்டிருந்தமையால் அவர்களை மறந்தே விட்டான். அவன் பணியாளர்கள் அப்பெண் பிள்ளையையும் மக்களையும் சரியானபடி கவனியாதலால் அவர்கள் பசிப்பிணியால் இறந்தனர்.

க்ருஷ்ணசர்மா கங்கையாடித் திரும்பி வந்து அரசனிடம் தன் மனைவி மக்களை அனுப்பும்படி வேண்டி, அப்போதுதான் அவர் களைப் பற்றிய நினைவு வந்து அந்தப்புரம் சென்று பார்க்குமளவில் இறந்து பிணமாய்க் கிடந்தது கண்டு மிக்க அதிர்ச்சியும் வருத்தமு மடைந்து என்செய்வது என்று அறியாமல் குழம்பி திருவேங்

கடவனையே புகலாக நம்பி, அவ்வந்தணனிடம் "அவர்கள் திருவேங்கடம் சென்றுள்ளனர். இரண்டொரு நாட்களில் திரும்பி விடுவார்கள். அவர்கள் வந்ததும் உம்மையழைத்து உம்மிடம் அவர்களை ஒப்புவிக்கிறேன்" என்று சொல்லி அனுப்பிவிட்டான்.

திருவேங்கடவன் ஸந்நிதிக்கும் அரசன் மானிகைக்குமிடையே ஒரு சுரங்கப்பாதையுண்டு. அவ்வழியே உடனே சென்று திருவேங்கடவனை அடிபணிந்து தன்னிலையை விண்ணப்பித்து, "புகலொன்றில்லா இச்சிறுவனை ஆபத்பாந்தவனான நீயே ரக்ஷித்தருள வேண்டும். இல்லையேல் கடமையில் தவறின இவனையும் உன் திருவடி சேர்த்துக்கொள்" என்று உள்ளமுருக வேண்டினான். அரசனிடம் மிகவும் அன்பு பூண்டிருந்த பெருமானும் அருள்கரந்து தனது தீர்த்தத்தை அப்பிணங்களின்மேல் தெளித்து அவர்களை எழுப்பும் படி வரமீந்து அனுப்பி வைத்தான். இறையருளை நினைத்து உருகிய அரசன் அப்படியே செய்து அப்பிணங்களை உயிர்ப்பித்து அப்பெண்ணையும் மக்களையும் கூட நிறைய பொருள்களையும் அவ்வந்தணனிடம் ஸமர்ப்பித்து மகிழ்ந்தான். இம்மன்னவனுக்குத் திருவேங்கடமுடையான் தனது திருவாழி திருச்சங்கங்களைப் படைத்துணையாகத் தந்து பலகாலம் தன் திருக்கரங்களில் அவையின்றியே இருந்தான் என்ற வரலாறும் அறியத்தக்கது. திருவேங்கடவனின் நிகரில் புகழான வாத்ஸல்ய குணத்தை இங்குக் காண்கிறோம். (பவிஷ்யோத்தர புராணத்தில் வேங்கடாசல மஹாத்மியம்)

"திருவேங்கடவனிடம் பேரன்பு பூண்டு அவனருளுக்கு நான் பாத்திரமானேனோ?" என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

6. பிணவிருந்திட்டேனோ கண்டாகர்ணனைப்போலே?

கண்டா கர்ணன் என்பான் ஒரு பிணம் தின்னும் பிசாசுமாம். சிவபிரானிடம் ஆழ்ந்த பக்தியுடையவனாகையால் நாராயண நாமம் காதில் படக்கூடாது என்று காதில் மணிகட்டித்திரிந்தான். அக்காரணம் பற்றி அவன் கண்டாகர்ணன் என்று பெயர் பெற்றான். அவன் ஒரு சமயம் கயிலையில் சிவபெருமானைக்கிட்டி "பிரானே; என்னை இப்பிசாசு ஜன்மத்திலிருந்து விடுவித்து நித்யாநந்தமான மோக்ஷத் தையருள வேணும்" என்று வேண்டினான். தன்னிடம் மிகவும் அன்பு பூண்ட அந்த பிசாசத்தைக் கரையேற்ற நேரே தன்னால் இயலாதென்று

அவனிடம் சொல்லி, "நான் சொல்வதுபோல செய்தாயானால் உன் விருப்பம் தலைக்கட்டும். உனக்கு வேண்டியதைத் தரவல்லவன் எம்பிரான் நாராயணனொருவனே. அவன் இப்போது க்ருஷ்ணனாக பூமியில் அவதாரம் செய்துள்ளான். அவனிடம் எனதிருப்பிடமான கயிலைக்கு வந்து என்னிடம் வரமொன்று வேண்டிப்பெற்று என்னைப் பெருமை படுத்தவேண்டுமென்று நான் வேண்டிக் கொண்டுள்ளேன். அப்படியே அவன் வர இசைந்துள்ளான். அவன் வரும்போது அவனை சேவித்துப் பூசித்து வேண்டினால் உன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவான்" என்று நல்வார்த்தையும் சொன்னான். க்ருஷ்ணனை அடையாளம் கண்டுகொள்ளும்படி அவன் உருவ அமைப்பையும் அப்பிசாசத்தினிடம் சொன்னான்.

அதுகேட்ட அப்பிசாசமும் சிவபிரானுக்கு நன்றிகூறிவிட்டு, தன் காதிலிருந்த மணிகளையசுற்றிவிட்டு க்ருஷ்ணன் உருவத்தையும் அவன் திருநாமத்தையும் மனதில் கொண்டு வெகுநாட்கள் தவமிருந்து கண்ணன் வரவையே நோக்கியிருந்தது. ஒரு நாள் கண்ணன் அவ்வழிவரக் கண்ட கண்டாகர்ணன் அவனை தூரத்திலேயே அடையாளம் கண்டுகொண்டு அங்குத் தவமிருந்த ஒரு ரிஷியைத் தன் குலத்தால் குத்தி அப்பிணத்தையெடுத்துக்கொண்டு ஓடிவந்து கண்ணனை நிறுத்தி, "நீதான் மோக்ஷம் தரவல்ல மேலான தெய்வமென்று சிவபிரானருளால் அறிந்துகொண்டேன். இது ருஷிப்பிணம். இப்போது உனக்கேயென்று கொன்றது, "நவம் சவமிதம் புண்யம் வேதபாரகமச்யுத, யஜ்ஞசீலமஹாப்ராஜ்ஞப்ராஹ்மணம் சவமுத்தமம்" இதையிட்டு உன்னைப் பூசிக்கிறேன். இதை ஏற்க வேண்டும் என்று மனப்பூர்வமாக வேண்டினான், "யதந்ந: புருஷோபவதி ததந்தநஸ்தஸ்ய தேவதா:" ஒருவன் தன் நிலைக்குச் சேர எந்த உணவை உண்பனோ அதை அவன் தான் பூசிக்கும் தெய்வத்துக்கு இட்டு பூசிக்கக் கடவன்" என்ற விதிப்படி கண்டாகர்ணன் தான் தின்னும் பிணத்தை கண்ணனுக்கு விருந்தாகப்படைத்தான். கண்ணனுக்கே என்று அநந்யார்ஹமாக இடப்பட்டதாகையால் கண்ணனும் அப்பூசைக்கு மகிழ்ந்து கண்டாகர்ணனுக்கு மோக்ஷமளித்தான். கண்டாகர்ணன் தம்பிக்கும் மோக்ஷமளித்தான். கண்டாகர்ணன் தனது தம்பிக்கு மோக்ஷமளிக்கும்படி கண்ணனை வேண்ட, அவன் எத்தகையவன் என்று கூட விசாரியாமல் அவனுக்கும் மோக்ஷமளித்தான். இதனால் கண்ணன் பூசைக் கெளரியவன் பக்தியுடன் அநந்யார்ஹமாக இட்டது கொண்டு மகிழ்கிறான் என்பதும், தன் அபிமானத்துக்குப்

பாத்ரனாய்விட்பாகவதன் அபிமானித்த ஒருவனுக்கு அருள் புரிபவன் என்பதும் புலப்படுகின்றன. இப்படி நான் இறைவனைப் பூசிக்கவல்லேனோ? என்பது அம்மையார் கேள்வி. (ஒரு பாகவதனால் பகவானுக்கென்று கொல்லப்பட்டுக்ருஷ்ணனுடைய திருக்கண் நோக்குக்கு விஷயமான ருஷியும் நற்கதியடைந்தாரென்பது சொல் லாமலே விளங்கும் (ஹரிவம்சம் *அங்கண்ணூலம் - திருமொழி (1-7-10) பாட்டு வ்யாக்யானம்).

7. தாய்க் கோலம்செய்தேனா அநசூயையைப் போலே?

பித்ருவாக்ய பரிபாலநம் (தந்தைசொற்படி நடத்தல்) என்ற தர்மத்தில் நிலைபெற்ற ராமபிரான் *சிற்றவை பணியால் முடிதுறந்தான் என்கிறபடியே, "இது உன் தந்தையின் விருப்பம் நீ நாட்டை துறந்து 14 ஆண்டுகள் வனவாஸம் செய்ய வேண்டும்" என்று கைகேயி சொல்ல அப்படியே சீதை லக்ஷ்மணன் இவர்களுடன் தவக்கோலம் பூண்டு வனம் சென்று முதலில் சித்ரகூடம் என்ற வனப்ரதேசத்தில் வசித்து வந்தான். அப்போது கைகேயி குமாரனான பரதன் அங்கு வந்து "அண்ணா! நான் மாமா வீட்டிலிருக்கையில் நானறியாமல் பெரும்பாவம் நிகழ்ந்துவிட்டது. தந்தைக்குப்பின் மூத்த மகனான நீயே அரசனாக வேண்டும். நான் உனக்காகத் தந்தை சொற்படி வனவாஸம் பண்ணுகிறேன்" என்ற நிர்ப்பந்திக்க, அதற்கிணங்காத ராமன் பரதனிடம் தனது பாதுகங்களைத் தந்து நீ இவற்றை என்னடையாள மாக வைத்து ராஜ்யத்தையாள்வாய். பிறகு நான் வந்து ஏற்றுக் கொள் கிறேன் என்று அவனை அனுப்பி வைத்தான்.

பரதன் தன்னை மிகவும் பணிந்து யாசித்தபடி செய்ய முடியாதது பற்றி ராமனுக்கு மிகவும் வருத்தமாயிற்று. பரதனுடைய நினைவு அங்கு அடிக்கடி வந்து வருத்தியதால் சித்திர கூடத்தை விட்டு வேறொருவனம் செல்ல முடிவுசெய்து மூவரும் அவ்வனத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு முதலில் அத்ரி முனிவருடைய ஆசிரமத்தையடைந்து அவரையும் அவர் தர்மபத்நியான அநசூயையையும் வணங்கினர். அத்ரி முனிவர் சீதைக்குத் தமது மனைவியும் மஹா தபஸ்வி நியுமான அநசூயையை அறிமுகம் செய்வித்து, "மஹாபதிவ்ரதையான இவ்வனசூயை தர்மாநுஷ்டானத்தில் மிகவும் சிறந்தவள். முன்பொருகால் பலவாண்டுகள் மழையில்லாமல் பஞ்சமேற்பட்ட போது காய் கிழங்குகளை தானே ஸ்ருஷ்டித்து கங்கையையும் இங்கு

பெருகச்செய்தாள். இவளைத் தாயென கௌரவித்து வணங்குவாய்" என்றார். ராமனும் அப்படியே சொல்ல ஸீதை அநசூயைவலம் செய்து வணங்கி நலம் விசாரித்தாள். அநசூயை மிகவும் மகிழ்ந்து "சீதே எல்லா ராஜபோகங்களையும் விட்டுநீகணவன் பின் காட்டுக்கு வந்துள்ளதை நான் பாராட்டுகிறேன். கணவனுடைய கஷ்டத்திலும் பின் தொடரும் பத்நியே சிறந்தவள். கணவனே பரம தெய்வம். உனக்கு எல்லா மங்களங்களும் பெருகுக" என்று ஆசீர்வதித்தாள்.

சீதையைத் தன் மகளாகவே மனதில் கொண்டு அவளை வாடாத நல்ல மணமுள்ள பூமாலைகளாலும் உயர்ந்த ஆடையாபரங்களாலும் அலங்கரித்து உயர்ந்த பரிமளமுள்ள சாந்தைப் பூசி அழகு பார்த்து, அவளுடைய வரலாறு முழுவதும் கேட்டு உகந்து, பொழுது சாய்ந்ததும், "மதுரமான வாக்குடையவளே! உன்பேச்சினால் மிகவும் மகிழ்ந்தேன். இருட்டிவிட்டபடியால் நீ உன் கணவனிடம் செல்வாய்" என்று அனுப்பி வைத்தாள். சீதையும் அவளைத்தன் தாயாக எண்ணி அணைத்து வணங்கி ராமனிடம் சென்றாள். ராமபிரானும் அநசூயை மிக்க தாயன்புடன் பிராட்டியை அலங்கரித்துள்ளது கண்டு மிகவும் உகந்து அன்றிரவை அந்த ஆசிரமத்தில் இனிதே கழித்தான். (ஸ்ரீ ராமாயணம் அயோத்யா காண்டம் முடிவு) இப்படி பிராட்டியிடம் நான் தாயையொத்த அன்புகாட்டவல்லேனோ? என்று அம்மையார் கேட்டபடி.

8. தந்தை எங்கே? என்றேனோ துருவனைப்போலே?

நான்முகனான பிரமனின் உடலிலிருந்து தோன்றிய ஸ்வாயம் புவமனு சதருபை என்ற மனைவியையடைந்து ப்ரியமரதன். உத்தான பாதன் என்று இருபிள்ளைகளைப் பெற்றான். உத்தானபாதன் அரச பதவியை ஏற்று பூமியை ஆண்டு வந்தான். அவன் சுநீதி சுருசி என்று இரண்டு மனைவிகளை மணந்தான். இந்த இரு மனைவிகளிடம் இரண்டு பிள்ளைகளைப் பெற்றான். சுநீதி மகன் துருவன். சுருசி மகன் உத்தமன். அரசன் இளையாளான சுரிசியிடம் அதிதமான அன்புகொண்டு மூத்தவளான சுநீதியை அநாதரித்து வாழ்ந்தான். ஐந்து பிராயமுள்ள துருவன் தன் தந்தையைக்காண விரும்பி அன்னையை என் தந்தை எங்கே? என்று கேட்டு அவன் வசித்த அரண்மனையைத் தெரிந்து கொண்டு அங்கு சென்றான். இளையவள் மோகத்தில் முழ்கியிருந்த அரசன் மூத்தாள் மகனை பாராதது போல அலட்சியப்படுத்தி இளையாள் மகன் உத்தமனை மடியில் வைத்துக் கொஞ்சினான். துருவன் தன்தந்தையைக் கிட்டக் கண்ட சுருசி, "என்

வயிற்றில் பிறக்கும் பாக்யமில்லாத நீ அரசனிடம் செல்லக்கூடாது" என்று தடுத்து மேலும் கொடும்சொற்களை வீசி அவனைத் துரத்தி விட்டான். அரசனும் ஒன்றும் சொல்லாமல் மௌனமாயிருந்து விட்டான்.

துருவன் உடனே வருத்தத்துடனும் கோபத்துடனும் தன் தாயிடம் சென்று நடந்ததைச் சொல்ல சுருசியும், "பாவம் செய்து பிறந்த ஏன் வயிற்றில் பிறந்ததால் அரசகுமாரனாயினும் நீ துக்கப்படும்படியாயிற்று எல்லா உலகுக்கும் முந்தைத் தந்தையான வாசுதேவனைப் பூசித்து அறவாழ்க்கை வாழ்ந்தால் மிக்க உயர்பதவிகளையும் அடையலாம்" என்றான். துருவன் ஜகத்பிதாவான வாசுதேவனைக் காணும் ஆவலுடன் வனம் சென்று அங்கு தவத்தில் ஊன்றியிருந்த ஸ்ப்தரிஷிகளின் அருள்பெற்று அவர்களிடம் 12 அக்ஷரமுள்ள வாசுதேவ மந்திரத்தை உபதேசமாகப் பெற்று நாரதரிடம் உபதேசம் பெற்றதாகவும் சொல்வதுண்டு. அம்மந்திரத்தை ஸ்தா மனத்தில் தயானம் பண்ணிக் கொண்டு கடுத்தவமிருந்து வாசுதேவன் (நாராயணன், விஷ்ணு) தன் முன்வரப்பெற்றான். அப்பெருமானுளாலே ஞானம் பெற்று அவனைத் துதித்து மகிழ்வித்து அவனருளால் நக்ஷத்ர மண்டலத்தில் நிலையான இடத்தைப் பெற்றான். துருவசரித்திரம் ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திலும் ஸ்ரீபாகவத புராணத்திலும் பரக்கப் பேசப்பட்டுள்ளது.

துருவனுடைய திடசித்தமும் உலகுக்கோர் முந்தைத் தந்தையை எங்கே? என்று கண்ட ஆழ்ந்த பக்தியும் எனக்குண்டோ என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

9. முன்றெழுத்து சொன்னேனோ க்ஷத்ரபந்துவைப்போலே?

க்ஷத்ரியருள் அதமம் (மிகத்தாழ்ந்தவன், இகழ்த்தக்கவன்) என்று இப்பெயருக்குப் பொருள். சூரியவம்சத்து அரசரில் விச்வரதன் என்னுமரசனுடைய மகனான இவன் இயற்பெயர் தெரியவில்லை. மிகக் கொடிய நடத்தையுடையவனாதலால் க்ஷத்ரபந்து என்றே அழைக்கப்பட்ட இவனை நாட்டிலிருக்க வொட்டாமல் நாட்டாரனைவருமாகக் காட்டுக்குத் துரத்திவிட்டனர். அங்கும் ஜீவஹிம்ஸையே போதுபோக்காக வாழ்ந்திருந்தான். ஒரு நாள் பெருந்தவத்தினரான ஒரு முனிவர் வழிநடந்து செல்கையில் வழிதவறி க்ஷத்ரபந்து வசித்தக் காட்டுக்குள் வந்து கடும் வெய்யிலிலே நடந்ததால் களைத்து, மிக்க தாகத்தால் வருந்திய அவர் அங்கிருந்த

ஒரு குளத்தில் இரங்கப் போய் அதில் விழுந்து விட்டார். இதைக் கண்ட க்ஷத்ரபந்துவுக்குத் தன்னையுமறியாமல் அவர் பேரில் கருணைபிறக்க அவரைக்கரையில் சேர்த்து தாமரைக் கிழங்குகளை உண்ணக் கொடுத்து அவர் கால் கைகளைப்பிடித்துவிட்டுக் களைப்பையும் போக்கினான். அம்முனிவரும் க்ஷத்ரபந்துவை அன்புடன் நோக்கி அவன் வரலாற்றையும் அக்கொடிய வனத்தில் அவன் வசிக்கும் காரணத்தையும் கேட்க, இவனும் எதையும் ஒளிக்காமல் தனது வரலாற்றையும் தனது கொடுந்தொழிலையும் அவரிடம்விரிவாகச் சொன்னான். அம்முனிவர் இவனைத்திருத்த வேணும் என்ற நல்லெண்ணத்துடன் புத்திமதிகள் வழங்க, இவன் "பெரியோய்! என்னுடன் பிறந்த கொடுமை என்னை விட்டகலாது, என்னைத் திருத்த முயலுவதில் பயனில்லை" என்று சொல்லிவிட, அப்பெரியவரும் கோவிந்த என்ற முன்றெழுத்துடைய திருநாமத்தை உபதேசித்து "நீ தீயசெயல் செய்தாலும் இதைத் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக்கொண்டே செய். உனக்கு நன்னம் உண்டாகும்" என்று சொல்லிப் போனார். க்ஷத்ரபந்துவும் அப்படியே சொல்லிக் கொண்டு நுந்தீதனால் அவன் மரணம்டைந்தபின் முன்பிறவி நினைவுடன் உத்தம பிரம்மணக் குடியில் பிறந்து கோவிந்தனையே ஆராதித்து பராங்கதியான் பரமபத்தையடைந்தான். (ஹரிவம்சம்) இந்த சரித்திரத்தை தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் பகவந்நாம வைபவத்தைப் பேசும் வகையில் "மொய்த்த வல்வினையுள் நின்று முன்றெழுத்துடைய பேரால் கத்திரபந்துமன்றே பராங்கதி கண்டு கொண்டான் (திருமாலை-4) என்று பாடியுள்ளார்.

கோ-விந்-த என்ற முன்றெழுத்துக்களை எப்போதும் சொல்லிப் போதைக் கழித்தேனோ க்ஷத்ரபந்துவைப் போலே? என்று அம்மையார் கேட்கிறார்.

10. முதலடியைப் பெற்றேனோ அகலிகையைப் போலே?

முதலடி என்பது உலகமுதல்வனான எம்பெருமானுடைய திருவடியைக் குறிக்கிறது. கௌதம மஹரிஷியின் பத்னியான அஹல்யை தமது கணவரால் சபிக்கப்பட்டு, பின்னர் நாராயணனின் அவதாரமான ராமபிரானின் திருவடி ஸ்பர்சத்தால் சாபவிமோசனம் பெற்றாள். இவள் சரிதம் ஸ்ரீராமாயண பல காண்டத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. தேவேந்திரன் பேரழகியான அஹல்யையை கௌதம முனிவர் சிற்றஞ்சிறுகாலையில் ஸ்நாநஞ் செய்யச் சென்றிருந்த போது அவர் உருவில் வந்து தீய எண்ணத்துடன்

புணர்ந்தான். அஹல்யையும் புத்திகலங்கி அதற்கிணங்கினாள். இந்திரன் திரும்பிச் செல்லுமுன்னர் முனிவர் திரும்பி வந்து விட்டார். தேவேந்திரனின் அடாத செயலைக் கண்டு அவனை "நீ ஆண்மையை இழப்பாயாக" என்று சபித்து, தமது மனைவியை "நீ ஆயிரமாண்டுகள் இவ்வாசிரமத்திலேயே யார் கண்ணிலும் படாமல் சாம்பலில் நுண்ணுருவில் மறைந்திருந்து தவம் செய்திரு. பூர்வநாராயணன் சக்ரவர்த்தி திருமகனாக அவதாரம் செய்து இங்கு விச்வாமித்ரரால் அழைத்து வரப்படுவான். அப்போது அவன் திருவடிபட்டு நீ தூய்மை பெற்று என்னுடன் கூடுவாய்" என்று சொல்லிப் போய்விட்டார்.

பின்னர் ஜகத்காரணனான பரமபுருஷன் தசரதமன்னவன் குமாரனாய் பூரீராமனாய் அவதரித்தபோது விச்வாமித்ரர் தமது யாகத்தைக் காப்பதற்காக அவனை தம்முடன் அழைத்து வந்தார். வேள்வி முடிந்தபின்னர் விச்வாமித்ரர் ராமபிரானை மிதிலாபுரிக்கு அழைத்துச் செல்லும்போது அவன் கௌதமரின் ஆச்ரமத்துக்கு வந்தான். அப்போது அவன் திருவடி ஸ்பர்சத்தால் அஹல்யை சாபவிமோசனம் பெற்றும் தூயவளானாள். கௌதமரும் அங்கு அப்போது வந்து ராமனால் பூசிக்கப் பெற்று அகல்யையை மீண்டும் ஏற்றார். அஹல்யை கல்லுருவில் இருந்ததாகச் சொல்வதுமுண்டு. இங்கு எழுதப்பட்டது வால்மீகி பூரீராமாயணத்திலுள்ள வரலாறு.

அஹல்யை போல ஊழிமுதல்வன் திருவடி ஸ்பரிசம் பெறும் பாக்யம் எனக்குண்டோ என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

11. பிஞ்சாய்ப்பழுத்தேனோ ஆண்டாளைப் போலே?

பூரீபூமிப் பிராட்டியாரின் அவதாரமான ஆண்டாள் விஷ்ணுசித்தர் என்ற பரமபாகவதோத்தமருடைய துளசி நந்தவனத்தில் அயோநிஜையாகப் (கர்ப்பவாசம் பண்ணாமல் பிறப்பு) பிறந்தார். பட்டர்பிரான் என்றும் பெரியாழ்வார் என்றும் அழைக்கப்படும் விஷ்ணுசித்தர் அக்குழந்தையைத் தமது மகளாகவே வளர்த்தார். திருத்துழாய்மணத்துடனே முளைக்குமாபோலே ஆண்டாளும் க்ருஷ்ண பக்தியுடன் பிறந்து, க்ருஷ்ண பக்தியில் திளைத்த ஆழ்வாரால் வளர்க்கப்பட்ட படியால் குழந்தைப் யருவம் முதலே க்ருஷ்ண பக்தியில் ஊன்றிமாயிருந்தாள். இவர் தமிழ்ப் பாமாலையாகப் பாடிய இரு திவ்ய ப்ரபந்தங்களுள் திருப்பாவை இவரால் ஐந்து வயதில் பாடப்பட்டதாக பெரியோர் கூறுவர். இப்ரபந்தத்தில் "குறைவொன்றுமில்லாத கோவிந்தா! உன்

தன்னோடுறவேல் நமக்கிங்கு ஒழிக்க வொழியாது" என்றும் "எற்றைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும் உன் தன்னோடு உற்றோமே யாவோம் உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்" என்றும் கண்ணனிடம் நிச்சயித்துக்கூறி. மேலே நாச்சியார் திருமொழியின் ஆரம்பத்திலேயே "அவரைப் பிராயம் தொடங்கி என்றுமாதரித்தெழுந்த என் தடமுலைகள் துவரைப் பிரானுக்கே சங்கற்பித்துத் தொழுது வைத்தேன் (துவரைப் பிரான்-துவார காதீசனான கண்ணன்) என்றும் "ஊனிடையாழி சங்கு உத்தமார்க்கென்று உன்னித்தெழுந்த என் தடமுலைகள் மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படி வாய்கில்லேன் என்றும் தமது நிலையைத் தெரிவித்தார். அஞ்சுகுடிக் கொரு சந்தத்தியாய்-ஆழ்வார்கள் தஞ்செயலை விஞ்சிநிற்கும் தன்மைய ளாய்-பிஞ்சாய்ப்பழுத்தானை ஆண்டாளைப் பக்தியுடன் நாளும் வழத்தாய் மனமே மகிழ்ந்து என்ற உபதேச ரத்தினமாலை (24) பாசரம் இத்தொடர்பில் நினைத்தற்குரியது.

ஆண்டாள் போல சிறுபிராயத்திலேயே க்ருஷ்ண பக்தியில் பழுத்து விளங்கினேனோ? என்று கேட்கிறார் திருக்கோளூர் அம்மையார்.

12. எம்பெருமான் என்றேனோ பட்டர்பிரானைப் போலே?

பட்டர்பிரான் என்று ப்ராஹ்மணோத்தமர்-வேதம் வல்லவன் என்றபடி. "பொங்கும் பரிவாலே வில்லிபுத்தூர் பட்டபிரான் பெற்றான் பெரியாழ்வார் என்னும் பெயர் (உபரத் மாலை) என்கிறபடியே பகவானிடம் மட்டற்ற பரிவுள்ளவர் இவர். பூரீவில்லிபுத்தூரில் ஒரு நந்தவனமமைத்து அவ்வூரில் கோயில் கொண்டுள்ள வடபெருங்கோயிலுடையானுக்கு பூமாலைகள் கட்டி ஸமர்ப்பிப்பதில் ஈடுபட்டிருந்தவர் இவ்வாழ்வார். அந்நாட்டு மன்னவனான வல்லபதேவன் உண்மைப் பரம்பொருள் யார்? என்ற கேள்விக்கு மெய்யான விடை தேடி இக்கேள்விக்குத்தக்க விடை கூறும் மெய்யறிவாளருக்கு 1000 பொற்காசுகளைப் பரிசாக அறிவித்தான். வட பெருங்காயிலுடையான் இவர் கனவில் தோன்றி "விட்டு சித்தரே! நீர் ராஜஸபை சென்று நாமே பரம்பொருள் என்று நிலைநாட்டி பொற்கிழியைப் பெற்றுவாரும்" என்று நியமித்தான். கேவலம் கைங்கர்யநிஷ்டராய் கல்வியறிவு அதிகமில்லாத இவரை "எயிற்றில் மண்கொண்டவெந்தை இராப் பகலோது வித்து என்னைப் பயிற்றிப்பணி செய்யக் கொண்டான்" (பெரியா திரு 5-2-3) என்று

இவரே கூறும்படி மஹாவித்வானாக்கி ராஜஸபைக்கு அனுப்ப, இவரும் அறிவாளர்களிடையே நின்று *வேண்டிய வேதங்களோதி விரைந்து கிழையறுத்தான்" என்னும் படி "ஸ்ரீமந்நாராயணே முழுமுதற்கடவுள் ஒப்பாரும் மிக்காருமில்லாத பரம்பொருள்" என்பதை வேதவாக்கியங்களைக் கொண்டு யாரும் மறுக்கமுடியாதபடி மூதலித்து பொற்கிழியை வென்றார். அரசனும், வித்வான்களுடன் இவரைப் பட்டர் பிரான் என்று அழைத்து பட்டத்து யானைமேல் இருத்தி நகர்வலம் வரச் செய்தான். இக்காஷியை காண பரம்புருஷனான நாராயணன் கருடாருடனாகவந்து காஷியளிக்க, ஆழ்வார் கண்டு "மனிசரிடையே இவன் இப்படித் தோன்றுவதே! இவனுக்கு ஒரு தீங்கும் வாராதிருக்க வேணுமே" என்று "உன் சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு" என்று பல்லாண்டுபாடி, அடியார்களைக் கூட்டிக் கொண்டு "எந்நாள் எம்பெருமான்! உன் தனக்கடியோமென்று எழுத்துப்பட்ட அந்நாளே அடியோங்கள் அடிக்குடில் வீடுபெற்றுய்ந்தது" என்று அவனுடைய நிருபாதிசுவாமித்வத்தையும் தமது ஸஹஜமான தாஸ்யத்தையும் அவனிடமே விண்ணப்பஞ் செய்தார். (திருப்பல்லாண்டு-10).

இப்படி ஸ்வரூபம் உணர்த்தப் பெற்று அவர்க்கடிமைப் பட்டேனோ நான்? என்கிறார் அம்மையார்.

13. ஆராய்ந்து விட்டேனோ திருமழிசையார் போலே?

மஹீஸாரம் என்ற திருமழிசையில் ப்ருகுமஹரிஷியின் வழித் தோன்றலான பார்க்கவர் என்ற மஹரிஷிக்கும் கநகாங்கி என்ற தேவமாதுக்கும் ஒரு குமாரர் அவதரித்தார். பிறந்த உடனே பெற்றோர்களால் கைவிடப்பட்டு அவ்வூரில் கோயில் கொண்டுள்ள ஜகந்நாதப் பெருமானின் அருள் நோக்குக்கிலக்கானார். இக்குழந்தையை ஒரு பிரம்புவேளாளன் கண்டெடுத்துத் தனது மகனாகக் கருதி வளர்த்தான். ரிஷிகுமாரராய் அறிவுடன் பிறந்து இறையருள் பெற்றவராயினும் எம்பெருமானுடைய திருவிளையாடல் இவரை *வணங்குந்துறைகள் பலபலபாக்கி மதிவிகற்பால் பிணங்குஞ் சமயம் பலபலவாக்கி நின்மூர்த்தி பரப்பி வைத்தாய்" என்கிறபடி அவன் தோற்றுவித்த பலசமயங்களிலும் புகுந்து ஆராய வைத்தது. அப்படி ஆராய்ந்து திரிந்த போது இவர் சைவசமயத்தில் ஊன்றியிருந்தார் அப்போது பேயாழ்வாரைக் கொண்டு இறைவன் இவரைத் திருத்தி வைணவராக நிலைபெறச் செய்தான். இவரும் "உரையிலிடாதவர்" என்று பலரும் தம்மைப் போற்றும்படி பரசமயிகளைத் தமது நாவன் மையால் வெல்பவராய்த் திகழ்ந்து திருவெஃகா எம்பெருமானிடமும்

திருக்குடந்தை ஆராவமுதனிடமும் மிகவும் ப்ராவண்யமுடையவராய் வாழ்ந்து திருக்குடந்தையிலேயே திருநாட்டுக்கெழுந்திருளினார். இவரருளிய ஒரு பாசரம் இவர் நிலையைத் தெளிவாக்குகிறது.

சாக்கியங்கற்றோம் சமண்கற்றோம் சங்கரனார்
ஆக்கிய ஆகிரநூலாராய்ந்தோம்-பாக்கியத்தால்
செங்கட்கரியானைச் சேர்ந்தோம் யாத்தீதிலமே
ஏங்கட்கரியதொன்றில்
இனியறிந்தேன் ஈசற்கும் நான்முகற்கும் தெய்வம்
இனியறிந்தேன் எம்பெருமான் உன்னை - இனியறிந்தேன்
காரணன் நீ கற்றவை நீ கற்பவை நீ நற்கிரிசை
நாராணன் நீ நன்கறிந்தேன் நான் நான் திரு (96)

என்று ஆராய்ச்சியினால் தாம் கண்ட முடிவை வெளியிட்டார்.

இப்படி ஆராய்ந்து மற்ற சமயங்களைப் பொய்யென்று விட்டேனோ நான் என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

14. நான் (அவன்) சிறியினன்றேனோ ஆழ்வாரைப் போலே?

நமது ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஆழ்வார் எனும் சொல் நம்மாழ்வாரென அன்புடன் அழைக்கப்படும் சடகோபனைக் குறிக்கும். இவர் எம்பெருமானால் நிர்ஹேதுமாக விஷயீகரிக்கப்பட்டு மயர்வறமதி நலம் எனும் பக்திவடிவான ஞானத்தை அருளப் பெற்றவர். ஆகையால் ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் பரம்புருஷனுடைய ஸ்வரூபத்தையும் தெளிய உணர்ந்தவர். நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன் (திருவாய் 3-3-4) என்று எம்பெருமான் முன் தம் சிறுமையை உள்ளபடி விண்ணப்பம் செய்வார். அடியேன் சிறிய ஞானத்தன் அறிதலார்க்கும் அறியானை-திருமாலை அடியேன் காண்பன் அலற்றுவன். இதனில் மிக்கோரயர்வுண்டே? (1-5-7) என்று சிறியனான தான் வானோர்க்கு இறைவனைக் காணத்துடிப்பது அப்பரம்பொருளுக்குக் குறைவினைவிக்கும் செயல் என்று எண்ணுவார். சீலமில்லாச் சிறியன் (4-7-1) என்பதும் காண்க திருமாலாலருளப் பட்ட பெருமையை உடையவராயினும் தமது இயல்பான சிறுமையை மறவாமல் சொல்லிக் கொள்வர் ஆழ்வார். இப்படிப் பட்ட ஸ்வரூப உணர்த்தி எனக்குண்டோ? என்கிறார் திருக்கோளூர் அம்மையார்.

இப்படித் தம்மைச் சிறியனாக உணர்ந்து பேசிய ஆழ்வார் எம்பெருமான் தமக்குத் தந்த அநுபவங்களை எண்ணிப் பார்க்குங்கால் அவன் தந்த ஞானத்தினாலும் பக்தியினாலும் மிகவும் பெரியவனான அவனைத் தன்னுள் அடக்கி வைத்துள்ளது கண்டு வியப்புறுகிறார். பெருமை கொள்கிறார். *வைகுந்தா மணிவண்ணனே உன்னை நான் பிடித்தேன் கொள் சிக்கெனவே (2-6-1) என்பது இவர் திருவாக்கு. *புவியும் விசும்பும் நின்னகத்த; நீயென் செவியின் வழிபுகுந்து என்னுள்ளாய் அவிவின்றியான் பெரியன் (பெரிய திரு 75) மண்ணையும் விண்ணையும் தன்னுள் அடக்கிய பெரியவன் இவருள் புகுந்து ஒரு நொடியும் பிரியாமல் உள்ளே இருப்பதால் இவர் தன்னை பெரியன் என்று கூறிக்கொள்வர். அவன் சிறியன் என்பது குறிப்பு. ஆழ்வாரின் சிறுமை போல அவன் சிறுமை இயல்பானதல்ல. தானே தன்னிச்சையால் அமைத்துக் கொள்வது. அப்படி அவன் தன்னை அமைத்துக்கொண்டு, ஆழ்வாருடன் பரிமாற்றம் கண்டருள்வதால் ஆழ்வார், எனக்கினியார் நிகர் நீணிலத்தே? என்று செருக்குடன் கேட்பார். இது பரமஸாத்விகர் ஒருவரின் அவனடியாக வந்த அஹங்காரமாதலால் தோஷமாகாது. இப்படிப்பேச வல்லேனோ? என்று கேட்கிறார் திருக்கோளுரம்மையார்.

15. ஏதேனும் என்றேனோ குலசேகரர் போலே?

குலசேகரப்பெருமாள் என்று போற்றப்படும் கொல்லி நகர்க்கோணான குலசேகராழ்வார் திருவரங்கத்தெம் பெருமானிடத்தும் திருவேங்கடத்தெந்தையிடத்தும் மிகவும் ஈடுபட்டவர். *பரன் சென்றுசேர் திருவேங்கடமாமலை ஒன்றுமே தொழ நம்வினை ஓயுமே (திருவாய் 3-3-8) என்று பரமபுருஷனே விரும்பிவந்துசேர்ந்து திருவேங்கடமுடையானாக ஸேவைஸாதிப்பது திருவேங்கடமாமலையில். அப்புனிதமான மலையில் தாமும் ஏதேனும்மொரு பிறவியெடுத்துயிர். வாழ அருளும்படி அப்பனை வேண்டுகிறார். *ஊனேறுசெல்வத்து உடற்பிறவியான் வேண்டேன்-வேங்கடத்து கோனேரிவாமும் குருகாய்ப்பிறப்பேன். வானாரும்செல்வமும் மண்ணரசும் யான்வேண்டேன், *திருவேங்கடச்சுனையில் மீனாய்ப்பிறக்கும் விதியுடையேனாவேனே *திருவேங்கடத்து செண்பகமாய்நிற்கும் தவமுடையேன ஆவேனே *திருவேங்கடமலை மேல் கானாரூய்ப்பாயும் கருத்துடையேன் ஆவனே *நெடியானே வேங்கடவா நின் கோயிலின்வாசல் படியாய்க் கிடந்துன் பவளவாய் காண்பேனே என்று பலபடியாக வேண்டி, திருப்தி பிறவாமல்

திருவேங்கடமென்னும் எம்பெருமான்பொன்மலைமேல் ஏதேனும் ஆவேனே என்று இறைஞ்சுகிறார் (பெருமாள் திரு 4) இன்றும் பெருமாள்கோயில்களில் எம்பெருமான் திருமுன்பேயுள்ள உள்வாயிற்படி "குலசேகரன் படி" என்று வழங்கப்படுகிறது. திருமலை அந்ததாழ்வானெனும் ஆசிரியர், "ஏதேனும் என்பதற்கு திருவேங்கடமுடையான் தானாகவும் இருக்க அமையும்" என்பராம். சேஷபூதனான ஸ்வரூபம் அழியமாறி ஷேஷமாக (ஸ்வாமியாக) நின்றாலும் மலைமேலிருப்பதே உத்தேசம் என்றபடி. இப்படித் திருமலையில் வாஸத்தை ஆசைப்பட்டேனோ குலசேகரப் பெருமானைப் போலே? என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

16. யான் ஸத்யமென்றேனா க்ருஷ்ணனைப் போலே?

"சக்ரவர்த்தி திருமகனார் பேசின மெய்யும் கிருஷ்ணன் சொன்ன பொய்யும் நமக்குத்தஞ்சய" என்பர் நமதாசிரியர்கள். பொய் நம்பி என்பதே கண்ணனுக்கு நிலைநின்ற பெயர். ஆனால் ராமனைப்போலே க்ருஷ்ணனும் ஸத்யவாதியே என்பதே காட்டப்படுகிறது. இவ்வார்த்தையில். "ராமோவிக்ரஹவாந்தர்மம்" என்று ஸ்ரீராமன் தர்மஸ்வரூபனாயிருந்ததுபோல் அத்யாத்ம வித்துக்கள் "க்ருஷ்ணனே ஸநாதநதர்மம்" என்று சொல்லும்படி வாழ்ந்தவன் கண்ணனெம் பெருமான், ஆச்ரித ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாக அவன் சொன்ன பொய்யெனத் தோற்றும் மொழிகள் பொய்யாகா, பாண்டவர்க்காக தூது செல்லும்போது த்ரௌபதி "க்ருஷ்ணா! மன்னவனின் பேரவையில் பலர்காண பாவிதுச்சாதனன் விளைத்த பேராபத்தில் உன்னையே சரணாகப்பற்றினேன். அப்பாவிகள் தொலையும்படி நீ பார்த்தருள வேண்டும்", என்றுவேண்டி, "க்ருஷ்ணே! அவர்கள் அனைவரும் மாய்ந்தால் தான் நீ குழல் முடிப்பேன்" என்று இட்டசபதம் நிச்சயம் நிறைவேறும். என்வாக்கு பொய்யாகாது. அதை நீ நம்பு" என்று சபதம் செய்தான்.

த்யேள பதேத் ப்ருதிவீசீயேத் ஹிமவாந் சகலீபவேத்

சுநிஷ்யேத்தோயிதி: க்ருஷ்ணே நமே மோகம் வசோபவேத்

என்பது மஹாபாரதம் உத்யோக பர்வத்தில் கண்ணன் த்ரௌபதிக்கச் சொன்னவார்த்தை, "ஆகாசம் விழலாம்; பூமி சரியலாம்; ஹிமயமலை தூள் தூளாக விழலாம்; சமுத்ரம் வற்றி நிலமாகலாம்; என்றும் நடவாத இவை நடந்தாலும் க்ருஷ்ணையே! என் சொல் பொய்யாகாது" என்று தன் பேச்சு ஸத்யம் என்றான் க்ருஷ்ணன். கீதையிலும் மந்மநாபவ

மத்பக்தோ மாமேனவஷ்யஸி ஸத்யம்தே ப்ரதிஜாநே (18-65) என்று க்ருஷ்ணன் ஸத்யப்ரதிஜ்ஜை பண்ணுவது காணலாம். "பக்த்யா சாஸ்த்ராத் வேத்மிஜநார்த்தநம்" என்று கண்ணனை உள்ளபடியறிந்த ஸஞ்சயன் உத்யோகபர்வத்தில் கூறும் வார்த்தை: "ஸத்யே ப்ரதிஷ்டிதம் க்ருஷ்ண: ஸத்யமத்ரப்ரதிஷ்டிதம். ஸத்யாத்ஸத்யஞ்ச கோவிந்த தஸ்மாத்ஸத்யோஹி நாமத: " இப்படி கிருஷ்ணனை ஸத்யஸ ரூபனாக மெய்யறிவாளர்கள் பேசியுள்ளதும் அறியத்தக்கது.

அச்வத்தர்மன் எய்த அஸ்த்ரத்தினால் அபிமன்யுபத்நி உத்தரையின் கர்ப்பத்திலிருந்த சிசு பாதிக்கப்பட்டு கண்ணனின் அருளால் சாகாமல் ஒரு கட்டை போலப்பிறந்தது. அப்போது ஆகாச வாணி சொல்லிற்று "ப்ரஹ்மசர்யம், ஸத்யவாதித்வம், இரண்டும் நிறைந்துள்ள ஒருவன் இந்த சிசுவைத் தடவினால் இது உயிர் பெறும்" என்று யாரும் அக்கட்டையைத் தொடமுன் வரவில்லை. க்ருஷ்ணன் முன்வந்து "என்னிடம் ப்ரஹ்ம சர்யமும் உண்மையே பேசுகையும் நிலைநின்றவை என்பது உண்மையானால் இந்த பாலன் உயிர் பெற்று எழட்டும்

யதிமே ப்ரஹ்மசர்யாத் மயிஸத்யஞ்ச திஷ்டதி
அவ்யாஹதம் மமைச்வர்யம் தேநஜீவது பாலக:
பாதேந கமலாபேந ப்ரஹ்மருத்ராசிதேநச
பஸ்பர்ச புண்டரீகாக்ஷ: ஆபாத தலமஸ்தகம்

(பாரதம் உத்.58)

என்று சபதம் பண்ணி தன் தாமரைபோன்ற திருவடிகளால் தடவ, அந்த கரிபோன்ற பிண்டம் ஒரு அழகிய பாலனாயிற்று. இது கண்ணன் ஸத்யவாதி என்பதற்கு ப்ரதயக்ஷப்ரமாணம்.

எம்பெருமானுக்கு ஸத்யமூர்த்தி என்றே திருநாமம். அவன் சொல் எப்போதும் பொய்யானதில்லை. இதையுணர்த்த வே திருக்கோளுரம்மையார் இப்படி ஒரு வார்த்தையைச் சொல்லியுள்ளார்.

17. அடையாளம் சொன்னேனோ கபந்தனைப்போலே?

ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஆரணிய காண்டத்தின் இறுதியில் கபந்தனுடைய சரித்திரம் பேசப்பட்டுள்ளது. அவன் தனுவம்ச அரசனான ஸ்ரீ என்பவரின் மகன். அவன் ஸ்தூலசிரஸ் என்ற ரிஷியின் கோபத்துக்காளாகி பெரியதொரு ராக்ஷஸ உருவத்துடனிருக்கும்படி சபிக்கப்பட்டான். அவ்வரசன் கொடியதவம் செய்து பிரமனருளால் நீண்ட ஆயுளைப் பெற்று இந்திரனுடன் யுத்தத்திற்கு நிற்க, அவன்

இவ் வரக்களை வஜ்ராயுதத்தினாலடித்து அவன் துடைகளை வயிற்றுக்குள்ளும் தலையை மார்புக்குள்ளும், தள்ளிவிட்டான். வரபலத்தினால் நீண்ட ஆயுள்பெற்றிருந்தபடியால் இந்திரன் அவனைக் கொல்லவில்லை. அவனுக்கு நீண்ட இருகைகளையும் வயிற்றிலேயே கோரப்பற்களையுடைய வாயையும் நெருப்பு போன்ற ஒளியையுடைய கண் ஒன்றையும் ஸங்கல்பித்தான். அவ்வரக்கன் கபந்தன் என்று அழைக்கப்பட்டான். இருந்த இடத்திலேயே கைகளில் அகப்பட்ட ஜந்துக்களையெல்லாம் பிடித்து, வாயில் போட்டு உண்டு உயிர்வாழ்ந்து வந்தான்.

பெருமானும் இளையபெருமானும் ஜனஸ்தானத்தில் ராவணன் வஞ்சனையால் பிராட்டியைத்திருடிக் கொண்டுபோன பின்னர் அவளைத் தேடித் திரிகையில் கபந்தன் வசித்திருந்த க்ரௌஞ் சாரண்யத்துக்கு வந்தனர். ஒரு யோசனை நீளமுள்ள கபந்தனுடைய கைகளில் சிக்கிய அவர்களை அவன் விழுங்க முயன்றபோது ராமனும் லக்ஷ்மணனும் தைரியத்தைக் கைவிடாமல் அக்கைகளைத் தமது வாளால் வெட்டி வீழ்த்தினர். கபந்தனிடம் இந்திரன், 'பகவதவதாரமான ராமலக்ஷ்மணர்கள் இங்குவந்து உன்கைகளை வெட்டுவார்கள். அப்போது உனக்கு சாபம் தீரும்' என்று சொல்லியிருந்தபடியால் இவர்கள் ராமலக்ஷ்மணர்களென அறிந்து, அவர்களைக்கேட்டு அப்படியே தெளிந்து, தன்னைத்தீயிலிட்டு எரித்துவிடும்படி வேண்டினான். அவர்கள் அப்படியேசெய்ய, அவன் தனது சுயரூபம் பெற்று, பிராட்டியை அடைய "சுகரீவனிடம் நட்புக்கொள்ளுமாறு கூறினான். "சுகரீவன் சூரியனின் ஒளிரஸபுத்ரன். தற்சமயம் அண்ணனான வாலியால் ராஜ்யத்தினின்றும் துரத்தப்பட்டு பம்பாஸரஸ்ஸுக்கருகிலுள்ள ருச்யமுகபர்வதகுகையில் வாழ்கிறான், அவன் மிகவும் குணவான். நிச்சயம் உனக்கு உதவுவான். அவனுடன் நட்பு கொண்டு அவன்மூலம் நீ பிராட்டியை அடைவாய். முதலில் நீங்கள் மதங்க முனிவரின் ஆதிரமம் சென்று தர்மநிபுணையான சபரியின் பூஜையை ஏற்று பின்பு பம்பாஸரஸ்ஸில் நீராடி சுகரீவனை நண்பனாக அடையுங்கள்" என்று சுகரீவனின் அடையாளம், அவனிடம் செல்லும்வழி யாவற்றையும் விவரமாகக் கூறிவிட்டு சுவர்க்கம் சென்றான்.

கபந்தனைப் போலே பெருமானுக்கு உதவும் பாக்யம் நான்பேற்றேனோ என்கிறார் அம்மையார்.

18. அந்தரங்கம் சொன்னேனோ திரீஜடையைப்போலே?

திரிசடை என்பாள் ராவணனின் வேலைக்காரிகளில் ஒருத்தியான

கிழராஷ்டி கம்பநாடர் இவளை "வீடணன் கன்னி" என்றும் சீதைக்குத் தோழியாயிருந்தது நல்வார்த்தை சொல்லி உத்ஸாகப்படுத்தியதாகவும் சித்தரித்துள்ளார். வால்மீகி பூரீராமாயணத்தில் நாம் திரிசடை சீதைக்கு உதவியதை சுந்தர காண்டத்திலும் மீண்டும் யுத்தகாண்டத்திலும் காண்கிறோம். விபீஷணன் மனைவியான சரமை என்பாளும் சீதைக்கு அவ்வபோது தனது இனிய பேச்சினால் துயர்நீக்கி உதவியதாக வால்மீகி கூறுகிறார். இலங்கைச் சிறையில் 10 மாதங்கள் கழித்தும் ராமன் வரக்காணாமையால் மனமுடைந்த பிராட்டி தன்னை முடித்துக் கொள்ளத் தீர்மானித்து அப்படிச் சொல்லி அழுதபோது அவளுக்குக் காவலான அரக்கிகள் மேலும் கொடுஞ்சொற்களாலும் மிரட்டலாலும் துன்புறுத்தினர். திரிசடை அந்த ராஷ்டிரிகளை விரட்டி "நீங்கள் சீதைக்கு ஒரு தீங்கும் இழைக்க முடியாது. அருணோதயத்துக்கு முன் நான் ஒரு கனவு கண்டேன். இக்கனவு நிச்சயம் பலிக்கும். எனது கனவில் ராவணன் எண்ணெயில் தோய்ந்த சிவப்பு வஸ்திரமணிந்து தரையில் மயங்கி விழுந்திருக்கவும் பிறகு தடுமாறி எழுந்து ஒரு கழுதையின் மேல் தெற்கு நோக்கிப் போகவுங் கண்டேன். விஷ்ணுதேவனை யொத்த பராக்ரமசாலியாய் ராமன் லக்ஷ்மணனுடன் வெள்ளை வஸ்திரமணிந்து வெள்ளையான புஷ்பமாலையுமணிந்து தங்கப்பல்லக்கில் ஆகாய மார்க்கமாய் வந்து சீதையை அழைத்துக் கொண்டு யானை மேல் பவனிவரக் கண்டேன். ராமன் வந்து இலங்கையை வெற்றி கொண்டு இவளை அழைத்துப் போவான். இது நிச்சயம். நீங்கள் உங்களை மன்னித்து ரக்ஷிக்கும் படி வேண்டுவீர்" என்று சொல்லிப் பிராட்டியையும் தேற்றினாள். உடனே அனுமான் வந்து தூதுமொழிந்தான்.

பின்னர் யுத்தம் ஆரம்பித்த போது ராமன் பெருஞ்சேனையுடன் லங்கை வந்திருப்பதையும் விபீஷணன், சுக்ரீவன், ஹனுமான் லக்ஷ்மணன் இவர்கள் துணையுடன் ராமன் அரக்கர்களுடன் போர்புரிவதையும் சீதைக்குச் சொன்னாள். யுத்தத்தில் இந்திரஜித்தால் நாக பாசந்தால் கட்டப்பட்ட ராமலக்ஷ்மணர்களை இறந்தவர்களாக சீதையைப் போர்க்களம் அழைத்துச் சென்று ராஷ்டிரிகள் காட்டினர். சீதை மிகவும் துக்கப்பட்டு அழுதபோது திரிசடை "அவர்கள் இறக்கவில்லை. மயங்கியிருக்கிறார்கள். ராஷ்டிரிகள் பல மாயங்களைச் செய்வார்கள். அவர்களால் ராமனுக்கோ லக்ஷ்மணனுக்கோ ஒரு தீங்கும் செய்யமுடியாது. எதைக் கண்டும் நீ பயப்படாதே. ராவணன் ராமனுடைய அம்புகளால் மாளப் போவது நிச்சயம்" என்று ராவணனது மாயைகளைச் சொல்லி பிராட்டியைத்

தேற்றினாள். காமத்தினால் எந்த பெண்ணையும் பலாத்காரமாய்த் தீண்டினால் அவன் தலைவெடித்து விடும் என்ற சாபத்தையும் சொல்லி "அவன் உன்னை பலாத்காரம் செய்யமாட்டான். பயப்படாதே" என்று சீதான்னாள். இப்படிப் பலபடியாலும் பிராட்டிக்கு திரிசடை உதவினாள். பீரலைவனத்தில் ஒரு சோலைபோலே திரிசடையிருந்து பிராட்டிக்கு உதவினாப்போல் நான் செய்யவல்லேனோ என்கிறாளிவ்வம்மையார்.

19. அவன் தெய்வமென்றேனோ மண்டோதரியைப் போலே?

மண்டோதரி என்றும் மந்தோதரி என்றும் அழைக்கப்படும் ஸ்திரீரத்நம் லங்கேச்வரனான ராவணனின் பட்டமணிஷி. தேவ சிற்பி மயனுடைய மகள். மஹாபதிவ்ரதையான இவள் ராவணனிடம் "சீதையை அபஹரித்து வந்தது தவறு. பெருங்கேட்டை விளைவிக்கும்; ராமனுடன் நட்பைத்தேடு" என்று பலபடியும் எடுத்துரைத்தும் அவன் கேட்கவில்லை. லங்கையின் மேல் ராமன் பெரியதொரு வானரசேனையுடன் படையெடுத்து வந்து ராஷ்டிரிகளையும் ராவணனையும் கொன்று வீழ்த்தினான். ராவணன் மாண்ட பின்னர் அவன் மனைவிமார்கள் யுத்த பூமிக்கு வந்து அவன் சடலத்தைக் கட்டி கொண்டு அழுதனர். தனது பெருந்துக்கத்தினிடையே மந்தோதரி "ராமன் கேவலம் மனிதனல்ல, திருமகள் கேள்வனும் திருவாழிதிருச்சங்கங்களைத் திருக்கரங்களிலேந்தியவனுமான பரம புருஷனே ராமனாக அவதரித்து வந்து உன்னைக் கொன்றான். நான் உனக்கு எவ்வளவோ நன்மை உரைத்தும் கேட்காது போயினை. மஹாபதிவ்ரதையான சீதையிடம் தகாத ஆசை வைத்தனாலன்றோ உனக்கு இம்முடிவு கிட்டியது. விஷ்ணு தேவனே ராமனாக வந்து உன்னை கொன்றானென்பது நிச்சயம்" என்று பலவாறாகப் புலம்பினாள். அவள் சொன்னதில் ஸாரமும் முக்கியமுமான; (யுத்த காண்டம் 114-14, 15, 16, 17) சுலோகங்கள்.

வ்யக்தமேஷ மஹர்யோகீ பரமாத்மா ஸநாதந:

அநாதிமத்யநிதநோ மஹத: பரமோ மஹாந்

தமஸ: பரமோ தாதா சங்கசக்ரகதாதர:

பூர்வத்ஸவக்ஷா நித்யபூரீரஜய்ய: சாச்வதோ த்ருவ:

யாநுஷம் வபுராஸ்தாய விஷ்ணு: ஸத்யபராக்ரம:

ஸூர்வை: பரிவ்ருதோ தேவைர்வாநரத்வ முபாகதை:

ஸர்வலோகேச்வர: ஸாக்ஷாத் லோகாநாம் ஹிதகாம்யயா
ஸராக்ஷஸபரீவாரம் ஹதவாம்ஸ்த்வாம் மஹாத்யுதி:

இந்த ஸ்ரீராமன் யோகியரில் மேலானவன்-உயர்வறவுயர்
நலமுடையவன் என்று மிகச்சிறந்த குணங்களையுடையவன்.
எப்பொழுதும் நித்யமாயுள்ள பரம்பொருள்: ஆதி, நடு, அந்தம்-முதல்
நடு, முடிவு இவைகாணமுடியுவாதவன். ப்ரக்ருதியின் காரியமான
மஹத் (பெரிது) என்றதத்வத்தைக் காட்டிலும் எல்லையற்ற பெரியவன்,
மூலப்ரக்ருதியைக்காட்டிலும் அதை சொத்தாகவுடையனாய்
உயர்ந்தவன். அதை ஆதாரமாகக் தாங்குபவன், சங்கு சக்கரம்
முதலான திவ்யமான ஐம்படைகளையுடையவன். ஸ்ரீ வத்ஸமென்ற
பரத்வஸூசகமான திருமருவால் மார்பில் அலங்கரிக்கப்பட்டவன்;
மஹாலக்ஷ்மியான ஸ்ரீயுடன் எப்போதும் கூடியிருப்பவன், யாராலும்
வெற்றிகாண முடியாதவனாய் விகார மற்றவனாய் நிலைத்திருப்பவன்,
பேரொளியையுடையவனாய் ஸகலலோகங்களையும் நியமித்து
நடத்தும் ஈச்வரனாய் எங்கும் பரந்துள்ள விஷ்ணு-நாராயணனே
ஸத்யமான-வீணாகாத பராக்ரம முடையவனாய் வானர ரூபங்கொண்ட
எல்லாதேவர்களாலும் சூழப் பட்டவனாய் எல்லாவுலகங்களின்
நன்மையை உத்தேசித்து நேரேவந்து உன்னைக் (ராவணனை)
கொன்றிருக்கிறான். இது தெளிவு. ஸ்ரீராமாயணத்தில் தாரை,
மந்தோதரி இரு பெண்களும் ராமபி ரானுடைய உண்மையையறிந்து
பேசியுள்ளார்கள்.

இப்படி அவதார ரஹஸ்யத்தை காட்டக்கண்டு நான்
பேசினேனோ? என்கிறார் அம்மையார்.

20: அஹம்வேத்மி என்றேனோ விகவாமித்திரனைப் போலே?

தசரதமஹாராஜன் புத்ரகாமேஷ்டியாகம் பண்ணி ராமன் முதலாக
நாலு பிள்ளைகளைப்பெற்று வளர்ந்து அவர்கள் பாலர்களானதும்
அவர்கள் விவாஹத்தைப்பற்றி ஆலோசிக்கையில் விச்வாமித்ர
மஹரிஷி ராஜசபைக்கு வந்தார். அரசன் அவரை முறைப்படி
உபசரித்து, "நீர் எந்தபயனை விரும்பி வந்தீரோ அதை நிச்சயம்
நிறைவேற்றுகிறேன்: சொல்லீர்" என்று வேண்ட அவரும் "நான்
பண்ணும்யாகம் அரக்கர்களால் தடையின்றி நிறைவேறும்படிகாக்க
உன் மகன் ராமனை என்னுடன் அனுப்புவாய்" என்று கேட்டார்.
அப்போது அவர் சொன்னது "அரசனே! ராமன் சிறுபிள்ளை; அவனால்
மஹாபலசாலிகளான அரக்கர்களை எப்படிக் கொல்ல முடியும்? என்று
ஐயப்படாதே. ராமன் தனது பராக்ரமத்தினால் அரக்கர்களைக்

கொல்லவல்லவன். ராமனைப் பற்றிய உண்மையை தவத்திலுயர்ந்த
என்னையும் வசிஷ்டரையும் போன்றவரே உணர்ந்தறியமுடியும்,
என்பேச்சைச் சத்யமென நம்புவாய்" என்றார். (பாலகாண்டம் 19-14)

அஹம்வேத்மி மஹாத்மாநம் ராமம் ஸத்யபராக்ரமம்
வசிஷ்டோபி மஹாதேஜா யே சேமே தபஸிஸ்திதா:

ராமனை மஹாத்மாவாகவும் (எல்லையற்ற சொல்லித்தலைக்கட்ட
முடியாத பெரும்பெருமையுடையவனாகவும்). வீண்போகாத
ஸத்யமான பராக்ரமமுடையவனாகவும் நான் அறிவேன்.
வசிஷ்டபகவானும் அறிவார், தவத்தில் நிலைபெற்றவராயுள்ள
மஹரிஷிகளும் அறிவார்கள்; யோகமுறை யறிந்தநான்
உட்கண்ணாலறிவேன்; ஆசார்யஸேவையால் அறிவு வளர்ந்த
நானறிவேன்; புல்லும் தர்ப்பமும் தண்டமும் ஏந்திய நானறிவேன்,
தர்மமோக்ஷபரனான நானறிவேன். "இவன் பெருமையை
வெளிக்கண்ணால் நீயறியமாட்டாய்; நாட்டாரால் ஸேவிக்கப்படும்
நீயறியாய், செங்கோலேந்தியவனும் மணிமகுடம் தரித்தவனும் உலக
இன்பம் நாடுபவனுமான நீயறியாய்" என்று பொருள். "வேதர்ஹமேதம்
புருஷம் மஹாந்தம்" ச்ருதிச்சாயையில் அவதரித்து இந்த சுலோகம்.
இப்படி விச்வாமித்ர முனிவரைப்போல் உண்மையறிந்து
பேசவல்லேனோ? என்கிறார் அம்மையார். மேலே 39ம் வார்த்தை
இதன் தொடர்ச்சி என்றறிக.

21: தேஷுமற்றியேனோ (அறியேனென்றேனோ) மதுரகவியாழ் போலே?

திருக்கோளூர் எனும் திவ்யதேசத்தில் அவதரித்த ப்ராம்ம
ணேத்தமர் மதுரகவி என்றும் மதுரகவியாழ்வார் என்றும் போற்றப்
படுபவர். இவர் வடதேசயாத்திரை சென்றிருக்கையில் வட நாட்டி
லிருந்து தெற்கே ஒரு அழியாப் பெருஞ்சோதி தெரிவது கண்டு
அதையே நோக்கி நெடுந்தூரம் நடந்து தமதுருக்கருகிலுள்ள திருக்கு
ருகூரில் விளங்குவதென்றும், அவ்வொளிக்குக் காரணம் மாறன்
என்றும் சடகோபன் என்றும் அழைக்கப்பட்ட தெய்வீககுமாரர் என்று
மறிந்து அவர் பேரறிஞர் திருமாலிடம் மட்டற்ற அன்பு பூண்டவர்
என்பதை சோதித்தறிந்து அவர்க்குச்சீடராயினர். சடகோபனான
ஆழ்வாரே தமக்கு மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம் எல்லாம் என்று
வேறு தெய்வம்அறியாதவராக நிலைத்து "கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பு"
என்ற (10 பாசரம் கொண்ட) திவ்யப்ரபந்தத்தை ஆழ்வார் விஷயமாக
அருளிச்செய்தார். அதில் ஸாரமான ஒரு பாட்டு:

நாவினால் நவிறிறின்பமெய்தினேன்
மேவினேன் அவன் பொன்னடி மெய்ம்மையே
தேவுமற்றறியேன் குருகூர்நம்பி
பாவினின்னிசை பாடித்திரிவனே

என்பது. குருகூர்நம்பியான ஆழ்வார் திருநாமத்தையும் அவர் பாடியருளிய தெய்வமணங்கமழும் நாவில் அமுதத்தேனாகும் இந்தமிழ் பாடல்களையும் பாடிக்கொண்டு இன்பமாக என்காலத்தைக் கழிப்பேன். "ஆழ்வாரைப்பொழிய வேறு தெய்வமறியேன்; ஆழ்வாருக்கன்பன் என்று உகந்து தேவபிரானான பரமன் தன்னைக்கொண்டுவந்து காட்டுவதால் ஆழ்வாருகந்தவஸ்து என்று அவனையும் காண்பன்" என்பது இவர் நிலை. இலக்குவனைப் போல் ராமனிடமே பற்றுவையாமல் ராமபக்தனான பரதனையே ஸ்வாமியாயக்கொண்ட சத்ருக்நாழ்வான் படியிது, "ஆசார்யாபிமானமே உத்தாரகம்" என்று பேற்றுக்கு அதை சரமோபாயமாக நடந்து ஆசாரியர்கள் கொண்டு ஒழுகியதற்கு ப்ரமாணம் மதுரகவி சொல்லாம். இதை உணர்த்துவது இவ்வார்த்தை.

22. தெய்வத்தைப் பெற்றேனோ தேவகியாரைப்போலே?

பிரமனின் பிள்ளையான ஸ்வாயம்புவமந்ரு, ஸ்வாயம்புவமந்ரு இவ்வுலகத்தை முதலில் ஆண்டவர், அக்காலத்தில் ஸுதபஸ் என்பவர் ப்ருச்நி என்ற தமது மனைவியுடன் பலவாயிரம் ஆண்டுகள் நாராயணனைக் குறித்து தவமியற்றினார். அவர்களின் தவத்திற்கு மகிழ்ந்து நாராயணன் காக்கிதந்து "உங்களுக்குயாது வேண்டும்?" என்று கேட்டபோது "உம்மைப்போல ஒரு பிள்ளைவேண்டும்" என்று கேட்கவே அந்த நாராயணன் தானே அவர்களுக்குப் பிள்ளையாய்ப் பிறந்தான். அப்போது அவன் பெயர் ப்ருச்நிகர்ப்பன் என்பது, சுதபஸும் ப்ருச்நியும் காச்யபராகவும் அதிதியாகவும் மீண்டும் பிறந்தனர். அப்போது பகவான் அவர்களுக்கு வாமனாகப் பிறந்தான். முன்றாவது முறையாக இதே தம்பதி வசுதேவனும் தேவகியுமாகப் பிறந்தனர். தேவகி கொடியோனான கம்ஸனுக்குத் தங்கை முறையாக வேணும். அவளுக்குப்பிறக்கும் எட்டாவது பிள்ளை தன்னைக் கொல்வான் என்று அறிந்த கம்ஸன் அவர்களை சிறைவைத்து அவர்களுக்கு பிறந்த குழந்தைகளையெல்லாம் ஒவ்வொன்றாகக் கொன்று வந்தான். எட்டாவது ப்ரஸவம் கம்ஸனுடைய சிறையில் ஆவணிமாதம் ரோஹிணி நக்ஷத்ரமும் அஷ்டமிதிதியும் கூடின நாளில் நள்ளிரவில் ஆயிற்று. "தேவகீ பூர்வஸந்த்யாயம்

ஆவிர்பூதம் மஹாத்மநா" (ஸ்ரீ விஷ்ணுபு 5-3-2) என்று தேஜோமயமான ஒரு பிள்ளை விஷ்ணுரூபமாய் திருவாழி முதலான ஆயுதங்களைத் தாங்கி பீதாம்பரமணிந்து, வனமாலை முதலானவைகளுடன் பிறந்தது. வசுதேவரும் தேவகியும் மட்டில்லா மகிழ்ச்சியுடன் பகவானைத் துதித்தனர். அப்போது பகவான் மூன்று பிறவிகள் தாம் அவர்களுக்கு மகனாகப் பிறந்ததை எடுத்துரைத்தார். "ஜாதோஸி தேவதேவேச சங்கசக்ரதாதர" என்று துதித்து "உபஸம்ஹரஸர்வாத்மந் ரூபமேதம் சதுர்புஜம்" கம்ஸனால் என்ன தீங்கு வருமோ இத்தெய்வவுருவை மறைத்துக்கொள்" என்று வேண்டினார். அப்படியே அவன் சாதாரணக் குழந்தையாகித் தன்னை கோகுலத்தில் யசோதை நந்த கோபர்களிடம் கொண்டு சேர்க்கும்படி கூற அவரும் அப்படியே செய்தார். அங்கு நந்த கோபனுக்கும் யசோதைக்கும் மகனாய் கண்ணனாய் வளர்ந்தான். நால்வர் தவப்பயனாய் ஒருபிள்ளை பிறந்தவன் கண்ணனென்பருமான், (ஸ்ரீ பாகவதம் தசம ஸ்கந்தம்) *செங்கனிவாயெங்கள் ஆயர்தேவா (திருவாய்மொழி 10-3-10) *ஆயர்புத்திரனல்லன் அருந்தெய்வம் (பெரியாழ்வார்)

தேவகிபோலத் தவமியற்றி தேவதேவனையே பிள்ளையாய்ப் பெற்றேனோ நான்? என்கிறார் திருக்கோளுரம்மையார்.

23. ஆழிமறை என்றேனோ வசுதேவரைப்போலே?

பகவான் கம்ஸனின் சிறைச்சாலையில் நான்கு கையளையுடையவனாய் திருவாழி திருசங்கோடுபிறந்தபோது இப்படிப்பிறந்தவன்

ஸாக்ஷாத் நாராயணனே என்றறிந்தும் கம்ஸபயத்தாலே "உபஸம்ஹரஸர்வாத்மந் ரூபமேதம்" என்று அவனது திவ்ய ரூபத்தை மறைத்துக்கொள்ளும்படி வேண்டினார் இதுபரிவின் காரியம்.

இப்படிப்பட்ட பரிவு எம்பெருமானிடம் எனக்குண்டா? என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

24. ஆயனை(னாய்) வளர்த்தேனோ யசோதையைப் போலே?

* வேண்டித்தேவரிர்க்க வந்து பிறந்ததும் வீங்கிருள் வாய் பூண்டு அன்றன்னை புலம்பப்போய் அங்கோராய்க்குலம் புக்கதும் (திருவாய்

6-4-5) என்கிறபடியே பகவான் தேவர்களுடைய வேண்டு கோளுக்கிணங்கி க்ருஷ்ணனாக வந்தவதரித்த போது வாசதேவபுத்ரனாய் கூடித்தியகுலத்தில் பிறந்தான். ஆயினும் பிறந்த இரவோடு இரவாய் இடைச்சேரியிலே யசோதைக்கும் நந்த கோபனுக்கும் மகனாய் வசுதேவரையே கொண்டுவிடக் சொல்லி ஆய்க்குலம் புக்கான். யசோதைக்கு இக்குழந்தை வசுதேவரால் கொண்டவிடப்பட்டதென்பது தெரியாது. தான் பெற்ற பிள்ளையென்றே வளர்ந்தான். ஒரு சமயம் குழந்தைக் கண்ணன் வாயில் ஏழுலகங்களையுங்கண்டு ஆயர்புத்திரன்ல்லனிவன் அருந்தெய்வம் என்று அறிந்தாளாகிலும், ஆயர்குலத்துக்குச்சேர கன்று மேய்ப்பது குழலுதுவது முதலியவற்றில் அவனை ஊக்கங்கொள்ளச் செய்தாள். கண்ணனும் தனது தோழர்களிடமும் உறவினர்களிடமும் இடையனாகவே நடந்து கொண்டான். கோவர்த்தன மலைக்குப் பூசையிட்டதனால் கோபங் கொண்ட இந்திரன் பெரும்ழையைப் பெய்வித்தபோது மலையைக்குடையாய்ப் பிடித்து இடையர்களையும் பசுக்கூட்டங்களையும் காப்பாற்றினான். அப்போது இடையர்கள் மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டு "நீ தேவனா?" என்று கேட்டபோது கண்ணன் "நான் உங்கள் உறவினனல்லவோ? உறவறுத்துப் பேசாதீர்கள்" என்று சீறினான். இப்படி யசோதை கண்ணனைத் தன்குல ஆசாரப்படி ஆயனாகவே வளர்த்தாள். அவன் தெய்வமகன் என்பதை பல நிகழ்ச்சிகளால் கண்டும், அவனைத் தன்மகனாகச் சீராட்டியும், கட்டியும் அடித்தும், அன்பைச் சொரிந்தும் இடைப்பிள்ளையாகவே வளர்த்தாள். இப்படி நான் செய்ய வல்லேனோ? என்று கேட்கிறார் திருக்கோளூர் அம்மையார்.

25. அநுயாத்திரை செய்தேனோ அணிலங்களைப் போலே?

*குரங்குகள் மலையை நூக்கக் குளித்துத்தாம் புரண்டிட்டோடித் தரங்க நீராடைக்கலுற்ற சலமிலா வணிலும் போலேன் என்பது தொண்டரடிப்பொடியாழ்வரின் பாசுரம் (திருமாலை -27). இலங்கையில் புகுந்து அங்கு சிறைவைக்கப்பட்டிருந்த சீதா தேவியை மீட்கும் பொருட்டுத் தாமும் வானரசைன்யமும் கடலைக் கடப்பதற்காகக் கடலில் ஒரு அணை கட்டுவது என்று பெருமானும் வானர முதல்வர்களும் முடிவு செய்தனர். அதற்காக மலைகளை யொத்த பெரும்பாறைகளைக் கடலில் கொண்டு போட்டு அணைகட்டுவதில் முனைந்தனர். காட்டிலே குரங்குகளோடே வாழ்ந்திருந்த அணில்கள் தாமும் இவர்களுடன் ராமகாரியத்திற்கு உதவவேணும் என்று

தங்களளவில் கடலைத் துர்ப்பதில் ஊக்கங்கொண்டு நீரில் மூழ்குவது, மணலில் புரளுவது, உடலில்வூட்டிய மணலைக் கடலில் போடப்பட்ட பாறைகளின் நடுவே உதிர்ப்பது இப்படிச் செய்தனவாம். நீரில் மூழ்கி நீருடன் கரையில் வந்து புரளுவதால் கடல்நீர் குறையும் என்று இவைகள் நினைவு. அப்படியே தாங்கள் கொண்டு செல்லும் சிறிதளவு மணலால் அணைக்கட்டப்பட்டுவிடுமென்றும் இவைகள் நினைவு!

இப்படி குரங்குகளின் பின்சென்று (அநுயாத்திரை செய்து) அணில்கள் ராமகாரியம் செய்யப்பார்த்தனவே அந்தப் பாரிப்பில் துளியேனும் எனக்குண்டோ? என்கிறார் அம்மையார். அணில்கள் உதவியதை ஆழ்வார்தாமே ஸாக்ஷாத்கரித்துப் பாசுரத்தில் வெளியிட்டருளியுள்ளார்.

26. அவல்பாரியை ஈந்தேனோ குசேலரைப்போலே?

கண்ணனெம்பெருமான் உலகமரியாதைக்கிணங்க சாந்தீபினி என்ற முனிவரிடம் குருகுலவாஸம் பண்ணி மிகக் குறுகிய காலத்தில் எல்லாவித்யைகளையும் கற்று முடித்தான். அப்போது அவனுடன் பள்ளித்தோழனாக வித்யையயின்றவர் சுதாமா என்ற ஏழைப் பிராமணர். இவரையே குசேலர் என்றழைப்பது. அவர் ஐம்புலன்களையும் வென்று மெய்ஞானம் பெற்றவராகையால் க்ருஷ்ணனுடைய உண்மையை அறிந்து அப்பரம்பொருளிடம் மட்டற்ற அன்பு கொண்டிருந்தார். குருகுலவாஸம் முடித்தபின் அவர் தம்மூர் சென்று தம்மைப்போல குணபூர்த்தியுள்ள சுசீலை என்ற பெண்ணை மணந்து இவ்வாழ்க்கை நடத்தி வந்தார். குசேலருக்கு 27 குழந்தைகள் பிறந்ததாகச் சொல்வது புராணங்களில் காணப்படாத கற்பனை. பொருளீட்டுவதில் மனம் செல்லாமல் தினமும் பிசைவு ஏற்றுக்குடும்பம் நடத்தி வந்தார். அதனால் வறுமையில் வாடினார்.

ஒருநாள் அவரில்லாள் அவரிடம் "உமது பால்ய நண்பர் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் துவாரகையில் அரசாண்டு வருகிறார். நீர் அங்குசென்று அவரைக் கண்டு வாரும்; அவர் நமது வறுமையைப் போக்கப் பொருளதவி செய்வார்" என்று மிகவும் தயக்கத்துடன் சொன்னாள். பொருளுக்காகப் பரந்தாமனைக்காண ஆசைப்படாத சுதாமா இந்த வாய்ப்பிலாவது கண்ணனை மீண்டும் கண்ணால் காணலாம் என்று துவாரகாயாத்ரையை மேற்கொண்டார். கண்ணனுக்குக் காணிக்கையாக ஏதாவது கொண்டு செல்லவேணுமே என்று மனைவியைக் கேட்டார். வறுமையில் வாடிய அவர்கள் கண்ணன் பெருமைக்குசேர என்ன

கொடுக்க முடியும்? சுசீலை தனது நண்பர்கள் சிலரைக்கேட்டு சிறிதளவு அவலைக் சேர்த்து ஒரு துணியில் முடித்து தந்தாள். அதை எடுத்துக் கொண்டு சுதாமா கண்ணணைக் காணாமாவலில் துவாரகைக்குக் கடுநடை நடந்தார். அங்கு கண்ணன் மாளிகையைக்கண்டு பேரின்பமடைந்து உள்ளே நுழையும் போதே கண்ணன் இவரைக் கண்டு கொண்டு பெருமகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்று, தனது கட்டிலில் வீற்றிருக்கசெய்து பலபடியாலும் உபசரித்து நலம் விசாரித்தான். ருக்மணிப்பிராட்டி சாமரம் வீசினாள். கண்ணன் அவர் இளைப்புதீர கைகால்களைப் பிடித்துவிட்டு உணவருந்தச் செய்து, பழைய நினைவுகள் அலைமோத அவற்றையெல்லாம் அவருடன் நினைவுகூர்ந்து அளவளாவி மகிழ்ந்தான்.

“சுதாமரே! புலன்களை வென்றநீர் கிடைத்தது போரும் என்ற த்ருப்தியுடன் வாழ்வது தெரிகிறது. மதனியார் எனக்கு உண்ண ஏதாவது அன்புடன் அனுப்பியிருப்பாரே! அது எதுவாயினும் கூச்சப்படாமல்; கொடும், அன்புதான் எனக்குப்பெரிது. பொருளின் மதிப்பன்று” என்று கேட்டான். அந்தணர் தான் கொணர்ந்த அற்ப அவலைக் கண்ணனிடம் கொடுக்கக் கூசி பேசாமலிருக்க, உள்ளுவாருள்ளிற்றெல்லாம் உள்ளிருந்து அறியும் பரமாத்மா அவர் மறைத்துவைத்திருந்த அவல் முடிச்சை வலிய வாங்கி அதைப் பிரித்து, “இந்த அவல் கோகுலத்து வெண்ணெயைவிட எனக்கு மிகவும் பிரியமானதாயிற்றே” என்று ஒரு பிடி எடுத்து உண்டான். அப்போதே பெருமளவில் சுதாமருக்கு அநுக்ரஹித்து விட்டான். மேலே உண்ணாமல் ருக்மிணிப்பிராட்டி தடுத்துவிட்டதாகப் புராணம் கூறுகிறது. சுதாமா கண்ணனைக் கண்டு ஒருநாள் பொழுது அவனுடன் கழித்து மகிழ்ச்சியுடன் அவனை ஒன்றும் கேட்க மனம் வராமல் அவனை தரிசித்த மனநிறைவுடன் தமதூர் திரும்பினர். அங்கு தமது எளியகுடில் பெரியமாளிகையாக மாறியுள்ளதையும் தனதானியங்களால் நிறைந்திருப்பதையும் கண்டு கண்ணனுடைய அன்பையும் அருளையும் நினைத்து உருகினார். தனம் பெற்றதனால் மனம் மாறாமல் முன்போல் எளிய வாழ்க்கையே நடத்தி முடிவில் பேரின்ப நிலையைடைந்தார். இந்த வரவாறு ஸ்ரீ பாகவதத்தில் தசமஸ்கந்தத்தில் பேசப்பட்டுள்ளது.

இப்படி தன்னலமற்ற அன்புடன் கொண்ட சென்று அவலை எம்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பித்தேனோ நான்? என்று அம்மையார் கேட்கிறார்.

27. ஆயுதங்கள் எந்தேனோ அகஸ்தியரைப் போலே?

அத்ரி அநகுயை (7-ம் வார்த்தையின் விளக்கம் காண்க) இவர்களைச்சேவித்து ஆசிபெற்ற ராமபிரான் தண்டகாரணயம் என்னும் வனத்தினுட் புகுந்து அங்கு வாழ்ந்த ரிஷிகளின் ஆசிரமங்களுக்குச் சென்று அம்மஹரிஷிகளைப் பூசித்து வணங்கினான். இப்படி சரபங்கர், சுதீக்ஷணர், அகஸ்தியர் முதலான மஹரிஷிகளின் ஆசிரமங்களுக்கு ராமன் விஜயம் செய்தான். மஹாதேஜஸ்வியான அகஸ்தியர் ராமனை எதிர்கொண்டழைத்து உபசரித்துப்பூசித்தார். ராமனும் அவரை அடிபணிந்து அவர் நலனை விசாரித்தான். அவர் ராமனின் அவதார ரஹஸியத்தை அறிந்த வராதலால் பின்னர் நடக்கப்போவதற்கெல்லாம் முன்னேற்படாகப் பல திவ்யாயுதங்களை ராமனிடம் கொடுத்தார், “புருஷஸிம்ஹமே! ரத்னங்கள் இழைக்கப்பட்டு ஸ்வர்ணமயான இந்த திவ்யவில்லைப்பார்! இது விஷ்ணு தேவனுடைய வில். விச்வகர்மாவினால் நிருமிக்கப்பட்டது. சூரியனையொத்த தேஜஸ்ஸையுள்ள பாணங்கள் எப்போதும் குறையப்பெறாத இந்த அம்பறாத் தூணிகள் இரண்டும் எனக்கு தேவேந்த்ரனால் கொடுக்கப்பட்டவை. தங்கமயமான உரையுடன் கூடிய இக்கத்தியும் எனக்கு தேவேந்த்ரனால் - தரப்பட்டதே. முன்பு மஹாவிஷ்ணு இவ்வில்லைக் கொண்டு கொடிய அசுரர்களை முடித்து தேவர்களின் துயர் தீர்த்தார். அந்த மேலான வில்லையும் அம்பறாத்தூணிகளையும் சிறந்த கத்தியையும் உயர்ந்த பாணத்தையும் நீ எதிரிகளைக் கொல்லும் பொருட்டு வாங்கிக் கொள்வாயாக. உங்களுக்கு மங்களமுண்டாகுக” என்று சொல்லி உத்தமமான திவ்யாயுதங்களை ராமனிடம் கொடுத்தார். இப்படிக்கொடுத்து அவர்களை ஆசீர்வதித்து கோதாவரிக்கரையில் பஞ்சவடி என்னுமிடத்தில் வசித்தல் நலமென்று கூறி அங்குசெல்லும் வழியையும் சொல்லி அனுப்பினார்.

பெருமானுக்கு இவ்விதமான அநுகூலத்தை இப்பேதையால் செய்யவியலுமோ? என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

28. அந்தரங்கம்புகக்கேனோ ஸஞ்சயனைப்போலே?

ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் தசரதனுக்கு சுமந்திரன் தேர் செலுத்து பவனாகவும் மந்திரியாகவும் அந்தரங்கம் பேசவல்லவனாகமிருந்தது போல மஹாபாரதத்தில் திருதிராஷ்டர மன்னனுக்கு ஸஞ்சயன் அந்தரங்கமந்திரியாகவும் தேரோட்டியாகவுமிருந்தவன். இருவரும் ஒரே குருவிடம் கல்விபயின்றவர்கள். பாரதயுத்ததின் போது யுத்த

நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் "வியாஸ்ப்ரஸாதத்தால் கண்டு அரசனுக்கு அரண்மனையிலேயே சொன்னவனின். யாரதயுத்தாரம்பத்தில் த்ருத்ராஷ்ட்ரன் ஸஞ்சயனைக் கேட்கிறான்.

தர்மக்ஷேத்ரே குருக்ஷேத்தேரே ஸமவேதா யுயுத்ஸவ;
மாமகா: பாண்டவாச்சைவ கிமகுர்வத ஸஞ்ஜய

"ஸஞ்சயனே! தர்மக்ஷேத்ரமான குருக்ஷேத்ரயுத்தப் பூமியில் போர் புரிய விரும்பிக் கூடியிருந்த என் பிள்ளைகளும் பாண்டவர்களும் என்ன செய்தனர்?"

ஸஞ்சயன் அங்கு நடந்தவைகளையும் க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனுக்கும் பகவத்கீதையை உபதேசித்ததையும் சொல்லி,

யத்ரயோகேச்வர: க்ருஷ்ணோ யத்ரபார்த்தோ தநுர்த்தர:
தத்ரபூநீர்விஜயோபூதி: த்ருவாநீதிர்மதிர்மம

என்றான். "யோகேச்வரனான க்ருஷ்ணனும் காண்டிபேமந்திய அர்ஜுனனும் எந்த பக்கத்திலுள்ளனரோ அங்கு தான் நீதி வெற்றி செல்வம்யாவும் இருக்கும்" என்று நான் நிச்சயமாக நம்புகிறேன். கண்ணனை உண்மையாக அறிந்தவன் ஸஞ்சயன்.

மாயாம் நஸேவே பத்ரந்தே நவ்ருதாதர்மாமசரே!
கத்தபாவம் கதோபக்த்யா சாஸ்த்ராத்வேத்மி ஜநார்த்தநம்
(பாரதம் உத் 58)

மன்னா! உனக்கு மங்கள முண்டாகுக. நான் வஞ்சனையைப் பேணுவதில்லை. தூயமனதினனாய் உண்மையான பக்தியால் சாஸ்த்ரங்கொண்டு ஜநார்த்தனை உள்ளபடி அறிகிறேன்.

என்று இவன் மன்னனிடமே சொல்லுகிறான். யுத்தம் ஆரம்பிக்குமுன் இவனை த்ருத்ராஷ்ட்ரன் உபப்லாவியம் என்ற விடத்திலிருந்த பாண்டவர்களிடம் தூதனுப்பினான் (மஹாபாரதம்-உத்யோகபர்வம்). அவன் அங்குசென்றபோது க்ருஷ்ணன் ஸத்யபாமை அர்ஜுனன் த்ரௌபதி நால்வரும் ஒரு கட்டிலிருந்து அந்தரங்கமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தமையால் யாரையும் உள்ளேவர அனுமதிக்கவில்லை "அர்ஜுநாங்ககதென் பாதெள கேசவஸ்யோபலக்ஷயே அர்ஜுநஸ்யது க்ருஷ்ணாயாச்சபாயாச்சாங்ககாவுபௌ" என்னும்படி "க்ருஷ்ணனும் பூநீஸத்யபாமைப் பிராட்டியும் அர்ஜுனனும் த்ரௌபதியுமாகக்

கால்மேல் காலேறிட்டக் கொண்டிருக்க ஸஞ்சயன் திருவாசலிலே வந்தானென்றறிவிக்க கிருஷ்ணனருளிச் செய்கிறான். "நம்முடைய இருப்பைக்கண்டால் உகப்பவனும் உகவாதார் மண்ணுண்ணும்படி நெஞ்சுளுக்க இவ்விருப்பைச் சொல்லவல்லானுமொருவன். அவனைப்புகுரவிடுங்கோள்" என்று. அவனும் புகுந்து கண்டு அப்படியே போய் துரியோதனனுக்கு "கெடுவாய் அவர்களிருப்புக் கண்டேனுக்கு உன் காரியம் கெட்டதுகிடாய் என்றானிறே. (திருப்பாவை பாசரம் 27ன் 6000ப் படி, திருவாய்மொழி 7-5-9 பாசர ஈடு இவற்றில் காண்பது)

இப்படி கண்ணன் பாண்டவர்களுடைய அந்தரங்க நிலையையும் புக்குக் காண்வல்லேனோ? அத்தகுதி ஸஞ்சயனைப் போல எனக்குண்டோ என்கிறார் அம்மையார்.

29. கர்மத்தால் பெற்றேனோ ஜனகரைம் போலே?

ஸீதாபிராட்டியின் தகப்பனாரான ஜனகமஹாராஜர் கர்ம யோகியரில் சிறந்தவர். கர்மயோகமாவது சாஸ்த்ரங்களில் அவரவர் வர்ணாச்ரமங்களுக்கேற்ப விதிக்கப்பட்ட தர்மங்களைப் பற்றற்று புலனடக்கத்துடன் பலனெதையும் எதிர்நோக்காமல் நான் செய்தேன் என்ற அஹங்காரம், மமதை கல்சாமல் பகவதாராதனமாகச் செய்கை, மஹாராஜராய் நாட்டையாண்டவரன்னாலும் ஜனகர் தமது கடமையைப் பற்றற்றவராக நான் எனது என்ற எண்ணத்துக்கிடம் கொடாமல் செய்து வந்தார். இவர் பெருமையை மற்றவர்க்குக் காட்டுகைக்காக இவராசாரியரான யாக்குவல்க்யர் தமதாச்ரமத்தில் ஜனகர் இருந்தபோது மிதிலை தீப்பற்றி எறிவது போல ஒரு தோற்றத்தை உண்டுபண்ணினார். யாவரும் தங்கள் ஸொத்துக்களுக்கு என்ன தீங்கு வருகிறதோ வென்று அவற்றைக் காக்க ஓடினர். ஜனகர் மட்டும் எதையும் தனது என்று எண்ணாதவராகையால் இருந்தவிடத்திலேயே இருந்து விட்டார். கர்மயோகத்தைப் பற்றி பூநீ கீதையில் அர்ஜுனுக்கு விளக்கம் தரும் கண்ணன் 'கர்மண்யையவஹி ஸம் ஸித்திம் ஆஸ்திதா ஜநகாதய: (3-20) என்றான். ஜனகர் போன்ற ராஜரிஷிகள் கர்மயோகத்தால் ஸித்தி பெற்றனரன்றோ? (ஸித்தி பரமாந்ம் ஸாக்ஷாத்காரம்)

இப்படி ஜனகரைப்போல உள்ளத்தூய்மையுடன் கர்மயோகத்தில் நிலைநின்று பேறுபெறவல்லேனோ என்று அம்மையார் கேட்கிறார்.

திருநெடுந்தாண்டகம் (திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்தது) வ்யாக்யான அவதாரிகை: "ஆழ்வார் திருமங்கையாழ்வாராகிறார் வென்றியே வேண்டி வீழ்பொருட்கிரங்கி வேற்கணார்கலவியே கருதி என்று ஸர்வேச்வரன் விபூதியடைய இவர்துடைக்குக்கீழே கிடக்கிறதோ வென்று சங்கிக்க வேண்டும்படி அதிசயிதாஹங்காரராய், அதுக்கடியான தேஹாத்மாபிமானத்தையுடையராய் அத்தாலே *சாந்தேந்து மென்முலையார் தடந்தோள் புனரின்ப வெள்ளத்தாழ்ந்தேன் (திருமொழி 6-3-4) என்கிறப்படியே ஆத்ம விஷயமாதல் ஈச்வரவிஷயமாதல் ஞானம்பிறக்கைக்கு யோக்யதையில்லாதபடி விஷயப்ரவணாராய்ப் போந்தாரொருவர். ஸர்வேச்வரன் இவர்க்குண்டான விஷயாதி ப்ரஸக்தியை கண்டு (பகவத்விஷயம் தவிரமற்றவைகளில் அதிகமான மோஹம்) இவரை அதில் நின்றும் மீட்கும் விரகு தேடிப்பார்த்து விஷயப்ரவணரான இவரை சாஸ்த்ரத்தைக் காட்டி மீட்கவொண்ணாது. நம்மழகைக் காட்டி மீட்க வேணுமென்றுபார்த்து இவர்க்கு விஷயங்களிலுண்டான ரஸிகத்வத்தையே பற்றாசாகக் கொண்டு தன்னழகைக் காட்டிக் கொடுக்கக்கண்டு *வேம்பின் புழுவேம்பன்றியுண்ணாது அடியேன் நான்பின்னும் உன்சேவடியன்றி நயவேன் (திருமொழி 11-8-7) என்று ஈச்வர விஷயத்திலே யவகாஹித்தார் (மண்டினார்).

இப்படி உண்டான ப்ரேமம் ஸம்பந்தஜ்ஞான பூர்வகமாக வேணுமென்று பார்த்து ஸர்வார்த்த ப்ரகாசகமான திருமந்த்ரத்தையும் ஸௌசீல்யாதி குணாதிக்யத்தையும் திருமந்த்ரத்துக்கெல்லை நிலமான திருப்பதிகளையும் காட்டிக் கொடுக்கக்கண்டு 'வாடினேன். வாடி' (1-1-1) தொடங்கி உகந்தருளினவிடமே ஆச்ரயணீயமும் போக்யமும் (பற்றத்தக்கது, பேற்றுக்கு உபாயம், அநுபவிக்க இனிமையானது) என்று அநுபவித்தார்.

இனி இவர்க்குத் திருமந்த்ரார்த்தக் காட்டிக் கொடுத்தபடி சொல்லுகிறது. இவர் குமுதவல்லியார்க்கு தினமும் திருமாலடியார்க்கு ஆராதனம் (அன்னமளித்தல்) செய்வதாகவாக்களித்து அதற்காகத் தம்மிடமுள்ள பொருளெல்லாம் செலவழிந்துபோய் பிறர்பொருளை அபகரித்தாவது அடியார் பசிபோக்கவேணும் என்றநிலை வந்துவழிபறிக்கொள்ளையிலே இறங்கினார். இவர்க்கருள்புரியக் காத்திருந்த எம்பெருமான் தானும் பிராட்டியுமாக புது

மணத்தம்பதியாக ஸர்வாபரணங்களையும் பூட்டிக்கொண்டு திரு மணங்கொல்லை என்னுமிடத்தில் இவர் கண்ணிலேபட, இவரும் அவர்களை நிறுத்தி வாளைக் காட்டிமிரட்டி அவர்களணிந்திருந்த நகைகளையெல்லாம் கழற்றச் செய்தவளவிலே மணப்பிள்ளை காலிலே அணிந்திருந்த மோடிரம் கையால் வாங்க முடியாமல் போக

அதையும் வாய்வைத்து பல்லாக்கடித்துக் கழற்றி எல்லா நகைகளையும் ஒரு மூட்டையாகக் கட்டி வைத்தார். அதை எடுத்து போக முற்பட்டபோது அதுபெயராமையாலே மணமகனாய் வந்தவன் மந்திரம் போட்டானென்றுஎண்ணி, "நீ என்ன மந்திரம் பண்ணினாய்" அதை எனக்குச் சொல்" என்று வாளைக் காட்டி மிரட்ட எம்பெருமானும் இவரது வலது திருச்செவியில் திருமந்திரத்தை உபதேசிக்கத்ருளினான். அவன் திருதவடியைத் தம் பல்லால் தீண்டியதாலும் அவனால் மந்த்ரோபதேசம் பண்ணப்பெற்றதாலும் அவன் யாரென்ற உண்மையைக் கண்டு "நான் கண்டு கொண்டேன் நாராயணா என்னும் நாமம்" என்று பல டட்டல்களைப்பாடி திருமங்கை மன்னன் திருமங்கையாழ்வாரனார் "வாள்வலியால் மந்திரங்கொள் மங்கையர்கோன்" என்று அவர் போற்றப்படுகிறார்.

இப்படி கடித்து அவனை (பரமபுருஷனை) உள்ளபடி காணும்படி அவனருள் எனக்குக்கிட்டப் பெற்றேனோ? என்கிறார் அம்மையார்.

31. குடைமுதலானதானேனோ அநந்தாழ்வான் போலே?

இங்கு அநந்தாழ்வான் என்பது எம்பெருமான் சயனித்தருளும் படுக்கையான ஆதிசேஷனை. இவனையே திருவநந்தாழ்வான் என்று போற்றுவது. சேஷவ்ருத்தியில் (ஆட்பட்டிருப்பதில்) தலைவரான இவர் பலவுருவங்களைக் கொண்டு எம்பெருமானுக்குப் பலபடிகளால் அடிமை செய்வர். இவ்வடிமைகளைப் பொய்கையாழ்வார் தமது திருவந்தாதியில்

சென்றால் குடையாம் இருந்தால் சிங்காதனமாம்
நின்றால் மாவடியாம் நீள்கடலுன்-என்றும்
புணையாம் மணிவிளக்காம பூம்பட்டாம் புல்கும்
அணையாம் திருமாற்கு அரவு'

என்றும், ஆளவந்தார் தாமருளிய ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் (39-40)

தயாஸஹாஸீநமநந்த போகிநி ப்ரக்ருஷ்டவிஜ்ஞாந பலைகதாமதி
பண்ணாமணிவ்ராத மயூகமண்டல ப்ரகாச மாநோதர திவ்யதாமதி

நிவாஸ சய்யாஸந பாதுநாம்சு கோபதாந வர்ஷாதப வாரணாதிபி:
சரீரபேதைஸ்தவதஷேதாங்கதைர் யதோசிதம் சேஷேஇதீரிதே ஐநை:

என்றும் வெளியிட்டருளினார். இப்பாசுரங்களில் திரண்ட பொருள்:- பெரியபிராட்டியாருடன் எம்பெருமான் திருவநந்தாழ்வானின் திருமேனியில் எழுந்தருளியிருக்கிறான். இவ்வாதிசேஷன் மேலானஞானத்திற்கும் சக்திக்கும் நிகரற்ற இருப்பிடம், தன் திருமுடியிலுள்ள மாணிக்கங்களினால் பேரொளிபரப்பிப்பரமனின் மாளிகைக்கு மணிவிளக்காயிருப்பவன், அவன் எம்பெருமானுக்கு அமரும் சிம்மாசனமாகவும், திருவடியிலணியும் மணிபாதுகங்களாகவும் இடையில் தரிக்கும் பட்டு பீதாம்பரமாகவும், மழை வெய்யில்களில் குடையாகவும் மற்றும் அவ்வக்காலங்களுக்குத் தக்கபடி வேண்டுருவங்கொண்டு தொண்டு புரிவதால் ஜனங்கள் அவனை சேஷன் எனப்போற்றுகிறார்கள்.

இப்படி வேண்டுருவங் கொண்டு எம்பெருமானுக்கப் பல அடிமைத் தொழில்களையும் அடியேன் செய்ய வல்லேனோ என்று தம் பாரிப்பை வெளியிடுகிறார் அம்மையார் இவ்வார்த்தையில்

32. கொண்டு திரிந்தேனோ திருவடியைப் போலே?

திருவடி என்னும் பெயர் கருடாழ்வானுக்கும் (பெரிய திருவடி) ஹனுமானுக்கும் (சிறிய திருவடி) ஒக்கும். எம்பெருமானுக்கு வாஹனமாகப் பணிபுரிந்து அவன் திருவடிகளைத் தாங்கியபடியால் இவ்விருவருக்கும் திருவடி என்று பெயராயிற்று. அர்ச்சாஸ்தலங்களில் எம்பெருமானை தோளுக்கினியான் மற்றும் வாஹனங்களில் புறப்பாடாக எழுந்தருளப் பண்ணுபவரை ஸ்ரீபாதம் தாங்குவோர் என்று மதிப்புடன் அழைப்பார்கள். பெரிய திருவடியான கருடனை ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் போற்றும்படி (41) காண்க.

நாஸஸ்ஸகா வாஹநமாஸநம் த்வஜ: யஸ்தேவிதாநம் வ்யநுநம் த்ரயீமய;

உபஸ்திதம் தேந புரோ கருத்மதா த்வங்க்ரிஸம்மர்த்த கிணாங்க சோபிநா

வேதங்களை அவயவங்களாகக் கொண்ட கருடாழ்வான் உமக்கு தாஸனாகவும் நண்பனாகவும் வாகனமாகவும் சிம்மாஸநமாகவும் கொடியாகவும் (தமது சிறகினால்) வெயில் தடுக்கும் மேலாப்பாகவும் (சிறகையசைப்பதால்) சாமரமாகவும் பணிபுரிகிறார். ஸ்தா உம்மை தோள்களில் ஏற்றித்திரிவதால் உமது திருவடிகள் நெருக்கின தழும்பு

அவருக்கு அணியாக - பூஷணமாக அமைந்துள்ளது. உமது நியமனத்திற்காக எப்போதும் காத்து முன்னே நிற்கிறார் - இது இந்த சுலோகத்தின் திரண்ட பொருள். எம்பெருமானடியார்களை வரிசைப் படுத்திக் கூறும் போது பெரும்பாலும் திருவடி திருவநந்தாழ்வான் முதலானோர் என்று பெரியோர் தொடங்குவர். வெள்ளைச் சுரிசங்கொடாழி யேந்தி தாமரைக்கண்ணன் என்னெஞ்சினுடே புள்ளைக் கடாகின்ற வாற்றைக் காணீர் (திருவாய் 7.3.1) என்று ஆழ்வார் எம்பெருமான் தமது நெஞ்சினுள் கருடன் மீதேறி அவனை நடத்துவதைக் காணீர்! என்று நம்மை யழைக்கிறார். தெய்வப்புள்ளேறி வருவான் திருச்சித் திர கூடத்துள்ளானே! (திருமொழி 3.3.8) என்பது திருமங்கையாழ்வார் பாசரம். செழும்பறவை தானேறித்திரிவான் தன் தாளினை யென் தலைமேலே (திருவாய் 10.8.7) என்ற பாசரமுங் காண்க. இப்படி மற்ற ஆழ்வார்களின் அநுபவமுங் காணலாம். (புள்-பறவை- கருடன்) தானேறித் திரிவான் என்ற பாசரத்தை இவ்வார்த்தை நினைப்பூட்டுகிறது.

இனி ராமாவதாரத்தில் மட்டும் பொருந்துவது அனுமானைத் திருவடி என்றழைப்பது. அநுமான் முதன்முதலில் ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கண்டு பேசி அவர்களழகிலும் ஸௌகுமார்யத்திலும் ஈடுபட்டு அவர்களை சுக்ரீவமஹாராஜனிடம் அழைத்துச் செல்லும் போது அவர்களை நடக்கவிடாமல் தன் தோளின் மேல் ஏற்றிச் செல்லுகிறான். இவ்வடிமை செய்வதில் அவன் இன்பம் காண்கிறான். "தாஸோஹம் கோஸலேந்த் ரஸ்ய என்று தன்னை ராமதாஸனாக அறிமுகம் செய்வது கொள்வதில் அநுமான் பெருமைப்படுகிறான். இலங்கையில் அரக்கருடன் போர்புரியும் போது ராமன் தரையில் நின்று போரிட லாகாதென்று தான் அவனுக்குத் தேராயிருந்து தன் தோளின் மேல் சுமந்து திரிந்தான்.

இப்படி எம்பெருமானைப் பரிவுடன் தோள்மேல் சுமந்துக் கொண்டு திரிந்தேனோ? என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

33. இளைப்பு விடாய் தீர்த்தேனோ நம்பாடுவான் போலே?

ஸ்ரீவராஹநாயானார் பூமிப்பிராட்டிக்குத் தன்னைப் பாடி ஏத்துவதன் பெருமையையும் பாடுவார் பெறும் பயனையும் சொல்வது ஸ்ரீவராஹபுராணத்தில் கைசிக மாஹாத்மயமாகப் பேசப்படுகிறது. வராஹப் பெருமான் சொல்லுகிறார்....

ஐகாரேது விலாக்கி ஜாநதோ வாப்யஜாநத :
யோமே ப்ரகாயதே கேயம் மம பக்த்யா வ்யவஸ்தித :

ஹேவிசாலக்ஷீ ! பாடவல்லானொருவன் ராவிழித்தலான வ்ரதமநூட்டித்து சிற்றஞ்சிறுகாலையில் வந்து நாம் கேட்டாலும் ஐகத்ரக்ஷண சிந்தையில் யோசு செய்திருந்தாலும் நம் குணங்களையிட்டுப் புனையப்பட்ட பாடல்களை ஒரு பலனையும் எதிர்நோக்காமல் நம் பக்கல்பக்த்யதிசயத்தோடே நமக்காகப் பாடுகிறான் என்று தொடங்கி அவன் இப்படிப்பாடுவதன் பலனாய் ஆயிரமாயிரமாண்டுகள் ஸ்வர்க்கத்தில் போக மனுபவிப்பதாக சரிதத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

தக்ஷிணதேசத்தில் க்ஷீரநதிக்கரையில் உள்ள ஸித்தாச்ரமத்துக்கு ஒரு சண்டாளன் வந்து தூரத்திலிருந்து பெருமானை தினமும் காலையில் பக்தியுடன் 10 வருடகாலம் பாடிவந்தான். இவனை வராஹப்பிரான் மமகாயக (நம்பாடுவான்) என்று சொல்வதால் அதுவே இவன் பெயராயிற்று. அவன் ஒரு கார்த்திகை மாதம் சுக்லபக்ஷத்வாதசியன்று இரவில் பின்பகுதியில் முன்யாமங்கள் கண்விழித்திருந்து பெருமானைப் பாடுவானாய்க் கிளம்பி வரும்போது வழியில் ஒரு பிரம்மரக்ஷஸ் அவனை உணவாக உட்கொள்ளும் பொருட்டு பிடித்துக் கொண்டது. நம்பாடுவான் அந்த ரக்ஷஸ்ஸிடம் தான் சென்று அன்று பாடும் வ்ரத்தை முடித்து மீண்டும் வருவதாகச் சொல்லிப் போய் வர அநுமதி கேட்டான். இவன் பேச்சை அது நம்பும் பொருட்டு தான் வராவிடில் பொன்னைக் களவாடல் போன்ற பலவித பாவங்கள் செய்வார் பெறும்பலனைப் பெறுவதாகச் சபதம் செய்தான். கடைசியில் வாகதேவனான நாராயணனையும் மற்ற தெய்வங்களோடு ஒக்க நினைப்பவன். வாஸுதேவனை விட்டு அத்தெய்வங்களைத் தொழுபவன் எந்த கோரமான பாபபலனையநுபவிப்பானோ அப்பாவம் நான் மீளாவிடில் என்னைப்பீடிக்கட்டும் என்று சபதமிட இவனுடைய வைஷ்ணவத்தில் நம்பிக்கைவைத்து இவனைப் போகவிட்டது.

இவனும் அக்குறுங்குடிக்குச்சென்று எம்பெருமான் புகழ்பாடி விட்டுத் திரும்ப வந்து அந்தரக்ஷஸ்ஸிடம் “நான் சொன்னபடி வந்தேன். என் உடலை நீ புஜிப்பாய்” என்று சொன்னான். அந்த ரக்ஷஸ் முன் பிறவியில் சோமசர்மா என்ற அந்தணன் ; அவன் செய்த ஒரு யாகத்தில் மாபெரும் பாவமுண்டாய் அவன் யாகம் முடியுமுன்னமே இறந்ததால் ரக்ஷஸ்ஸாகப் பிறந்தான். நம்பாடுவானை இவனே நம்மை இப்பிறவியிருந்து விடுவிக்க வல்லன் என்று நிச்சயித்து அந்த ரக்ஷஸ் “நீ இன்றிரவு பாடிய பாட்டின் பலனை நமக்குத்தந்து உயிருடன்

தப்பிப்போ” என்று கேட்டது. நம்பாடுவான் அதற்கு ஒப்பவில்லை. பின்னர் ரக்ஷஸ்கேட்டபடி பாதிபலனையோ, ஒரு யாம பலனையோ தரவும் ஒப்பவில்லை. உடனே அந்த ரக்ஷஸ் இவனைச்சரணம் பற்றி ஒரு பாட்டின் பலனையாவது தந்து தன்னை இந்த ராக்ஷஸஜன் மத்திலிருந்து விடுவிக்க வேணுமென்று வேண்ட, நம்பாடுவானும், “இன்றிரவு கைசிகமென்று ஒரு பண்ணைப்பாடினேன். அந்த கீதபலத்தைப்பெற்று நீ இந்த ஜன்மத்தினின்றும் விடுபட்டுப் பின்னர் மோக்ஷமடைவாய்” என்று அபயப்ரதானம் பண்ணினான். அப்படி வரம்பெற்ற ரக்ஷஸ்ஸும் அந்த ராக்ஷஸசரீரத்தை விட்டு பின்னர் நற்குடியில் பிறந்து பகவத்பஜனம் பண்ணி வீடுபெற்றான்

இப்படி நம்பாடுவானைப் போலே பாடி அக்கீதபலத்தால் ஒருவனுக்கு ராக்ஷஸஜன்மத்தின் இளைப்புவிடாய் தீர்த்து மீட்டேனோ.? என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

34. இடைகழியில் கண்டேனோ முதலாழ்வார்களைப் போலே?

ஐப்பசிலோணம் அவிட்டம் சதயமிவை ஒப்பிலவாநாள்களாம். ஏன்? பொய்கையார், பூதத்தார், பேயாழ்வார் மூவரும் இந்த நாட்களில் முறையே வந்து பிறந்தமையால். மற்றும் ஆழ்வார்களுக்கு முன்னே வந்துதித்து நல்தமிழால் நாட்டையுய்த்த பெருமையால் இவர்கள் மூவரும் முதலாழ்வார்கள் எனப்போற்றப்பெறுகிறார்கள். இவர்கள் நம்போல தாய்தந்தையர்க்குப் பிறவாமல் பிராட்டியைப்போல பூவில் பிறந்தவர்கள். இறைவனருளால் ஞானம் மலரப்பெற்று இறையநு பவத்தில் மூழ்கி ஊர் ஊராய்த்திரிந்து வந்தனர். இறைவனருள் இவர்களைத் திருக்கோவலூரில் ஒரு நள்ளிரவில் ஒன்று சேர்த்து வைத்தது.

இடியும் மின்னலும் மழையுமாயிருந்த அவ்விரவில் பொய்கையார் வந்து தங்க இடந்தேடி மிருகண்டுமுனிவரின் ஆச்ரம இடைகழியில் (வாசலையும் உள்ளேயும் சேர்க்கும் இடை ரேழி) வந்துபடுத்தார். பின்னர் பூதத்தார் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். இருவர் படுக்க இடமில்லை. இருவரும் உட்கார்ந்திருக்க பேயாரும் அவ்விடத்தே வந்து சேர்ந்தார். இடநெருக்கடியால் மூவரும் நின்றனர், இவர்களைச் சேர்த்துவைத்த பூங்கோவலூர் ஆயனும் (பெருமானும்) அங்கு வந்து இவர்களுடன் நெருக்குண்டு மகிழ்ந்தான். இருட்டில் யார் நெருக்குவது என்று காண *வையம் தகளியா வார்கடலே நெய்யாக வெய்யகதிரோன் விளக்காக என்று தமது தமிழ்ப் பாடல் மாலையால் ஒரு விளக்கேற்றினார் பொய்கையார். *அன்பே தகளியா ஆர்வமே நெய்யாக இன்புருகு

சிந்தை இடுதிரியா என்று ஞானச்சுடர் விளக்கொன்றை ஏற்றினார் பூதத்தார். இவ்வொளியில் *திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன் பொன்னாழியும் புரிசங்கமும் கைக்கண்டேன் என்று தாம் கண்டமையைப் பாடினார். கண்டது பேயார் மட்டுமல்ல மூவருமே தான். கண்டு மூவரும் தலைக்கு ஒரு நூறுபாசரம் அந்தாதியாக அவன் புகழ்பாடினார். இவை முறையே முதல், இரண்டாம், மூன்றாம் திருவந்தாதிகள் ஆயின பெரய்கையார். இந்த வரலாற்றை (முதல் திரு 86)

நீயும் திருமகளும் நின்றாயால் குன்றெடுத்துப்
பாயும் பனிமறைத்த பண்பாளா - வாசல்
கடைகழியா உள்புகாக் காமர் பூங்கோவல்
இடைகழியே பற்றி இனி

என்று ஒருபாடலில் பொறித்து வைத்தருளினார். குன்றெடுத்து மழையை ஆச்சரித்ர மேல் விழர்மல் மறைத்தகுணவாளனே! விரும்பிய அழகு மிக்க திருக்கோவலூரில் (நடு இடத்தில் வாசலுக்கு வெளியே போகாமலும், வீட்டின் உள்ளே புகாமலும் மூன்று ஆழ்வார்களைப் பெற்ற இடமானது பற்றி ஒருவிடமான இடைகழியையே விரும்பிப் பற்றி பிராட்டியும் நீயுமாக (நாங்கள் காணும்படி) காட்டி நின்றருளியது என்ன ஆச்சரியம்!

இப்படி முதலாழ்வார்கள் மூவரும் கண்டாற்போல நான் காணும்படி இறைவனருள் பெற்றுதுண்டோ? என்கிறார் அம்மையார்.

35. இருமன்னர்(ரைப்) பெற்றேனோ வால்மீகரைப்போலே?

பூரீராமபிரான் அயோத்யையில் முடிசூடி வெகுகாலம் ராஜ்யத்தை ஆண்டான். இடையே பிராட்டி கருவுற்றிருந்த போது குடிமக்களில் ஒரு வண்ணான் பிராட்டி இலங்கைச் சிறையிலிருந்தும் ராமன் அவளை அழைத்து வந்து பட்ட மஹிஷியாக்கியதைக் குறை கூறிய அபவாதம் செவியில்பட்டு அவளைத் துறக்கத் துணிந்தான். பிராட்டிவனத்தில் சில நாட்கள் இருக்க ஆசைப்பட்டதை சாக்காக வைத்து இளையபெருமானை அவளைக் காட்டுக் கழைத்துப்போய் அங்கு விட்டு வரும்படி சொன்னான். இலக்குவனும் அரசனாணையை மீறமாட்டாமல் அவளைக் காட்டுக்கழைத்துப்போய் வால்மீகி முனிவரின் ஆசிரமத்துக்கருகில் ராஜாஜ்ஞையைத் தெரிவித்து

அங்குவிட்டு நகரம் சென்றான். இப்படி விடப்பட்ட மிதிலைச்செல்வியை வால்மீகி முனிவர் கண்டு தமது ஆச்சிரமத்துக்கு அழைத்துப்போய் ரக்ஷித்துவைத்திருக்கையில் பிராட்டி இரட்டையாக இரண்டு ஆண்மக்களைப் பெற்றாள். *மிதிலை செல்வி உலகுய்யத்திருவயிறு வாய்த்த மக்கள் (பெருமாள் திரு 10-8) என்று இவ்விரு குழந்தைகளை குலசேகராழ்வார் குறிப்பிடுகிறார். இவர்களை முனிவர் தர்ப்பத்தின் அடிபாகத்தால் ஒரு பிள்ளையையும் நுனிபாகத்தால் ஒரு பிள்ளையையும் ரக்ஷியிட்டார். தர்ப்பத்தின் அடி பாகம் லவம்; நுனி குசம். இதனால் பிள்ளைகளில் ஒருவனை லவன் என்றும் மற்றவனை குசன் என்றும் நாமகரணம் செய்து வால்மீகி முனிவர் வளர்ப்புத்தந்தையாகவும் குருவாகவும் அமைந்து அரசர்க்கு வேண்டிய எல்லா வித்யைகளையும் நற்பித்து, தாம்பாடிய ராமாயணகதையையும் அவர்களுக்குக் கற்பித்தார். இப்படி வெங்கதிரோன் குலத்துக்கோர் விளக்காய்த் தேன்றி விண்முழுதும் உயக்கொண்டவீரனின் புத்திரர்களை அத்தந்தைக்கு ஈடான பிள்ளைகளாய் வால்மீகி முனிவர் வளர்த்தார். இதுவே இருமன்னரைப் பெற்றேனோ? என்ற வாக்யத்தின் சுருத்து.

இப்படி வால்மீகிமுனிர்போல பெருமானுக்குஸைவை செய்யும் பாக்யம் எனக்குக் கிட்டிற்றோ? என்கிறார் அம்மையார்.

36. இருமாலையீந்தேனோ தொண்டரடிப்பெரடியார் போலே?

முன்பொருகால் சோழநாட்டில் திருமண்டங்குடி என்னும் தலத்தில் விபீரநாராயணர் என்னு ஒரு அந்தணர் வாழ்ந்திருந்திந்தார். அவர் திருவரங்கத்தைச் சென்று சேர்த்து அங்கு அரவணைமேல் பள்ளி கொண்டுள்ள முகில் வண்ணனுக்குத் தொண்டு செய்யக் கருதி முன் பட்டார்பிரான் வடபெருங்கோயிலுடையானுக்குப் பூமாலை கட்டி ஸமர்ப்பித்து வந்தாற்போல் தாமும் அரங்கனுக்குச் செய்ய நிச்சயித் தார். அப்படியே ஒரு நந்தவனமைத்து பூச்செடி கொடி, மரங்கள் வளர்த்து அவற்றின் அழகிய மணம்மிக்க மலர்களைக் கொண்டு மாலைக்கட்டி பேரன்புடன் திருவரங்கனுக்கு ஸமர்ப்பித்து வந்தார். 'இரு' என்ற அடைமொழிக்கு 'பெருமை பொருந்திய' என்றும் 'இரண்டு' என்றும் பொருள்கள் உண்டு, 'மிக்க சீர்த்தொண்டரிட்ட பூந்துளபம்' என்கிறபடி தன்னலங்கருதாது அன்புடன் எம்பெருமானுக்கென்றே கட்டி ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட மாலைகளாகையால் இருமாலைய

(பெருமையுற்றவை) என்னத் தட்டில்லை. பூக்காரர் தம்மைத் 'தொண்டர்அடிப்பொடி', 'அன்பர் தாள் தூளி' என்று பெயர் பெறும்படி அடியார்க்காட்பட்டவராக்கி எம்பெருமானுக்கு மிகவும் ப்ரியமானவர் ஆனார்.

பாமாலை பூமாலை இரண்டும் எம்பெருமானுக்கு மிகவும் ஏற்புடையவையே. அரங்கனுக்கென்றே - வேறு அர்ச்சாவதார எம்பெருமானையும் கூடப்பாடாமல் பாடப்பட்ட பாகரங்கனாலான இரண்டு பாமாலைகள் 'திருப்பள்ளியெழுச்சி' 'திருமாலை' என்பவை இவ்வாழ்வாரின் அருளிச் செயல்கள். "திருமாலை அறியாதான் திருமாலை அடையாதான்" என்பர் (திருமாலை இப்பெயருடைப்ர பந்தம் திருமாலை எம்பெருமானை) இவர் அரங்கனுக்கு இரண்டு பாமாலைகளைச்சூட்டினார். இதை இருமாலை என்னலாம்.

அல்லது பூமாலையும் பாாமாலையும் இரண்டு மாலைகளையும் தொண்டரடிப்பொடியார் போல் நான் ரங்கநாதனுக்குச் சூட்டினேனோ? என்று கேட்பதாகவும் கொள்ளலாம்.

37. அவனுரைக்கப்பெற்றேனோ திருக்கச்சியார் போலே?

பூவிருந்தவல்லி(பூந்தமல்லி)யில் வைச்யகுலத்தில் பிறந்தவர் கஜேந்திர தாஸர் என்பவர். இவருடைய தகப்பனார் ஒரு பணமுடிப்பை இவரிடம் கொடுத்து "இதை முதலாகவைத்து நம் குலமுறைப்படி வியாபாரம் பண்ணிப் பெருக்கு" என்றார். இவர் அதை பகவத் பாகவத கைங்கர்யங்களில் செலவிட்டுவிட்டார். ஒன்றிரண்டு ஆண்டுகள் கழித்து தகப்பனார் அந்த மூலதனத்தை எந்த அளவுக்குப் பெருக்கியுள்ளாய்? என்று கேட்டபோது "கலங்காப்பெருநகரில் சேமித்துள்ளேன்" என்று கூற, தந்தை கோபிக்கவே இவர் வீட்டைவிட்டு வெளியேறி ஸ்ரீரங்கம் சென்று ஆளவந்தார் திருவடிகளிலாச்ரயித்து சிறிது காலம் ஆசார்யஸேவையில் ஈடுபட்டிருந்து, பிறகு திருக்கச்சி மாநகர் சேர்ந்து பேரருளாளனுக்கு திருவாலவட்டம் ஸமர்ப்பிக்கும் (விசிரிகொண்டு வீசுவது) கைங்கர்யத்தில் ஆழ்ந்திருந்தார். ஏகாந்தமாயிருக்கும் சமயங்களில் பேரருளாளன் அர்ச்சாஸாமாதியைக் கடந்து இவருடன் வார்த்தையாடி மகிழ்வான்.

இவர் "காஞ்சீபுரத்தில் வஸித்தபடியால் "ஸ்ரீ காஞ்சீபூர்ணர் திருக்கச்சிநம்பி" என்று இவருக்குப் பெயராயிற்று, குணபூர்த்தியையிட்டு நம்பி என்னப் பெறுவது. இவர் கச்சியில் தேவப்பிரானுடைய கைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்டிருந்தபோது இளையாழ்வார் (ஸ்ரீ ராமாநுஜரின் இளமைப் பெயர்) இவருடைய ஞானாநுட்டான் பூர்த்திகளால் ஈர்க்கப்பட்டு இவரிடம் சிஷ்யராக விரும்பினார். அவர் வாழ்க்கையில் சில நிகழ்ச்சிகளால்கலக்க முற்றிருந்தார். திருக்கச்சி நம்பி "வைச்யகுலத்தில் பிறந்த அடியேன் அந்தணரான் உம்மை சிஷ்யனாக ஏற்க முடியாது" என்று தடுத்துவிட்டார். இதனால் மேலும் கலக்கமுற்ற இளையாழ்வார் "அடியேன் மனதில் சில நினைவுகள் உள்ளன. இவை சரிதானா என்று பெருமானிடம் கேட்டுச் சொல்லவேணும்" என்று இவரைப் பார்த்துக் க அன்றிரவு நம்பி இவ்விஷயத்தை பெருமானிடம் விண்ணப்பித்தார். பெருமானும் உகந்து "நாம் ஆறுவார்த்தைகள் உரைப்போம், இவையே நம்மிளையாழ்வார் நினைவும் இதை அவரிடம் சொல்லும்" என்று ஆறுவார்த்தைகளைச் சொன்னார் அவையாவன 1)நாமே பரம் பொருள் 2) ஜீவபரபேதமே உண்மை 3) ப்ரபத்தியே பேற்றுக்கு மேலான உபாயம் 4) இவ்வுபாயத்தைப்பற்றியவனுக்கு சரீரமுடிவில் மோக்ஷம் ஸித்தம் 5) இவனுக்கு அந்திம்ஸ்ருதியான நினைவு வேண்டாம் 6) பூர்ணாசாரியாரை (பெரியநம்பிகளை) ஆச்சரியிப்பது என்பவை இவற்றை மறுநாள் நம்பி இளையாழ்வாரிடம் தெரிவித்தபோது "இவையே அடியேன் நினைவும்" க்ருதார்த்தனோனேன்" என்று தண்டனிட்டார். இது போன்ற இன்னும் சில நிகழ்ச்சிகளும் உண்டு.

இப்படி பெருமானால் வார்த்தையுரைக்கப் பெற்றேனோ திருக்கச்சி நம்பியைப்போலே? இந்த பாக்யம் அடியாளனுக்குண்டோ? என்று கேட்கிறார்

38. அவன்மேனி ஆனானே திருப்பாணரைப்போலே?

திருப்பாணர் ஸ்ரீரங்கத்தையடுத்த உறையூரில் ஒரு நெல் வயலில் அயோநிஜராய் அவதரித்து பாணர்குலத்தவன் ஒருவனால் வளர்க்ப்பட்டவர். தமது வளர்குல மரியாதைக்கேற்ப இவர் கையில் வீணைகொண்டு காவிரிக்கரையில் நின்று அரங்கனை மனமுருகிப்பாடித்துதித்து வந்தார். இவர் பெருமையை நாட்டுக்குக்காட்ட வேண்டி பெரியபெருமாள் தமக்கு இனியரான லோக சாரங்கமுனி என்னும் ப்ராஹ்மணோத்தமரை நியமித்து இவரை

அவரது தோள்களில் எழுந்தருளப் பண்ணிவரும்படி செய்தார். பாணர் இதற்கு இசையாவிடினும் அரங்கன் கட்டளையென்று லோகசாரங்கர் பலவந்தமாக அவரைத்தமது தோளில் எழுந்தருளப்பண்ண அவரும் பகவத்பாகவத ஆஜ்ஞை என்று செயலற்று இருந்து விட்டார். கோயிலுக்குள் புகும்போது அரங்கன் அவர் கண் முன்னே வந்து தன்னைக் காட்டக்கண்டு திருவடி முதல் திருமுடிவரை அவயவசோபையை அனுபவித்து அவ்வநுபவத்துக்குப் போக்குவீடாக "அமலனாதிபிரான் அடியார்க்கென்னை ஆட்படுத்த விமலன்" என்று தொடங்கி ஒன்பது பாசுரங்கள் பாடி உள்ளே அரங்கன் திருமுன்பை யடைந்ததும் நேரே ஸேவித்து மகிழ்ச்சி பொங்க "கொண்டல் வண்ணனைக் கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டவாயன் என்னமுதினைக்கண்ட கண்கள் மற்றென்றினைக் காணாவே என்று பாடிக்கொண்டே அரங்கன் திருமேனியுள் மறைந்து விட்டார்.

இப்படி அரங்கனின் திவ்யக்ருபைக்குக் கொள்கலமாய் அவனுன் புக்கவல்லேனோ அடியேன்? என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

39. அனுப்பிவையுமென்றேனோ வசிஷ்டரைப்போலே?

விச்வாமித்ர மஹரிஷி தசரதமன்னவனிடம் வந்து தனது யாகத்தைக் காத்தற்பொருட்டு ராமபிரானைத் தன்னுடன் அனுப்பும்படி கேட்டார். (20-ம் வார்த்தையில் விளக்கம் காண்க) உயிரினும் தனக்கு இனியனான பிள்ளையை சில நாட்களுக்குக்கூட பிரியமார்ட்டாமையாலும் "அரக்கரால் பிள்ளைக்கு என்ன தீங்கு வருமோ என்ற பயத்தினாலும் தசரதன் ராமனை அனுப்ப இசையவில்லை. விச்வாமித்ரர் பெருங்கோபங் கொண்டு "வாழ்ந்தேபோம் நீரே" என்று சொல்லி அரசவையை விட்டகல முற்பட்டார். அப்போது குலகுருவான வசிஷ்டர் பின்வரப் போவதை அறிந்தவராதலால் ராமனுக்குப்பல நன்மைகள் (அஸ்த்ரப்பயிற்சி திருமணம் முதலியன) விச்வாமித்ரர் மூலம் ஏற்படவிருப்பதையறிந்து மன்னினடம் "நீ ராமனை லக்ஷ்மணனுடன் சேர்த்து இருவராக முனிவருடன் அனுப்பி வை. குழந்தைகளுக்கு ஒரு தீங்கும் வராமல் முனிவர் பார்த்துக் கொள்ளக்கூடிய தவவலியுள்ளவர். இதனால் பலநன்மைகள் விளையும்" என்றுச் சொல்லி ராமனையும் இலக்குவனையும் விச்வாமித்ரருடன் அனுப்பி வைக்கும்படி பண்ணினார்.

இப்படி பெருமானுக்கு நன்மையை நினைத்து தகப்பனிடம் பிள்ளையை அனுப்பி வைக்கச் சொன்னேனோ? என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

40. அடிவாங்கினேனோ கொங்கிற் பிராட்டியைப்போலே?

"அடிவாங்குதல்" என்பது இங்கு ஆசாரியனின் திருவடிநிலைகளை (பூரீபாதுகங்களை) வேண்டிப்பெறுதலைக் குறிக்கிறது. கொங்கு பிராட்டி வரலாறு ஆறாயிரப்படி குருபரம்பாரப்பரபாவத்தில் காண்கிறது. இவள் இயற்பெயர் சுமதி என்பது. கொங்கு நாட்டில் கொள்ளைக்களம் என்னும் ஊர்ச்சேர்ந்தவள். இவள் இவளும் இவள் புருஷனும் தமது நாட்டில் கொடும்பஞ்சம் தலையெடுத்தபோது பூரீரங்கத்தில் வந்து குடியிருந்தனர். அப்போது எம்பெருமானார் திருவடிகளில் அகளங்கன் போன்ற பிரபுக்களும் ஆழ்வான் போன்ற கல்வியிற்சிறந்த அறிவாளர்களும் அடிப்பணிவதைகண்டு அவர் பெருமையின் அடிப்படையைக் கேட்டறிந்து தானும் ஆச்சிரயித்து உடையவருளுக்கிலக்கானாள் பின்னர் தம் நாடு முன் போல் மழை பெற்று சுபிக்ஷமானபோது திரும்பவும் அங்கு செல்லு முன்னர் எம்பெருமானாரை ஸேவித்து மீண்டும் த்வயத்தை அருளப்பெற்று, தமக்குத் திருவாராதனமாக உடையவரின் பாதுகங்களைப் பெற்றுச் சென்றாள். இவளுக்கு உடையவரிட தாஸ்யநாமம் கொங்கு பிராட்டி என்பது (கொங்கில்பிராட்டி என்னவுமாம்).

பின்னர் பல ஆண்டுகள் செல்ல சோழவரசன் ஹிம்ஸையால் உடையவர் மேல் நாடு எழுந்தருளியபோது இப்பிராட்டியின் ஊருக்குச் செல்ல நேர்ந்தது. அப்போது உடையவருக்கும், முதலிகளுக்கும் ஸத்காரம் பண்ண விரும்பி தானும்; எம்பெருமானார் திருவடி ஸம்பத்தமுடையவள், ஸத்காரயோக்யதையுண்டு என்பதை அப்பாதுகங்களைக் காட்டி நிரூபித்து ஸ்வாமியையும் முதலிகளையும் நன்கு பூசித்து உளங்குளிரப் பண்ணினாள்.

இப்படி எம்பெருமானாரால் திருவடி நிலைகளையருளப் பெறும் பாக்கியம் எனக்குண்டோ? என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

41. மண்பூவைமிட்டேனோ குரவநம்பியைப்போலே?

திருமலை திருப்பதிக்கருகில் குரவபுரம் என்றொரு ஊரில் பீமன் என்று குலால் (குயவர்) குலத்தைச்சேர்ந்த அன்பரொருவர் திருவேங்கடமுடையானிடம் அதிமாத்ரப்ராவண்யமுடையராய் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் மண்ணினால் திருவேங்கடமுடையான் திருவுருவைப் பண்ணி வைத்துக் கொண்டு தமது அன்றாடப்பணிகள் முடிந்த உடன் கையிலுள்ள மண்ணினால் புஷ்பங்களைச் செய்து அம்மண்பூக்களை தமது அர்ச்சயான திருவேங்கடவன் திருப்பாதங்களில் பேரன்புடன் இட்டு அர்ச்சிப்பார். இவரிடம் மண்பூவை நமதாசாரியர்கள் "பணிப்பூ" என்றழைக்கின்றனர். இவர் திருவேங்கடவனிடம் தன்னலமற்ற தூய அன்புடையவராதலால் ஸம்பரதாயத்தில் இவருக்குக் 'குறும்பறுத்த நம்பி' என்று திருநாமமாயிற்று. 'குரவநம்பி' என்று ஊரையிட்டு வந்த பெயராம். இவருக்கும் வேங்கடவனுக்குமிடையே இருந்த மட்டற்ற அன்பு இவ்விருவர் மட்டுமே அறிந்ததாய் ரகசியமாயிருந்தது. இவர் பெருமையை உலகுக்கு பிரகாசப்படுத்த விரும்பினான் வேங்கடவன். இவர் ஏகாந்தமாக இட்ட அம்மண்பூக்கள் திருமலையில் தமக்கு மிக்க அன்பான ஒருவன்-தொண்டைமன்னன்-இட்டபொன்பூக்கள் மேல் விளங்கும் படி காட்டினான். அது கண்ட மன்னவன் பெருமானை மிகவும் வேண்டி அவை குரவையில் வாழும் குலால் அன்பரிட்டவை யென்றறிந்து அவ்வூர் சென்று அவரை தரிசித்துப் பூசித்தான். (திருமொழி 5-8-9) "துளங்கு நீள்முடி யரசர்தம் குரிசில் தொண்டை மன்னவன் திண்திறலொருவற்கு - மற்றவற்கருளிச் செய்தவாறு எனும் பாசுரத்தின் -வ்யா:- குறும்பறுத்த நம்பியோடே சேர்த்துவிட்ட படியைச் சொல்லுகிறது; "பதிவ்ரதையோடுண்டான ஏகாந்தத்தில நுபவத்தைத் திரளிலே வெளியிடுவாரைப்போலே தானும் நானுமறிய அநுபவித்ததை இங்ஙனே வெளியிடுவதே! திருவேங்கடமுடையான் அலைவலையாகாதே!" என்றாரிறே. (அலைவலை - வீண்பேச்சுக்காரன்). தமது ரஹஸ்யாநுபவம் பகவானாலே வெளிப்படுத்தப்பட்டது. பொறாமல் நம்பி அப்போதே உயிர் விட்டதாக சரித்திரம்: ஆசாரிய ஹ்ருதயம் (85)ல் "புஷ்பமண்டபத்தில் பணிப்பூவும்கையுமான அந்தரங்கரை முடிமன்னவன் அநுவர்த்தித்த க்ரமம்" என்று இந்த சரித்திரம் பேசப்பட்டுள்ளது.

குறும்பறுத்த நம்பியான குரவநம்பிபோலே உள்ளன்புடன் அந்தரங்கமாய் மண்பூவையிட்டு பகவானை பூஜித்து அவனருள் பெற்றேனோ அடியேன்? என்கிறார் அம்மையார்.

42. மூலமென்றழைத்தேனோ கஜராஜனைப்போலே?

ஸ்ரீ பாகவதத்தில் எட்டாம் ஸ்கந்தத்தில் இந்த யானையரசனின் சரித்திரம் பேசப்பட்டுள்ளது. திரிகூடமலைச்சாரலில் 'ருதுமான்' என்று பெய்ருள்ளதும் வருணனுக்குச் செந்தமான பூஞ்சோலையில் தாமரை பூத்த அழகான தடாகமொன்றிருந்தது. ஒருநாள் ஒரு யானைக்கூட்டம் அங்கு வந்தது. அக்கூட்டத்தின் தலைவனான கஜராஜன் பெண் யானைகள், குட்டிகள் பல சூழ அத்தடாகத்தில் இறங்கி நீரைப்பருகி, குளித்து, பெண் யானைகளுடன் நீர் விளையாட்டுகள் விளையாடிக்களிக்கையில், நீரில் வாழ்ந்த பெரிய முதலையொன்று அதன்காலைக் கெட்டியாகக் கவ்விக்கொண்டது. அந்த கஜேந்திரன் தன் வலிமை முழுமையும் கொண்டு இழுத்தும் தன்னை விடுவித்துக்கொள்ள முடியவில்லை. மற்ற யானைகள் சேர்த்து இழுத்தும் பயனில்லாமல் போயிற்று. நீருக்குள் முதலை இழுக்க வெளியேறவேண்டி யானை இழுக்க, ஒன்றும் வெற்றி பெறாமல் பல வருஷங்கள் உருண்டோடின. நீரில் வாழும் முதலையின் பலம் குன்றவில்லை ஆனால் யானை இளைத்துவிட்டது. தனது இறுதிகாலம் நெருங்குவதை உணர்ந்தயானை தன்னைத்தன்னாலேயே காப்பாற்றிக் கொள்ளமுடியாது; மற்றயானைகளாலும் காப்பாற்ற முடியாது. தெய்வமே புகல் என்ற முடிவுக்கு வந்தது. "பரமபதமாபந்நோ மநஸாசிந்தயத்தரிம்; ஸது நாகவரஸ்ரீமாந் நாராயண பராயண": என்கிறபடியே ஸ்வயத்நத்தைவிட்டு ப்ரபந்நனாய் எம்பெருமானே புகல் என்று முற்பிறவியில் மனிதனாக இருந்து பகவானைத் துதித்தது நினைவுக்கு வந்து அப்படியே துதிக்க ஆரம்பித்தது.

நமோ நமஸ்தேகிலகாரணாய நிஷ்காரணாயாத்தபுதகாரணாய ஸர்வாகமாம்நாய மஹார்ணவாய நமோபவர்காய பாராணாயத் முக்தாத்மபி: ஸ்வஹ்ருதயே பரிபாவிதாய ஜ்ஞாநாத்மநே பகவதே

தமக்ஷரம் ப்ரஹ்மபரம்பரேசமவ்யக்தமயாத்மிக யோககம்யம் அதீந்த்ரியம் ஸூக்ஷ்மமிவாதிதூரமநந்தமாத்யம் பரிபூரணமீடே

(ஸ்ரீ பாகவதம் 8-3-15. 18-21) கஜேந்த்ரஸ்துதியில் ஸாரமான பாகமே இது) எல்லாவற்றுக்கும் ஆதிகாரணனும்-மூலமானவனும்

தனக்கு ஒரு காரணமில்லாதவனும் தானே அற்புதமாக எல்லாவித காரணமற்றவனும் நதிகள் யாவும் கடைசியில் கடலையடைவது போல வேதங்களாலும் ஆகமங்களாலும் அடையப்படும் இறுதியும், மோக்ஷப்ரதனாயும் பரம உபேதாயமுமானவனுக்கு நமஸ்காரம். முக்தர்களால் தமது இதயத்தில் ஸ்தா த்யாநம் பண்ணப்படுபவனும், எல்லாரையும் நியமித்து ஆளுமவனாயுமுள்ளவனுக்கு நமஸ்காரம். இந்தரியங்களுக்கு எட்டாதவனும் நாசமற்றவனும், பரப்ஹ்மம் என்று போற்றப்படுபவனும் தேவர்களை நியமித்து ஆள்பவனும் சிறிய பொருளை தூரத்திலிருந்து காணமுடியாதது போல ஸக்ஷிமமாக உள்ளபடியால் காணமுடியாதவனும் எல்லையற்ற பெரியோனும் கல்யாணகுணபூர்ணனும் ஆதிமூலமானவனாயுமுள்ள பரப்ஹ்மத்தை வணங்கித்துதிக்கிறேன்.

இந்து துதியைக்கேட்ட சிவன் அயன் இந்திரன் முதலானார் இதுக்கு விஷயம் நானல்ல நானல்ல என்று ஒதுங்கினார். ஆரத்தியுடன் கூப்பிட்ட யானைக்கு உதவவேண்டி ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனான நாராயணன் கருடன் மேலேறி விரைவில் மடுக்கரையில் வந்து குதித்தான். *கைம்மா துன்பம் கடிந்த பிரானே! *விண்ணுளார் வியப்பவந்து ஆனைக்கன்றருனையீன்ற கண்ணரா! *தொழுங்காதல் களிறளிப்பான் புள்ளார்ந்து தோன்றினையே! என்று ஆழ்வார்கள் போற்றும்படி வந்து யானையை காலில் கல்விய முதலையோடு இழுத்து நீருக்கு வெளியில் கொணர்ந்து ஆழிப்படையினால் முதலையை வெட்டியெடுத்து யானையை ரக்ஷித்து, அது பரமனைப் பார்த்தவுடன் பூஜிக்கவென்று பறித்துவைத்திருந்த தாமரைமலர்களை ஏற்று மகிழ்வித்தான். யானையும் முதலையும் முன் பிறவில் முறையே 'இந்தரத்யும்நன்' என்ற அரசனும் 'ஹு ஹு' என்று சுந்தர்வனுமாவர். சாபத்தினால் விலங்குகளாக இருந்தவர்கள் சாபவிமோசனம் பெற்று நாராயணனைத் துதித்துப் போற்றினர்.

கஜராஜனைப்போல் ஜகத்காரண மூலத்தை அழைத்து அவனால் அருளப்பெற்றேனோ? என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

43. பூசக்கொடுத்தேனோ கூனியைப்போலே?

இவ்வார்த்தைகளில் முதல் வார்த்தைப்படி அக்ரூரர் கண்ணனை மதுரைமாநகருக்கு அழைத்து வந்தபோது கண்ணனும் பலராமனும் கம்ஸனுடைய விற்பெருவிழாவுக்குச் செல்லும் வழியில் நடந்த நிகழ்ச்சிகள் 43,44 வார்த்தைகளுக்கு விஷயமாகின்றன. முதலில்

சல்வ, சாயத்தொழில் புரியும் ரஜதன் ஒருவனைக் கண்டு அவனிடம் தங்களுக்கேற்ற நல்ல ஆடைகள் தருமாறு கேட்டனர். அவன் கம்ஸனிடம் பணியாற்றுபவன். அவன் இவர்கள் கேட்டதைத் தர மறுத்து இவர்களை இகழ்ந்து பேசவே அவனைக் கண்ணன் ஒரு அணுறு அறைந்து, வீழ்த்திவிட்டு இருவருமாக தங்களுக்குப் பிடித்த ஆடைகளை எடுத்துத் தணிந்து கொண்டு அங்கு ஒரு சந்திலிருந்து பூசுமரன் வீட்டுக்குச் சென்று, அவன் அன்புடன் கொடுத்த நல்ல மணமுள்ள பூமாலைகளையணிந்து ராஜவீதியில் இரண்டு யானைகளுடன் போல் கம்பீரமாக நடந்து செல்கையில் அழகிய முகமுடையவனும் குமரியுமான கூனியொருத்தி கையில் பலவித சூர்தனங்களைத் தட்டிலேந்தி வரக்கண்டனர். அவளைத் தரிவக்ரை என்றும் நைகவக்ரை என்றும் அழைப்பர். கண்ணன் அவளை பார்த்து "அழகியே! இந்த வாசனைப்பூச்சை யாருக்காகக் கொண்டு செல்கிறாய்?" என்று கேட்டான், "அழகனே! நான் கம்ஸனுக்குச் சந்தனம் பூசுபவள்." என்று அவள் சொல்ல, தங்களுக்கேற்றதான சந்தனத்தைத் தர வேண்டினார். முதலில் அவள் தந்ததை "ஸுகந்தமேதத்" இது செயற்கை மணம் பெற்றது. இது வேண்டாம் என்ன வேறு ஒன்றைத்தர அதை "ராஜார்ஹம்" இது அரசர்கள் பூசுவது செறுக்கூட்டும் இதுவும் வேண்டாம் என்றான்.

ஸுகந்தமேதத் ராஜார்ஹம், ருசிரம்ருசிராநநே

ஆவயோ: காத்ரஸத்ருசம் தீயதாம்நுலேபநம் (ஸ்ரீவி.பு. 20.6.6)

"அழகிய முகமுடையவளே! எங்கள் மேனிக்குத்தகுந்ததாய் நேர்த்தியான சந்தனத்தைத்தருவாய்" என்றான். "இவர்களல்லவோ சந்தனத்தின் வாசியறிந்த ரஸிகர்கள்!" என்று அவள் மகிழ்ந்து மிகவும் இனிதும் கண்ணன் திருமேனிக்கு ஒத்ததுமான பூச்சை அன்புடன் கொடுக்க இவர்களும் த்ருப்தியுடன் அணிந்தனர். கண்ணன் அவனிடம் பரீதியடைந்தவனாய் அவள் காலைத் தன் காலால் மிதித்துக்கொண்டு மோவாய் கீழ் இருவிரல்களைக் கொடுத்துத் தூக்க, அவள் கூன் நிமிர்ந்து நேரானாள். அவள் கண்ணன் மேல் மையல் கொண்டு அவனை இழுத்துத் தன் வீட்டுக்கு வரும்படியழைக்க, பின்னர் வருவதாகக் கூறி கம்ஸனைக் காணச் சென்றான்.

வண்ணான் போல கம்ஸன் என் செய்வனோ? என்று யோசியாமல் கண்ணனுடைய அழகையும் ராஸிக்யத்தையுமே கண்டு கூனி

நல்ல சாந்தைப்பூசக் கொடுத்தாளே, அப்படிப்பூசக்கொடுக்க வல்லேனோ நான்? என்று அம்மையார் கேட்கிறார்.

44. பூவைக்கொடுத்தேனோ மாலாகாரரைப்போலே?

விற்பெருவிழவுக்கழைக்கப்பட்ட கண்ணனும் நம்பி மூத்தபிரானும் மதுரா நகரில் புகுந்து நல்ல வஸ்திரங்கள் பெற்று உடுத்திக்கொண்டு பூமாலைகள் அணியவிரும்பி ஒரு பூக்காரன் வீடு தேடிச் சென்றனர். அவன் பெயர் சுதாமா என்று பாகவதம் சொல்லுகிறது. முடுக்கிலிருக்கும் தன் குடிசைநாடி வந்த அவர்களைக்கண்டவுடன் சுதாமா ஒரு நொடியில் இவர்கள் சாமான்ய மனிதப்பிள்ளைகளல்லர் என்று கண்டு கொண்டு அவர்களை விழுந்து வணங்கினான். அலர்ந்த தாமரையையொத்த முகங்களுடைய அவர்களால் புஷ்பங்கள் தரும்படி வேண்டப்பட்ட அந்த மாலாகாரன், அவர்களை நல்ல மணமுள்ளமலர்களால் அர்ச்சித்து தன்னை பரமபாக்யவானாகக்கருதி நல்ல கலம்பகன் மாலைகளை அணிவித்து அலங்கரித்து மகிழ்ந்தான். அவன் வசனம்:

ப்ரஸாதபரமௌ நாதௌ மமகேஹமுபாகதௌ
தந்யோஹமர்ச்சயிஷ்யாமி இத்யாஹ மால்யோபஜீவந:
ஸ்ரீ வி.பு. 6-19-21

"பரமேச்வரர்களான இவர்கள் ஏழையேன் குடில்தேடி வருவதே! நான் எண்ண புண்ணியம் செய்தேன்?" நான் பரமபாக்யசாலி; இவர்களை நன்றாக பூசிக்கின்றேன் " என்று அந்த பூமாலை விற்ப்பு பிழைப்பவன் சொன்னான். "நல்ல மாலைகளை நேரே பார்த்தால் தான் அணியவேனுமென்று தோன்றுமோவென பயந்து முகத்தை மாற வைத்துக் கொண்டு மாலை கட்டி விற்ப்பு பிழைப்பவன் கிடீர் இவர்களைக்கண்டு இவர்களழகாலும் சீலத்தாலும் கவரப்பட்டு உயர்ந்த மணமுள்ள மாலைகளை இவர்களுக்குத் தன்பேராகக் கொடுத்தான்!" என்று வியக்கின்றனர் நம் ஆசிரியர்கள்.* மிக்கசீர் தொண்டரிட்டபூம் துளபம் (திருமொழி 11-1-9 என்கிறபடி அநந்யப்ரயோ ஜனரான ஸ்ரீவை ஷ்ணவர்கள் இடும் திருத்துழாயை ஒத்தவை இவை என்பர்.

பூந: புந: ப்ரணம்யோபௌ மாலாகார : நரோத்தமௌ
ததௌ புஷ்பாணி சாருணி கந்தவந்த்யமலாநி ச

மனிதரில் உயர்ந்த அவ்விருவரையும் மாலாகாரன் மீண்டும் மீண்டும் நமஸ்கரித்து அழகியவையும் நல்ல

மணமுடையவையும் தூயவையுமான புஷ்பங்களை அவர்களுக்குக் கொடுத்துப் பூசித்தான். கண்ணனும் அவனை பூர்ணமாக அநுகரணித்துப்பல வரங்களைக் கொடுத்தான்.

ஸௌந்தர்ய ஸௌசீல்ய ஆவிஷர்காரேண அக்ருர மாலாகாராதீந் பரமபாகவாந் க்ருத்வா (கீதாடாஷ்யப்ரவேசம்) என்று எம்பெருமானார் உகந்து கொண்டாடும் விஷயம் இம்மாலாகாரர்.

இப்படி தன்னலமற்ற ஆன்போடு கண்ணனை நான் பூவிட்டுப் பூசித்தேனோ என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

45. வழியடிமை செய்தேனோ லக்ஷ்மணனைப் போலே?

*சிற்றவை பணியால் முடி துறந்தான் என்கிறபடியே ராமபிரான் கைகேயி செய்த சூழ்ச்சியால் முடி துறந்து "தந்தை கட்டளையிது" என்ற நிறைமனதனாய் வனவாஸம் செல்லமுற்றப்பட்டபோது அவனை எப்போதும் பிரியகில்லாத இலக்குவனும் "நானும் கூட வருவேன் என்னையும் அழைத்துச்செல்ல வேணும்" என்று தமையனை வேண்டியபோது பெருமாள் அதற்கு இசையவில்லை. *ஒழிவில்காலமெல்லாம் உடனாய்மன்னி வழுவிலா அடிமை செய்யவேணும் என்ற குறிக்கோளுடைய இளையோன் "ராமா! மீன் நீரைவிட்டு சிறிதுகாலமும் வாழ முடியாதாபோலே அடியேனும் பிராட்டியும் உன்னைவிட்டு சிறுதுகாலமும் வாழமுடியாது. என்னை நீ அவசியம் உன்னுடன் வருபவனாக ஏற்கவேண்டும். இதில் தர்மஹாநி யேதுமில்லை. உன்னைவிட்டுப் பிரிந்து வாழும்படியான பாபமும் என்னிடமில்லை" என்று சொல்லி பிராட்டி முன்னிலையில் ராமன் திருவடிகளை கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு "வனத்தில் வைதேஹி மதனியாருடன் நீர் மலைத்தாழ்வரைகளில் வாழ்ந்து மகிழும் போதும் உறங்கும் போதும் உலவும் போதும் எல்லாவடிமைகளையும் நான் செய்ய வேணும்" என்று நிர்பந்தித்து ராமனுடன் கூடிவழிநடந்து அடிமை செய்தது ராமாயண வரலாற்றில் ப்ரஸித்தம். சுமித்திராதேவியும் "ஸ்ருஷ்டஸ்தவம் வநவாஸாய"- "நீ வனவாஸத்துக்கென்றே பிறப்பிக்கப்பட்டவன்" என்று சொல்லி, "ராமே ப்ரமாதம் மாகார்ஷீபுத்ரப்ராதரிகச்சதி" "ராமன் பின்னே போகும் போது அவன் நடையழகில் மயங்கிக்குற்றேவல் புரிவதின்றும் நமஸ்கரிக்க வேண்டும்" என்று சொன்னாள். ஆழ்வாரும் *ஆளுமாளார் ஆழியும் சங்கும் சுமப்பார்தாம் என்று அருளி மேலே *வாளும்

வில்லும் கொண்டு பின் செல்வார்மற்றில்லை. (திருவாய் 8-3-3) என்று, ஒரு இளையபெருமாள் பின்செல்லவே பெருமாள் வாழ்ந்தார். அவரும் இல்லாவிட்டால் என்னாகுமோ" என்று வயிறு மிடிக்கிறார்.

இப்படி இளையபெருமானைப்போல பெருமானைப்பிரியாமல் பின்சென்றுகூட விருந்து அடிமை செய்தேனோ என்கிறார் அம்மையார்.

46. வைத்தவிடத்திருந்தேனோ பரதனைப்போலே?

தசரதசக்ரவர்த்தி ராமபிரானுக்கு யுவராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் பண்ண நிச்சயித்தபோது பரதன் கேசய நாட்டில் தனது மாமனுடனிருந்தான். அயோத்தியில் நடந்த ஸம்பவங்கள் எதுவும் அவனுக்குத் தெரியாது. ராமன் வனவாஸம் போவதாக தந்தையைப் பிரிந்த உடன் சில நாட்களுக்கெல்லாம் பிரிவுத்துயர் தாளாமல் தசரதன் உயிர் நீத்தான். மந்திரிகள் உடனே பரதனை அயோத்திக்கு அழைத்து வந்தனர். வந்தபிறகே அவனுக்கு இங்கு நடந்ததெல்லாம் தெரியவந்தன. தாய்மேல் மிகவும் கோபமடைந்தான். வனம் சென்ற ராமனை அழைத்து வந்து பட்டமேற்கும்படி வேண்டுவதாகத் தன்னுள் நிச்சயத்துக்கொண்டான். தசரதனுடைய ஈமச் சடங்குகள் முடிந்த பின்னர் ராஜசபை கூட்டி வசிஷ்டர் முதலானார் பாதனை ராஜ்யமானும் பொறுப்பை ஏற்கும்படி கூறினர். "இந்த ராஜ்யமும் நானும் ராமபிரானுடைய சொத்துக்கள். இரண்டு சொத்துக்களில் ஒன்றையொன்று எப்படி ஆளமுடியும்?" என்று மறுத்துக்கூறி "நாமெல்லாருமாக வனம் சென்று ராமனை மீண்டும் நகரத்துக் வரும்படி வேண்டுவோம்" என்று கூறி தாய்மார்கள், மந்திரிகள், புரோஹிதர்கள், சைந்யங்களுடன் கூட பெருங்கூட்டமாய் ராமனிருக்குமிடம் சென்று அரசன் இறந்ததை அவனிடம் கூறி நகரம் வந்து ராஜ்யமானும் பொறுப்பை ஏற்கும்படி வேண்டினான்.

ஏபிஸ்ச ஸசினவஸ்ஸார்த்தம் சிரஸாயாசிதோம்யா
ப்ராது: சிஷ்யஸ்ய தாஸஸ்ய ப்ரஸாதம் கர்துமர்ஹஸி

இந்த மந்திரிகளோடு கூடி தலைசாய்ந்து வணங்கி வேண்டுகிறேன். உடன் பிறந்தவனும் சிஷ்யனும் தாஸனுமான அடியேன்பால் இறங்கியருள வேண்டும்" (அயோ 104-12) என்று வேண்டியும். ராமன் இணங்கவில்லை, "நம்மிருவருக்கும் தந்தையாரிட்ட கட்டளையை நாமிருவரும் நிறைவேற்றவேணும் பதினாலாண்டுகள் வனவாஸம்

முடிந்தபிறகு நான் வந்து ராஜ்யமேற்கிறேன் "அது வரை நீதான் ராஜ்யமாளவேண்டும்" என்று ராமன் முடிவாகக் கூற, பரதன் ராமனிடமிருந்து அவனுடைய திருவடிநிலைகளை (பாதுகைகளை) வேண்டிப் பெற்று அவைகளை அரசன் ஸ்தானத்தில் எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டு தான் அதன் தாஸனாய் ராஜ்யமரள்வதாக ரதமேறி மீண்டான்.

இப்படி ராஜ்யமாளத் துளியும் ஸம்மதமில்லாத போதிலும் ராமன் சொன்னபடி செய்ய வேண்டி அயயோத்தியில் ராமன் கட்டளைப்படி இருந்த பரதனைப் போல் பாரதந்தர்யம் என்ற ஸ்வரூபத்தை நோக்கினேனோ? என்று அம்மையார் கேட்கிறார்.

47. அக்கரைக்கே விட்டேனோ குகப் பெருமானைப் போலே?

ராமபிரான் பிராட்டியுடனும் லக்ஷ்மணனுடனும் வனம் செல்லப் புறப்பட்ட போது தசரதன் கட்டளைப்படி சுமந்திரன் அவர்களைப் தேரிலேற்றிக் கொண்டு போய் கங்கைக் கரையில் ச்ருங்கிபேரபுரம் என்ற ஊருக்கருகில் கொண்டு விட்டான். அவ்விடத்தில் வேடர் தலைவனான குகன் என்பவன் வேடர்களை ஆண்டு வந்தான். அவ்வேடர் தலைவன் ராமனைக் கண்டு அவனை அன்புடன் பூசித்தான். ஆனால் ராமன் அவன் தந்த உணவுப் பொருள்களை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அன்று இரவு அங்கு தங்கிவிட்டு மறுநாள் கங்கையைக் கடந்து அக்கரைக்குச் செல்ல குகனது உதவியை லக்ஷ்மணன் நாடினான். நூற்றுக்கணக்கில் ஓடங்கள் குகன் வசத்திலுண்டு. அவன் அழகிய பெரியதொரு ஓடத்தைக் கொண்டு வந்து பிராட்டி, ராமன், லக்ஷ்மணன் இவர்களுடன் அவர்களுக்கு வேண்டிய முக்கிய சாமான்கள், அவர்களின் ஆயுதங்கள் யாவற்றையும் ஏற்றி தானே ஓடம் செலுத்தி அவர்களை அக்கரையில் கொண்டுவிட்டான். இதுபோலே பின்னர் வந்த பரதனையும் உபசரித்து மந்திரிகள், தாய்மார்கள், யானை குதிரை காலாட்கடன் கூடிய சைன்யம் யாவரையும் 500 பெரிய ஓடங்களில் ஏற்றி கங்கையின் அக்கரையில் கொண்டு விட்டான். வேடர் தலைவனான குகனை பெருமாள் ஸமஸகாவாக ஏற்றதால் நம் பெரியோர் அவனை குஹப்பெருமாள் என்று மதிப்புடன் அழைப்பர்.

குகனைப் போல பெருமானையும் பரதாழ்வானையும் நதியின் அக்கரையில் கொண்டுவிட்டு உதவினேனோ? என்கிறார் அம்மையார்.

48. அரக்கனுடன் பொருதேனோ பெரியவுடையார் போலே?

அகஸ்த்யாச்ரமத்திலிருந்து (27-ம் வார்த்தையின் விளக்கம் காண்க)

புறப்பட்ட ராமபிரான் முதலானார் பஞ்சவடியை நோக்கி நடந்தனர். அப்படி செல்லும் வழியில் ஒரு பெரிய கிழக்கமூக்கைக் கண்டனர். அக்கமூகை ராக்ஷஸனோ என்றெண்ணி நீ யார்? என்று வினவ. அது "அப்பனே நான் உனது தந்தை தசரதனின் நண்பன்" என்ன, அது கேட்ட ராமன் அக்கமூகைப் பூசித்து வணங்கி அதன் குலத்தையும் பேரையும் விசாரித்தான். அது "காச்யப ப்ரஜாபதியின் பல மனைவியருள் தாம்ரை என்பவளுடைய வம்சத்தில் வினதை என்பவளுக்கு கருடன், அருணன் என்று இரண்டு பிள்ளைகள். அருணனுக்கு ஸம்பாதி, ஜடாயு என்று இரண்டு பிள்ளைகள். அவர்களில் இளையவனான ஜடாயு நான். இங்கு வனவாஸத்தில் நான் உனக்கு துணையாக இருக்கிறேன். உனக்கு மங்களமுண்டாகுக" என்றது. பிறகு அக்கமூகையும் அழைத்துக் கொண்டு அம்மூவரும் பஞ்சவடியையடைந்தனர். அங்கு லக்ஷ்மணன் நிருமித்த ஆசிரமத்தில் வசித்தனர். ஜடாயுவும் அருகே ஒரு இடத்தில் வசிக்கலானார். ராமன் ரக்ஷ்மணனிடம் "இஹ வத்ஸ்யாமி ஸௌமித்ரே ஸார்த்தமேதேந பக்ஷிணா" - "நடுவிலாய்ச்சிக்கு ப்ரியமில்லாமையாலே ஐயர் கண்வட்டத்திலிருந்து வந்தோம். இனி இவர் சிறகின் கீழேயாகிலும் வர்த்திப்போம்" என்று உகந்து கூறினான். அவர்கள் அங்கு சுகமாக வசிக்கையில் சூர்ப்பணகை (ராவணன் தங்கை) ராமனிடம் காமவெறிக் கொண்டு சீதையைப் பிடித்து விழுங்க முற்பட அவள் அங்கபங்கம் செய்யப்பட்டாள். அவள் ராவணனிடம் சென்று "சீதை என்ற பேரழகி ராமனுடன் வசிக்கிறாள் அவளை நீயே அனுபவிக்கத்தக்கவன்" என்ன ராவணனும் மாரீசன் என்னும் அரக்கனுடன் சூழ்ச்சி செய்து ராமலக்ஷ்மணர்களை ஏமாற்றி வஞ்சனையாக சீதையை அபகரித்து இலங்கைக்கு ஆகாயமார்க்கமாக தூக்கி சென்றான். அப்போது சீதையின் அமூகைக் குரல் கேட்டு ஜடாயு ராவணனைத் தடுத்து அவனுக்கு நல்வார்த்தை சொல்லி சீதையை விடுவிக்க முயன்றார். பிறகு ராவணனுக்கும் ஜடாயுவுக்கும் கோரமாயுத்தம் மூண்டது. ராவணன் தேரை முறித்துத் தள்ளி அவனையும் வெகுவாக காயப்படுத்தின ஜடாயு சிறிது இளைந்திருந்த போது அவர் சிறகுகளையும் கால்களையும் தனது கத்தியால் வெட்டி வீழ்த்தி விட்டு ராவணன் சீதையைத் தூக்கிச் சென்று விட்டான்.

பிறகு ராமன் சீதையைத் தேடி வரும்போது ஜடாயுவைக் காண அவனிடம் ராவணன் சீதையை அபகரித்துப் போவதையும் தான் சண்டையிட்டு சிறகிழந்ததையும் சொல்லிவிட்டு உயிர் நீத்தார்.

ராமன் அவரைப் பெரியப்பனாக மதித்திருந்ததல் "பெரியவுடையார்" என்று அவரை நமதாசாரியர்களழைப்பர். அவர் ராமனை "ஆயுஷ்மந்" என்று கடைசியாக மங்களாசாஸனம் பண்ணியா தாலும் பெரியவுடையார் என்ற பெயர் நிலைத்தது.

இப்படிப் பெரியவுடையாரைப் போலே நான் ராக்ஷஸனுடன் பெருமானுக்காகச் சண்டையிட்டு உயிரையும் உடலையும் விடத் துணிந்தேனோ? என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

49. இக்கரைக்கே சென்றேனோவிபிஷணரைப் போல?

ராமபிரான் பிராட்டி இலங்கையில் சிறைவைக்கப்பட்டிருப்பதையறிந்து சுகரீவ மஹாராஜர் துணையுடன் பெரியதொரு சேனையுடன் இலங்கையின் மேல் படையெடுப்பதற்காக ஸமுத்ரத்தின் இக்கரையில் கூடியிருந்தனர். அப்போது இலங்கையில் ராவணன் தனது மந்திரிகள் முதலானாருடன் ராமன் படையெடுத்து வந்து விட்டால் லங்கையைக் காத்து வானரசைன்யத்தை முறியடிக்க வழிவகுக்க மந்த்ராலோசனை செய்தான். சபையிலிருந்து அரக்கர்யாவரும் ராவணனிடம் "யுத்தத்தில் ராமனுடைய குரங்குப்படையை மாவீரர்கள் கொண்ட அரக்கர் படையால் எளிதில் முறியடித்துவிட முடியும்" என்று அவனை முகஸ்துதி பண்ணிப் பேசினர். இந்தராதி தேவர்களை வெற்றி கொண்ட ராவணனையும் இந்திரஜித்தையும் கேல்லம் ஒரு மனிதன் என்ன செய்து விட முடியும்? என்று வீரம் பேசினர். ராவணன் தம்யியான விபிஷணன் மட்டும் "எதிரியின் படைபலம் இன்னது இவ்வளவு என்று தெரியாமல் இப்படி வீரம் பேசுவது நமக்கு நல்லதல்ல. சீதையை லங்கைக்குக் கொண்டு வந்ததிலிருந்து கெட்ட சகுனங்களே தோன்றிக் கொண்டிருக்கின்றன. சீதை மஹாபதிவ்ரதை, ராமனும் லக்ஷ்மணனும் ஒப்பற்ற வீரர்கள். படைபலமின்றியே ஜனஸ்தானத்தில் பெரிய அரக்கர்படையை ஒரு முஹூர்த்த காலத்தில் அழித்தார்கள், விராதன். கபந்தன் முதலான பல ராக்ஷஸர்களை முடித்துள்ளனர். உனது தம்பியான நான் உனது நன்மையில் அக்கரையுள்ளவனானபடியால் நீதியை எடுத்துச் சொல்லுகிறேன். சீதையை ராமனிடம் கொடுத்துவிட்டு சமாதானமாகப் போனால் நாம் யாவரும் பிழைக்கலாம். இல்லையெனில் பெருநாசம் ஏற்படும்" என்று நியாயத்தைச் சொன்னான். ராவணனுக்கு இந்திரஜித்துக்கும் இப்பேச்சு பிடிக்காமல் அவனை இகழ்ந்து பேசினர். மேலும் விபிஷணன் தான் சொல்வதன் நியாயத்தை வலியுறுத்தவே ராவணன் கோபங் கொண்டு

"குலந்தை கெடுக்க வந்தவனே! என் கண்முன் நில்லாதே" என்று கடிந்து கொண்டான்.

இதைப் பொறாத விபீஷணன் கையில் கதையுடன் தன்னிடம் மிகவும் ப்ரியமுள்ள நாலு ராக்ஷஸர்களுடன் ராவணன் சபையை விட்டு ஆகாயத்தில் கிளம்பி "அண்ணா! நான் சொன்ன நன்மைகளைக் கேளாமல் என்னை இகழ்கிறாய், நான் சென்று வருகிறேன் உனக்கு மங்களம் உண்டாகுக!" என்று சொல்லி ஸமுத்திரத்தின் மறுகரையில் லக்ஷ்மணனுடன் ராமன் கூடியிருந்த இடத்துக்கு வந்து தன்னை அறிமுகம் செய்து கொண்டு "ஸர்வலோக சரணயனான, மஹாத்மாவான ராகவனை சரணம் பற்றுகிறேன்" என்று சரணம் பற்றினான். வரனர முதலிகள் எழுப்பிய ஆக்ஷேபங்களையெல்லாம் களைந்து பெருமாள் அவனை அழைத்த போது பூமியில் பெருமாள் திருவடியில் படிந்து

பரித்யக்தா மயா லங்கா மித்ராணிச தநாநி ச
பவத்கதம் மே ராஜ்யஞ்ச ஜீவிதஞ்சஸுகாநிவை

"புறம்புள்ளபற்றையெல்லாம் விட்டு வந்தேன்; இனி எனது வாழ்வெல்லாம் உம்மிடமே அடங்கியுள்ளது" என்றான். அக்கரையில் பற்றுக்களையறவிட்டு இக்கரைக்கு (பெருமானிருக்கிமிடத்திற்கு) வந்து சேர்ந்தான். விபீஷணாழ்வானைப் போலே இப்படிப்பட்ட சரிதம் எனக்குண்டோ? என்று அம்மையார் கேட்கிறார்.

50. இனியதென்று வைத்தேனோ சபரியைப் போலே?

ராவணனால் பிராட்டி அபகரிக்கப்பட்டபின் அவளைத் தேடியலைந்த ராமலக்ஷ்மணர் கபந்தன் என்னும் ராக்ஷஸனை சந்தித்தனர். (17-ம் வார்த்தை விளக்கம் காண்க) அவன் அவர்களை சுக்ரீவனிடம் நட்பு கொள்ளும்படி சொன்னான்.

ஸசாபிகதயாமாஸ சபரீம் தர்மசாரிணீம்
ச்ரமணீம் தர்மநிபுணாம் அபிகச்சேதி ராகவம்
ஸோப்யகச்சந்மஹாதேஜா: சபரீம் சத்ருஸூதந:
சபர்யாபூஜிதஸ்ஸம்யக் ராமோ தசராத்மஜ: (பால 1-5-6-58)

தர்ம நிபுணையும் தர்மாநுஷ்டானத்திலும் தவத்திலும் சிறந்தவருமான சபரியைக் கிட்டும்படி அவன் சொல்ல அப்படியே அவனிருக்குமிடம் சென்று அவளால் நன்றாகப் பூஜிக்கப் பெற்றனர்.

மதங்க, முனிவருடைய ஆச்ரமத்தில் முனிவரும் அவர் சிஷ்யர்களும் வசித்து வந்த போது சபரி என்ற வேடுவச்சி அவர்களுக்கு சக்ருஷைகள் செய்து அவர்களின் முழு அநுக்ரஹத்துக்கும் பாத்ரமாகி அவர்கள் ஸித்திபெற்று மேலுலகங்களுக்குப் போகும் போது "நீ இங்கேயே இரு- ராமபிரான் இங்கு வரப்போகிறான் அவனையும் அவனது தம்பி லக்ஷ்மணனையும் பூசித்து அவர்களருள் பெற்று நீ எங்களைச் சேர்வாய்" என்றனர். அதன்படி மஹாதபஸ் விநியும் குருசக்ருஷை என்ற தவத்தில் (தருமத்தில்) நிலை நின்ற வளுமான சபரி ராமபிரான் வரவை எதிர்நோக்கியிருந்தான். அந்த மதங்க வனத்தில் முனிவரின் ப்ரபாவத்தினால் புஷ்பங்கள் வாடாது. கனிகள் பறித்து வைத்தாலும் ருசிகுன்றாமல் அப்படியே இருக்கும். தான் ருசித்து பரீக்ஷித்து இனியதென்று ராமனுக்கென்று பழங்களை அவள் சேமித்து வைத்திருந்தான்.

மயாது விவிதம் வந்யம் ஸஞ்சிதம் புருஷர்ஷப!
தவார்த்தே புருஷவ்யாக்ர பம்பாயாஸ்தீரஸம்பவம் (ஆ-74.17)

"இந்த பம்பைக் கரையிலுண்டான வனப் பொருள்களை பல விதமான பழங்களை உனக்கென்றே சேமித்து வைத்துள்ளேன். இவற்றை புருஷச்ரேஷ்டர்களான நீங்கள் ஏற்று புசிக்க வேண்டும்" என்று தூயவன்புடன் வேண்ட ராமனும் அதை ஏற்றுக்கொண்டான். பெருமானின் கடாക്ഷத்தினால் அவள் பாபங்கள் தொலையப் பெற்று குருசக்ருஷையின் உயர்ந்த பலனையடைந்தான்

இப்படி பெருமானுக்கு இனியதென்று வைத்தேனோ நான்? என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

51. இங்கு முண்டென்றேனோ பிரஹ்லாதனைப் போலே?

ஹிரண்யாக்ஷன் ஹிரண்யகசிபு என்ற ஸஹோதரர்கள் மிகக் கொடிய அசுரர்கள். ஹிரண்யாக்ஷன் பூமியைக் கொண்டு கடலில் ஒளித்து விட நாராயணன் வராஹவதாரம் எடுத்து அவனைக்கொன்று பூமியை நீரிலிருந்து மீட்டு பழையபடி நிலைக்கச் செய்தார். தன் உடன்பிறப்பைக் கொன்றவன் என்று விஷ்ணுவை ஹரண்யகசிபு மிகவும் வெறுத்தான். பிரமன் தந்த வரபலத்தால் செருக்குண்டு பூவுலகையும் இந்திரலோகத்தையும் ஆக்ரமித்துக் கொண்டு "யாரும் நாராயணைத் தொழக்கூடாது. என்னையே தெய்வமாக யாவரும் பூஜிக்கவேண்டும்" என்று கட்டளை பிறப்பித்தான்.

இந்த ஹிரண்யனுடைய ஒரே மகன் ப்ரஹ்லாதன். அரக்கக்குடியில் பிறந்தவனாயினும் சிறந்த விஷ்ணு பக்தனாக விளங்கினான். ஹிரண்யனே எல்லாம் வல்ல ஈசுவரன் என்று ப்ரஹ்லாதனுக்கும் மற்ற அசுரச் சிறுவர்களுக்கும் அசுர குருமார்கள் போதித்தும் பிரஹ்லாதன் ஸதாஸர்வகாலமும் ஹரியையே மனதில் கொண்டு பூசித்து வாய்ப்பு கிடைத்த போதெல்லாம் தன்னுடனிருந்த அசுரக் குழந்தைகளுக்கு விஷ்ணு பகவானின் பெருமைகளைப் பரக்க உபதேசித்தான்.

இவற்றையறிந்த ஹிரண்யன் மகனைக் சித்ரவதை செய்து கொல்லும்படி தனதாட்களுக்குக் கட்டளையிட்டான். அவர்களால் எந்த ஆயுதத்தினாலும் ப்ரஹ்லாதனுடைய உடலில் சிறுகாயமும் உண்டாக்க முடியவில்லை. கோரமான விஷமுடைய பாம்புகள் அவனைக் கடிக்க முடியவில்லை. பெரிய பெரிய யானைகளாலும் அவனை ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. கொழுந்து விட்டெறியும் நெருப்பு அவனைச் சுடவில்லை. கடலில் போட்டு பலமலைகளை அவன் மேல் அடுக்கி பார்த்தனர். பெரியமலை மேலிருந்து கீழே உருட்டி விட்டனர். எதனாலும் அவனை ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. ஸதாவிஷ்ணுவையே மனதில் தியானம் செய்து அதில் மூழ்கியிருந்தால் "ந விவேத ஆத்மநோகாத்ரம் தத்ஸம்ருத்யாஹ்லாத ஸம்ஸ்தித:" (புரீ வி. ப. 1.17.39) அந்த விஷ்ணுவிடம் தன் சிந்தையை நிலைநிறுத்தி ஆநந்தபரவசனாயிருந்தமையால் தனது உடலையே அறியாதவனாய் உணரா தவனாயிருந்தான். "நாக்நிர்தஹதி நைவாயம் சஸ்த்ரைச்சிநநோ நசோரகை: க்ஷயம் நீதே; ந வாதேந நவிஷேண நக்ருத்யயா: (1.9.59) இப்படி ப்ரஹ்லாதனுக்கு ஒரு தீங்கும் இழைக்க முடியவில்லை. அவன் தன்னைக் கொல்லத் துணிந்த தகப்பனிடம் பகை பாராட்டவில்லை; அவன்தந்தையிடம் சொன்னது.

ஸர்வபூதாத்மிகே தாத ஜகந்நாதே ஜகந்மயே; பரமாத்நிகோவிந்தே மித்ராமித்ரகதாகுத; த்வயஸ்தி பகவான் விஷ்ணுர்மயிசாந்யத்ர சாஸ்திஸ:

"எல்லாம் விஷ்ணுமயமாயுள்ள இந்த ஜகத்தில் நண்பனிவன் விரோதியிவன் என்பதற்கு இடமேது? பகவான் விஷ்ணு என்னுள்இருப்பது போல உன்னுள்ளும் உளன். எல்லா விடங்களிலும் உளன்" என்று.

தான் அளந்து இட்ட ஒரு தூணைக் காட்டி "இங்குளனோ உன் விஷ்ணு?" என்று மகனை இரணியன் கேட்க, "இங்குமுளன், மற்றெங்குமுளன்" என்றான் மகன். "எங்குமுளன் கண்ணென்ற மகனைக் காய்ந்து இங்கில்லையா? என்று இரணியன் தூண்புடைப்ப அங்கப் போத அவன் வீயத் தோன்றிய என் சிங்கப்பிரான் (திருவாய் 2.8.9) என்கிறபடியே அப்போதே அத்தூணினின்றும் பெரிய ஆராவாரத்துடன் விஷ்ணு நரசிங்க உருவாய்த் தோன்றி அரக்கனைத் தன் மடியிலிட்டு அவன் மார்ப்பைத் தன் நகங்களால் கிழித்து வீழ்த்தினான். "எங்கமுளன் - இங்குமுண்டு, என்னிலுமுண்டு, உன்ேலுமுண்டு" என்று திடமாகச் சொன்ன ப்ரஹ்லாதன் போல் நான் சொல்வேனா? என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

52. இங்கில்லை யென்றேனோ ததிபாண்டனைப் போலே?

ததிபாண்டான் என்றால் தயிர்த்தாழியையுடையவன் என்று பொருள். பெரிய பாளையொன்றில் தினமும் தயிர் எடுத்து சென்று விற்றுப் பிழைக்கும் இடையன் காலையில் தயிர் எடுத்துச் சென்று விற்று விட்டு தாழியுடன் வந்து கோகுலத்தில் தனது குடில் வாயிலில் இளைப்பாறுவது வழக்கம். ஒருநாள் கண்ணன் யசோதையின் மடியில் படுத்துத் தாய்பாலைப் பருகும் போது அடுப்பில் பால் பொங்கிற் றென்று இவனை இறக்கி விட்டு விட்டு ஓடினான். கண்ணன் சீற்றங் கொண்டு ஒரு சிறுகல்லை எடுத்து நெய் குடத்தின் மேல் ஏறிந்தான். அடுப்பை அணைத்துவிட்டு வந்த யசோதை நெய்க்குடம் உடைந்திருப்பதையும் கண்ணன் ஒன்றுமறியாதவன் போல் படுத்திருப்பதையும் கண்டு ஒரு சிறு கோலைக் கையில் கொண்டு கண்ணனைக் கோபத்துடன் அழைத்தாள். கண்ணன் அன்னை அடிக்கப் போகிறாள் என்று அழுது கொண்டே ஓடினான். யசோதையால் அவளைவுக்கு ஓடமுடியவில்லையாகிலும் வேகமாப் பின் தொடர்ந்தாள். முன்னே ஓடிய கண்ணன் ததிபாண்டனையும் அவன் தாழியையும் கண்டான். "தாதா! அம்மா அடிக்க வருகிறாள். என்னை உன் தாழியினால் மூடிவிட்டு அவள் வரும்போது இந்த பக்கம் யாரும் வரவில்லை என்று சொல்லி என்னை அடிக்காமல் காப்பாற்று" என்று மழலைமாறாமல் சொல்லக் கேட்ட அந்த இடையன் திடீரென இது சாதாரணக் குழந்தையல்ல என்று உணர்ந்து கண்ணன் கேட்டுக்கொண்ட படியே அவன்மேல் தாழியைக் கவிழ்த்து மறைத்து விட்டான். யசோதை அங்குவந்து "என் குழந்தை இந்தப்பக்கம் ஓடி வந்தானே பார்த்தாயா?" என்று கேட்டதற்கு "இங்கு வரவில்லையே

இங்கு யாரும் என்னுடன் கூடஇல்லையே" என்று பச்சைப் பொய்யைச் சொன்னான். "எங்குமுள்ள கண்ணன்" என்றும் தத்துவத்தை இவன் "இங்கில்லை" என்று சாதித்தான்.

யசோதை அப்பேச்சை நம்பி அப்பால் சென்றவுடன் தாழியுள்ளிருந்து கண்ணன் "தாதா! எனக்கு முச்சுவிட முடியவில்லை உடனே தாழியைத் தூக்கி என்னை வெளியே வரவிடு" என்று உள்ளிலிருந்து கூவினான். இறையறியில் மிகவும் தாழ்ந்தவனாயினும் அவ்விடையனுக்குக் கண்ணன் தான் பரம்பொருள் என்பதை உணர்த்தி விடவே, "சிறுவனே! நீ ஆயர் புத்திரனல்லன் அருந்தெய்வம். எனக்கு நீ உனக்கு மிகவும் வேண்டியவருக்குத்தரும் மோகஷத்தைத் தருவாகச் சொன்னால் உடனே உன்னை விட்டுவிடுகிறேன்" என்றான். சிறிது வாக்கு வாதத்துடன் பின் கண்ணன் அப்படியே ஆகட்டும் என்ன, இடையன் "அதுபோதாது இந்தப் பாணைக்கும் நீ மோகஷம் தரவேண்டும். நான் எப்போதும் இதைப் பிரிந்திருந்ததில்லை" என்ன அதற்கும் கண்ணன் ஒத்துக் கொண்டு, அவ்விடையனால் விடுவிக்கப்பட்டு இடையனுக்கும் தயிர்த்தாழிக்கும் முக்தியளித்தான். எம்பெருமான் யாருக்கு எப்போது தன்னை உண்மையாகக் காட்டிக் கொள்வான். யாருக்கு ஒரு காரணமுமின்றி நிர்ஹேதுமாக அருள்புரிவான் என்று சொல்லமுடியாது. ஆசார்ய ஹிருதயத்தில் நாயனார் ஆழ்வாருக்கு துணையாக இம்மாதிரி அருளப்பட்ட 18 அதிகாரிகளைப் பட்டியல் எடுக்கிறார். வேடன், வேடுவிச்சி, குரங்கு, கூனி, மாலாகாரன், வேண்டடிசிலிட்டவர், இடையன், தயிர்த்தாழி, பிணவிருந்து (குகன், சபரி, சுக்ரீவன், அனுமான், மதுரை சாந்துக்காரி, மதுரை பூக்காரர், பத்தவிலோசநத்து ரிஷிபத்நிகள், ததிபாண்டன், அவனுடைய தாழி, கண்டாகர்ணன்) முதலியோரை அப்பட்டியலில் காணலாம் (ஆ ஹ்ரு-228) வியாக்யானம் காண்க. பக்தரில் சிறந்த ப்ரஹ்லாதன் எங்குமுண்டு என்றான். ஒன்றுமறியாத ததிபாண்டன் இங்கில்லை என்றான். இருவரும் பகவத்விஷயீகாரம் பெற்றனர். அவனருள் பெருக்கத்துக்கு இது தான் காரணம் என்று சொல்ல முடியாது.

ததிபாண்டன் போலே கண்ணனுக்காக ஒரு பொய் சொன்னேனோ? என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

53. காட்டுக்குப் போனேனோ பெருமானைப் போலே?

தசரதமன்னவன் மக்கள் பொதுச்சபை கூட்டி நடாறிய ராமனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகம் பண்ணுவதாக அறிவித்து அதற்கு நாளிட்டான்.

முதல் நாளிரவு ராமன் ஸீதையுடன் விரதமிருந்து "நாராயண முபாகமத்" என்கிற படியே குலத்தெய்வத்தை பூஜித்தான். ஆனால் மந்தரை என்னும் கூனியால் மனது கலைக்கப்பட்ட கையேயி மன்னனிடம் பல்லாண்டுகளுக்கு முன் அவன் தந்திருந்த வரங்களைக் கேட்டுப்பெற்று அதில்முதலாவதாக ராமனை 14ஆண்டு வனவாஸம் அனுப்பவேண்டு மென்றும் இரண்டாவதாக தன்மகன் பரதன் அரசாள வேண்டுமென்றும் கேட்டான். இது கேட்ட அரசன் துக்கம் தாளாமல் மோஹமுற்றான். ராமன் அங்கு வந்தபோது கையேயி "நீ 14 வருஷம் வனவாஸம் புகவேண்டும்" இது அரசுக்கட்டளை" என்றான். "அப்படியே" என்று மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் அதை ஏற்றுக் கொண்டு காட்டுக்குக் கிளப்பினான். "வநவஸோ மஹோதய" என்று அதைப் பெருமகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றவன் ராமன்.

இம்மாதிரி எதனாலும் மனங்கலங்காமல் தந்தை நியமனம் என்றதே சொல்லாகக் கொண்டு குலக்ரமாதமான ராஜ்யத்தைத் துறந்து வனவாஸத்தை ஏற்றுக்கொண்டேனோ ராமனைப் போலே? என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

64. கண்டுவந்தேன் என்றேனோ திருவடியைப் போலே?

ராமபிரான் ஸீதாபிராட்டியைத் தேடிச் செல்கையில் கபந்தனெனும் அரக்கனைக்கொல்ல அவன் திவ்யசரீரம் பெற்று சுக்ரீவனை ஸக்யம் செய்து கொள்ளும்படி கூற அப்படியே சுக்ரீவனையடைந்து அவன் விரோதியான வாலியை முடித்து அவனை அக்நிஸாக்ஷிகமாக நண்பனாக்கிக் கொண்டான். சுக்ரீவனை வானர ராஜ்யத்துக்கு மஹாராஜனாக முடிசூட்டி வைத்தான். சுக்ரீவன் நாலு திக்குகளிலும் வானரர்களை பிராட்டியைத் தேடும்படி அனுப்பினான். தெற்கு திக்கில் அங்கதன், ஜாம்பவான், அனுமான் (திருவடி) ஆகியோர் சென்றனர். இவர்களில் அனுமானே சீதையைக் காண்பான் என்ற ராமன் ஊகித்தறிந்து அவனிடம் தனது கணையாழி மோதிரத்தை அடையாளமாகக் கொடுத்தனுப்பினான். அந்த ஊகம் விணாகவில்லை. ஜடாயுவினுடைய அண்ணனான சம்பாதி மூலம் சீதை லங்கையில்லுள்ளதை அறிந்த வானவீரர்கள் அனுமான் ஒருவனே கடலைத் தாண்டி லங்கையை அடையக் கூடியவன் என்று அவனை அனுப்பிவைக்க அவனும் நூறு யோசனை அளவுள்ள ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டி ராவணனின் தலைநகரமான லங்கையைக் கண்டான்.

சதயோஜநவிஸ்தீர்ணாம் புப்லுவே லவணார்ணவம்
தத்ரலங்காம் ஸமாஸாத்யபுரீம் ராவணபாலிதாம்
ததர்ச ஸீதாம் த்யாயந்தீம் அசோகவநிகாம் கதாம்
நிவேதயித்வாபிஜ்ஞாநம் ப்ரவ்ருததிம் ச நிவேத்ய ச
ஸமாசவாஸ்ய ச வைதேஹீம் மர்த்யாமாஸதோரணம்

(பால 1-71, 73, 74)

ததோதக்த்வா பூரீம்லங்காம்ருதே ஸீதாம் ச மைதிலீம்
ராமாய ப்ரியமாக்யாதும் புநராயாந் மஹாகபி:
ஸோபிகம்ய மஹாத்மாநம் க்ருத்வா ராமம் ப்ரதக்ஷிணம்
ந்யவேதயதமேயாத்மா த்ருஷ்டா ஸீதேதி தத்வத: 77,78

அங்கு சீதையைக் கண்டு கணையாழியைக் கொடுத்து அவளைத்
துக்கத்தினின்றும் ஆச்வாஸப்படுத்தி அரக்கருடன் சண்டையிட்டு,
இலங்கைக்குத் தீயிட்டு, திரும்பவும் ராமனிடம் வந்து "த்ருஷ்டா ஸீதா"
"கண்டேன் சீதையை" என்று சொல்லித்தான் பெற்ற வந்த அவளு
டைய சூடாமணி. என்ற தலையணியையும் கொடுத்து ராமனை மகிழ்
வித்து ராமனால் கெட்டியாக அணைக்கப்பட்டான். "நிஷ்காரணாய
ஹநூமாந்" என்னும்படி ஹநுமான் (திருவடி) ராமனுக்குச் செய்த உதவி
எந்த ப்ரதிப்ரயோஜனத்தையும் எதிர்பாரத தன்னலமற்ற சேவை என்று
போற்றப்படுகிறது.

இப்படி பெருமானுக்கு உயிரளிக்கும் சேவையைச் செய்வேனோ?
என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

55. இருக்கையும் விட்டேனோ த்ரௌபதியைப் போலே?

தருமபுத்திரர் ராஜஸூயயாகம் பண்ணி தம்பிமாருடன்
அரசாண்டிருக்கையில் அது பொறாத துர்யோதனன் சகுனியால்
தூண்டப்பட்டு அவரை சூதாட அழைத்து சகுனியில் வஞ்சனையால்
அவ்வாட்டத்தில் தோற்கடித்து ராஜ்யம், தம்பிகள், பட்டத்தரசியான
த்ரௌபதி எல்லாம் ஆட்டத்தில் பந்தயமாக வைக்கப்பட்டபடியால்
இழக்கச் செய்தான். கர்ணனும் துரியோதனனுமாக
த்ரௌபதியை பாண்டவரெதிரே அவமானப்படுத்த வேணுமென்று
அவள் வீட்டுக்காகாமல் ஸ்நாதையாயிருந்தபோது துச்சாசனனையிட்டு
பலாத்காரமாக சபைக்கு இழுத்து வரச்சொல்லி அவளைச் சூகிலுறியச்
சொல்ல, அவளும் அப்படியே செய்ய முற்பட்டாள். திருதிராஷ்ட்ரன்
கொலுவிருந்த அச்சபையில் "இந்த அநியாயத்தை தடுப்பாரில்லையா"

என்று த்ரௌபதி அவ்வரசனைக் கேட்டாள். பிதாமஹரான பீஷ்மர்,
ஆசாரியான துரோணர் மாவீரர்களான தனது கணவர்கள் யாரும்
அவளுக்கு உதவ முன் வரவில்லை. "மஹதாபதி ஸம்ப்ராப்தே
ஸ்மீர்த்தவ்யோ பகவான் ஹரி" என்ற வசிஷ்டவசனத்தை
அறிந்தவளாகையாலே.

சங்கசக்ரகதாபாணே த்வாரகாநிலயாச்யுத!

கோவிந்த! புண்டரீகாக்ஷர! க்ஷமாம் சரணாகதாம்

என்று தண்ணனை அழைத்து சரணம்புக்குந்தாள். தன்னைத்தானே
ரக்ஷித்துக் கொள்ள முடியாது; பிறர்களும் ரக்ஷகராகார் கோவிந்தனே
ரக்ஷகன் என்ற மஹாவிச்வாஸத்துடன் இருகைகளையும் எடுத்து உயர
அஞ்சலித்து சரணம் புகுந்தாள். திருமங்கை யாழ்வார் பாசரம்-
*அந்தகன் சிறுவன் அரசர்தமரசற்கிளையவன் அணியிழையைச்
சென்று எந்தமக்கு உரிமை செய் எனத்தரியாது எம்பெருமான்! அருள்
என்ன (திருமொழி 2-3-6) 'அணியிழை-த்ரௌபதி; உரிமை
செய்-அடிமை செய்' கண்ணன் த்வாரகையிலிருந்தபடியே
அவளிடரைத் தீர்த்து ஆபத்தில் புடவை சுரக்கச் செய்தான்.
பூர்வசநபூஷண திவ்யசாஸ்த்ரத்தில் "உபாயத்துக்கு பிராட்டியையும்
த்ரௌபதியையும் போலிருக்க வேணும். பிராட்டிக்கும் த்ரௌபதி
க்கும் வாசி சக்தியும் அக்தியும். பிராட்டி ஸ்வக்தியை விட்டாள்.
த்ரௌபதி லஜ்ஜையை விட்டாள்" (80,81,82) என்று உலகாரியன்
திருவாக்கு. உபாயத்துக்குத் தகுதி தன்னைத்தான் ரக்ஷக்க முயற்சி
ஏதுமற்றிருப்பது. இதற்கு பிராட்டியும் த்ரௌபதியும் உதாரணங்கள்.
உபாயம் என்பது எம்பெருமானே ரக்ஷகன் என்ற அத்யவஸாயம் -
திடமான நம்பிக்கை. பிராட்டி தேவதேவ திவ்யமஹிஷியாகையாலே
சக்தியுள்ளவளாயிலும் ராமன் வந்து ரக்ஷிக்க வேணும் என்று
பொறுத்திருந்தாள். அப்படி சக்தியில்லாத த்ரௌபதி அவன்
ரக்ஷிப்பன் என்ற திடமான நம்பிக்கையுடன் வெட்கப்பட்டு கைகளால்
புடவைத் தலைப்பை அழுத்திக் கொள்ளாமல் இரண்டு கைகளையும்
மேலே தூக்கினாள். இங்கு வ்யாக்யான பூர் ஸூக்தி:
"பேரளவுடையாளா கையாலே (ஞானபூர்த்தியுடையவள்) பிராட்டிக்கு
பெருமானே ரக்ஷகர் என்று விச்வஸித்து ஸ்வசக்தியை விட்டிருக்கலாம்
அத்தனையளவின்றிக்கே இருக்கச்செய்தே மஹாவிச்வாஸம் பண்ணி
மஹாஸபாமத்யே இவள் லஜ்ஜையை விட்டதிறே அரிது. லஜ்ஜையை
விடுகையாவது துச்சாஸநன் ஸபை நடுவில் துகிலையுரிகிறவளவில்
பெண்மைக்கு இயல்பான வெட்கத்தினால் தான் புடவையின்

தலைப்பையிருக் குகையன்றிக் கே இரண்டு கையையும் தூக்கி விடுகை"

இப்படி எம்பெருமானுடை ரக்ஷகத்வத்தில் மஹாவிச்வாச முண்டோ எனக்கு? என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

56. இங்கு பால் பொங்குமென்றேனோ வடுக நம்பியைப்போலே?

ஆசாரியனைத் தவிர்த்து "தேவுமதற்றியேன்" (21ம் வார்த்தை காண்க) என்றிருப்பது மதுரகவிநிஷ்டை - சரமோபாய நிஷ்டை" என்று கொண்டாடப்படுகிறது. எம்பெருமானாருடைய சிஷ்யர்களில் வடுக நம்பி (ஆந்தரபூர்ணா) என்பவர் இந்த நிஷ்டையையுடையவர். எம்பெருமானாரே தமது பேற்றுக்கு உபாயமென்றும் அவர்க்கடிமை செய்திருப்பதே உபேயம் என்று ஒதுங்குமவரிவர். நாவுக்குக் காரியம் 'ராமாநுஜ' என்ற சதுரக்ஷரியே இவருக்கு.

ஆசாரியரான ராமாநுஜருக்கு அந்தரங்க அடிமை செய்வதே போது போக்காயுள்ள இவர் ஒரு சமயம் ஸ்வாமியுடன் வெளியூர் செல்லும் போது உடையவர் திருவாராதனமான தேவப்பெரு மானையும் தனது திருவாராதனமான ஆசாரியரின் திருவடி நிலையையும் ஒரே மூட்டையாகக் கட்டி தலைமேல் வைத்துக் கொண்டார். உடையவர் இதை ஆசேக்ஷப்பிக்க "உமது பெருமானுக்கு எனது பெருமாள் குறைந்தவரன்று" என்று இவர் திட்டவட்டமாகக் கூற ஆசாரியரும் "உமக்குத்தோற்றோம்" என்று விட்டுவிட்டாராம். இவர் முதலியாண்டனையும் கூரத்தாழ்வானையும் "இருகரையர்" என்றழைப்பர் என்று ப்ரஸித்தம். ஆசாரியன், பகவான் இருவிஷயங்களிலும் பற்றுடையவர் என்றபடி.

ஒரு சமயம் இவர்கள் இருவரும் மடத்திலிருந்த போதுவீதியில் நம்பெருமாள் எழுந்தருள, ஆசாரியர் "வடுகா! பெருமாள் எழுந்தருளுகிறார். சேவிக்கவா" என்று அழைத்தார். அப்போது வடுக நம்பி ஆசாரியனுக்காகப் பால் காய்ச்சிக்கொண்டிருந்தார். "உமது பெருமானை சேவிக்க நான் இப்போது வந்தால் எனது பெருமானுக்குக் காய்ச்சும்பால் பொங்கி வழிந்து மணமும் ருசியும் மாறிவிடும் நான் வரவில்லை" என்று சொல்லிவிட்டாராம்.

இப்படி ஆசாரியஸேவையே முக்கியமென்றிருந்தேனோ வடுகரைப் போலே? என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

57. இருமிடறு பிடித்தேனோ செல்வபிள்ளையைப் போலே?

சைவப்பற்று மிக்குடைய சோழஅரசனால் ஆசாரியரான ராமாநுஜருக்கு ஆபத்து வருமெனப்பயந்த முதலிகள் அவரை மாறுவேடத்தில் ஸ்ரீரங்கத்திலிருந்து வெளியேறிவிடச் சொல்ல அவரும் வெள்ளையுடுத்தி முதலியாண்டான் மற்றும்சிலருடன் மேல் நாட்டுக்குச் சென்றார். கூரத்தாழ்வான் உடையவர் போலகாஷாயம் தரித்து த்ரிதண்டமேந்தி பெரியநம்பியுடன் சோழராஜ சபைக்குச் சென்றார். இதுவரலாறு உடையவர் நெடுந்தாரம் நடந்து ஹோய்சால ராஜ்யத்தை (கர்நாடகம்) அடைந்து அவ்வூரசனைத் திருத்திப்பணி கொண்டு அங்கிருக்கையில் கைவசமிருந்து திருமண் செலவழிந்து போய் மேலே செல்வதென் என்று ஆலோசிக்க யாதவாத்ரியில் கோயில் கொண்டுருந்த திருநாராயணப்பெருமாள் இவர் கனவில் தோன்றி ஸ்ரீபாதவாத்ரி பாழ்பட்டுப் போயிற்று. நான் இங்கு ஒரு புற்றில் இருக்கிறேன். இங்கு வந்து என்னைக் கண்டெடுத்து கோயில் கட்டி ஊரையும் குடியுடையதாக்கி என்னை ஆராதியும். இங்கு திருமண்ணும் நிறைய உண்டு" என்று நியமிக்க அப்படியே அரசனுடைய உதவியுடன் ஊரைக்கண்டு பிடித்து பெருமானையும் புற்றிலிருந்து எழுந்தருளப்பண்ணி திருநாராயணனுக்கு மூன்று நாட்கள் தாமே திருவாராதநம் ஸமர்ப்பித்து பின்னர் தக்க பாஞ்சராத்ர ஆகமம் வல்லவரைக்கொண்டு திருவாராதநம் பண்ண நியமித்தார். அங்கு திருமண் குவைகளைக் கொண்டு திருமண் பெற்று மகிழ்ந்தார்.

ஆனால் அந்தத் திருக்கோயில் உத்ஸவமூர்த்தி அங்கில்லாததால் உத்ஸவங்கள் பண்ணமுடியாமல் அதுபற்றிக் கவலையுற்றிருந்த ஸ்வாமி கனவில் திருநாராயணன் தோன்றி "நமது உத்ஸவர் ராமப்பிரியர் டில்லியில் பாதுஷா மானிகையில் அவர் மகளிடம் க்ரீடித்துக் கொண்டுள்ளார். நீர் அங்கு சென்று அவரை எழுந்தருளப்பண்ணிவாரும்" என்று நியமிக்க, ஸ்வாமியும் அப்படியே பயணமாக டில்லி சென்று அரசனைக்கண்டு ஆசிர்வதித்து "நமது பூஜாவிக்ரஹமான ராமப்ரியர் உங்கள் அந்தப்புரத்தில் இருக்கிறார். அவரை நம்மிடம் கொடுக்க வேண்டுகிறேன்" என்று வேண்ட "அவனும் அவரை அழைத்து அவர் வந்தாராகில் அழைத்துப்போம்" என்னப் ஸ்வாமியும்

தொடர் சங்கிலிகை சலார்பிலாரென்னத் தூங்கு பொண்மணி யொலிப்ப

படுமும்மதப் புனல்சோர வாரணம் பையநின்றூர்வதுபோல்

உடன்கூடிக் கிண்கிணியாரவாரிப்ப உடைமணிபறைகறங்க
தடந்தாளிணைகொண்டு சார்ங்கபாணி தளர்நடை நடவானோ!

என்ற பெரியாழ்வார் பாசுரத்தை (1-7-1) அநுஸந்தித்துக்
"கண்ணா! வாராய்" என்று அழைக்காராமப்ரியரும் ஸர்வாலங்கார
பூஷிதராய் திருவடிகளில் சலங்கையொலிக்க நடந்து வந்து உடையடவர்
மடியில் உட்கார், இவரும் "வாராய் என் செல்லப்பிள்ளையே" என்று
அழைத்து உச்சிமோந்து மகிழ்ந்தார் செல்வப்பிள்ளையும் தனது
கரங்களால் ஸ்வாமியின் கழுத்தைச்சுற்றி அணைத்து அவருக்குப்
பிள்ளையின்பத்தைத் தந்தான். அதிலிருந்து ராமப்ரியருக்கு
செல்வப்பிள்ளை-யதிராஜ செல்வகுமாரர் என்று திருநாமமாயிற்று.
உடையவரும் அவ்வெம்பெருமானை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு
கடுக யாதவாத்ரியையடைந்து செல்வப்பிள்ளையை உபயநாச்சிமாருடன்
திருப்ரதிஷ்டை கண்டருளப்பண்ணி உத்ஸவங்களை
நடத்தியருளினார். செல்வப்பிள்ளை புறப்பாட்டிலெல்லாம் ஸ்வாமி
திருமேனிக்காவலாக எழுந்தருளுவது அங்கு வழக்கத்திலுள்ளது.

இருமிடறு-பெருமை பொருந்திய கழுத்து, செல்வன் அணைத்தால்
இருமிடராயிற்று என்னலாம். அதை செல்வப்பிள்ளை ஆசையுடன்
அணைத்ததை இங்கு அம்மையார் குறிப்பிடுகிறார். அப்படி ஸ்வாமி
பெற்றது போல் அணைக்கப் பெறக்கூடுமோ? என்னவுமாம்.

58. நில்லென்னப் பெற்றேனோ இடையாற்றார் நம்பியைப்போலே?

திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் எம்பெருமானை எப்போதும்
மனதில் கொண்டு நினைக்கப் பார்க்கிறார். *கண்ணபிரான்தன்
மலரடிப்போதுகளே எப்போதும் மனத்து ஈங்கு நினைகப்பெற
வாய்க்குங்கொல்? (7-10-4) என்று பாசுரம். கண்ணபிரானுடைய மலர்ந்த
திருவடித்தாமரைகளை இடைவீடின்றி இங்கேயிருந்து மனதில்
நினைக்கும்படியான பாக்கியம் எப்போது வாய்க்குமோ என்று பொருள்.
அனுபவத்தைப் பெறுதலைவிட அதற்கு மனோரதிப்பதே-பாரிப்பதே
போக்யமாம். அக்ரூர் மதுரைக்குப் போகும்போது கண்ணனை நாம்
காணப்போகிறோம். இப்படியிப்படியெல்லாம் பறிமாற்றம் கிடைக்கும்
என்று மனோரதித்தாற்போலேயாம் (1ம்வார்த்தை). இப்பாசுர
ஈடுகாண்மின்: மனத்து ஈங்கு நினைத்துப் பெற:-முற்காலத்தில்
இடையாற்றுக்குடி நம்பியென்பாரொருவருண்டு. அவர்
திருநாட்கள்தோறும் பெருமானை (பூரீரங்கம்) வந்து ஸேவித்துப்

போனால் மறித்துத்திருநாள் வருந்தனையும் இது தன்னையே
போதுபோக்காக ஸ்மரித்துக் கொண்டிருப்பாராயிற்று (ஸ்மரிக்கை -
நினைக்கை). ஒருநாள் திருநாள்வருத்தாந்தம் அனுஸந்தியா
நிற்கச்செய்தே அழுது செய்தற்குப்போது வைகிற்று என்கிறார்களாய்,
"ஆகில் வருகிற திருநாள் அணித்தாயிற்று" என்றராம். அவர் நூறு
வயஸ்ஸும் புகுனையாலே பலஹாநிபிறந்து திருமுளைத்திருநாளில்
பெருமாள்புறப்பட்டருளுகைக்கு உதவவந்து புகுரப் பெற்றிலர்.
பெருமானும் தேடியருளி: காணாமையால் நம் "இடையாற்றுக்
குடியான் வந்திலன் நங்கண்ணாலமன்றோ?" என்று கேட்டருள
திருவுள்ளமானாராம். அவர்தாம் ஆறாந்திருநாளிலே வந்து
ஸேவித்திருக்கச் செய்தே "நாம் உமக்குக் செய்யவேண்டுவதென்?"
என்று கேட்டருள. "தேவரீர் தந்தருளின் சாரீத்தைக் கொண்டு
போராகாரியங் கொண்டேன். இனிப்போக்குவரத்துக்கு
யோக்யமாகாதபடி போரஜரித்தது" என்ன, "வாராய் மெய்யே
இளைத்தாயாகில் இங்ஙனேயிரு" என்றருளிச் செய்தார். பெருமாள்
நடுவிற்றிரு வாசலுக்கு அவ்வருடே யெழுந்தருளுங்காட்டில்
திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினார்."

இதைச் சிறிது விவரிம்போம் பூரீரங்கத்தில் பெருமாள்
ஆண்டுதோறும் நாலு ப்ரம்மோத்ஸவம் கண்டருளுகிறார்.
இடையாற்றுக் குடியிலிருந்து ஒருவர் ஒவ்வொரு உத்ஸவத்துக்கும்
திருமுளைக்கே (அங்குரா ர்ப்பணம்) வந்து தீர்த்தவாரி முழுதுமாக
ஸேவித்துப் போய் தாம் தாம் ஸேவித்தபடிகளையெல்லாம் இடை
விடாமல் மனதில் நினைத்திருப்பதே போது போக்காக இருப்பாராம்.
இதுவே அவருக்கு உணவு. "சாப்பிட நேரமாயிற்றே" என்றால்
மீண்டும் திருநாள் நெருங்கின்றா? என்பாராம். அவருக்கு 100 வயதாகி
மூப்பினால் தம்மூர்விட்டு கோயில் செல்ல சிரமப்பட்டு ஒரு
பிரம்மோத்ஸவத்துக்கு முதல் நாளே செல்ல இயலாமல்
ஆறந்திருநாளன்று சென்று பெருமானை ஸேவித்தாராம். முதல்
நாளன்றே இவர் வந்துள்ளனரா என்று பெருமாள் தேடிக்காணாமல்
"நம் கண்ணாலத்துக்கு இடையாற்றுக் குடியான் வந்திவனே" என்று
குறைப்பட்டாராம். ஆறாந்திருநாள் இவரைக் கண்டு மகிழ்ந்து "நான்
உமக்கு வரம் தருகிறேன் கேளும்" என்ன, நம்பி ஒன்றும் கேளாமல்,
"நீ தந்த இவ்வாக்கை கொண்டு பல திருநாள்கள் ஸேவித்தேன்,
அனுபவிந்தேன். மூப்பு வந்த இவ்வுடல் போக்குவரத்துக்குத்
தக்கதாக இல்லை" என்று மட்டும் சொன்னார். பெருமானும்
"அத்ரைவ பூரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ" என்பது போலே "இங்கேயே

இரு" என்ன பெருமாள் அடுத்த வீதிக்கு எழுந்தருளும்போது நம்பி திருநாடலங்கரித்தாராம்.

இடையாற்றுக்குடி நம்பியைப்போல் திருநாள் ஸேவித்தும் அதையே நினைத்திருப்பதும் செய்து பெருமானிடம் பரிசு பெற்றேனோ? என்கிறார் அம்மையார். (இளையாற்றுக்குடி, இடையாற்றங்குடி என்றும் வழங்கும்).

59. நெடுந்தாரம் போனேனோ நாதமுனியைப் போலே?

நமது தர்சனத்துக்கு "லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம் நாதயாமு நமத்யாமாம்" என்கிறபடி பெருமாள், பிராட்டி, சேனையர்கோன், ஆழ்வார் இவர்களுக்குப்பின் பெரிய முதலியார் என்று ப்ரதமாசாரியராய்த் திகழ்பவர் ரங்கநாதமிச்சர் என்ற திருநாமமுள்ள நாதமுனிகள். இவர் அஷ்டாங்க யோகம் கைபுகுந்தவர். திருக்குருகூரில் நம்மாழ்வாரை யோக முறைப்படி ஸர்க்காத்தகரித்து "நாதனுக்கு நாலாயிர முரைத்தான்" என்று ஆழ்வாரைப் போற்றுகிறபடியே ஆழ்வாரிடமிருந்து நாலாயிர திவ்யப்பரபந்தம் முழுவதையும் பெற்று நமக்குதலிய மஹோபாரகர். யோகத்திலாழ்ந்து ஸதா எம்பெருமானை அனுபவித்துப் பழுத்தபடியால் இவர் உலகமெங்கும் எம்பெருமானைக் கண்டார். *திருவுடை மன்னரைக் காணில் திருமாலைக் கண்டேனே என்னும்" (திருவாய் 4.4.8) என்பது ஆழ்வாரின் அனுபவம். ஒரு நாள் இவர் யோகத்திலிருக்கும்போது சோழவரசன் தனது ஸ்த்ரீகளுடன் வந்து ஸேவித்துப் போக, இவர் விழித்தெழ்ந்து நெடுந்தாரம் அவர்கள் பின்னே சென்று தமதுாரிலிருந்து ராஜதானியான கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தளவும் சென்றார். இவரைத்தேடி இவர் சிஷ்யர்கள் பின்சென்று அவ்வூரையடைந்து ஆசார்யரைக் கண்டு "இப்படி செய்தருள்வதே"என்ன, "கிருஷ்ணனும் கோபிகளுமாகக் கண்டு பின் தொடர்ந்தேன்" என்றார்.

பின்னுமொருமுறை இவர் நெடும்போது யோகத்திலிருந்து விழித்தபோது இவரகத்துப் பிள்ளைகள் "இரண்டு வில்லிகள் ஒரு பெண் பிள்ளையுடனும் ஒரு குரங்குடனும் வந்து உம்மை தேடிவிட்டுப் போனார்கள்" என்று சொல்ல, இவரும் "அவர்கள் பெருமானும் பிராட்டியும் பின்சென்ற இளையபெருமானும், ஐந்தரவ்யாகரண பண்டிதனுமாக (அனுமானும்) வேண்டும்" என்று அவர்கள்சென்ற திசையிலேசென்று "இன்னபடி போவாரைக்கண்துண்டோ?" என்று வழியில் விசாரிக்க, "ஆம், கண்டோம்" என்று எதிர்ப்பட்டவர்கள்

சொல்ல அப்படியே கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தளவில் வர, அங்குள்ளார் இப்படி ஒருவரையும் காணோம் என்ன, இவர் ஏக்கத்தினால் வாடி விழுந்து மோஹித்து அதுவே ஹேதுவாக திருநாட்டையடைந்தார்.

இப்படி பெருமானைத்தேடி நெடுந்தாரம் நடந்தேனோ? என்று கேட்கிறார் திருக்கோளுரக்மையார்.

60. அவன் போனானென்றேனோ மாருதியாண்டான் போலே?

உடையவர் மேல் நாட்டில் சோழன் வ்யாஜமாய் நீண்ட காலம் எழுந்தருளியிருந்தார் (57ம் வார்த்தை காண்க) அடிக்கடி கோயில், நம்பெருமாள், கூரத்தாழ்வான் நினைவு வந்து அங்குச் செல்லத் துடித்து சோழன் மாளும்படிஅபிசாரப்ரயோகம் செய்ததாகவும் கூறுவர். அச்சோழ அரசனை ஒருவன்கழுத்தில் சொட்டையால் குத்த, அப்புண் புழுத்து அவ்வரசன் மாண்டான். அவனை அவ்யபதேச்யன் (பெயர் சொல்லத்தகாதவன்) என்றும், கருமிகண்டன் (புழுக்கழுத்தன்) என்றும் புழுவன் என்று நமதாசாரியர்கள் இகழ்வர். மாறென்றில்லா மாருதிச்சிறியாண்டான் என்று ஒரு சிஷ்யர் உடையவருக்கு உண்டு அவரையழைத்து நீர் கோயிலேறச் சென்று அங்கு பெரியநம்பி, ஆழ்வான் மற்றும் முள்ளார் நலம் கண்டு வாரும என்றனுப்ப, அவரும் கோயிலேற வந்து ஆழ்வானிடம் உடையவர் நலனைச் சொல்லி இங்குள்ள செய்தியை விசாரித்து ஆழ்வான் கண்ணிழந்ததையும் பெரியநம்பி உயிரிழந்ததையும் மறிந்து மிகவும் சோகித்திருந்தவளவிலே சோழன் கருமிகண்டன் மாண்டான் என்பதறிந்து மிகவும் சந்தோஷப்பட்டு அப்போதே புறப்பட்டுக் கடுநடை நடந்து உடையவரிடம் முதலில் சோழன் மாண்ட நற்செய்தியை "அவன் போனான்" என்று விண்ணப்பம் செய்தார். உடையவருமதைக்கேட்டு ஆநந்தபரவசராய் ஆண்டானையும் அவருடன் வந்த அம்மங்கியம்மாள், என்பவரையும் அணைத்து அவ்விருவருக்குப்பரிசாக த்வயத்தையே மீண்டும் உபதேசித் தருளினார். அதுவே அவர்களுக்கு ஈடான பரிசு என்பது ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம். பின்னர் பெரியநம்பி, ஆழ்வான் இவர்களுக்கு நேர்ந்ததை அறிந்து மிகவும் சோகித்து ஒருவாறு தேறி மேல் நாட்டை விட்டு கோயிலுக்கே மீண்டதாக வரலாறு.

இப்படி நெடுந்தாரம் நடந்த ஆசார்யனுக்கு இனிய செய்தி சொன்னேனோ? என்று அம்மையார் கேட்கிறார்.

61. அவன் வேண்டா மென்றேனோ ஆழ்வானைப்போலோ?

சோழ அரசனுடைய சபைக்குச் சென்ற கூரத்தாழ்வானை "இவர் ராமாநுசர் அல்லர்" என்று கண்டு கொண்ட நாலுரான் என்பவன் அதை அரசினடம் சொன்னான். அரசன் கோபங் கொண்டு ஆழ்வானை "சிவாத்தரதரம் நாஸ்தி-சிவனுக்கு மேலான தெய்வம் ஒன்றும் கிடையாது" என்று எழுதிய ஓலையில் கையெழுத்திப்படிக்கட்டளையிட்டான். ஆழ்வான் சாஸ்த்ரப்ர மாணங்களைக் காட்டி பூநீமந் நாராயணனே பரமபொருள் என்று உடன்பதில் அளிந்தார். ராஜா அதை ஒவ்வாமல் "கையெழுத்திடும்" என்று நிர்ப்பந்திக்க "த்ரோணமஸ்திதத: பரம்" என்றெழுதிக் கையெழுத்திட்டார். சிவம் என்றால் ஒரு முகத்தலளவு. த்ரோணம் என்பது சிவத்தைவிட மிகப்பெரிய அளவு. கால்படியைவிட மரக்கால் மிகப்பெரியதல்லவா? இதைக் கண்ட அரசன் மேலும் கோபங்கொண்டு "இந்த ப்ராமணன் கண்ணைப் பிடுங்கி விடுங்கள்" என்று கட்டளையிட ஆழ்வான் "மகாபாபியான உன்னைக்கண்ட கண் எனக்கு வேண்டாம்" என்று தமது நகங்களால் கண்களைத் தாமே குருடாக்கிக் கொண்டார். ராஜசேவகர்கள் செய்தவதை தாளாது உயிர்நீத்த பெரியநம்பிக்கு அங்குள்ளார்களைக் கொண்டு சரமஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்வித்து ஆழ்வான் கோயிலுக்கு மீண்டார்.

ஒருநாள் ஆழ்வான் ஆசாரியனைப் பிரிந்திருந்த தூக்கம் தாளாமல் கோவிலுக்குச் சென்று பெருமானைத் திருவடிதொழலாம் என்று தக்க துணையுடன் சென்றார். கோவில் காப்பானான ஊழியனுக்கு அரசன் "ராமாநுஜரைச் சேர்ந்தவர்கள் யாரையும் கோவிலினுள் விடாதே" என்று கட்டளைப் பிறப்பித்திருந்தான். ஆழ்வானிடம் அவ்வாயில் காப்பான் ராஜகட்டளையைத் தெரிவித்து "நீர் ராமாநுஜரைச் சேர்ந்தவராயினும் குணபூர்ணர், உமக்கு விரோதி என்று எவருமில்லை என்று தெரிகிறது. நீர் உள்ளே சென்று திருவடி தொழும்" என்ன "என் குணபூர்த்தி ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை மீறி பெருமாள் ஸேவிக்க உதவுகிறதோ? அப்படி உடையவர் சம்பந்தத்தை இல்லைசெய்து கொண்டு பெருமாள் ஸேவிக்கத் தேவையில்லை-" அவன் வேண்டாம்" என்று உள்ளே புகாமல் திரும்பி விட்டார். திருப்பாவை 15 எல்லே-^{*} உனக்கென்ன வேறுடையை- வியாக்யானத்தில் இவ்வைதிஹ்யம் காணலாம்.

இப்படி பெருமானும் வேண்டாம் என்னும்படி ஆசார்யஸம் பந்தத்தில் ஆழ்வானைப்போலவே ஊற்றமுடையனோ நான்? என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

62. அத்வைதம் வென்றேனோ எம்பெருமானாரைப் போலே?

இங்கு எம்பெருமானாரிடம் நேரே விண்ணப்பம் செய்யும் வார்த்தைகளில் ஒரு வார்த்தையைக் காண்பது - அதாவது "எம்பெருமானாரைப் போலே" என்று மூன்றாம் மனிதரைக் குறிப்பது போல்லே கேட்பது ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறது. உபநிஷதங்களை விளக்குகையில் மூன்று முக்கிய மதங்கள் தோன்றின. ஒன்று பரப்ரஹ்மம் ஒன்றே உண்மை. மற்றெதுவும் இல்லை-எல்லாம்பொய்த் தோற்றம் மாயை என்னும் மதம். இது அத்வைதமெனப்படும் பரம்பொருள் என்று சொல்லப்படும்பரமாத்மா ஒன்றேஉள்ளது. ஜீவாத்மா என்பது நமதபுவத்தில் வேறாகத் தோன்றினாலும் அது பரமாத்மாவினின்றும் உண்மையில் வேறுபட்டதல்ல பரமாத்மாவும் ஜீவாத்மாவும் ஒன்றே என்பது அத்வைதமதம். இது ஆதிசங்கராசாரியர் கண்ட மதம். "தத் த்வம் அஸி" என்ற ப்ரஸித்தமான சந்தோக்ய உபநிடத வாக்க்யத்தை நீ அதாக இருக்கிறாய். நீ என்று சிஷ்யனைப் பார்த்து ஆசாரியன் சொல்வது, அது என்பது ஒரே உண்மையான பரமபொருளைக் குறிப்பது இது அத்வைத விளக்கம்.

ஜீவபரபேதமே உண்மை இரண்டும் எப்போதும் ஒன்றாகாது என்பது த்வைதமதம். பேதத்தை ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லும் ப்ரமாணங்களும் உபநிடதங்களில் உண்டு. பூர்வர்கள் காட்டிய வழி சென்று எம்பெருமானார் பேதத்தையும் அதின்மையான ஒருமையையும் ஒருங்கிணைத்து. இந்த மதம் விசிஷ்ட அத்வைதம் என்று அழைக்கப்படுவதாயிற்று. *உடன்மிசையுயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துளன் (திருவாய் 1.1.7) என்பது வேதவாக்கு. எல்லாப் பொருள்கிலும்-சேதநம் (அறிவுள்ள) அசேதநம் அறிவற்றது) வாசியல்லாமல் பரமாத்மா அவைகளுக்கும் உயிராய் அவற்றை இவனிடமிருந்து பிரிக்கமுடியாதபடி சேர்ந்திருப்பதால் ஒவ்வொரு பொருளும் பரம்பொருளின் உருவமாகிறது. *நீராய் நிலனாய்த் தீயாக் காலாய் நெடுவானாய் சீரார்சுடர்களிரண்டாய்ச் சிவனாய் அயனானாய் (திருவாய் 6.9.1) என்கிறார் ஆழ்வார். இதுவும் வேதவாக்க்யமே-வேதம் தமிழ்செய்ய மாறன் உரை. "அந்தர்பஹிச்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண ஸ்தித:" என்கிறபடி நாம் காணும் அறியும் எல்லாப் பொருள்களிலும் நாராயணன் உள்ளும் புறமும் ஒக்க வ்யாபித்துள்ளான்.

*யஸ்ய ஆத்மா சாரீரம், யம் ஆத்மா நவேத" என்பது உபநிடத வாக்க்யம். எவனுக்கு ஜீவாத்மா உடலோ எவனை ஜீவன் -

அறியானோ என்று பொருள். ஜீவன் அதன் உயிரான பரமன் இருவரும் அழியாத நித்யதத்வங்கள். இவருள் உள்ள உயிர்-உடல் உறவும் அழியாததே. இந்த உறவை உணர்ந்தால் இரண்டு ஒன்றே, ஒன்று உண்மை, இரண்டாவது பொய்க்தோற்றம் என்ற வாதம் ஏலாது.

ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் மற்றமதத்தினர் கொள்கைகளைக் கண்டித்துள்ளார் பாஷ்யகாரரான ராமாநுஜர். இவர் முக்கியமாக கண்டிப்பது மாயாவாதம் என்ற சங்கர்-அத்வைதத்தையே "மாயாவாதிபுஜங்கபங்க கருட" என்ற ஸ்வாமி போற்றப் படுகிறார். மாயாவாதம் எனும் பாம்பை ஒடுக்கிய கருடன் என்றபடி. *சாருவாக மதம் நீறுசெய்து-குறுகி மாய வாதியரை வென்றிட - மிக்கயாதவமத்தை மாய்த்த பெருவீரர் நானுமிகவாழியே (ஆர்த்தி29) என்று போற்றினர் பின்புள்ளோர். *உயிர்கள் மெய்விட்டு ஆதிப்பரனோடு ஒன்றாமென்று சொல்லும் அவ்வெல்லாம் வாதில் வென்றான் எம்மிராமானுசன் மெய்ம் மதிக்கடலே (இராநுற் 58) என்பர் அமுதனார்.

ராமாநுஜர் முதலில் வேதாந்தம் பயின்றது யாதவப்ரகாசன் என்ற அத்வைத ஸந்யாசியிடம். மாணவராயிருந்து பயின்றபோதே குரு சொன்னவைகளை கண்டித்துப்பேசி வேறு நற்பொருள்கூறும் துணிவு இவரிடம் இருந்தது. மஹாவித்வானான யஜ்ஞமூர்த்தி என்ற அத்வைத ஸந்யாஸியை வாதத்தில் வெற்றி கொண்டு அவரை ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ந்யாஸியாக ஆக்கின பெருமை ராமாநுஜரைச் சாரும்.

இப்படி கூர்மையான அறிவுண்டோ எனக்கு? உலகப்பிரசித்தி பெற்ற அத்வைதமதத்தைக் கண்டிக்கவல்லேனோ? என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

63. அருளாழி (முங்) கண்டேனோ நல்லானைப் போலே?

காவேரிக்கரையில் வாழ்ந்து வந்த பிராம்மணோத்தமரான ஒரு பிரபு ஒரு நாள் வெள்ளத்தில் ஒரு சவம் அடித்துத் தள்ளப்பட்டு தமது ஊர் கரையில் ஒதுக்கப்பட்டது கண்டார். அச்சவத்தின் புஜத்தில் அழி-சங்க இலச்சினைகள் ப்ரகாசிக்கக் கண்ட அந்த அந்தணர் அந்த சவம் வைஷ்ணவன் ஒருவன் திருமேனியென்றுகண்டு என்ன ஜாதி-குலம் என்று ஆராயமல் தாமே ப்ரேதஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்தார். அவ்வூரார் அச்சவம் தாழ்குலத்தோன் ஒருவனது இவர் அதற்கு ஸம்ஸ்காரம் பண்ணினது தவறு என்று அவரை இகழ்ந்து அவரை சமூகத்திலிருந்து ஒதுக்கிவைத்தனர். அப்பெரியவரும் அவ்வூரர் மனதைத் திருத்தும்படி பெருமானவேண்டினார். மறுநாள் கோவிலில்

ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் குழுவாய் இருந்த போது ஒலக்கத்தில் பெருமாள் அர்ச்சகர் மேல் ஆவேசித்து "அந்த ப்ராம்மணோத்தவர் உங்களுக்குப் பொல்லானாராயினும் நமக்கு நல்லானே, நீங்களும் நல்லானாகக் கொள்ளுங்கோன்" என்று அருளிச் செய்தார். எம்பெருமானின் திருச்சக்கரத்தை அருளாழி என்பதுண்டு அந்த ஆழி இலச்சினை ஒன்றையே கண்ட நல்லான். மற்றெதையும் காணவில்லை. எம்பெருமானின் அருளாழத்தையும் கண்டார்.

இவருடைய வேலையாட்களுக்கும் இவர் திருவிலச்சினை ஸாதித்து, "எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்"! என்றிருக்கும் படி உபதேசித்திருந்தார். உடையவர் மேல் நாட்டுக்கு எழுந்தருளிய போது வழிதவறித் தவித்தபோது வேடஜாதியைச் சேர்ந்த இவர்கள் அந்த கோஷ்டி வைஷ்ணவர்கள் என்றறிந்து அவர்களை உபசரித்தனர். எம்பெருமானார் அக்கோஷ்டியில் உள்ளதறிந்து மட்டற்ற மகிழ்ச்சியுடன் வணங்கி சைத்யோபசாரம் செய்து தேனும் தினைமாவும் கொண்டு கொடுத்து உபசரித்தனர். தாங்கள் நல்லானுடைய அடிமைகள் என்றும் அவர் எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சம் என்று தமக்கு நல்வார்த்தை சொல்லியுள்ளதையும் சொல்லிக் காட்டினார். "நல்லான் என்று ஒரு காளமேகம் இப்படி வர்ஷிப்பதே" என்று ஸ்வாமி உகந்தருளினார். இன்னும் ஸ்ரீபெரும்புதூரில் சித்திரையில் ஆறாம் உத்ஸவத்தன்று உடையவர் ஊருக்கு வெளியில் எழுந்தருளும் போது தினைமா அமுது செய்வது வழக்கத்திலுள்ளது.

இந்த வைஷ்ணவ நல்லானுக்கு நல்லான் சக்ரவர்த்தி என்று திருநாமம். இவர் சந்ததியினர் பலகிளைகளாக நல்லான் சக்ரவர்த்தி என்ற, பிருதஹங்குதராய், இன்னும் பல விடங்களில் வாழக் காண்கிறோம்.

வைஷ்ணவன் - திருவாழிபொறிக்கப்பெற்றவன் என்பதையே கண்டு பிறர் என் சொல்வரோ என்பதை நினையாமல் செயல்பட்டேனோ நான் என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

64. அநந்தபுரம் புக்கேனோ ஆளவந்தாரைப் போலே?

நாதமுனிகளின் திருப்பேரனாரான ஆளவந்தார் உத்தமாச்ரமம் ஸ்வேகரித்து ஸ்ரீரங்கத்தில் வைஷ்ணவர்களுக்கெல்லாம் தலைவராய், ஆசார்யராய் தர்சனம் நிர்வஹித்தருளும் காலத்தில் ஒரு திருவாய்மொழித்திருநாள் முடிவில் திருவரங்கப் பெருமானரையர்

இசை அபிநயங்களுடன் திருவாய்மொழி விண்ணப்பஞ்செய்ய நம்பெருமானை சேவித்திருந்தார். அப்போது "கெடுமிடராய்வெல்லம் (10-2) எனும் திருப்பதிகம் ப்ராப்தமாக"கெடுமிடராய்வெல்லம்-அனந்த புரந்தர் புகுதும் இன்றே"என்று பாடி, மேலே "கடுவினைகளையலாகும் - எழிலணியந்தபும் - நடமினோ நமர்களுள்ளீர் (10.2.8) என்று பாடுகையில் ஆளவந்தர் திருமுகத்தை நோக்கி "நடமினோ-நடமினோ-நடமினோ" என்று மும்முறை பாடினார். இதன் குறிப்பறிந்த ஆளவந்தார், "ஆழ்வாரின் அடியார் குழாத்தில் ஒருவனாம்போது திருவனந்தபுரம்க்கு படமுடையரவில் பள்ளி பயின்றவன் பாதம் காண வேண்டியிருந்தது"என்று அப்போதே பெருமானை ஸேவித்து அவரநுமதி கொண்டு மடத்திற்கு தெய்வாரியாண்டான் எனும் தம் சிஷ்யரை நோக்கும்படி நியமித்து தாம் திருவனந்தபுரத்தம்மானைத் திருவடிதொழுது அங்கு சில நாட்கள் எழுந்தருளியிருந்தார்.

நாதமுனிகளின் சிஷ்யரான குருகைக் காவலப்பனுக்குத் அவர் தமது யோக ரஹஸ்யத்தை உபதேசித்திருந்தார். ஆளவந்தார் அப்பனைக் கிட்டி அவந்த ரஹஸ்யத்தை உபதேசிக்கும்படி வேண்ட அவரும் தைமாதம் குருபுஷ்யயோகத்திலே வாரும் என்று நாளிட்டுத்தர ஆளவந்தார் திருவனந்தபுரத்திலிருந்தபோது அந்த நாள் ப்ராப்தமானபடியாலே அப்பனிடம் உபதேசம் பெற முடியாமல் போய்விட்டது.

ஆளவந்தர் போல பெருமாள் குறிப்பால் நியமிக்கப் பெற்று திருவனந்தபுரம் புகுந்து ஸேவித்தேனோ? என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

65. ஆரியனைப் பிரிந்தேனோ நெய்வாரியாண்டானைப் போலே?

ஆளவந்தார் கோஷ்டியாக திருவனந்தபுரம் எழுந்தருளும்போது தெய்வாரியாண்டானை மடத்தை நோக்கிக் கொண்டிருக்கும்படி நியமித்துச் சென்றார். ஆண்டான் "ஆசாரியனைப் பிரிந்திருப்பாரா?"என்றிருந்தவர். அப்பிரிவில் மிகவும் நோவுபடும் மென்மையான இதயம் படைத்தவர். ஆயினும் ஆசார்ய நியமனத்தை சிரமேற்கொண்டு ஆசாரியனைப் பிரிந்திருந்தவர் அப்பிரிவைப் பொறாமல் இவர் உடல் வெளுத்து இளைத்து வந்தது. மற்ற முதலிகள் பயந்து வலையம் செய்யப்புக. இவருக்கு இந்த நோய் ஆசாரியனைப் பிரிந்ததால் வந்தது என்றிந்தனர். அவர் உடல்நிலை நாளுக்கு நாள் க்ஷீணமடைந்து வரவே மடத்திலிருந்தமற்ற சிஷ்யர்கள், அவரை டூ(11)

கட்டணத்தில் ஆளவந்தாரிடம் கொண்டு சென்றனர். செல்லச் செல்ல ஆசாரியனை ஸேவிக்கும் நாள் அணித்தாகிறது என்ற எண்ணத்தில் இவர் உடல்நிலை படிப்படியாக குணமாகி, திருவனந்தபுரத்தருகே செல்லும் போது நல்லகுணம் பெற்று தானே நடந்து செல்ல' எதிரே ஆளவந்தார் கோஷ்டி திரும்பும் பயணகதியில் ஒரு ஊரில் தங்கியிருக்க அங்கு ஆளவந்தார் திருவடிகளில் ஆண்டான் சென்று தெண்டனிட்டார். ஆளவந்தார் "பெருமாள் சொற்படி பரதன் வைத்த விடத்தே இருந்தார் (46ம் வார்த்தை) பெருமானைப்போல் நான் ஸ்வதந்த்ரனும் சூரனும்ல்லாமையாலே இவர் அப்படியில்லாமல் இங்கு வந்தார்"என்றருளியச் செய்ய, ஆண்டான் ஸ்வரூபஹாநியாயிற்றே என்று' பயந்து எழுந்திராமலிக்க. "என்னை ஸ்வதந்த்ரனாக் கினாலொழிய எழுந்திரேன் என்று கிடக்கிறீரோ?" என்ன, மேலும் பயப்பட்டு எழுந்து நின்றார். வந்த சிஷ்யர்கள் நடந்ததை விவரமாகச் சொல்லக் கேட்ட ஆளவந்தாரும் உகந்து "மிகவும்மெலிந்தீரே திருவனந்தபுரம் போய் பெருமானை ஸேவித்துவாருமென்ன, இவரும் "அடியேனது திருவனந்தபுரம் எதிரே வந்திருக்க அங்குப் போவானேன்?"என்று ஆசாரியரை மீண்டும் தண்டனிட்டார். ஆளவந்தாரும் அவருடைய ஆசார்யநிஷ்டைகண்டு உகந்து அவரையும் கூட்டிக்கொண்டு கோயிலுக்கு மீண்டும் எழுந்தருளினார்.

இப்படி ஆரியனைப்பிரிந்தேனோ? பிரிவினால் மெலிந்தேனோ? என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

66. அந்தாதி சொன்னேனோ அமுதனாரைப் போலே?

இதுவும்62 போல எம்பெருமானார் விஷயமானவார்த்தையே, உடையவர் காலத்தில் பெரியகோயில் நம்பி என்பார் நல்ல சாஸ்த்ர அறிவுள்ளவராய் ஸந்நிதியில் பௌரோஹித்யம், புராணபடநம், திறவுகோல் வைப்பு முதலான பல கௌரவங்களையுடையவராய் உடையவரை மதிக்காமல் செருக்கராய் இருந்தார். இவர் தம்முடன் ஒத்துழையாமல் எதிரியாய் உள்ளது பற்றி ஸ்வாமி க்லேசப்பட ஆழ்வான் இவரை அநுவர்த்தித்து ஸ்வரூபவுணர்த்தியைப் பிறப்பிக்க, அவரும் திருந்தி ஆழ்வானிடமும் உடையவரிடமும் விசேஷ பக்தியுடையவரானார். அழகாகக் கவிபாட வல்லவராகையால் அவருடைய அமுதவாக்கையிட்டு அவருக்கு 'அமுதனார்' (திருவரங்கத்தமுதனார்) என்று பெயராயிற்று.

அவர் உடையவயவர் விஷயமாக ஒன்றிரண்டு ப்ரபந்தங்கள் பாடி அவரிடம் ஸமர்ப்பிக்க, அவை ஸ்வாமி திருவுள்ளத்துக்கு இசைவாக இல்லாமையால் அவரிடம் "உமக்கு ப்ரபந்தம் பாட

ஆவல்மிக்கிருந்தால் நமக்கு உத்தேச்யமான உகந்தருளின் நிலங்கள், ஆழ்வார்கள், ஆளவந்தார், ஆழ்வான் முதலான விஷயங்களில் நமக்குள்ள ப்ரேமம் விளங்கும்படி ஒரு ப்ரபந்தம் செய்யும்" என்று நியமித்தார். அப்படி பாசந்தோறும் இராமானுசன் என்ற பெயர் வருமாறு அமைத்து *மாறனடி பணித்துய்தவன், *குறையல்பிராண்டிக்கீழ் விள்ளாத அன்பன், *தென்னர்ங்க மென்னில்மயலே பெருகுமிராமானுசன்" என்பன பல அமைத்து தமக்கு அவ்விராமானுசன் பாலுள்ள ஆராத காதலையும், கூரத்தாழ்வானவருளால் இதுஸாத்யமாயிற்று என்பதையும் பாசரங்களில் அமைத்து 108 பாசரங்களாக அந்நாதித் தொடையாகப் பாடினார். உடையவர் இந்த இராமானுச நூற்றந்தா தியைத் திருச்செவி சாத்தியருளி ப்ரபந்த ஸாவித்ரியாக இது யாவருக்கும் நித்யாநு ஸந்தேயமாகக் கடவது என்று நியமித்தருளினார். ஆழ்வார்களுடைய அருளிச் செயல்களுடன் இந்த நூற்றந்தாதி இயற்பா ஆயிரத்தில் இறுதி ப்ரபந்தமாய் சேர்க்கப்பட்டு விளங்குவது ப்ரஸித்தம். *சயந்தரு கீர்த்தி இராமானுச முனிதாளிணை மேல் உயர்ந்த குணத்துத் திருவரங்கத்தமுதோங்கும் அன்பால் இயல்பும் கலித்துறையந்தாதி" என்று இப்ப்ரபந்தம் போற்றப்படுவது காணலாம்.

ஆசார்யாபிமானத்துக்குப் போக்குவீடாய் அமுதமென்ன ஒரு நூற்றந்தாதி பாட வல்லேனோ என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

67. அநுகூலஞ் சொன்னேனோ மால்யவானைப் போலே

ராவணனுக்கு நன்மை கூறியவர்கள் பலர், மாரீசன், பிராட்டி, விபீஷணன், கும்பகர்ணன், மால்யவான் இப்படிப் பலர் அவனுக்கு நன்மை பயக்கும் நீதியான வார்த்தைகளைச் சொல்லினர். இவர்களில் மால்யவான் ராணவனுடைய பாட்டனாய் வயதிலும் உலக அனுபவத்திலும் உயர்ந்தவனாய், அறிவாளியாய், ராணவனுக்கு புத்திசொல்லத்தகுதி உள்ளவனுமானவன், "அரக்கர்க்கரசே! ராமனின் பலமறியாமல் அவனை எதிர்ப்பது நல்லதல்ல, நீ பெற்றவரங்களில் மனிதராலும் குரங்குகளாலும் உனக்குக் கேடுவாராமை சேரவில்லை, மனிதர்களும் குரங்குகளும் இப்போது உனக்கு எதிரிகளாக நிற்கின்றனர். மேலும் இந்த ராமன் சாமானிய மானிடனல்லன், மஹா விஷ்ணுவே மனிதனாக வந்துப் பிறந்திருக்கிறான், யுத்தத்தில் நம் குலமே அழிந்து விடும். சீதையைத் திரும்பி தந்து சமாதானம் செய்து கொள்" என்று ராவணன் பிழைத்துப்போகும் அநுகூலத்தைச் சொன்னான்.

இப்படித் தீய குணமுடையபேரரசரையும் நல்லது சொல்லித் திருத்த முயன்ற மால்யவானைப் போல அநுகூலம் (வாழ்ந்து போகும் வழி) சென்னேனோ என்கிறார் அம்மையார்.

68. கள்வனிவனன்றேனோ லோககுருவைப் போலே?

கள்வன் என்றால் வஞ்சிப்பவன், பிறர் சொத்தை வஞ்சனையால் அபகரிப்பவன் என்று பொருள். தன் உண்மையை மறைப்பவனும் கள்வனே. பகவான் ஆச்ரிதர்க்கருளுள் புரிவதற்காக பலகளவுகளைச் செய்ததுண்டு, அவனை ஒருவர் கள்வன் என்று சொன்னதாக வாக்யம் அமைந்துள்ளமையால் அதற்குச் சேர விளக்கம் தர வேண்டியுள்ளது.

மஹாபலியின் யாகசாலையில் எம்பெருமான் குறள்மணியாய் வந்து மூவடிமண் யாசித்தது பெருங்களமும், வாமனைக் "கள்வன்" என்று காட்டி பங்கப்பட்டுப் போனான் அசுரகுருவனான சுக்ராசாரியன். சுக்ராசாரியரை லோககுரு என்பது உசிதமாகத் தோற்ற வில்லை.

ஆழ்வார்கள் அதிலும் குலபதியாக நம்மாழ்வார் எம்பெருமானைக் கள்ளென்பர். ப்ரபந்தஜந கூடஸ்தரான இவரைலோககுரு என்பது மிகவும் உசிதம் *கள்ளவேடத்தைக் கொண்டுபோய்ப்புரம் புக்க வாறும் (திருவாய் 5.10.14). இங்கு எம்பெருமான் புத்தனாய் அரக்கரை வஞ்சித்து அவர்களுக்கு வேதத்தில்நம்பிக்கையைப் போக்கியதைப் பேசுகிறார். புத்தவேடம் கள்ளவேடமாம். *கொள்வன் நான்மாவலி மூவடிதா என்ற கள்வனே! (3.8.9.) என்ற பாசரத்தையும் நினைக்கலாம்.

*கள்வா! எம்மையும் எழுலகும் நின்னுள்ள தோற்றிய இறைவா! என்று வெள்ளேறன் - புள்ளூர்திகழல் பணித்தேத்துவரே (2.2.10) சிவன் எம்பெருமானைக் கள்வா! என்பன் என்று ஆழ்வார் அருளிச் செயல். இதைச் சொன்ன சிவபிரானையும் லோககுரு எனத்தட்டில்லை. *நுண்ணுணர்வின் நீலார்க்கண்டத்தம்மான் (6.10.8) என்று ஆழ்வார் சிவபெருமானுடைய ஞானப்பெருமையைச் சொல்வது காண்க. "ஆரோக்யம் பாஸ்கராதிச்சேத் தநமிச்சேத் ஹுதாசநாத் ஈவரரத் ஜ்ஞாநமந்விச்சேத் மோகூமிச்சேத் ஜநார்த்தநாத்" என்ற பிரஸித்தமான ப்ரஹ்மாண்ட புராண சுலோகத்தில் ஈச்வரன் எனப்படும் சிவனிடமிருந்து ஞானத்தை வேண்டிப் பெறக்கடவன் என்று சொல்வது காணலாம். பகவான் விஷ்ணு சிவனுக்குத்தான் கைலாஸம் வந்து ஒருவரம் பெற்று சிவனும் ஒருமதிக்கத்தக்க தெய்வம் என்று

காட்டுவதாக வரம் தந்தான். அதை நிறைவேற்ற க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் கைலாச யாத்ரை சென்றான் (6ம் வார்த்தை காண்க). அப்படி வந்து நின்ற கிருஷ்ணனைப் பார்த்து சிவன், "கள்வா நீ என்னை ஸ்ருஷ்டித்த இறைவனன்றோ? நான் வேண்டினேன் என்று உன் பெருமைகளை மறைத்து என்னிடம் அர்த்தியாய் வந்து நிற்பதே! இது என்ன கள்ளத் தனம்" என்று ஈடுபட்டதாக ஹரிவம்சம் சொல்லும். இதை இப்பாகரத்தில் ஆழ்வார் கௌவதாகச் கொள்ளலாம். பாகவதம் (88:38.39 காண்க) ருத்ரனைலோகரு என்கிறது. திருநெடுந்தாண்டகத்தில் (8) திருமங்கையாழ்வார் எம்பிரானை நீரகத்தாய், *நெடுவரையினுச்சி மேலாய்-கார்வானத்துள்ளாய் கள்வா! என்று அழைக்கிறார். அவன் தன்னைக் காட்டாமல் ஒளிப்பது கள்ளத்தனம் என்று ஆழ்வார் கருத்து என்று இங்கு வயாக்யானம் காணலாம். புள்ளாரும் கள்வா! நீ போகேல் (23) என்பதும் ஒரு இடம். இவ்வாழ்வாரையும் லோகரு எனத் தட்டில்லை. *கண்ணா நின்தனக்கும் குறிப்பாகில் கற்கலாம் கவியின் பொருள் என்று எம்பெருமானையே தன்னிடம் கற்கும்படி அழைத்தவரே இவ்வாழ்வார். அடியேன் இறைவனைக் கள்வன் என்றேனோலோகரு என்னத்தக்கவரான ஜ்ஞாநாதிகர் போலே? என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

69. கடலோசை என்றேனோ பெரிய நம்பியைப் போலே?

ஆளவந்தாருடைய சிஷ்யர்களில் மாறனேரி நம்பி என்பவர் ஒருவர். இவர் தாழ்ந்த குலத்தைச் சேர்ந்தவர். ஆளவந்தாருடைய பரிபூர்ணக்ருபைக்குப் பாத்திரரான ஞானி. உடையவருக்காசாரியரான பெரிய நம்பி இவரிடம் மிகவும் அன்பு பூண்டிருந்தார். மாறனேரிநம்பி ஸ்வரூபமுணர்ந்த வைஷ்ணவராகையால் அப்படியல்லாத தமது தேஹபந்துக்களுடன் சேராமல் விலகித்தனியாக வாழ்ந்து வந்தார். ஆளவந்தார் திருநாடலங்கரிந்த பின்னர் இவர் நோய்வாய்ப்பட்டுத் தனியாக சிரமப்பட்டபோது பெரிய நம்பி இவர் குலத்தைப்பாராதே ஆளவந்தாருடைய க்ருபைக்குக் கொள்கலம், வைஷ்ணவோத்தமர் என்பதை மட்டுமே நோக்கி இவருக்கு வேண்டிய அந்தரங்கக் க்ருஷைகளைச் செய்து தமது அகத்திலிருந்து ப்ரஸாதமும் கொண்டு வந்து ஊட்டி வந்தார். மாறனேரி நம்பி தமது அந்திமதசையில் "ஆளவந்தார் அபிமானித்த இந்த சரீரத்தை தாழ்ந்தவர்களான எனது தேஹபந்துக்களிடம் காட்டித்தர வேண்டாழ்" என்ற திருவுள்ளக்கருத்துடன் "புரோடாசத்தை நாய்க்கிடாதே நோக்கியருள வேணும்" என்று வேண்டிக் கொண்டார். அதன்படி பெரிய நம்பி

மாறனேரி நம்பியின் சரமதிருமேனியை உயர்ந்த ப்ரபந்நாதிகரி க்ருக்குத்தக்கபடி தாமே புத்ர க்ருத்யம் பண்ணியருளினார். பிரம்மணோத்தமரும் ஆசாரியருமான பெரியநம்பி ஒருதாழ் குலத்தவருக்கு புத்ரக்ருத்யம் (ஒரு பிள்ளை தனது தகப்பனார்க்குச் செய்யும் ஈமச்சடங்கு) செய்தது பற்றிபல அந்தணர்கள் அவரை வெறுத்து விலக்கினர். ஜந்மோத்கர்ஷம் பற்றியருளிச் செய்யும் தொடர்பில் ஆசார்ய ஹ்ருதயம் (85)ல் "ஐவரில் நால்வரில் மூவரில் முற்றிட்டவர்கள் ஸந்தேஹியாமல் ஸஹஜரோடே புரோடாசமாகச் செய்த புத்ரக்ருத்யமும்" என்ற வசனத்தைக் காணலாம். இந்த புத்ரக்ருதயங்கள் ஜந்மோத்க்ருஷ்டம் (பிறப்பில் மேன்மை) அறிந்து செய்யப்பட்டதால் சிறந்தவை என்பது கருத்து.

ஐவரில்-பஞ்சபாண்டவரின் முதல்வரான தர்மபுத்ரர். ஜாதியில் தாழ்ந்தவரான, ஆனால் ஞானபக்திகளில் சிறந்த விதுராழ்வானுக்கும், நால்வரில்-சக்ரவர்த்தி பெற்ற நால்வரில் முதல்வரான ராமபிரான். பக்ஷியான பெரியவுடையாருக்கும் (ஜடாயுவுக்கும்) ஆளவந்தார் சிஷ்யர்களான மூன்று நம்பிகளில் முதல்வரான பெரிய நம்பி மாறனேர் நம்பிக்கும் செய்ததுமான புத்ரக்ருதயங்கள்.

உடையவர் ஆசார்யரான பெரிய நம்பியைக் கிட்டி "சிறியவர் பலரிருக்க இதை தேவரீரே செய்ய வேணுமா? பலர் வெறுக்கிறார்களே" என்று அந்தரங்கமாக விண்ணப்பம் பண்ண அவரும் "வாரீர் உடையவரே! இக்ஷவாகு வம்சத்திலவதரித்து தர்மஸ்வரூபனாய் விளங்கிய பெருமானைவிட (பூரீராமனைவிட) நான் பெரியவனோ? பெரியவுடையாரிலும் மாறனேர் நம்பி தாழ்ந்தவரோ? தர்மநிஷ்டரான தர்மபுத்ரரைவிட நான் உயர்ந்தவனோ? விதுராழ்வானைவிட இவர் தாழ்ந்தவரோ? ஆளிட்டந்தி தொழுவோ? ஆழ்வாரருளிச் செய்த *பயிலுஞ்சுடரொளியும் *நெடுமாற்கடிமையும் கடலோசையோ? (இவ்விரு பதிகங்களும் அடியார் பெருமையச் பேசுபவை. திருவாய்மொழியில் ஸாரமானவை கடலோசை பொருள்சற்ற ஓசை. ஆளிட்டந்தி தொழுதல் ஸந்த்யாவந்தனத்தை தனக்காக பிறரைச் செய்யச் சொல்வது). இவை அடியேன் சொல்லி தேவர் அறியவேண்டிற்றோ?" என்ன, உடையவரும் உகந்து ஸம்மதித்தார். (6000ப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம்)

ஆழ்வாரின் ஸாரமான அருளிச்செயல் பொருள்சற்ற வெறும் ஓசையாகப் போகலோ? சிறிதானும் அனுஷ்டிக்கவேண்டாமா? என்பது கருத்து. எம்பெருமானடியார்களை எம்கோக்கள் என்றார்

ஆழ்வார். (கோ - நியமிக்கும் ஸ்வாமி) *நின் திருவெட்டெழுத்தும் கற்று நான் உற்றது முன்னடியார்க்கடிமை என்று திருகண்ணபுரத்தம் மானிடம் கலியன் விண்ணப்பித்தார். *உன்னடியார்க்கென்னையாட படுத்தாய் என்று வேண்டினார் துன்னுபுகழ்மாமறையோனான தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார். இவையாவும் பொருளற்ற ஓசையாக வோ? என்று பெரியநம்பி கேட்டுள்ளார். இப்படிநான் மருமறிந்து அனுட்டித்த இவை வெறுங்கடேலோசை யாகாதே என்றேனோ பெரியநம்பியைப்போலே? எம்பெருமானார் தம்மிடமே பெரியநம்பி அருளிச்செய்ததை அவரிடமே சொல்லிக்காட்டுகிறார் அம்மையார்.

70. சுற்றிக்கிடந்தேனோ (திரு)மாலையாண்டான் போலே?

9,70,71,72 இவை நான்கு வார்த்தைகளும் எம்பெருமானார் சரித்திர நிகழ்ச்சிகளை உட்கொண்டவையாக உள்ளன. "பஞ்சாசார்யபதாச்ய" என்று உடையவருக்கு ஒரு திருநாமம். ஐந்து ஆசாரியர்களை அடிபணிந்தவர் ஸ்வாமி என்றபடி. பெரிய நம்பி ஸமாச்யண ஆசார்யனாகையால் முதல்வர். பெரியநம்பி நியமனப்படி திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கல் ரஹஸ்யார்த்தங்களை அறிந்தார். திருக்கோட்டியூர் நம்பி நியமனப்படி திருமாலையாண்டானிடம் பகவத்விஷயம் (திருவாய்மொழியின் ஆழ்பொருள்) கோட்டார். ஆளவந்தாரருளிச்செய்த அர்த்தங்களை ஆண்டான் முறையாக அருளிச்செய்துவர, சிற்சில இடங்களில் உடையவர் "இப்படி இருந்தாலோ? இப்படிச் சொன்னால் நன்றாயிருக்குமே" என்று வேறு பொருள் கூற (நடுமுப்பத்தாயிரப்படியில் 15 இடங்களில் இவ்வேறுபாடுகள் காட்டப்பட்டுள்ளன) ஆண்டான் சீறி "ஆளவந்தார் இப்படி அருளிச் செய்யக் கேட்டிலோம். நீர் செய்வது விச்வாமித்ர ச்ருஷ்டி" என்று வெறுத்த காலகேஷபத்தையே நிறுத்திவிட்டார். ஒரு உதாரணம்.

*அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்பு செய்வித்து அறியாமாமாயத்து அடியேனை(2.3.3) என்னும் பாசுரத்துக்கு ஆளவந்தாரருளிச் செய்தாராய் திருமாலையாண்டான் அருளிச் செய்தபடி - "அறிவுநடையாடாத பருவத்தில் ஸம்பந்தஜ்ஞானத்தைப் பிறப்பித்து (ஆத்மபரமாத்மஉறவின் உண்மையறிவு) பின்னர் அந்த ஸம்பந்தஜ்ஞானத்தை அழிக்கவல்லதான ஸம்ஸாரத்திலே வைத்தாயே என்று இழவுபடுகிறார் என்று, இத்தை உடையவர் கேட்டு இவ்வர்த்தம் முன் பின்பாடல்களிலுள்ள ப்ரீதிக்குச் சேரவில்லையே; அறியாதன அறிவித்த அத்தா (2.3.2) என்று நன்றிப்பெருக்குடன் கூப்பிட்டார்.

முன்பு எனதாவியுள் கலந்தபெரு நல்லுதவி (2.3.4) என்று ப்ரீதியுடன் அருளுகிறார். மேலே இங்கே இப்படியாக வேண்டும் அறியாமாமாயத்து அடியேனை அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்பு செய்வித்து வைத்தாயால் என்று உபகாரநினைவுடன் பேசுவதாகக் கொள்ள வேண்டும். இதைக் கேட்ட ஆண்டான் "இப்படி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்யவில்லை. இது விச்வாமித்ர ச்ருஷ்டி" என்று காலகேஷபத்தை நிறுத்தி விட்டார்.

காலகேஷபம் நின்றுவிட்டதையறித்த திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸ்ரீரங்கம் வந்து ஆண்டானிடம் விசாரிக்க, அவர் நடந்தபடியைச் சொல்ல, "ஆண்டான்! இவ்வர்த்தம் ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ய நாம் கேட்குண்டு. சாந்தீபன் பக்கல் கிருஷ்ணன் வித்யாப்பாஸம் பண்ணினாப் போலே காணும் உம்முடைய பக்கலிலே எம்பெருமானார் திருவாய்மொழி கேட்பது. ஆளவந்தார் திருவுள்ளத்திலுள்ள அர்த்தமொழிய வேறு இவருக்குப் ப்ரகாசியாது. அவர் அறியாததை நீர் சொல்வதாக எண்ண வேண்டாம். காலகேஷபம் தொடர்ந்து நடக்கட்டும்" என்று சொல்லி தாமும் பெரிய நம்பியும் கூடவிருந்து காலகேஷபத்தை மீண்டும் ஆரம்பித்து வைத்தார். ஆண்டானும் இது ஒரு அவதாரவிசேஷம் என்று கண்டு கொண்டு "ஆளவந்தார் பக்கல் கேட்காத அர்த்தமெல்லாம் இங்கே கேட்டோமானோம்" என்று ப்ரீதராய்: "போதயந்த: பரஸ்பரம்" என்ற க்ரமத்தில் மேலும் நடத்தி முடிந்தார். உடையவரை அநுவர்த்தித் தாகிலும் காலகேஷபத்தை நடத்தி முடிக்கும்படி திருக்கோட்டியூர் நம்பி நியமித்தபடி ஆண்டான் செய்ததை சுற்றிக்கிடந்ததாக இங்கு சொல்லுகிறது. திருமாலையாண்டான் தமது குமரரான சுந்தரத்தோளுடையாரை உடையவருடைய சிஷ்யராக ஆக்கிவைத்தார்.

எம்பெருமானார் ஒரு அவதார விசேஷமென்றறிந்து அவரை சுற்றிக்கிடந்தேனோ? என்று அவரையே கேட்கிறார் அம்மையார்.

71. குறறுவு கொண்டேனோ திருக்கோட்டியூர் போலே?

உடையவரிடம் விசேஷ அபிமானமுடைய பெரியநம்பி அவரிடம் "திருக்கோட்டியூர் நம்பியிடம் உமக்காக ஆளவந்தார் சிலரஹஸ்யார்த்தங்களை வைத்துப் போயிருக்கிறார். அவர் ஸ்ரீபாதத்தே சென்று கேளும்" என்று நியமிக்க இவரும் திருக்கோட்டியூர் சென்று நம்பியை தண்டனிட்டு "அடியேனை

கடாக்ஷித்து ஆளவந்தார் திருவுள்ளத்திலான ரஹஸ்யார்த்தங்களை அடியேனுக்கு உபதேசிக்க வேணும்" என்று வேண்டி, அவர் முகங்கொடாமலே இருந்து விட்டார். பின்னொரு சமயம் நம்பி ஸ்ரீரங்கம் வந்துப்பெருமானைத் திருவடி தொழுதபோது பெருமாள் அர்ச்சகர் மூலம் "உடையவருக்கு ரஹஸ்யார்த்தங்களைப் ப்ரஸாதியும், அவற்றைக்கேட்கத்தக்க அதிகார பூர்த்தியுள்ளவர் அவர்" என்று நியமித்தார். இருந்தும் உடையவர் மறுமுறை திருக்கோட்டியூர் சென்று வேண்டினபோது மனமிறங்கவில்லை. அர்த்தத்தின் சீர்மையொன்றையே பார்த்து, தகுதியில்லாதவர்க்கு சொல்லுகிறமோ என்று பயந்து மேலும் மேலும் உடையவருடைய அத்யவஸாயத்தை சோதித்து 18 தடவை அவரை ஸ்ரீரங்கத்திலிந்து திருக்கோட்டியூருக்கு நடக்க வைத்து (ஒரு மாதம் உபவாஸம் இருக்க விட்டதாகவும் கூறுவர்) கடைசியில் இறங்கி "தண்டும் பவித்திரமுமான தாமொருவர் மட்டிலே வருவது" என்று நியமிக்க உடையவரும் முதலியாண்டானையும் கூரத்தாழ்வானையும் (இவர்களே முறையே திரிதண்டமும் ஜலபவித்திரமும்) அழைத்துச் சென்றார். நம்பியை தண்டனிட்டு "தண்டும் பவித்திரமுமாக வந்தேன்" என்று விண்ணப்பம் செய்து வேண்டி, "இவர்களுக்குத் தவிர வேறொருவர்க்கும் சொல்லாதே கொள்ளும்" என்று தம் திருவடியைத் தொடுவித்து குளுரவு கொண்டு பெரிய திருமந்திரத்தின் ஆழ்பொருளை உபதேசித்தருளினார் (குளுரவு - ஆணையிட்டு அதை மீற மாட்டேன் என்று சபதம் பெறுவது) பின்னர் எம்பெருமானாரைத் தனியாக வரச்சொல்லி மீண்டும் குளுரவு கொண்டு சுரமேச்சலோகார்த்தத்தை உபதேசித்தார்.

பின்னர் திருமந்திரார்த்தத்தை நரசிங்கப்பிரான் திருவோலக்கத்தில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ கோஷ்டியில் உடையவர் கிருபையுடன் வெளியிட்டார். திருக்கோட்டியூர் நம்பி அர்த்தத்தின் சீர்மையொன்றையே நோக்கி அதைப் பரம ரஹஸ்யமாகப் பேணிபோந்தார். உடையர் மக்கள் துர்க்கதியை ஒன்றையே நோக்கி யாவரும் வாழவேண்டும் என்ற பரந்த இதயத்துடன் பாருலகில் ஆசையுடையோர்க்கொல்லாம் தாம் சொல்லியும், தமது சிஷ்யர்களைச் சொல்லச்செய்தும் நாட்டை வாழ்வித்தார். திருக்கோட்டியூர் நம்பி அநுவுருத்திப் ப்ரஸன்னா சாரியர், தம்மை மீண்டும் மீண்டும் அநுவர்த்தித்து ஆர்த்தியுடன் கேட்டவர்க்கு மட்டும் அவர் தகுதி சோதித்தறிந்து இரங்கும்வர், எம்பெருமானார் கருபாமாத்ர ப்ரஸந்நா சாரியர்கேவலக்ருபையாலே வந்து செவிதாழ்த்தார்க் கெல்லாம் சொன்னார்.

இப்படி அர்த்தத்தின் சீர்மையையே தம் மனதில் கொண்டு அவதார புருஷரையும் குளுரவு கொண்டார் திருக்கோட்டியூர் நம்பி அந்த உறைப்பு அடியெனுக்குண்டோ? ஸ்வாமி போல் யாவரும் வழவேண்டுமென்ற பரந்த உள்ளம் தானுண்டோ? என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

72. உயிராயப் பெற்றேனோ ஊமையைப்போலே

உடையவர் மடத்தில் ஒரு ஊமை ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் வாய்த்த கைங்கர்யங்களைச் செய்து கொண்டு எம்பெருமானாரை அன்புடன் நோக்குவதையே போதுபோக்காகக் கொண்டு வாழ்ந்து வந்தார். உடையவருக்கு இவர் பால் அருள்சுரந்து ஒருநாள் இவரை அந்தரங்கமாக அழைத்து அரைக்கதவை அடைத்துக்கொண்டு தம் திருவடிகள் அவர் திருமுடிக்கணியாக வைத்து அநுக்ரஹித்து, செய்கை மூலம் "இத்திருவடிகளையே தஞ்சமாகப்பற்றியிரு" என்று உபதேசித்தார். இதை ஜன்னல் வழியே பார்த்த கூரத்தாழ்வான் "சதுஸ் சரஸ் த்ரவித்வானாய் கெட்டேனே! ஒன்றுந்தெரியா உமையாயிருந்தால் ஸ்வாமி இப்படி அருள்புரிந்திருப்பாரே" என்று தம்மை வெறுத்துக் கொண்டதாகக் கூறுவர். அந்த ஊமை வைஷ்ணவரும் உடையவர் திருமேனி ஸேவையும் திருவடிகளையுமே ப்ராப்யமாக எண்ணியிருந்தார். உயிராய - மிகவும் அவசியமானது அதில்லாமல் வாழமுடியாத முக்கியமான விஷயம். அமுதனாரும் "நிரயத்தொய்யில் கிடக்கிலும் சோதிவிண்ணேசரிலும் உன் தன் மெய்யில் பிறங்கியசீரன்றி வேண்டிலனயான்-இராமானுசா! என் செழுங்கொண்டலே (ரா.நு.104) என்று அநுஸந்தித்தார். (மெய்யில் பிறங்கிய சீர் - திருமேனியழகு முதலான குணங்கள்).

அந்த ஊமையைப் போலே தேவரது நிர்ஹேதுக கடாக்ஷத்துக் கிலக்காகி உயிரான - இன்றியமையாத உபபேதம் பெற்றேனோ? என்று ஸ்வாமியையையே கேட்கிறார் அம்மையார்.

73. உடம்பை வெறுத்தேனோ திருநறையூரரைப் போலே?

பிள்ளை திருநறையூரரையர் என்று ஒரு ஆசாரியர் ஞானபக்திகளில் மிக்கவராய் பட்டர் காலத்தில் வாழ்ந்திருந்தார். உடையவர் காலத்திலுமிருந்தவராகக்கொள்ளலாம். அருளிச் செயல் வ்யாக்யானங்களில் இவரை பட்டருக்கு பூஜ்யர் எனத்தெரிகிறது. இவர் உடம்பை வெறுத்துத் திருநாடலங்கரித்தது. உடையவர் காலத்துக்குப் பின்னர் நடந்த நிகழ்ச்சியாயிருக்கவேணும் இவ்வாக்யம்

எம்பெருமானாரிடம் விண்ணப்பம் பண்ணப்படுவது உபநந்தமாகத் தோன்றவில்லை. ஆயினும் விஷயத்தை கவனிப்போம்.

பூர்வசநபூஷணம் (80): **உபேயத்துக்கு இளையபெருமானையும் பெரியவுடையாரையும் பிள்ளை திருநிறையூரையாரையும் சிந்தியந்தியையும் போலே இருக்கவேண்டுமும். (84) பெரியவுடையாரும் பிள்ளை திருநிறையூரையாரும் உடம்பையுபேக்ஷித்தார்கள் சிந்தியந்திக்குடம்பு தன்னடையே போய்த்தது." (உபேக்ஷிக்கை வேண்டாமென்று விடுகை).

பிள்ளை திருநிறையூரையார் கீழ்நாட்டில் (தொட்டியம்) திருநாராயணபுரம் என்ற தலத்தில் கோயில் கொண்டுள்ள வேதநாராயணப் பெருமானை ஸேவிப்பதற்காகக் குடும்பத்துடன் சென்றிருந்தபோது புறசமயிகள் சிலர் ஒலைக் கூறை வேய்ந்திருந்த அக்கோயிலுக்கு நெருப்பு வைத்தனர். இதுகண்டு உள்ளிருந்தவர யாவரும் வெளியே ஓடிவிட்டனர். உள்ளே எம்பெருமான் திருமேனிக்கு அழிவு வருகிறபடியைக் கண்டு பொறுக்கமாட்டாத அரையர் அத்யந்த ப்ரேமாதிசயத்தாலே பெருமானுடன் தாமும் ஒக்கமுடிவதாக முடிவுசெய்து கொண்டு நிற்க, பிள்ளைகளும் இவரை விட்டுப் போகாமல் நிற்க, எல்லாருமாகப் பெருமாள் திருமேனியைச் சுற்றிக் கொண்டு கிடந்து உடம்பை விட்டனர். இது வ்யாக்யானத்தில் மணவாளமாமுனிகள் அருளியுள்ள விவரணம்.

இப்படி அர்ச்சாமூர்த்தியின் திருமேனியில் பரிவால் தம்முடம்பை உபேக்ஷித்து அத்திருமேனியைப் பேணுமளவுக்கு விச்வாஸமும் ப்ரேமையும் எங்கும் காணக்கிடைக்காது என்பதைஇவ்வார்த்தை வலியுறுத்துகிறது.

74. என்னைப்போல் என்றேனோ உபரிசரனைப்போலே?

உபரிசரவஸு என்பவன் தனது நாட்டை தருமநெறிப்படி ஆண்டு வந்த ஒரு அரசன். தரும்மறிந்தவன். அதன்படி நடப்பவன் என்று ப்ரஸித்தனாயிருந்தான். இவனுக்கு தருமதேவதையருளால் பூமிக்குமே லே சஞ்சரிக்கும் ஆற்றல் இருந்ததால் உபரிசரவஸுஎனப் பெயர் பெற்றான். ஒரு சமயம் தேவர்களுக்கும் ரிஷிகளுக்கும் யாகபசு பற்றி ஒருவிவாதமெழுந்தது. ஜீவஹிம்ஸை செய்யாதே என்று வேதத்தில் ஸாமாந்யவிதி உண்டு. ஆனால் யாகத்தில் பசுவதை செய்யலாம் என்பது விசேஷவிதி. இங்கு பசு என்பது நாலுகால் மருகஸாமான்யத்தை (ஆட்டைச்) சொல்வது. யாகபசுவை(ஆட்டை)

இன்னின்னபடி அபிமந்த்ரித்து கொண்டு அதன் வபையை ஹோமம் செய்ய வேண்டுமென்று. வேதவிதி. இது ஜீவஹிம்ஸை கூடாது என்ற ஸாமாந்ய தர்மத்துக்கு முரணானதால் ரிஷிகள் ஜீவஹிம்ஸைத்தவிர்த்து தானியத்தை அறைத்த மாவினால் யாகபசுபோல் உருசெய்து அதை முறைப்படி அபிமந்த்ரித்து அதன் வபை பாகத்தை எடுத்து ஹோமம் செய்யலாம் என்று சொல்லி அதன்படி செய்தனர். இதை தேவர்கள் ஒப்பிவில்லை. நிஜமான (உயிர்வாழும்) பசுவைக் கொண்டு யாகம் பண்ணினால்தான் தங்கள் ஹவிர்பாகங்களை ஏற்போம் என்று கூறினர். இந்த வழக்கை உபசரவஸுவிடம் தர்மம் சொல்லும்படி இரு கக்ஷியினரும் எடுத்துச் சென்றனர்.

உபரிசரவஸு தன்னுயிர்போல பிற உயிர்களையும் மதிப் பவனாகையால் ரிஷிகள் கூற்றையே ஆமோதித்தான். இதனால் சீற்றங்கொண்ட தேவர்கள் நீ பூமியில் விழக் கடவாய் என்று சபித்தனர்.

என்னைப்போலே தானே இந்த யாகபசுவும் உயிர்வாழத்தக்கது? அதை வதை செய்தல் தகாது என்பது உபரிசரவஸுவின் பக்ஷம்.

தேவர்கள் பக்ஷம் தீர்ப்பும் சொன்னதால் ரிஷிகள் சபித்தனர் என்று சொல்வாருமுண்டு. ரிஷிகள் அவனிடம் ஜாபாலி ராமனிடம் பேசியது போல் நாத்திகம் பேசி அவனைக்கலக்கி தருமநெறியினின்றும் பிழறவைக்க முயன்றனர். ஆனால் அவன் அவர்களை ஊரும் நாடும் உலகமும் தன்னைப்போல் என்கிறபடி திருத்தி வாழ்வித்தான். இதைத்தான். "என்னைப்போல்"என்பது குறிக்கிறது என்பது இந்த சரித்திரம்.

இப்படிவேறுபட்ட இரண்டு விளக்கங்களிலும் உபசரவஸு தன்னலம்ற்ற பெரியவனாகவே காணப்படுகிறான். இவன் வளர்ப்புப் பெண் பத்மினியை திருக்கண்ணபுரம் செளரிபெருமாள் மணந்தார் என்று திருக்கண்ணபுரத்தல வரலாறு கூறும். தோழுந்தூர் தலமாஹாத்மயத்திலும் உபசரவஸு பேசப்படுகிறான். சரியான சரித்திரத்தை வல்லவர் வாய்கேட்டுணர்க.

உபரிசரவஸுபோல் உயர்ந்தேனோ என்று கேட்கிறர் அம்மையார்.

75. யான் சிறியனென்றேனோ திருமலை நம்பியைப்போலே?

திருமலை நம்பி என்பவர் அளவந்தாருடைய சிஷ்யர்களில் ஒருவர். உடையவருக்குத் தாய்மாமன் உறவாக வேண்டும். உடையவருடைய பஞ்சாசார்யர்களில் இவரும் ஒருவர்.

உடையவர் முதல்தடவையாக திருமலைக் கெழுந்தருளி அப்பனை மங்காசாஸனம் பண்ணவேணும். அந்ததாழ்வான் அமைத்த நந்தவனத்தை சுடாக்கிக்கவேணும் என்று திருமலையாத்ரையாக எழுந்தருளினார். அப்போது திருமலை திருவநந்தாழ்வானின் திருமேனியானதால் காலால் மிதித்து ஏறிச்செல்ல விருப்ப மில்லாவிடினும் சிஷ்யர்களுடைய நிர்பந்தத்தின்பேரில் மலை ஏறி திருப்பரியட்ப்பாறையளவிலே எழுந்தருள், உடையவரின் அம்மானும் ஆசாரியருமான பெரியதிருமலை நம்பி பெருமாளுடைய தீர்த்தம் முதலான பிரசாதங்களை எடுத்துக்கொண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவ கோஷ்டியுடன் எதிர்கொண்டார். உடையவரும் பிரசாதங்களை ஸ்வீகரித்து "ஸ்வாமீ" இச்சிறியேனுக்காக தேவரீர் இவ்வளவுதூரம் எழுந்தருளவேணுமோ? வேறுயாராவது சிறியாரை வரவிடலாகாதோ?" "என்ன, "நம்பி இத்திருமலையில் எங்கு ஆராய்ந்தாலும் என்னிலும் சிறியார் யாரையும் காணேன்" என்றருளிச் செய்தார் "பாஸ்பர நீச பாவை:" என்று சொல்லுகிறபடியே ஒவ்வொருவரும் தானே சிறியவன் என்று மனதில் கொள்வது ஸ்ரீ வைஷ்ணவஸ்வரூபம். ஆழ்வாரும் "சீலமில்லாச் சிறியன்" (திருவாய்) என்று தம்மைக் கூறிக்கொள்வது காண்க.

இந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவலக்ஷணம் அடியேனிடமுள்ளதோ? என்று கேட்கிறார் திருக்கோளுரார்.

76. நீரில் குதித்தேனோ கணபுரத்தானைப் போலே?

பலருக்கும் ஆசாரியராய் அழகாக திவ்யப்ரபந்தகளுக்குப் பொருள் சொல்லக்கூடிய வாக்கியமான ஒரு மஹான் ஸ்ரீ ரங்கத்தருகில் திருக்காவேரியைக் கடக்க ஒரு தாழியில் சென்று கொண்டிருந்தார். தாழி என்பது ஒரு விதமான தெப்பம். பரிசில் போன்றது. இருட்டுவேளை தூரல் தூரிக்கொண்டிருந்தது. ஆற்றிலும் வெள்ளம் கோத்துக் கொண்டிருந்தது. இப்படிப்பட்ட நிலையில் தாழி சென்று கொண்டிருக்கையில் தாழிக்காரன் "தாழி கனத்தினால் நீரில் அழுங்குமோ என்று பயமாயிருக்கிறது. நன்கு நீந்த வல்லவர் ஓரிருவர் தாழியை வீட்டிறங்கினால் தாழியைப் பத்திரமாகக் கரைசேர்க்கலாம். இல்லாவிட்டால் எல்லாரும் அமிழ்ந்து போவோம்" என்றான். ஒருவருமே இறங்க முன்வரவில்லை. கணபுரத்தான் என்னும் ஸாத்விக அம்மையாரொருத்தி தாழிக்காரனைப்பார்த்து "நீ நூறுபிரயம் புகுவாய் நலத்தோடு வாழ்வாய். எங்களாசாரியரைக் கரையிலே கொண்டு விடு" என்று சொல்லி நீரில் குதித்தான். தாழியும் ஒருவழியாய்க்

கரைசேர்ந்தது. அந்த ஆசாரியஸ்வாமி "வீணே ஒரு அம்மையார் நீரில் விழுந்தாளே" என்று பலமுறை சொல்லி வருத்தப்பட. அந்த அம்மையார் காதில் அதுகேட்டு "ஸ்வாமி! அடியேன் ஒரு மேட்டில் இருக்கிறேன். தேவரீர் வருத்தப்பட வேண்டாம்" என்று குரல் கொடுத்தாள். அதுகேட்ட ஆசாரியர் உகந்து தாழிக்காரனைக் கொண்டு அவ்வம்யாரைக் கரைசேர்த்தார். அவளும் ஆசாரியைத் தெண்டனிட்டு "அடியேன் ஆற்றில் மூழ்கிவிடாமல் அங்கு ஒரு கோரைமேடாய் தேவரீர் வந்து ரக்ஷித்தருளிற்றே" என்று விண்ணப்பிக்க. "உபது விஸ்வாஸம் இதுவானால் அப்படியே ஆகும்" என்று உகந்து அருளிச் செய்தார்.

ஆசாரியனை எல்லாவுறவுமாக எண்ணி அவர் நலனுக்காகத் தன்னுயிரையும் போனாத கணபுரத்தான் போலே ஆசார்யபக்தியுடையேனோ நான்? என்று அம்மையார் கேட்கிறார். (இந்த நிகழ்ச்சி குருபரம்பரை நூல்களில் நம்பிள்ளை விஷயமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. எம்பெருமானார் பட்டர் போன்ற மற்ற ஆசாரியர்கள் விஷயத்தில் பொருந்தும்).

77. நீரோருகங் கொண்டேனோ காசிசங்கனைப் போலே?

"நீரோருகம்" என்றது தாமரை புஷ்பத்தை. காசி மாநகரில் சிங்கன் என்ற பெயருள்ள ஒரு பிரபு வாழ்ந்து வந்தான். பரமவிஷ்ணுபக்தனான அவன் தினமும் அவ்வூரிலுள்ள நீர் நிலைகளுக்குச் சென்று தாமரை மலர்களைத் தானே பறித்து அவற்றை எம்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பித்து பூசித்து வந்தான். நீரில் நீந்துவதில் அவனுக்கு நல்ல தேர்ச்சி உண்டு. ஒரு சமயம் நீந்துவதில் தனது வல்லமையை நினைத்து செறுக்குற்று கங்கை வெள்ளத்தில் இக்கரைக்கும் அக்கரைக்குமாகப் பலமுறை நீந்துவதாகப் பறைசாற்றி அப்படியே செய்கையில் தீடிரென்று பெருவெள்ளம் வந்து அவனை அடித்துப்போய் ஒரு சுழலில் சிக்கவைத்து விட்டது. தன்னால் ஆன மட்டும் முயன்றும் அவனால் அச்சுழலினின்றும் தப்பி வெளிவர முடியவில்லை. தான் அஹங்காரப்பட்டது பெரியதவறு என்பதை உணர்ந்து வருந்திய அவனுக்கு முன்பு எம்பெருமான் ஒரு யானைக்கு அருள்சுரந்த சரித்திரம் நினைவுக்கு வர, "ஆதிமூலமான பிரானே! அன்று பேராபத்தில் சிக்கிய ஒரு யானை உயிர் போகும் தருவாயில் உன்னை நினைத்து அழைக்க, உடேன மடுக்கரைக்கு ஓடோடி வந்து ரக்ஷித்தனையே, அப்படியே இவ்வேழையையும் இவ்வாபத்தினின்றும்

ரக்ஷித்தருள் வேண்டும். உன்னையன்றி வேறுபுகல் அறியேன்" என்று ஆர்த்தியோடு வேண்டினான். அப்போது தீடிரென்று பெருங்காற்று வீசிற்று. அதன் விளைவாய் ஒரு பெரிய அலை வந்து அவனை அந்த நீர்ச்சுழிலிருந்து வெளியிலிழுத்துக் கரையில் கொண்டு தள்ளிற்று. சிங்கனும் இப்படித்தன்னை ஆபத்தினின்றும் மீட்ட எம்பெருமானருளை நினைத்துருகி, தாமரை மலர்களைப் பறித்துவந்து எம்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பித்து பூசித்து மன நிம்மதி பெற்றான்.

இந்த நிகழ்ச்சியை மனதில் கொண்டே திருக்கோளுரம்மாள் "நீரோருகங் கொண்டேனோ காசிசங்கனைப் போலே?" என்று கேட்டிருக்கிறார்.

78. வாக்கினால் வென்றேனோ பட்டரைப்போலே?

கூரத்தாழ்வான் திருக்குமாரான ஸ்ரீபாராசபட்டர் சிறுபிள்ளைப் பருவத்தில் ஸ்ரீரங்கத்தில் வீதியில் பிள்ளைகளுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தபோது ஸர்வஜ்ஞபட்டன் என்ற மாயாவாதி வித்வானொருவன் தண்டிகையிலேறி சிஷ்யர் புடைகுழு காளமுதல், கட்டியங்கூறல் முதலான ஆடம்பரங்களுடன் வீதியில் செல்வதைப் பார்த்தார். உடன் "இவன் யாராடா? உடையவர், ஆழ்வான், ஆண்டான், எம்பார் முதலான பல பெரியோர்களுக்குத் தெருவே விருதுதி வருவது? இவன் ஸர்வஜ்ஞதையை நான் ஆராய்ந்து விடுகிறேனெனப் போதே" என்று கையில் ஒரு பிடி மண்ணெடுத்துக் கொண்டு போய் அந்த வித்வானெதிரில் நின்று, "நீர் ஸர்வஜ்ஞனென்பது உண்மையாகில் இது எவ்வளவென்பதைக் கூறவேண்டும். இல்லாவிடில் விருது ஏதும் ஊதக் கூடாது" என்ன, அவ்வித்வானும் என்ன சொல்வதென்று தோன்றாமல் பிரமித்திருக்க பட்டர், 'இது ஒரு கை மண்' என்று சொல்லத் தெரியவில்லையே! உமக்கு விருதுதுவது ஏன்?" என்ன, அம்மாயாவாதியும் இவருடைய மழலைகேட்டு இக்குழந்தை யார் குமார்? என்று விசாரித்து ஆழ்வான் குமார் என்பதறிந்து "அம்மம்ம! பறப்பதன் குஞ்சு தவழுமோ?" என்று ஆச்சரியப்பட்டு பட்டரைத் தனது தண்டிகையில் ஏற்றி வைத்துக்கொண்டு ஆழ்வான் திருமானிகை வாசலிலே விட்டான். அங்கிருந்த பொன்னாச்சியார் இவர் செய்த சேவகத்தைக் கேட்டுகந்து த்வயாநுஸந்தாநத்தாலே ரக்ஷையிட்டு ஆண்டாளிடம் "இவரைத் திருவீதியில் கண்ணெச்சிற படும்படிப் போகவிடுவதே!" என்று கொடுத்தார்.

பின்னர் எம்பெருமானார் நியமனப்படி (அவர் காலத்துக்குப் பிறகு) பட்டர் மேல்நாடு சென்று மாதவர் என்ற பெயருடையவாராய் வேதாந்தி என்று கொண்டாடப்பெற்ற மஹாவித்வானைத் தனது வாக்குவல்லமையால் வெற்றி கொண்டு தம் சிஷ்யராக்கிக் கொண்டார். இந்த மாதவாசாரியர் பின்னர் நஞ்சீயர் என்ற புகழ் பெற்ற ஆசாரியராகத் திகழ்ந்தார் என்ற வரலாறு அறியத் தக்கது.

சிறுபருவத்திலே பட்டர் பெரியவித்வானை வாக்கினால் வென்றது போலே அடியேன் செய்யப் பெற்றேனோ? என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

79. வாயிற்கையிட்டேனோ எம்பாரைப் போலே?

எம்பார் என்று ப்ரஸித்தமான ஆசாரியரின் முன் திருநாமம் வட்டமணி கோவிந்த பட்டர் என்பது. உடையவரின் சிறிய தாயார் குமாரரிவர். இவர் காசியில் கங்கையில் நீராடினபோது கையில் சிவலிங்கமகப்பட, அந்த நிகழ்ச்சியினால் சைவப்பற்றுடையராய் ஸ்ரீகாளஹஸ்தியில் வாழ்ந்திருந்தபோது உடையவரின் வேண்டு கோளின்படி பெரிய திருமலை நம்பியால் திருத்திப் பணி கொள்ளப் பட்டு திருப்பதியில் நம்பியுடன் அவருக்குப் பணி செய்து கொண்டு வாழ்ந்திருந்தார். அக்காலத்தில் உடையவர் ஸ்ரீராமாயணத்தின் ஆழ்பொருள்களை நம்பி ஸ்ரீபாதத்தில் கற்கும் பொருட்டு திருப்பதியில் தங்கியிருந்தார். அப்போது அவருக்கு எம்பாரின் தன்மைகளைக் கூர்ந்து நோக்கும் வாய்ப்புக் கிட்டிற்று.

பிறர்துக்கம் கண்டால் "ஐயோ" என்று இரங்குபவனே ஸ்ரீ வைஷ்ணவன் என்று ஆட்கொண்டவில்லி ஜீயர் வார்த்தை. இந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவலக்ஷணம் எம்பாரிடம் நிறைந்திருந்தது. திருவாய் மொழிப்பாசுரங்களை இவர் நிர்வஹிப்பதில் இந்த இயல்பு அங்கங்கே தலைக்காட்டும். உடையவர் ஒருசமயம் நந்தவனத்தில் எம்பார் ஒருபாம்பின் வாயில் கையிட்டுவிட்டு நீராடிவந்து தமது ஆசாரியகைங்கர்யங்களில் தொடர்ந்து ஈடுபடுவதைக் கண்டு "கோவிந்தரே! அந்த பாம்பிடம் என்ன செய்தீர்?" என்று கேட்டார். அதற்கு அவர், "அந்தப்பாம்பு நாக்கை வெளியே நீட்டிக் கொண்டு நோவால் துடித்துக்கொண்டிருந்தது. அருகில் சென்று பார்த்ததில் அதன் நாக்கில் ஒரு முள் பொத்திக் கொண்டிருக்கக் கண்டு அதைப்பிடுங்கிப்போட்டேன். நோவிலிருந்து விடுபட்ட அப்பாம்பு உடனே ஓடிவிட்டது" என்றார். "இப்படியும் ஒரு பூததையையா?" என்று உடையவர் மிகவும் வியந்து அவரை ஆசிர்வதித்தார்.

"பாம்பென்றால் படையும் நடுங்கும்", என்பது பழமொழி. தமக்கு என்ன தீங்கு வருமோ என்று பயப்பட்டு விலகிப் போகாமல் பாம்பு பட்ட நோவையே நினைத்து அதற்கு உதவியது ஆச்சரியமான செயலாம். இப்படி நான் செயல்பட வல்லேனோ என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

80. தோள்காட்டிவந்தேனோ பட்டரைப்போலே?

இவ்வாக்கியத்தின் அடிப்படை நிகழ்ச்சியாதென்று நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை. இப்படி இருக்கலாம். நம்பெருமாள் புறப்பாடு கண்டருள எழுந்தருளுகையில் கூட்டமாயிருக்க, பெருமாள் புறப்பாட்டுக்காக கூட்டம் விலக்குமவர்கள் மான்தோல் பட்டையால் தரையில் அடிப்பார்கள். சிலசமயம் சேவார்த்திகள் மேல்பட வாய்ப்புண்டு. ஒருசமயம் பட்டர் எழுந்தருளும் போது கூட்டம் விலக்குமார்கள் பட்டையால் தரையைத்தட்ட அந்த அடிபட்டர் தோள்மேல் பட்டதென்று கூறப்படுகிறது. கூட்டம் விலக்கும் கைங்கர்யபரர் புதியவராகையால் பட்டரை இன்னாரென்றறியாமல் நடந்துவிட்ட காரியமிது. பட்டரின் சிஷ்யர்கள் அந்த பட்டையடிப்பவரைக் கடிந்துபேசியதறிந்து "அவர்கள் தங்களுக்கிட்ட பணியைச் செய்தனர். இதில் தவறேதுமில்லை. ஸந்தி கைங்கர்யபரர்களால் அடிபட்டதால் என்ன குறைவு வந்து விட்டது" என்று சமாதானப்படுத்தி அந்த கைங்கர்யபரரிடம் "உங்கள் கடமையை நீங்கள் செய்தது சரியே. அடியேன், ஒருதோளில் அடிபட்டபோது இன்னொரு தோளையும் காட்டியிருக்கவேணும். அப்படி உடனே செய்யாததற்கு வருந்துகிறேன். இப்போது காட்டு கிறேன் என்னிடம் எந்தத் தவறு இருந்தாலும் தக்கபடி தண்டிக்கலாம்" என்றார். அந்த கைங்கர்யபரர் வெட்கித் தனது முரட்டுத்தனத்திற்கு வருந்தி பட்டரிடம் மன்னிக்க வேண்டினார்.

குற்றம் புரிந்தவர் பக்கல் கூடிமையும் பொறுமையும் இருப்பது ஸ்ரீ வைஷ்ணவலக்ஷணம். இப்படி பொறையும் கூடிமையுமும் அடியேனிடம் எப்போதாவதுண்டோ? என்கிறார் அம்மையார்.

81. துறை வேறு செய்தேனோ பகவரைப் போலே?

அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் ஒரு ஸூத்ரம் "ஸாதநஸாத்யங்களில் முதலும் முடிவும் வர்ணதர்மிகள் தாஸவ்ருத்திகளென்று துறைவேறிடுவித்தது" (32) இதை ஸாதனத்தில் முடிவு வர்ணதர்மிகள் என்றும்

துறைவேறிடுவித்தது. ஸாத்யத்தில் முடிவு தாஸவ்ருத்திகளென்று துறைவேறிடுவித்தது என்றும் பிரித்துக் கொள்ள வேணும். ஸாதநமாவது ஒரு பலனையடைய நாம் கடைப்பிடிக்கும் வழி. ஸாத்யமாவது பலன் பகவத் விஷயத்தில் ஸாதநத்தில் முதல்படி கர்மம். இது வர்ணாசிரம தர்மாநுஷ்டானத்தில் தொடங்கும். ஸாதநத்தில் முதல்படியிலுள்ளவர்களை வர்ணாதர்மிகள் என்று சொல்லிற்று. இங்கு ஸாத்யம் "உமக்கே நாமாட் செய்வோம் என்னும் தாஸவ்ருத்தி கைங்கர்யம். இது எல்லை நிலமாம். ஆகையால் ஸாதநத்தில் முதல்நிலையிலுள்ள வர்ணதர்மிகள் ஒரு துறையினர். ஸாத்யத்தின் முடிவில் எல்லை நிலத்திலுள்ள தாஸவ்ருத்திகள் வேறு துறையினர். முதல்வர் தர்மாநுஷ்டானத்துக்கு - உதாரணமாக ஸந்த்யாவந்தனத்திற்கு இன்னென்ன காலத்தில் செய்ய வேண்டும்மென்று விதி உண்டு. பகவத் பாகவத கைங்கர்யகளில் ஈடுபட்டுள்ளவருக்கு இந்த விதியை முழுதாகக் கடைபிடிக்க முடியாது. வேளை தவறிவிட்டது என்று இவர்கள் கவலைப்படுவதில்லை கைங்கர்யத்தை முடித்துபிறகே ஸந்த்யாவந்தநாதிகளைச் செய்வார்கள். இந்த ஸூத்ர வ்யாக்யானத்தில் காணும் ஒரு ஐதிஹ்யம்:-

திருவயிந்திரபுரத்தில் வில்லிப்புத்தூர்பகவர் என்பாரொருவர். மற்றவர் எல்லாரும் ஒரு துறையிலே அனுஷ்டாநம் பண்ண தனியே ஒரு துறையிலே அனுஷ்டாநம் பண்ணுவார். ஒருநாள் இவர் அனுஷ்டாநம் பண்ணி மீளாநிற்கச் செய்தே முன்துறையிலிருந்த ப்ராஹ்மணர் (கேவலம் வர்ணதர்மிகள்) "ஐயரே" எங்கள் துறையிலே அனுஷ்டானம் பண்ணவராதொழிகிறதென்? என்ன "விஷ்ணு தாஸா வயம், யூயம் ப்ராஹ்மணா: வர்ணதர்மிண: அஸ்மாகம் தாஸவ்ருத்தீநாம் யூஷ்மாகம் நாஸ்தி ஸங்கதி"; என்று துறைவேறிட்டுப் போனாராய்த்து": பகவர் வார்த்தை - நாங்கள் எம்பெருமானாரடியாரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நித்யகர்மாநுஷ்டானங்களை கேவலம் பகவத் கைங்கர்யமாக அனுஷ்டிப்பவர். நீங்களோ வர்ண தர்மத்தில் ஊன்றின பிராம்மணர்கள். ஆகவே உமக்கும் எமக்கும் சேர்த்தி பொருந்தாது" என்று பகவர் ஸ்வரூபமுணர்ந்த ப்ராஹ்மணோத்தமர். ஸந்த்யாஸின்னவுமாம்.

இப்படி கைங்கர்யத்தின் பெருமையை அறிந்து தர்மாநுஷ்டானத்தை மட்டுமே செய்பவரிடமிருந்து வேறுபட்டேனோ? என்று திருக்கோளுரம்மையார் கேள்வி.

திருக்கோளுரம்மாள் வார்த்தை விவரணம் முற்றிற்று

முடிவுரை : இதிஹாஸ புராணங்கள், ஆழ்வாராசாரியர்களின் திவ்ய சரித்திரங்கள் மற்றும் நாட்டில் நடையாடும் கதைகள் இப்படிப் பலவிதமான விஷய ஞானமுடையவரே இவ்வார்த்தைகளைக் சொல்லியிருக்க முடியும். இவ்வார்த்தைகளை "திருக்கோனார் பெண்பிள்ளை ரஹஸ்யம்" என்றே சொல்லி வருகின்றனர். முன்னுரையில் கூறியபடி இவற்றுக்கு விவரணமாக அடியேனறிந்த வரை வெளிவாரத நூல்(Unpublished) ஒன்றும் வெளிவந்துள்ள (Published) நூலொன்றுமுண்டு, வெளிவந்துள்ளதில் வெளியிடப் பெற்றது நூலில் குறிப்பிட்டப்பட்டுள்ளது. அதற்கு நன்றியும் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. அடியேன் இதை இன்னும் விரிவாக, காலகேஷபத்துக்குப் பயன்படுமாறு எழுதவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் எழுதியுள்ளேன். வெளியிடப்படாத அடியேனுடைய தாயாரின் நூலே இதற்கு அடிப்படை, ஆதாரம். அதை விரிவாக்கி மாற்றவேண்டிய இடங்களில் மாற்றியமைத்து எழுதியுள்ளேன். இந்த விவரணத்தின் தரமறிந்து ரஸிப்பதை வாசகர்பங்குக்கு விட்டுவிடுகிறேன்.

தாஸன் V.V. ராமானுஜன்

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

திருவல்லிக்கேணியம்மாள் வார்த்தை

(திருவல்லிக்கேணிப் பெண்பிள்ளை ரகஸியம்)

பெரியஜீயரான ஸ்ரீமணவாளமாமுனிகள் தமது மடத்தில் ஏகாந்தமாக எழுந்தருளியிருந்த அவஸரத்தில் ஒரு பெண்பிள்ளை வந்து தெண்டனிட்டு நிற்க, ஜீயரும் "ஊரேது? பேரேது? பிள்ளாய்!" என்று விசாரிக்க, அப்பெண்பிள்ளையும், "அடியேன் திருவல்லிக்கேணியில் பிறந்து வளர்ந்தவள், இங்கு ஸ்வாமியை தண்டன் ஸமர்ப்பித்து மடத்திலேதேனும் கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்தித்துச் செய்துகொண்டு இருக்கலாம் என்று வேண்டி நிற்கிறேன்" என்று விண்ணப்பித்தாள். இது கேட்ட ஜீயர் "திருவல்லிக்கேணியில் கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில் எம்பெருமான்கள் மூவருமே உகந்துவந்து கோயில் கொண்டருளியிருக்க அங்குவிட்டு வருவாருமுண்டோ? ஐகதாசாரியரான எம்பெருமானாவதாரத்துக்கு வித்திடப் பெற்ற புண்ணியகேஷத்ரமல்லவோ திருவல்லிக்கேணி? ஒப்பவரில்லாத மாதர்கள் வாழும் திருவல்லிக்கேணியாகவன்றோ ஆழ்வார் திருவுள்ளம் பற்றியுள்ளார்? ஒருவரிருக்குமிடத்தில் பலரிருந்தாவது என்னையாளுடையப்பனை மங்களாசாஸனம் பண்ணியிருப்பதன்றோ பேறு? என்று சிரித்துக் கொண்டே அருளிச்செய்ய, அப்பெண்ணும், "ஒப்பவரில்லா மாதர்கள் அங்கு பலருண்டு, அவர்கள் நடுவே வாழ அடியேன் போல்வாருக்கு என்ன தகுதி உண்டு? ஒருவிதத் தகுதியுமில்லாத அடியேன் எங்கு வாழ்ந்தாலென்ன? ஸ்வாமி திருவடிக் கீழ்வாழ்ச்சி எவ்விதத்தில் குறைவு?" என்று சில வார்த்தைகளை விண்ணப்பஞ் செய்தாள். அவ்வார்த்தைகளிருக்கும்படியென்னென்னில் :-

நாயந்தே! நாயந்தே!

1. அடுப்பிடுகல் என்றேனோ எம்பாரைப்போலே?
2. அவரோ நீர்? எனக்கேட்டேனோ மணற்பாக்கத்தாரைப் போலே
3. ஆரோக்யம் வேண்டினேனோ பின்பழகியார் போலே
4. உசாத்துணையாய்ச் சென்றேனோ ஆழ்வானைப் போலே

5. உமிழ்ந்திகழ்ந்தேனோ கூரகுலோத்தமர்போலோ
6. உடன்சென்றுயிர் நீத்தேனோ உலகாரியனைப்போலே
7. மழையில் நின்றேனோ எம்பெருமானாரைப்போலே
8. மகனைக்கூவி மாதவனைக்கண்டேனோ அம்மையார் போலே
9. மனையாளை விட்டேனோ வில்லியாரைப்போலே
10. வெள்ளாட்டியானேனோ ஆண்டானைப்போலே
11. இருகரையரென்றேனோ வடுகரைப்போலே
12. இடைச்சிகளிடையே நின்றேனோ வங்கிப்புத்தாரைப் போலே
13. இடைகழியிலிருந்தேனோ திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் போலே
14. ஈட்டைப்பெருக்கினேனோ பெரிய ஜீயரைப்போலே
15. ஈரவாடையால் கண்டேனோ ஈரங்கொல்லியைப் போலே
16. உம்மைப்போலையென்றேனோ அநந்தாழ்வான் போலே
17. உலகாரியனோ என உரைத்தேனோ தோழப்பரைப் போலே
18. சென்றுவா என்றேனோ சுமித்திரையாரைப்போலே
19. செண்பகமிட்டேனோ ராஜகுமாரனைப்போலே
20. நாடுபுகுவீரென்றேனோ ஆண்டானைப்போலே
21. வேண்டுவதீதேயென்றேனோ பட்டரைப்போலே
22. பங்குகொள்ளுமென்றேனோ பண்டாரத்தைப் போலே
23. மூர்ச்சித்து விழுந்தேனோ வண்டரைப் போலே
24. எழுப்பிவிட்டேனோ உறங்காவில்லிபோல
25. ஒருகோல்துறை பெற்றேனோ அம்மையாரைப்போலே
26. பின்னே குளித்தேனோ அப்பாவைப்போலே
27. புடவையால் துடைத்தேனோ ஆச்சியாரைப் போலே
28. அந்தரங்கங்கண்டேனோ கொற்றியைப் போலே
29. ஒளிந்து கொள்ளுமென்றேனோ அசடனைப்போலே
30. வாட்டியருள் பெற்றேனோ வண்ணாத்தான் போலே

31. முதல்வனைப் பெற்றேனோ செளசலையார் போலே
32. பொன்வட்டிலை யெறிந்தேனோ ஆழ்வனைப்போலே
33. கைதூக்கிக் காட்டினேனோ எம்பாரைப்போலே
34. பட்டோலை கொண்டேனோ பிள்ளையைப்போலே
35. வந்தேறி என்றேனோ அநந்தாழ்வான் போலே
36. துடையில் தாங்கினேனோ நஞ்சீயரைப்போலே
37. கோல் வேண்டாமென்றேனோ ஜீயரைப் போலே
38. பாதுகமாகப் பெற்றேனோ தாசரதியைப் போலே
39. பவித்திரமெனப்பெற்றேனோ ஆழ்வனைப்போலே
40. சேற்றில் படுத்தேனோ மணக்கால் நம்பியைப் போலே
41. காடுவெட்டிக் கண்டேனோ திருமலையாழ்வார் போலே
42. ப்ராவண்யமுடையேனோ நாயனாரைப்போலே
43. தகப்பனை கர்ஹித்தேனோ அநந்தரத்திலவன் போலே
44. சதகம்பாடி நோய் கெடுத்தேனோ கூரநாராயணர் போல
45. கைச்செம்பைப்பெற்றேனோ அண்ணாவைப்போலே
46. வாரி எடுத்தேனோ கிடாம்பியாச்சானைப்போலே
47. மூத்தபின் கற்றேனோ வாதிகேஸரியைப் போலே
48. முகம்மாறிக்காட்டினேனோ எம்பாரைப்போலே
49. குறட்டிலிருந்து காத்தேனோ ஆண்டானைப்போலே
50. குடிநீருந்தக்கொடுத்தேனோ உடையவரைப்போலே
51. பணிகொள்ளப்பெற்றேனோ கிடாம்பியாச்சான் போலே
52. நிதிபெற்றுவந்தேனோ ஆழ்வனைப்போலே
53. பெற்றவரைப் பேணினேனோ தர்மவ்யாதனைப்போலே
54. பலவுருவங்கொண்டேனோ ஸௌபரியைப்போலே
55. நீர் தானம் செய்தேனோ ரந்தி தேவரைப் போலே
56. சாக்ஷியானேனோ மார்க்கண்டேயனைப்போலே

57. எல்லாமானேனோ கௌசலையார் போலே
58. யான்வேண்டேன் என்றேனோ ஆழ்வாரைப் போலே
59. பரதனுக்குச் சொன்னானோ குகப்பெருமாள் போலே
60. பேராயிரம் சொன்னேனோ பீஷ்மரைப்போலே
61. பிண்ணாக்கையிட்டேனோ பெருமானைப்போலே
62. தண்ணீர் கொடேனென்றேனோ திருமலைநம்பியைப் போல
63. ஆடக்கண்டேனோ சோமாசியாண்டானைப்போலே
64. த்வயரகையிட்டேனோ எம்பாரைப் போலே
65. திருநாமமிட்டேனோ வண்ணாத்தான் போலே
66. கண்டு மோஹித்தேனோ திருப்பாவை ஜீயரைப்போலே
67. மோதிரமீந்தேனோ பட்டரைப்போலே
68. திருமேனி காத்தேனோ கொடவரைப்போலே
69. சரிவிலிழிந்தேனோ தோழப்பரைப்போலே
70. பாதுகைபேணிப் பொருள் கண்டேனோ எம்பாரைப்போலே
71. பேயை ஒட்டினேனோ இளையாழ்வாரைப் போலே
72. வார்த்தையொன்று சொன்னேனோ தரிபுராதேவியார் போலே
73. தாய்விழியாககாதென்றேனோ பட்டரைப்போலே
74. தவறாதாரேதென்றேனோ பிராட்டியாரைப் போலே
75. நாவகாரியமாக்கினேனோ வடுகரைப்போலே
76. காலலம்பிவந்தேனோ ஆண்டானைப்போலே
77. தினைமாவைக்கொடுத்தேனோ வேடரைப்போலே
78. அவனுக்காக அழுதேனோ ஆண்டானைப்போலே
79. தெருமண்ணையேற்றேனோ ஜீயரைப்போலே
80. கடப்பாரையாலடித்தேனோ அந்தாழ்வானைப் போலே
81. அடியில்கேட்டே அறிய வேண்டுமென்றேனோ பெற்றியைப்போலே
82. துரும்புகண்டு மோஹித்தேனோ ஆயியைப்போலே

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

ஸ்ரீமதே வரவரமுநயே நம

திருவல்லிக்கேணியம்மாள் வார்த்தை

(திருவல்லிக்கேணிப் பெண்பிள்ளை ரகஸியம்)

பெரியஜீயரான ஸ்ரீமணவாளமாமுனிகள் தமது மடத்தில் ஏகாந்தமாக எழுந்தருளியிருந்த அவஸரத்தில் ஒரு பெண்பிள்ளை வந்து தெண்டனிட்டு நிற்க, ஜீயரும் “ஊரேது? பேரேது? பிள்ளாய்!” என்று விசாரிக்க, அப்பெண்பிள்ளையும், “அடியேன் திருவல்லிக்கேணியில் பிறந்து வளர்ந்தவள், இங்கு ஸ்வாமியை தண்டன் ஸமர்ப்பித்து மடத்திலேதேனும் கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்தித்துச் செய்துகொண்டு இருக்கலாம் என்று வேண்டி நிற்கிறேன்” என்று விண்ணப்பித்தாள். இது கேட்ட ஜீயர் “திருவல்லிக்கேணியில் கோயில் திருமலை பெருமாகோயில் எம்பெருமான்கள் மூவருமே உகந்துவந்து கோயில் கொண்டருளியிருக்க அங்குவிட்டு வருவாருமுண்டோ? ஐகதாசாரியரான எம்பெருமானாவதாரத்துக்கு வித்திடப் பெற்ற புண்ணியகேசுத்ரமல்லவோ திருவல்லிக்கேணி? ஒப்பவரில்லாத மாதர்கள் வாழும் திருவல்லிக்கேணியாகவன்றோ ஆழ்வார் திருவுள்ளம் பற்றியுள்ளார்? ஒருவரிருக்குமிடத்தில் ப்லிரிருந்தா்வது “என்னையாளுடையப்பனை மங்ளாசாஸனம் பண்ணியிருப்பதன்றோ பேறு? என்று சிரித்துக் கொண்டே அருளிச்செய்ய, அப்பெண்ணும், “ஒப்பவரில்லா மாதர்கள் அங்கு பலருண்டு, அவர்கள் நடுவே வாழ அடியேன் போல்வாருக்கு என்ன தகுதி உண்டு? ஒருவிதத் தகுதியுமில்லாத அடியேன் எங்கு வாழ்ந்தாலென்ன? ஸ்வாமி திருவடிக் கீழ்வாழ்ச்சி எவ்விதத்தில் குறைவு?” என்று சில வார்த்தைகளை விண்ணப்பஞ் செய்தாள். அவ்வார்த்தைகளிருக்கும்படியென்னென்னில் :-

நாயந்தே! நாயந்தே!

1. அடுப்பிடுகல் என்றேனோ எம்பாரைப்போலே?
2. அவரோ நீர்? எனக்கேட்டேனோ மணற்பாக்கத்தாரைப் போலே
3. ஆரோக்யம் வேண்டினேனோ பின்பழகியார் போலே
4. உசாத்துணையாய்ச் சென்றேனோ ஆழ்வானைப் போலே

5. உமிழ்ந்திகழ்ந்தேனோ கூரகுலோத்தமர்போலோ
6. உடன்சென்றுயிர் நீத்தேனோ உலகாரியனைப்போலே
7. மழையில் நின்றேனோ எம்பெருமானாரைப்போலே
8. மகனைக்கூவி மாதவனைக்கண்டேனோ அம்மையார் போலே
9. மனையாளை விட்டேனோ வில்லியாரைப்போலே
10. வெள்ளாட்டியானேனோ ஆண்டானைப்போலே
11. இருகரையரென்றேனோ வடுகரைப்போலே
12. இடைச்சிகளிடையே நின்றேனோ வங்கிப்புத்தாரைப் போலே
13. இடைகழியிலிருந்தேனோ திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் போலே
14. ஈட்டைப்பெருக்கினேனோ பெரிய ஜீயரைப்போலே
15. ஈரவாடையால் கண்டேனோ ஈரங்கொல்லியைப் போலே
16. உம்மைப்போலையென்றேனோ அநந்தாழ்வான் போலே
17. உலகாரியனோ என உரைத்தேனோ தோழப்பரைப் போலே
18. சென்றுவா என்றேனோ சுமித்திரையாரைப்போலே
19. செண்பகமிட்டேனோ ராஜகுமாரனைப்போலே
20. நாடுபுகுவீரென்றேனோ ஆண்டானைப்போலே
21. வேண்டுவதீதேயென்றேனோ பட்டரைப்போலே
22. பங்குகொள்ளுமென்றேனோ பண்டாரத்தைப் போலே
23. மூர்ச்சித்து விழுந்தேனோ வண்டரைப் போலே
24. எழுப்பிவிட்டேனோ உறங்காவில்லிபோல
25. ஒருகோல்துறை பெற்றேனோ அம்மையாரைப்போலே
26. பின்னே குளித்தேனோ அப்பாவைப்போலே
27. புடவையால் துடைத்தேனோ ஆச்சியாரைப் போலே
28. அந்தரங்கங்கண்டேனோ கொற்றியைப் போலே
29. ஒளிந்து கொள்ளுமென்றேனோ அசடனைப்போலே
30. வரட்டியருள் பெற்றேனோ வண்ணாத்தான் போலே

31. முதல்வனைப் பெற்றேனோ செளசலையார் போலே
32. பொன்வட்டிலை யெறிந்தேனோ ஆழ்வனைப்போலே
33. கைதுக்கிக் காட்டினேனோ எம்பாரைப்போலே
34. பட்டோலை கொண்டேனோ பிள்ளையைப்போலே
35. வந்தேறி என்றேனோ அநந்தாழ்வான் போலே
36. துடையில் தாங்கினேனோ நஞ்சீயரைப்போலே
37. கோல் வேண்டாமென்றேனோ ஜீயரைப் போலே
38. பாதுகமாகப் பெற்றேனோ தாசரதியைப் போலே
39. பவித்திரமெனப்பெற்றேனோ ஆழ்வனைப்போலே
40. சேற்றில் படுத்தேனோ மணக்கால் நம்பியைப் போலே
41. காடுவெட்டிக் கண்டேனோ திருமலையாழ்வார் போலே
42. ப்ராவண்யமுடையேனோ நாயனாரைப்போலே
43. தகப்பனை கர்ஹித்தேனோ அநந்தரத்திலவன் போலே
44. சதகம்பாடி நோய் கெடுத்தேனோ கூரநாராயணர் போல
45. கைச்செம்பைப்பெற்றேனோ அண்ணாவைப்போலே
46. வாரி எடுத்தேனோ கிடாம்பியாச்சானைப்போலே
47. மூத்தபின் கற்றேனோ வாதிகேஸரியைப் போலே
48. முகம்மாறிக்காட்டினேனோ எம்பாரைப்போலே
49. குறட்டிலிருந்து காத்தேனோ ஆண்டானைப்போலே
50. குடிநீருந்தக்கொடுத்தேனோ உடையவரைப்போலே
51. பணிகொள்ளப்பெற்றேனோ கிடாம்பியாச்சான் போலே
52. நிதிபெற்றுவந்தேனோ ஆழ்வனைப்போலே
53. பெற்றவரைப் பேணினேனோ தர்மவ்யாதனைப்போலே
54. பலவுருவங்கொண்டேனோ ஸௌபரியைப்போலே
55. நீர் தானம் செய்தேனோ ரந்தி தேவரைப் போலே
56. சாகுதியானேனோ மார்க்கண்டேயனைப்போலே

57. எல்லாமுமானேனோ கெளசலையார் போலே
58. யான்வேண்டேன் என்றேனோ ஆழ்வாரைப் போலே
59. பரதனுக்குச் சொன்னானோ குகப்பெருமாள் போலே
60. பேராயிரம் சொன்னேனோ பீஷ்மரைப்போலே
61. பிண்ணாக்கையிட்டேனோ பெருமாளைப்போலே
62. தண்ணீர் கொடெனென்றேனோ திருமலைநம்பியைப் போல
63. ஆடக்கண்டேனோ சோமாசியர்ண்டானைப்போலே
64. த்வயரகையிட்டேனோ எம்பாரைப் போலே
65. திருநாமமிட்டேனோ வண்ணாத்தான் போலே
66. கண்டு மோஹித்தேனோ திருப்பாவை ஜீயரைப்போலே
67. மோதிரமீந்தேனோ பட்டரைப்போலே
68. திருமேனி காத்தேனோ கொடவரைப்போலே
69. சரிவிலிழிந்தேனோ தோழப்பரைப்போலே
70. பாதுகைபேணிப் பொருள் கண்டேனோ எம்பாரைப்போலே
71. பேயை ஒட்டினேனோ இளையாழ்வாரைப் போலே
72. வார்த்தையொன்று சொன்னேனோ தரிபுராதேவியார் போலே
73. தாய்விழியாககாதென்றேனோ பட்டரைப்போலே
74. தவறாதாரேதென்றேனோ பிராட்டியாரைப் போலே
75. நாவகாரியமாக்கினேனோ வடுகரைப்போலே
76. காலலம்பிவந்தேனோ ஆண்டானைப்போலே
77. தினைமாவைக்கொடுத்தேனோ வேடரைப்போலே
78. அவனுக்காக அழுதேனோ ஆண்டானைப்போலே
79. தெருமண்ணையேற்றேனோ ஜீயரைப்போலே
80. கடப்பாரையாலடித்தேனோ அந்தாழ்வானைப் போலே
81. அடியில்கேட்டே அறிய வேண்டுமென்றேனோ பெற்றியைப்போலே
82. துரும்புகண்டு மோஹித்தேனோ ஆயியைப்போலே

83. குடப்பாம்பில் கைவிட்டேனோ கோழியர்கோன்போலே
84. கிழியறுத்து வந்தேனோ பட்டர்பிரான் போலே
85. இருடமலீந்தேனோ கலியனைப்போலே
86. கனவில் மணந்தேனோ நாச்சியாரைப்போலே
87. சிறுவிரலைத்தந்தேனோ மங்கையர்கோன்போலே
88. பெருந்தமிழனானேனோ முதலாழ்வார் போலே
89. காவல் பூண்டேனோ கன்னியைப்போலே
90. பொன்னடி வாழ்த்தினேனோ இனக்குறவர் போலே
91. அநுகாரம் செய்தேனோ ஆழ்வாரைப் போலே
92. மதியை மணிவிளக்காவைப்பன் என்றேனோ யானையைப் போலே?
93. என்னிதைந்திருந்தீர் என்று கேட்டேனோ தாயைப் போலே?
94. கொடுபோகப் போனேனோ சத்ருக்னன் போலே
95. உபதேசம் செய்தேனோ அவன்மகன்போலே?
96. உயிர்காத்தாட்செய்தேனோ திருவடியைப் போலே?
97. உயிர்காத்திருந்தேனோ பிராட்டியைப்போலே
98. என் மனம் செல்லாதென்றேனோ திருவடியைப் போலே?
99. மற்றொன்றுங்காணேனோ பாணரைப்போலே
100. சொல்லென்னச் சொன்னேனோ சுட்டுவிச்சிபோலே
101. விலவறச்சிரித்தேனோ அடிப்பொடியார் போலே
102. பொருள் கற்க அழைத்தேனோ நாலுகவியார் போலே
103. அந்தாதி பாடவவல்லேனோ அழகியமணவாளரைப்போலே
104. உமது சந்ததிக்கென்றேனோ மாமுனிகளைப்போலே
105. ஆலாங்கட்டி என்றேனோ நாயனைப்போலே
106. ஆடியூன்றப் பெற்றேனோ தேவராஜரைப்போலே
107. நாலாயிரம் பெற்றேனோ நாதமுனிகளைப்போலே
108. பாட்டனாரைப் பாருமென்றேனோ ஆளவந்தாரைப் போலே

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

BLANK PAGE

இவைகேட்டருளிய மாமுனிகள் மிகவுமுகந்து “அழகிதாக வார்த்தை சொன்னாய்! நீ திருவல்லிக்கேணிக்கே மீண்டு இவ்வார்த்தைகளையும் இவற்றின் பொருளையும் நாடறியச் செய்து கொண்டு இரு; அங்கேயே கீதாசாரியன் உனக்கருள் புரிவான்” என்றருளிச் செய்து தமது திருவடிகளை அப்பெண்பிள்ளையின் சென்னிக்கணி யாக்கி வைத்து, ஸ்ரீ பாததீர்த்தமும் தளிகைப்ரஸாதமும் ப்ரஸாதித்தருளினார் இப்படி ஜீயரருள்பெற்ற அப்பெண்பிள்ளை திருவல்லிக்கேணிக்கே மீண்டு அங்கேயே வாழ்ந்திருந்து பேறு பெற்றார் என்று பொன்னடிக்கால் ஜீயர் பெரிய பட்டர்பிரான் ஜீயருக்கு அருளிச் செய்தார். (இந்த நிகழ்ச்சி ஒரு கற்பனையாம்)

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada இவ்வார்த்தைகளின் விவரணம்

1. அடுப்புகல் என்றேனோ எம்பரை போலே?

எம்பார் என்பவர் எம்பெருமானுருளிய சிறிய தாயார் குமாரர். எம்பெருமானாருக்கடுத்தபடியான ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஓராண் வழி ஆசாரியர். திருவாய் மொழிக்கு அழகாகப் பொருள் சொல்ல வல்லவர். திருவாய் மொழியில் எம்பெருமானின் பரதவத்தை நிலை நாட்டும் பதிகங்களில் “ஒன்றும் தேவும்” என்ற பதிகம் (4-10) ஒப்பற்றது. இப்பதிகத்தின் வ்யாக்யாந ப்ரவேசத்தில் (முன்னுரையில்) “எம்பார் அருளிச்செய்வார்” என்று ஒருவாக்யம் காணலாம். “ஸகலவேத சாஸ்த்ரங்களையும் அதிகரித்துவைத்து, பரதத்வம் இன்னது என்று அறுதியிடமாட்டாதே ‘சேம்புக்குக்கூரா சிற்றரிவாளுண்டோ? நமக்கு உபாஸ்யரல்லாதாருண்டோ?’ என்று கண்டவிட மெங்கும் புக்குத்தலைசாய்த்துத் தடுமாறித்திரியாநிற்க, எம்பெருமானார் தரிசனத்ஸ்தரில் எத்தனையேனும் கல்வியில்லாத ஸ்த்ரீப்ராயரும் தேவதாந்தரங்களை அடுப்புகல் லோபாதியாக நினைத்திருக்கிறது. இவ்வொன்றுந்தேவும் இப்பகஷத்திலே உண்டாகையிறே” என்று இவ்வாக்யம். வேதம் முதலான சாஸ்த்ரங்கள் நாராயணனை ஒப்பில்லாத உயர்ந்த தெய்வமாகக் கூறினாலும் இதர தெய்வங்களையும் உயர்த்திப் பேசுகையாலே எது பரதத்வம் என்று சாஸ்த்ரங் கொண்டு நிச்சயிப்பது கடினம். நாம் தாழ்ந்தவர்களாதலால் எல்லா தேவதைகளும் நமக்கு வணங்கத்தக்கவரே என்றே தோன்றும். அதனால் நிச்சய புத்தியில்லாமல் தடுமாறி நிற்பர். சாஸ்த்ரஜ்ஞாநம் மட்டுமேயுள்ள பலரும். எம்பெருமானார் தரிசனத்தைச் சேர்ந்தவருக்குத் திருவாய்மொழியில் இப்பதிகம் நிச்சயபுத்தி அளிப்பதால் சாஸ்த்ரங்கற்காத பேதைகளுக்கும் நாராயணனே பரம்பொருள்.

அவனையொழிந்த மற்ற தெய்வங்கள் அடுப்புகல் போன்று வணங்கத்தக்கவரல்லர் என்ற ஆழ்ந்த நம்பிக்கை உண்டு என்பது கருத்து. அடுப்புகல் அடுப்புக்கிட்ட கல் எம்பார் அருளிச்செய்த முக்தகச்லோகம் இத்தொடர்பில் அறியத்தக்கது. “த்ருணீக்ருத விரிஞ்சாதி நிரங்குசவிபூதய: ராமாநுஜபதாம்போஜ ஸாமாஸ்ரயணசாலிந:” எம்பெருமானார் திருவடித் தாமரைகளையாச்ரியத்தவர்கள் ப்ரம்மாதி தேவதைகளையும் அவர்களுடைய ஐச்வர்யங்களையும் புல்லென மதித்திருப்பர் - என்றபடி.

தேவதாந்தர விஷயத்தல் இப்படிப்பட்ட நிச்சயபுத்திவேணுமென்பதை வலியுறுத்துகிறது இவ்வார்த்தை.

2. “அவரோ நீர்?” எனக்கேட்டேனோ மணற்பாக்கத்தாரைப்ப லே?

‘ஸ்ரீவசநபூஷணம்’ என்பது பிள்ளைலோகாசாரியர் அருளிய 18 ரஹஸ்ய நூல்களில் மிகமுக்கியமானது. “ஆர்வசந்பூடணந்தின் ஆழ்பொருளெல்லாம் அறிவார்?” என்று உபதேசரத்தினமாலை (55) இந்நூலின் அருமைப்பாட்டைக் காட்டும். இந்த திவ்யசாஸ்த்ரகத்துக்கு மணவாள மாமுனிகளிட்டருளிய வியாக்கியானத்தின் ப்ரவேசத்தில் இந்நூலவதரித்த க்ரமத்தையருளிச் செய்கிறார்.

“முன்பே பேரருளாளப் பெருமாள் (கச்சி தேவராஜன்) தம்முடைய நிர்ஹேதுக் க்ருபையாலே மணற்பாக்கத்திலே இருப்பாரொரு நம்பியாரை விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணியருளி, தஞ்சமாயிருப்பன சிலவர்த்த விசேஷங்களை தாமேயவர்க்கு ஸ்வப்நமுகேந வருளிச்செய்து. “நீர் போய் இரண்டாற்றுக்கும் நடுவேவர்த்தியும் (ஸ்ரீரங்கத்திலே இரும்) இன்ன முமக்கிவ்வர்த்தங்களெல்லாம் விசதமாக நாமங்கே சொல்லுகிறோம்” என்று திருவுள்ளமாயருள அவரிங்கே (ஸ்ரீரங்கத்தில்) வந்து பெரிய பெருமாளை ஸேவித்துக் கொண்டு, தமக்கு முன்பங்கருளிச் செய்தவர்த் தங்களையும் அசலறியாதபடி அநுஸந்தித்துக் கொண்டு ஏகாந்தமானதொரு கோயிலிலே வர்த்தியாநிற்கச் செய்தே, தம்முடைய ஸ்ரீ பாதத்துக் கந்தரங்கரான முதலிகளும் (சிஷ்யர்களுடன்) தாமுமாக பிள்ளை உலகாசிரியர் ஒருநாள் அந்த கோயிலிலே யாத்ருச்சிகமாகவெழுத்தருளி அவ்விடமேகாந்தமாயிருக்கையாலே ரஹஸ்யார்த்தங்களை முதலிகளுக்கருளிச் செய்து கொண்டெழுந்தருளியிராநிற்க, அவை காதிற்பட்டமணற்பாக்கத்து நம்பி அவை தமக்கு பேரருளாளப் பெருமாள் அருளிச்செய்தவர்த்த விசேஷங்களாயிருக்கையாலே போரவித்தராய் (ஆச்சர்யப்பட்டு) உள்ளினின்றும் புறப்பட்டு வந்து பிள்ளை

ஸ்ரீ பாதத்திலே விழுந்து “அவரோ நீர்?” (அந்த தேவப் பெருமாள் தானோ தேவரீர்?) என்ன “ஆவதேது” (ஆம் என்ன விஷயம்?) என்று பிள்ளை கேட்டருள.

பேரருளாளப் பெருமாள் தமக்கிவ்வர்த்தங்களைப் ப்ரஸாதித் தருளினபடியையும், இத்தேசத்திலே போரவிட்டருளினபடியையும் இன்னமுமக்கங்கே விசத்தமாகச் சொல்லுகிறோமென்றருளிச் செய்த படியையும் விண்ணப்பஞ் செய்ய, கேட்டு மிகவும் ஹ்ருஷ்டராய் அவரையும் அபிமானித்தருள. அவருமங்குத்தைக்கு (உலகாசிரியருக்கு) அந்தரங்கராய் வர்த்திக்கிற நாளிலே பெருமாள் அவர்க்கு ஸ்வப்நத்திலே “இவ்வர்த்தங்கள் மறந்து போகாதபடி இவற்றையொரு ப்ரபந்தஸ்தமாக்கச் சொன்னோம் என்று நீர்பிள்ளைக்குச் சொல்லும்” என்று திருவுள்ளமாக அவர் “இப்படி பெருமாள் திருவுள்ள மாயருளினார்” என்ற விண்ணப்பஞ்செய்ய “ஆனால் அப்படியே செய்வோம்” என்று திருவுள்ளம்பற்றி அநந்தரமிப்ரபந்தம் (ஸ்ரீ வசநபூஷணம்) இட்டருளினாரென்று ப்ரஸித்தமிறே!

மணற்பாக்கத்து நம்பியை காஞ்சீபுரத்திலே தேவப்பெருமாள் நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்து ஸ்ரீவசநபூஷண ரஹஸ்யார்த்தங்களைஸாரமாக அருளிச்செய்து “இவற்றை மேலும் விவரமாக ஸ்ரீரங்கத்தில் சொல்லுகிறோம்; அங்கேபோயிரும்” என்று நியமித்தருள. நம்பியும்ப்படியே ஸ்ரீரங்கத்தில் பெரியபெருமானை ஸேவித்துக்கொண்டு பிறர்காதிப்படாமல் - இவ்வர்த்தங்களைத் தமக்குத்தாமே சொல்லிக்கொண்டிருக்க, தற்செயலாக பிள்ளை லோகாசாரியர் அவ்விடத்தில் சிஷ்யர்களுடன் வந்து, சிஷ்யர்களுக்கு ரஹஸ்யார்த்தங்களையருளிச்செய்ய, மறைந்திருந்த நம்பி அதுகேட்டு அவை தாம் காஞ்சீபுரத்தில் கேட்ட விஷயங்களாயிருக்கையாலே வெளியே வந்து உலகாரியனை ஸேவித்து “அவரோ நீர்?” (கச்சிதேவப்பெருமாள் தானோ நீர்?) என்று கேட்க, பிள்ளையும் இசைய, இவர் முன்பு நடந்ததைச்சொல்ல, பிள்ளையும் உகந்து அந்த நம்பிக்கு மேலும் விஷயங்களையருளிச் செய்தார். மணற்பாக்கத்து நம்பியின் ஸ்வப்நத்தில் பெரிய பெருமாள் தோன்றி “இவ்வர்த்தங்களை ஒரு க்ரந்தமாகச் செய்யும்படி பிள்ளையை நாம் கேட்டதாகச் சொல்லும்” என்ன நம்பியும் இதைப் பிள்ளையிடம் விண்ணப்பிக்க. அதடியாக இந்த ஸ்ரீநவபூஷணம் அவதரித்தது என்று வரலாறு. இதனால் கச்சிப் பேரருளாளனே லோகாசாரியராக அவதரித்தார் என்பது வெளியாகிறது.

இப்படிப் பெருமாள் மணற்பாக்கத்து நம்பிக்குப் போலே அடியேனுக்கு நிர்ஹேதுகமாக க்ருபை பண்ணியருளி தம்மை ஆசார்யராக காட்டப் பெற்றேனோ? என்பது அம்மையார் கேட்டப்படி.

3. ஆரோக்யம் வேண்டினேனோ பின்பழகியார் போலே?

பின் பழகிய பெருமாள் ஜீயர் என்பவர் நம்பிள்ளையின் அந்தரங்க சிஷ்யர் “பின்பழகராம்பெருமாள் சீயர் பெருந்திவத்தில், அன்பதுவு மற்று ஆசையினால் நம்பிள்ளைக்கு, ஆன அடிமைகள் செய் அந்நிலையை நன்னெஞ்சே! ஊனமற எப்பொழுதும் ஓர் (உபதேசரத்தினமாலை 66) என்கிறபடியே இவர் நம்பிள்ளைக்கு குற்றேவல் புரிவதில் ஊக்கமிக்குள்ள வராயிருந்தார். ஒரு சமயம் ஜீயருக்கு உடல்நலம் குன்றி ஆசார்யஸேவை பண்ணமுடியாமலிருக்க, அவர் பிள்ளையின் சிஷ்யர்கள் சிலரிடம் “நீங்கள் பெரிய பெருமாளிடம் எனக்காக “ஆழியெழ” “ஏழை ஏதலன்” முதலான பாசரங்களை விண்ணப்பஞ்செய்து, உடல்நலம் பழையபடியாக வேண்டுமென வேண்டுங்கோள்” என்று ப்ரார்த்திக்க, அவர்களும்ப்படியே பெருமானை வேண்ட, ஜீயர் பழையபடி உடல்நலமடைந்தார். சிஷ்யர்கள் நம்பிள்ளையிடம் சென்று ஜீயர் இப்படி எங்களை வேண்டிக்கொள்ளச் சொன்னார். பெருமாளிடம் ஆயுளையும் ஆரோக்யத்தையும் வேண்டுவது ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் செய்யலாமா?” என்று கேட்க, பிள்ளை அவர்களை, “ஜீயரின் கருத்துயாதா யிருக்குமென்று உங்கள் நினைவு?” என்று கேட்க, இவர்களும் இங்கத்திய வாழ்க்கையில் பற்று ஜீயருக்கு விடவில்லை என்ற பொருள்பட பலவிதமாகப் பேசினர். ஜீயருடைய திருவுள்ளத்தை பிள்ளை அறிந்தவராகையால் அவரை அழைத்து “நீரிப்படி பெரிய பெருமானை நிர்ப்பந்திக்கலாமா? இது ஸ்வரூபவிருத்தமன்றோ?” என்று கேட்டார். ஜீயர் பிள்ளையிடம் தம் உள்ளக்கருத்தை வெளியிட்டபடி: “தேவரீர் நீராடி எழுந்தருளி திருப்பரியட்டம் சாத்திக் கொள்ளும் போது மார்பிலும் முதுகிலும் குறுவேர்வை முத்துக்களாக அரும்ப, அடியேன் ஆலவட்டத்தைச் சுற்றிச் சுழன்று பரிமாற வேண்டும். இந்த கைங்கர்யத்தை இழக்க விரும்பாததால் பெருமானை அப்படி வேண்டும்படி சொன்னேன். மற்றபடி வாழ்க்கையில் அடியேனுக்கு வேறு பற்று எதுவுமில்லை” என்ற விண்ணப்பஞ் செய்தார்.

ஸ்வரூப விருத்தம் என்றதையறிந்தும் அதைப் பாராமல் “ஆசார்யஸே வையேமுக்யம். தன்னையழியமாறியும் அதைச் செய்ததேனாக வேணும்” என்ற திட அத்யவஸாயம் பின் பழகராம் பெருமாள் ஜீயரைப் போல் யாருக்கேனு முண்டோ? என்பது இவ்வர்த்தையின் கருத்து.

4. உசாத்துணையாய்ச் சென்றேனா ஆழ்வானைப் போலே?

வேதங்கள் நமக்கு மேலான ப்ராமணங்கள். இவைகளில் பகவதாராதனமான கர்மாக்களைச் சொல்லுவது ஒரு பாகம். பரம் பொருளான ப்ரஹ்மத்தின் இயல்புகளைச் சொல்வது மற்றொரு பாகம். இவற்றின் பொருள்களை நிச்சயித்து ஸூத்ரங்களாக ரிஷிகள் கர்மமீமாம்ஸா, ப்ரஹ்மமீமாம்ஸா என்று இரண்டு நூல்களைச் செய்தனர். இவற்றுள் பின்னதான ப்ரஹ்மமீமாம்ஸா வ்யாஸபகவானால் 4 அத்யாயங்களாக இயற்றப்பட்டது. இதை ப்ரம்மஸூத்ரம் என்றும் சாரீரகம் என்று அழைப்பர். இந்த நூலுக்கு வ்யாஸரின் நேர்சிஷ்யரான போதாயந முனிவரால் வருத்தி என்றழைக்கப்படும் விளக்கம் வடமொழியில் எழுதப்பட்டது.

ப்ரஹ்மஸூத்ரத்திற்கு அத்வைதமதத்தின்படி ஆதிசங்கராசார்ய ஸ்வாமி ஒரு பாஷ்யமிட்டார். இவர் மதத்தை மாயாவாதம் என்பர். ஸ்ரீ வைஷ்ணவமதத்துக்குச் சேர ஒரு பாஷ்யமிட வேண்டுமென்று பரமாத்மாவான ஆளவந்தார் விரும்பினார். அவர் தம் வாழ்நாளில் போதாயந வருத்தியை ஸேவிக்க (படிக்க) முடியாமல் போயிற்று. அந்த நூல் காசமீரத்தில் சாரதபீட நூலகத்தில் ஒரே ஒரு பிரதி இருந்தது. ஆளவந்தார் விருப்பத்தை ஸ்ரீ ராமானுஜர் நிறைவேற்றி வைப்பதாக ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி வருத்தி க்ரந்தத்தை ஸேவித்து விட்டு ப்ரஹ்மஸூத்ர பாஷ்யம் பண்ணுவதாக காசமீரத்துக்கு எழுந்தருளினார். அப்போது தனக்குத் துணையாக அறிவில்மிக்கவரான கூரத்தாழ்வானை அழைத்துச் சென்றார்.

காசமீர நூலகத்தில் வருத்திக்ரந்தத்தை ஸ்ரீராமானுஜரும் ஆழ்வானுமாக ஸேவித்தனர். ஆனால் ஒன்றிரண்டு நாட்களில் அங்குள்ள அத்வைத வித்வான்களின் சூழ்ச்சியினால் ஸ்வாமியிடமிருந்தது. அந்த நூல் அபகரிக்கப்பட்டது. பூராவும் ஸேவிக்கவில்லையே என்ற குறை ஸ்வாமியை வாட்டியது. ஆனால் ஸ்ரீராமானுஜர் தூங்கும் போதும் வேறுகாரியமாயிருக்கையிலும் ஆழ்வான் அந்த நூலை வாசித்திருந்தபடியால் ஒரு முறை பூராவும் ஸேவித்து முடித்திருந்தார். அந்தக்ரந்தத்தை படித்ததை அப்படியே தரிக்கும் சக்தி ஆழ்வானுக்கு மிக்கிருந்தபடியால் ஸ்வாமியிடம் தேவரீர் வருந்த வேண்டாம். அப்படியே விண்ணப்பம் பண்ணுகிறேன்” என்று ஸ்வாமியின் கவலையைப் போக்கினார்.

பிறகு பாஷ்யத்தைப் பண்ணும் போது ஸ்வாமி பங்கதிகளைச் சொல்ல ஆழ்வான் ஏடுபடுத்தினார். இதனால் வருத்திக்கு இசையாத கருத்துக்கள் பாஷ்யத்தில் புக இடமில்லாமல் பார்த்துக் கொள்ளப்பட்டது. ஸ்ரீ ராமானுஜர் ஸாதித்த சாரீரகமீமாம்ஸா பாஷ்யம் ஸ்ரீ பாஷ்யம் என்று குலாவப்படுகிறது. இதை எழுதிமுடிக்க உசாத்துணையாய் இருந்தவர் கூரத்தாழ்வான். இப்படி ஒரு பெரும் பணிக்கு ஆழ்வான் போல வேறொருவர் உசாத்துணையாக இருக்க முடியாது என்பது இவ்வார்த்தையின் கருத்து.

5. உமிழ்ந்திகழ்ந்தேனோ கூரகுலோத்தமர் போலே?

நமது பூர்வாசார்ய பரம்பரையில் பிள்ளைலோகாசாரியருக்கடு த்து வரும் ஆசாரியர் ஸ்ரீசைலேசர் - திருமலையாழ்வார் திருவாய்ப்பிள்ளை. இவர் அதிபால்யத்தில் உலகாரியனை ஆச்ரயித்து வளர்ந்தபின் மதுரையில் ராஜஸேவையில் மிகஉயர் பதவியிலிருந்தபடியால் அந்த ஸம்பந்தத்தை மறந்திருந்தார். பிள்ளைலோகாசாரியார் தமது அந்திமதசையில் இவரைத் தமது வாரிசாக நினைவில் கொண்டு தமது சிஷ்யர்களில் முதல்வரான சிலரை இவரை அநுவர்த்தித்து தரிசனப் பொருள்களைப் போதித்துத் திருத்தும்படி நியமித்தார். அவர்களுள் கூரகுலோத்தமதாஸ நாயன் என்பவர் முக்கியமானவர்.

கூரகுலோத்தமதாஸர் திருமலையாழ்வாரைப் பார்க்க மதுரைக்கு எழுந்தருளியபோது இவர் பெருஞ்செருக்கோடு பல்லக்கில் சென்று கொண்டிருந்தார். ஆசாரியர் அவர் தமிழில் மிகவும் ஈடுபாடுள்ளவர் என்று அறிந்தவராகையாலே அப்போதொருசிறிதை செய்து திருவிருத்தத்திலிருந்து ஒரு பாசுரத்தை அவர் காதில்படும்படி அநுஸந்தித்துக் கொண்டே எழுந்தருளினார். அப்பாட்டினால் கவரப்பட்ட திருமலையாழ்வார் பல்லக்கை நிறுத்தி கூர குலோத்தமதாஸரை அழைத்து, பல்லக்கியிலிருந்தபடியே இப்பாசுரம் யார் க்ருதி? அதன் பொருள் யாது?” என்று கேட்டார். கூரகுலோத்தமர் “இதன் நற்பொருளை உனக்குச் சொல்லப் போகாது” என்று வெறுத்து உமிழ்ந்து விட்டுச் சென்றார். செருக்கராயிருப்பினும் அவர் உலகாரியனுடைய விசேஷகடாக்ஷத்துக்குப் பாத்திரரானபடியாலே நாயனைக் கோபியாமல், தமது இல்லம் சென்று தம் வளர்ப்புத் தாயான சிறியதாயாரிடம் நடந்ததைச் சொல்ல, அவரும் உலகாரியனுடைய திருவடி ஸம்பந்தத்தை நினைப்பூட்டினார். திருமலையாழ்வாரும் தமது நடத்தைக்கு வருந்தி கூரகுலோத்தம தாஸரைப் பணிந்து ஸம்ப்ரதாயார்த் தங்களை அறிவதில் ஆர்வங்காட்டலானார். மணக்கால் நம்பி ஆளவந்தாரைத் திருத்தியது போல

இவரும் திருமலையாழ்வாரை அநுவர்த்தித்துத் திருத்திப் பணிகொண்டு உலகாரியனின் நினைவை நிறைவேற்றி வைத்தார். இதன் முழுவிவரங்களையும் யதீந்தரப்ரவணப்ரபாவம் எனும் வைபவ நூலில் கண்டு கொள்க.

அரசபதவியிலுள்ளவர்களையும் உமிழ்ந்திகழ்ந்து திருத்தும்படியான ஆசார்யகடாக்ஷமும் அதடியான மனவலியும் ஆத்மசக்தியும் எனக்குண்டோ? என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

6. உடன்சென்று உயிர்நீத்தேனோ உலகாரியன்னைப் போலே?

துலுக்கர்கள் தென்னாட்டின் மீது படையெடுத்து வந்த போது கோயில்களில் புகுந்து தெய்வ விக்ரஹங்களையும் திருவாபரணங்களையும் அபஹரித்தனர். பலரைக் கொல்லும் செய்தனர். பிள்ளைலோகாச்சாரியார் காலத்தில் ஸ்ரீ ரங்கராஜநாதன் என்பவர் வாதூல தேசிகராக (குறட்டு மணியம் என்று கோயில் நிர்வாஹம் பண்ணியது முதலியாண்டான் திருவம்சயராகையால் வாதூலதேசிகர் என்று பட்டம் பெற்றனர்) கோயில் நிர்வாஹம் நடத்தி வந்தார். அப்போது துலுக்கர் தொண்டைமண்டலத்தைக் கைப்பற்றி தெற்கே வருவதறிந்து நம்பெருமாள் ஸந்நிதியிலும் நாச்சியார் ஸந்நிதியிலும் கல்கவர் எழுப்பி மறைத்து முன்னாலே நவீன விக்ரஹம் ஒன்றை வைத்து ஒன்னான நம்பெருமானையும் நாய்ச்சிமாரையும் மூடுபல்லக்கிலே அந்தரங்க கைங்கர்யபரருடன் வலசையாக அனுப்பி வைத்தார். அனேக ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் கோயிலில் ஓலக்கமாக எழுந்தருளியிருந்தனர். நம்பெருமாளுடன் திருமேனிக்காவலாகப் பிள்ளைலோகாச்சாரியரும் தமது அந்தரங்க முதலிகளுடன் சென்றார்.

ஸ்ரீ ரங்கம் வந்த துலுக்கர் படை கோயிலுள் புகுந்து நம் பெருமானைத் தேடிக் காணாமல் அங்கிருந்த விக்ரஹத்தை அழித்து ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களையும் கொன்று போட்டனர். இதெல்லாம் நடந்து கொண்டிருக்க, நம்பெருமாள் வெகுதூரம் எழுந்தருளி விட்டார். போகும் வழி அடர்ந்தகாடாயிருக்கவே கள்ளர்கள் புகுந்து திருமேனிக் காவலர் கொண்டு சென்ற எல்லாப் பொருள்களையும் அபஹரித்துக் கொண்டனர். பின்சென்ற உலகாரியனும் முதலிகளும் தம் கைப்பொருள்களை இழந்தனர். பிறகு காடுகடந்து பெருமாளுடன் ஜ்யோதிஷ்குடி என்கிற கிராமத்தில் புகுந்து சில நாட்கள் தங்கியிருக்க, வழி நடந்த களைப்பினாலும் கள்ளர் பற்றில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளாலும் நோய்வாய்ப்பட்ட உலகாசிரியர் திருமலையாழ்வார் பால்

உள்ளம் குடி புகுந்து அவரை மனதில் குளிர கடாக்கித்து அவரைத் திருத்தும்படி முதலிகளை நியமித்து அவ்வூரிலேயே ஜ்யேஷ்ட சுத்தத்வாதசியிலே திருநாடலங்கரித்தார். நம்பெருமாள் உலகாரியனின் சரமகைங்கர்யங்கள் முடியுமளவும் அங்கேயே எழுந்தருளியிருந்து பின்னர் தெற்கே திருமாலிருஞ் சோலைக்கு எழுந்தருளினார். (இச்சரித்திரங்களை கோயிலொழுகிலும் யதீந்தரப்ரவணப்ரபாவத்திலும் பரக்கக் காணலாம்)

நம்பெருமாளுக்கு ஒரு ஆபத்து நேர்ந்தபோது திருமேனிரக்ஷகமாக வெளியே உடன் சென்று வழியிலே உயிர்நீத்த பிள்ளை உலகாரியனைப் போலே நாம் செய்யப் பெறுவோமா? என்பது அம்மையார் கேள்வி.

7. மழையில் நின்றேனோ எம்பெருமானாரைப் போலே?

ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர் என்றொரு ப்ரஸித்தி உண்டு. சேதநனான ஜீவாத்மா எம்பெருமானுக்கே உரியவன்; வேறொருவருக்கும் உரியனல்லாமையை அநந்யார்ஹ சேஷத்வம் என்பர். எம்பெருமான். பிராட்டி அவன் மெய்யடியார்கள் இவர்களுக்கே நாமாட்டப்பட்டவர். மற்றதெய்வங்களையோ அத்தெய்வங்களுக்கு ஆட்பட்டவர்களையோ நாம் தொழத்தக்கவரல்ல. எம்பெருமானையும் சிவன் முதலான தேவதாந்தரங்களையும் ஸமமாக எண்ணுவதே மஹாபாவம் என்பது நூற்கொள்கை. இதை நமது பெரியோர்கள் எந்த அளவில் அநுஷ்டித்து வந்தனர் என்பதை இவ்வார்த்தையிலடங்கிய நிகழ்ச்சி காட்டுகிறது.

நம்பெருமான் - திருவரங்கநாதன் - சில உத்ஸவங்களில் அருகிலுள்ள ஊர்களுக்கு எழுந்தருளி மண்டபப்படி கண்டருள்வதுண்டு. எல்லாப் புறப்பாடுகளிலும் பெரியோர்கள் பெருமாளுடன் அநுயாத்ரையாக எழுந்தருள்வது ஸ்வரூபாநு ரூபமான வழக்கம். எம்பெருமானார் காலத்தில் இப்படி ஒரு புறப்பாட்டில் பெருமாளுடன் கூட அவர் எழுந்தருளும் அவஸரத்தில் எதிர்பாராமல் பெருமழை வந்து விட்டது. பெருமானை மழையிலிருந்து காப்பதற்காக கைங்கர்யபரர்கள் அருகிலிருந்த சிவாலயத்தில் முன் மண்டபத்தில் எழுந்தருள்ப் பண்ணினர். கூடச் சென்று கொண்டிருந்த எம்பெருமானார் கொட்டும் மழையில் தெரு வெளியிலே நின்று விட்டார். அவ்வாலயத்தைச் சேர்ந்த பெரியவர்கள் ஸ்வாமியிடம் வந்து “ உங்கள் பெருமாள் காப்பாக எழுந்தருளியிருக்குமிடத்தில் தாங்களும் வந்து தங்கலாமே” என்று அழைத்தனர். அந்த அழைப்பை ஸ்வாமி ஏற்கவில்லை

“எம்பெருமான் “ராஜாதிராஜஸ்ஸர்வேஷாம்” என்று எல்லாவுலகங்களையும் ஆளும் ஸர்வேச்வரன். அவன் எங்கும் செல்லவோ இருக்கவோ சொந்தமுண்டு. அவனுக்கே ஆட்பட்டு அவனுக்கு மஹிஷி ஸ்தானத்திலிருக்க வாய்ப்புள்ள நாம் பிறர்மனை புகுவது தகாது. ராஜமஹிஷி ஸ்தானத்திலிருப்பவர் பிறர் மனை சென்றால் அவத்யமன்றோ? அதுபோலவே இதுவும். பொதுநிலமான இத்தெருவிலேயே நானிருக்கிறேன். அதுவே முறை” என்று மழை விடுந்தனையும் அங்கேயிருந்து மழைவிட்ட பின்பு பெருமாளுடன் கோயிலேற எழுந்தருளினாராம். (திருவாய் மொழி 10.1.1. ஸ்யாக்யானத்தின் ஜீயர் அரும்பதத்தில் உள்ள ஜதிஹ்யமிது)

இப்படிப்பட்ட தேவதாந்தர வைராக்யம் என்போலியருக்கு வருமோ? என்பது கருத்து.

8. மகனைக் கூவி மாதவனைக்கண்டேனோ அம்மையார்போலே?

அகண்டகாவேரி என்னுமிடத்தில் முன்னோரு காலத்தில் பெரிய பெருமாளிடத்தில் மிகுந்த பக்திபூண்டு வைஷ்ணவோத்தமியான அம்மையார் ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார். அவருக்கு ஒரு பிள்ளைவுண்டு. அரங்கன் என்று பெயர். அப்பிள்ளையை அவ்வம்மையார் பசு மேய்க்கச் சொல்லி அனுப்பி நடுப்பகலில் ஒரு இடத்தில் நழுவமுது (கூழ்) கொண்டு உண்பிப்பது வழக்கம். ஒரு நாள் பகலில் வழக்கமான இடத்தில் அம்மையார் நழுவமுதைக் கொண்டு சென்ற போது பிள்ளையைக் காணாமல் “அரங்கா! அரங்கா” என்று பலமுறை உறக்கக்கூவியழைத்தும் அவன் வாராமையால் மனமும் உடலும் சேர்ந்து ஆயாசமுற்றாள் பக்தவத்ஸஸனான எம்பெருமான் ஒரு திருவிளையாடல் நடத்த மனதில் கொண்டு அரங்கன் என்ற பிள்ளை வடிவில் வந்து தாயையெழுப்பி அவள் கையால் அமுதைத் தன்கையிலேற்று ப்ரீதியுடன் உண்டு ஓடி மறைந்தான். சிறிது போதுக்கெல்லாம் அவள் பிள்ளையான அரங்கன் வந்து “அம்மா பசிதாங்கவில்லை, நழுவவமுது கொடு” என்று கேட்க தாய் கோபமுற்று “இப்போது தானே வயிறாரக் கொடுத்தேன், என்ன விளையாடுகிறாய்?” என்று கடிந்து கொள்ள, பிள்ளை “உன்னிடம் என்றைக்காவது விளையாட்டுக்கும் பொய் பேசியதுண்டோ? இப்போது தானே நாளை வந்தேன்?” என்ன, அம்மையாரும் பிள்ளை குரலில் ஒலித்தமெய்யை தள்ளமாட்டாதவளாய், “இதென்னமாயம்? அரங்கப் பெருமானின் திருவிளையாடலோ இது” என்று ஆச்சரியப்பட்டு பிள்ளையை வீட்டுக்கழைத்துப் போய் வேறு சமைத்து உண்ணச் செய்தார்.

மறுநாள் உச்சிப்பகலில் அம்மையார் அவ்விடத்திற்கு வந்த போது அம்மாயச் சிறுவன் அங்கு முன்பேகாத்திருந்து அம்மையார் படைத்த நழுவமுதை ஆசையுடன் வாங்கி அமுது செய்யும் போது அம்மையார் மகன் அரங்கன் அங்கு ஓடிவந்து நிற்க, தாய்கண்டு இது மாயன் செயல் என்றறிந்து, “அரங்கா! இவ்வேழையை ஒரு பொருளாக மதித்து இவளது நழுவமுதையும் விரும்பி உண்பதே!” என்று பக்தி பாரவச்யத்தால் வேறற்றமரம் போல பெருமாள் திருவடியிலே விழுந்தாள். அரங்கநாதன் அப்போதே அம்மையாருக்கும் அவள் மகனுக்கும் மேல்வீடு தந்தான்.

இவ்வரலாற்றை எம்பெருமானார் கேட்டருளி அவ்விடத்துக்கு ஜீயாபுரம் எனப் பெயரிட்டு அங்கு ஒரு மண்டபம் சுட்டுவித்து பங்குனியில் நடக்கும் ஆகிப்ரம்மோத்ஸவத்தில் மூன்றாம் திருநாள் பெருமாளை அங்கு எழுந்தருளப் பண்ணி அம்மையார் திருப்பந்தலில் அன்று முழுதும் யாவரும் வந்து ஸேவிக்கும் படி எழுந்தருளியிருந்து தளிகைகள் கண்டருளி பின்னர் விமரிசையாகக் கோயிலுக்கெழுந்தருளும்படி ஏற்பாடு செய்தபடி இன்றும் நடக்கிறது.

9. மனையாளை விட்டேனா வில்லியாரைப் போல?

பிள்ளையுறங்காவில்லி தாஸரும் அவர் மனையாட்டியான பொன்னாச்சியாரும் உடையவரிடம் தன்னலமற்ற, தூய பக்தி பூண்டவர்கள். உடையவர் வில்லிதாஸரை ஸ்பர்சவேதி - அவர் ஸ்பர்சத்தினால் பிறரைத் தூய்மையடையச் செய்பவர் - என்று மதித்திருந்தார். இதை ஒத்துக்கொள்ள மனப்பக்குவமில்லாத பல ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் ஆசாரியரை மறைவில் குறை பேசலாயினர். உறங்காவில்லி தம்பதியினரின் மாசற்றவுள்ளத்தை ப்ரகாசப்படுத்த ஸ்வாமி அவர்களறியாமல் ஒரு நிகழ்ச்சியை ஏற்பாடு செய்தார். ஒரு நாள் வைஷ்ணவர்களில் சிலர் மடத்து வாசலில் தங்கள் வேஷடி உத்தரீயங்களைத் தோய்த்து உலர விட்டிருந்தனர். ஒரு சிஷ்யரை அழைத்து அவ்வேஷடிகள் சிலவற்றிலிருந்து ஒரு முழம் துண்டைக் கிழித்து வரும்படி நியமிக்க அவரும் அப்படியே செய்தார். வேஷடிகளுக்குச் சொந்தக்காரர்கள் வந்து பார்த்த போது அவை கிழித்திருப்பது கண்டு மிகவும் கேவலமான வசவுகளைப் பரிமாறினர். அன்றிரவு உடையவர் ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவரையழைத்து “மடத்துக்கு அவசரமாக நிதி தேவைப்படுகிறது. பொன்னாச்சியார் விலையுயர்ந்த நகைகளை அணிந்திருக்கிறார். அவர் இன்றிரவு தூங்கும் போது அவற்றைக் கழற்றி வாரும்” என்று நியமித்து விட்டு உறங்காவில்லியையும் அகத்திவில்லாதவாறு

வேறு காரியத்தில் நியமித்தார். அந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் அவ்வகத்துக்குச் சென்று தூங்கிக் கொண்டிருந்த நாச்சியாரின் காதணி கைவளையல்களைக் கழற்றும் போது அவர் விழித்துக் கொண்டு விட்டார். ஆனாலும் ஒன்று மறியாதது போல “ஏழை ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் போலும்! இத்தொழிலில் ஈடுபட்டு விட்டார். பிழைத்துப் போகட்டும் இன்னொரு கம்மலையம் கழற்றிக் கொள்ளட்டும்” என்று புரண்டு படுக்க, அந்த வைஷ்ணவர் களவு வெளிப்படும் என்று பயந்து அங்கிருந்து சென்று விட்டார்.

சிறிது நேரங்கழித்து உறங்காவில்லி வீடு திரும்பிய போது மனைவியின் உடலில் ஒரு பக்கம் நகைகள் இல்லாமையைக் கண்டு வினவ, நாச்சியார் “யாரோ ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் நான் தூங்கும் போது ஒரு பக்கம் நகைகளைச் சுழற்றி எடுத்துக் கொண்டார். நான் விழித்துக் கொண்டு மறு பக்கத்தையும் கொள்ளட்டுமே” என்று திரும்பிப் படுத்தேன். அவர் பயந்து உடனே வேகமாகச் சென்று விட்டார்” என்று நடந்ததைச் சொன்னார். இது கேட்ட உறங்காவில்லி நீ சுதந்திரப்பட்டாய்; நீ திரும்பாதிருந்தால் அந்த வைஷ்ணவர் மறுபக்கத்து நகைகளையும் கொண்டிருப்பாரன்றோ? அவருக்கு அதில்லாமல் செய்து விட்டாயே! நான் உன்னைத் துறந்தேன். இனி உன்னுடன் நான் இருக்கமாட்டேன்” என்று சொல்லி வெளியே வந்து விட்டார். இந்த வழக்கு உடையவரிடம் விசாரணைக்கு வந்தது. அப்போது அவர் எல்லா ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களையும் அழைத்து தாம் தனித்தனியே செய்யச் செய்த செயல்களை விவரித்து விட்டு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் தவிர வேறு ஒருவரும் இங்கு வருவதில்லை; பழையவஸ்தரங்களில் சிறிதளவு அவர்களில் ஒருவர் கிழித்தெடுத்தாரென்று கேழ்ப்பார் செவிசுடு வசவுகளை வைதீர்கள். பொன்னாச்சியோ விலையுர்ந்த நகைகளை ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் ஒருவர் எடுப்பதைக் கண்டும் மேலும் கொண்டு போகட்டுமே என்று நினைத்தார். புரண்டு படுத்தது ஸ்வரூப விருத்தம் என்று மனைவியை வில்லிதாஸர் உறவறுக்கிறார் நீங்களே பார்த்துக் கொள்ளுங்கள் அந்த தம்பதிக்கும் உங்களுக்குமுள்ளவாசியை” என்று அவர்களுக்குப் பாடம் கற்பித்து விட்டு வில்லியைப் பார்த்து “நீர் உமது மனையாட்டியைத் துறந்து விட்டீர். மடத்தின் தலைவன் என்ற முறையில் அவளை நான் என்ன வேணுமானாலும் செய்து கொள்ளலாமல்லவா?” என்று கேட்டார். “ஆமாம் ஸ்வாமி! என்னவாயினும் செய்யலாம்; யாருடன் வேணுமானாலும் அனுப்பி விடலாம் என்றார். அப்படியாயின் அவளை உம்மிடமே ஒப்புவிக்கிறேன். இது தலைவரின் தீர்ப்பு. அவளை ஏற்றுக் கொள்ளும்” என்று நியமிக்க ‘இது ஸ்வாமி நியமனம்’ என்று அவர்கள் இணைந்து இல்லம் சென்றனர்.

இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த நோக்கமும் தூயவுள்ளமும் உறங்காவில்லிக்கும் பொன்னாச்சிக்கும் மட்டுமே உண்டு என்பதை அம்மையார் இவ்வார்த்தையால் காட்டியிருக்கிறார்.

10. வெள்ளாட்டியானேனோ ஆண்டானைப் போலே?

உடையவரின் ஐந்து ஆசாரியர்களில் பெரியநம்பி முதல்வர் பெரிய நம்பியின் புதல்வி அத்துழாயம்மை பிறந்தகத்தை விட வசதியுள்ள குடும்பத்தில் வாழ்க்கைப்பட்டிருந்தார். அத்துழாயின் மாமியார் இந்த வாசியை சமயம் வரும்போதெல்லாம் செயலில் காட்டுவார். ஒரு சமயம் அத்துழாய் ஆற்றில் நீராட வேண்டிய நிர்ப்பந்தமேற்பட்டு மாமியாரைத் துணைவரும்படி வேண்டினார். அவரோ “உன் பிறந்தகத்திலிருந்து அழைத்து வந்த சீதன வெள்ளாட்டியை அழைத்துப் போயேன்” என்று இடித்துக் கூறினார். அக்காலத்தில் பெண்ணைப் பெற்றவர்கள் அவள் புத்தகத்திலுள்ள போது உதவ தங்கள் செலவில் வெள்ளாட்டியை (வேலைக்காரியை) அனுப்புவது வழக்கம். அத்துழாய் மனம் நொந்து இதைத் தமது தந்தையிடம் கூற, அவர் “இதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது. உங்கள் ஜீயரைக் கேட்டுக் கொள்” என்று அனுப்பி விட்டார்.

அத்துழாய் உடையவர் மடத்துக்கு வந்து “ஜீயா! புத்தகத்தில் என்னுடன் வெள்ளாட்டி வரவில்லை என்று இடித்துக் கூறி குறை கூறுகிறார்களே!” என்று மனம் வெதும்பினாள். ஜீயரும் “நமது தங்கைக்கு இப்படியொரு குறையோ? அதை நாம் நிவர்த்திப்போம்” என்று அருகிலிருந்த முதலியோண்டானை அழைத்து “நீர் தமது தங்கையின் வீடு சென்று அங்குள்ள காரியங்களைக் கவனியும்” என்று அனுப்பினார். ஆண்டானும் “இது ஆசார்ய கைங்கர்யம்” என்று அத்துழாயின் புக்ககம் சென்று அங்கு குற்றவேல் புரிந்திருந்தார். இதைக் கண்ட புக்ககத்தினர் “அபசாரம் வந்ததே” என்று ஆண்டானை அவர் அங்கு வேலை செய்யும் காரணம் வினவ “நமது ஸ்வாமி அடியேனை இங்கு வெள்ளாட்டியாக நியமித்துள்ளார். அடியேன் இங்கு தான் இருக்க வேண்டும்” என்று தொடர்ந்து அங்குள்ள சிறு தொழில்களில் ஈடுபட்டிருந்தார். பிறகு அவர்கள் பெரிய நம்பியிடம் “எங்கள் குடியைக் கெடுக்கவோ இப்படிச் செய்தது” என்று முறையிட அவர் “ஜீயரிடம் கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்” என்று அனுப்பிவிட அவர்கள் மடத்தக்குச் சென்று ஸ்வாமியிடம் ஆண்டானை அழைத்துக் கொள்ளுமாறு வேண்ட அவரும் “அவரை நம் தங்கைக்குச் சீதன

வெள்ளாட்டியாக அனுப்பினோம் அவர் அங்கிருப்பது அஸஹ்யமாகில் இங்கிருந்தே அங்கு வேண்டுவதை நடத்தி வைப்போம்” என்று ஆண்டானைத் திரும்ப மடத்துக்கு அழைத்துக் கொண்டார்.

“ஆசார்ய நியமனம் என்று பிறர் வீட்டில் சிறு தொழிலையும் தமது ஆபிஜாத்யத்தை சிறிதும் நினையாமல் செய்யும் மனப் பக்குவம் யாருக்கு வரும்? காண்பது மிக அரிது” என்பது கருத்து.

11. இருகரையரென்றேனோ வடுகரைப்போலே?

வடுகு என்பது தெலுங்கு மொழியைக் குறிக்கும். ஆந்திர நாட்டிலிருந்து ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் வந்து உடையவர் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்து அவரையின்றி தேவுமற்றறியேன் என்று உடையவரையே ப்ராபகம் ப்ராப்யம் எல்லாமாய்க் கொண்டு ஆசார்யகைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார். இவருக்கு வடுக நம்பி என்றே பெயராய் விட்டது.

“வடுக நம்பி ஆழ்வானையும் ஆண்டானையும் இருகரையர் என்பர்” என்பது ஸ்ரீ வசநபூஷணதிவ்யசாஸ்த்ரத்தில் (ஆறாவது ப்ரகரணம்) 411வது ஸூத்ரம். எம்பெருமானார் திருவடிகளையே ப்ராப்யப்ராபகங்களாக அறுதியிட்டு அநுஷ்டிப்பவர்கள் கூரத்தாழ்வானும் முதலியாண்டானும். இவர்களை வடுகர். இரு கடையர் (ப்ரதமபர்வமான எம்பெருமான் ஒரு கரை: சரமர்வமான ஆசார்யன் மற்றொரு கரை - இரண்டு கரையிலும் கால் வைத்திருப்பவர் என்று பொருள்) என்று இகழ்வாராம்.

இவர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் அடிக் கொதிப்பாலே வந்த ஆர்த்தியின் மிகுதியாலே கலங்கி சிலசமயம் பெருமாள் பக்கலில் சென்று நிற்பர்; அவ்வைலக்ஷணம் கண்டவாறே அங்கும் ப்ரவணராய்ப் போருவர். அதாவது அவ்னது சிறப்புகண்டு அங்கு ப்ரீதிகாட்டுவார்கள். இது காரணமாக இவர்களை வடுக நம்பி “இவர்கள் எம்பெருமானாரையன்றி தேவுமற்றறியேன் என்றிருக்க வேண்டாவோ? ப்ரதமபர்வம் சரமபர்வம் இரண்டிலும் கை வைத்து நிற்குமிவர்கள் இருகரையர்” என்று இகழ்ச்சிதோற்ற அருளிச் செய்வராம். இவர் ஒரு சமயம் உடையவருக்காகப் பால் காய்ச்சும் போது வீதியில் பெருமாள் எழுந்தருளியதால் அவரைத் தம்முடன் வரும்படி உடையவர் அழைக்க. இவர் “என் பெருமானுக்குக் காய்ச்சும் பால் பொங்கி ருசி மணங்கள்

மாறிப்போம். நான் இப்போது வர முடியாது” என்று சொல்லி உள்ளேயே இருந்து விட்டதாக ப்ரஸித்தம்.

இப்படிப்பட்ட சரமபர்வ நிஷ்டை அமைவது மிகவரிது என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார் அம்மையார்.

12. இடைச்சிகளிடையே நின்றேனோ வங்கிப் புரத்தாரைப் போலே?

திருவாய்மொழி ஈடு 9.2.8. நங்கள் கண் முகப்பே எனும் பாசுரத்தில் “தமது சொல்வலத்தால்” என்னுமிடத்து “வங்கிப் புரத்து நம்பி விஜயஸ்வ என்ன ஆண்டான் அருளிச்செய்த வார்த்தையை நினைப்பது” என்று வ்யாக்யானம் காணலாம். இங்கு அரும்பத விளக்கம் காட்டும் ஜதிஹ்யம்: வங்கிப்புரத்து நம்பி, (எம்பெருமானார் காலத்தவர்) பெருமானை ஸேவிக்க எழுந்தருளின அளவிலே, இடைச்சிகள் நடுவே நின்று ஸேவித்தாராய், அதை முதலியாண்டான் கண்டருளி, அவரை “ப்ராப்யமான ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸமுதாயமிருக்க, அவர்களண்டைக்கெழுந்தருளுவானேன்? என்று வினவ, அவர், “நாம் அல்பம் விரகராயிருப்போம்: இவர்கள் ஒன்றுமறியாத கொச்சைகளாகையாலே பெருமாள் கடாஷம் இவர்களிடத்திலே பள்ளமடையாயிருக்கும் என்றிருந்தேன்” என்றார். “அவர்கள் சொன்னதேது? தேவரீரருளிச் செய்ததேது?” என்று ஆண்டான் மேலே வினவ, நம்பி, “பாலுண்பீர், பழமுண்பீர், பொன்னாலே பூணூலிடுவீர், தூறுபிராயம் யுகுவீர், அழுத்த இரட்டையுடுப்பீர்” என்கிற இது அவர்கள் சொன்ன வார்த்தை, “விஜயஸ்வ விஜயீபவ” என்று நான் சொன்ன வார்த்தை” என்றருளிச் செய்தார். இதற்கு ஆண்டானருளிச் செய்தது: “அங்கே போயும் உமது முரட்டு ஸம்ஸ்க்ருதம் விட்டீரில்லையே; எங்கேயிருந்தாலும் நாம் நாங்காணும்; இங்கே யெழுந்தருளீர்” என்றழைத்தாராம். இவ்வைதிஹ்யத்தை நினைவூட்டுகிறது இவ்வார்த்தை.

13. இடைகழியிலிருந்தேனோ திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் போலே?

ஸ்ரீவசநபூஷணம் எனும் திவ்யசாஸ்த்ரத்தில் 82ம் ஸூத்ரம்: “பிராட்டி ஸ்வசக்தியை விட்டாள். த்ரௌபதி லஜ்ஜையை விட்டாள். திருக்கண்ண மங்கையாண்டான் ஸ்வவ்யாபாரத்தை விட்டான்” என்பது. இங்கு மூன்றாம்வரான திருக்கண்ண மங்கையாண்டானே நமக்கு விஷயபூதராகிறார். இவர் ஸ்வரக்ஷணஹேதுவான ஸ்வவ்யாபாரங்களை (தனது செயல்பாடுகளை)

அறவே விட்டொழித்தாராம். ப்ரபத்திக்கு அதிகாரிலக்ஷணமாக இதைச் சொல்லுகிறது. மணவாளமாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானத்தின்படி இதன் விளக்கம்.

அவ்வூரில் இரண்டு வேலைக்காரர்கள் வேலை செய்து பிழைத்து வந்தனர். அவர்களிருவரும் நாய் வளர்த்து வந்தனர். ஒரு நாள் இந்த ஐந்துக்களிரண்டும் சண்டையிட்டுக் கொள்ள, ஒரு ஸேவகன் மற்றவனது நாயை அடித்து விட்டான். இது பொறாமல் அடிபட்ட நாயையபிமானித்த ஸேவகன் அதையடித்தவனை நையப்புடைத்து விட்டான். அவ்வடி தாங்காமல் அவன் இறந்து விட்டான். அடித்தவன் ராஜதண்டனைக்கஞ்சி தன்னைத் தானே முடித்துக் கொண்டான். இதைக் கண்ட திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் மனத்திலோடிய எண்ணம். “ஒரு அல்ப மனிதன் தன்னபிமானத்திலே யொதிங்கிய தென்னுமிவ்வளவாக ஒரு நாய் விஷயத்தில் தன்னையழியமாறி இவ்வளவும் செய்வதே! பரம சேதநனான பரமபுருஷனபிமானத்தில் நாமொதுங்கினால் அவன் என்தான் செய்யமாட்டான்? என்று.

உடனே ஆண்டான் ஸ்வரக்ஷணமான வ்யாபாரங்களையெல்லாம் (தனக்காகச் செய்யும் செயல்கள் யாவற்றையும்) முழுதுமாக விட்டுவிட்டு அங்கு கோயில் திருவாசலில் கைப் புடையில் (உள்ளே செல்லும் வழியிலுள்ள திண்ணை) புகுந்து செயலற்றுப்படுத்து விட்டாராம். எம்பெருமான் இவருக்கு விரைவில் நற்பேறளித்தான் என்று சொல்லவும் வேண்டுமா?

இப்படி உபாயத்துக்கு விலக்ஷண அதிகாரியாய்ச் சொல்லும் படியாக நமது சரித்திரம் (நடத்தை) அமையுமோ? என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

14. ஈட்டைப் பெருக்கினேனோ பெரிய ஜீயரைப் போலே?

ஈடு என்பது திருவாய்மொழிக்கு நம்பிள்ளையின் வியாக்கியானமான ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படியை, பெரிய ஜீயரான மணவாள மாமுனிகளுக்கு “முப்பத்தாறாயிரப் பெருக்கர்” என்று நம்பெருமானிட்ட பெயர். இந்த வியாக்கியானத்தைக் கொண்டு திருவாய் மொழியை யாவரும் அநுபவித்து உய்யும்படி செய்தருளியலர் மணவாள மாமுனிகள். நம்பிள்ளை காலத்துக்கு நீண்ட காலம் கழித்தே இந்த வியாக்கியானம் பிரசாரத்துக்கு வந்தது. அது வரையில் ரஹஸியமாகவே காக்கப்பட்டு வந்தது. கச்சி தேவப்பெருமாள் நியமனத்தால் இந்த வியாக்கியானம் மாமுனிகளின் ஆசாரிரான திருவாய்

மொழிப் பிள்ளைக்குக் கிடைத்தது. மாமுனிகளால் இந்த வியாக்கியானம் வெகுவாக ப்ரகாசமடைந்தது.

ஸ்ரீ ராமாயணத்தின் அளவைப் போல் ஒன்றறை மடங்கு பெரிதான இந்த நூலை ஒரு வரிவிடாமல் பெரிய ஜீயரான மாமுனிகள் மனத்தில் தரித்திருந்தார். இந்நூல் வசந நடையிலமைந்திருந்ததாய்கையால் இப்படித் தரிப்பது கடினமான செயல். செய்யுள்களை மனப்பாடம் செய்வது வசநத்தை சந்தையாகக் கற்பதைவிட எளிது. இந்த நூலில் கையாளப்பட்ட ஆயிரக்கணக்கான வட மொழி மேற்கோள்களுக்கு மாமுனிகள் ஆகரம் (அவைகளின் மூலம்) காட்டி ப்ரமாணத்திரட்டு அமைத்துத் தந்துள்ளார். “மாற்றற்ற செம்பொன் மணவாளமாமுனி வந்திலனேல் ஆற்றில் கரைத்த புளியல்லலோ தமிழாரணமே?” என்று ஒரு பழந்தமிழ்ப் பாடல் கூறுகிறது. மணவாளமுனிகள் பிறவாவிடில் தமிழ் மறையான திருவாய் மொழி கற்பாற்றறு வீணாய்ப் போயிருக்குமாம்.

நம்பெருமாள் நியமனப்படி அவர் திருமுன்பே ஓராண்டுக்கும் குறைவான காலத்தில் ஈடுமுப்பத்தாறாயிரப்படியையும் திருவாய் மொழிக்குத் தோன்றிய மற்ற நாலு சிறிய வியாக்கியானங்களையும் சேர்த்து பகவத்விஷய காலக்ஷேபம் பெரிய ஓலக்கமாக மாமுனிகள் ஸாதித்து நம்பெருமானுக்கு பகவத்விஷய ஆசாரியரனார். பகவத் விஷயகாலக்ஷேப சாற்றுமறையன்று நம்பெருமாள் ஒரு சிறுபிள்ளையாய் கோஷ்டியில் தோன்றி ஜீயர் விஷயமான “ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணார்ணவம், யதீந்தரப்வணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம்” என்ற தனியன் சுலோகத்தைச் சொல்லி மறைந்ததாக ப்ரஸித்தமான வரலாறு.

இவர்காலம் வரை ஓராண்வழியாக ரஹஸ்யமாக்கப்பட்ட ஈடு வ்யாக்னம் இவரால் வெகுவாகப் பெருக்கம் (ப்ரகாசம்) அடைந்தபடியால் பெரிய ஜீயர் முப்பத்தாறாயிரப் பெருக்கர் என்றும் ஈட்டுப்பெருக்கர் என்றும் கொண்டாடுப்படுகிறார். இப்படி தேவரீரைப் போல உலகத்தை வாழ வைக்க வல்லவர் யாருண்டு என்று ஜீயரையே கேட்கிறார் அம்மையார்.

15. ஈரவாடையினால் கண்டேனா ஈரங்கொல்லியைப் போலே?

ஈரங்கொல்லி என்பது சலவைத் தொழிலாளியான வண்ணானுக்கு ஏற்பட்டிருந்த பழந்தமிழ்ப் பெயர். துலுக்கர் கலாபத்தில் (வெது வார்த்தை

விளக்கம் காண்க). திருவரங்கத்தை விட்டு வெளியேறிய நம்பெருமாள் திருமாலிருஞ்சோலை. திருநாராயணபுரம். திருமலை முதலான பல திருத்தலங்களில் பாதுகாப்பாக எழுந்தருளியிருந்து மிகவும் நீண்ட காலத்துக்குப் பின்னர் கோபண்ண உடையார் என்னும் அரசப் பெருமகனால் திருவரங்கத்துக்கு மீண்டும் எழுந்தருளப்பண்ணப்பட்டார். துலுக்கர் உபத்ரவம் சமித்து கோயிலில் பூஜைகள் முன்போல் நடக்க ஆரம்பித்த போது உத்ஸவ விக்ரஹமில்லாமையால் ஒரு நூதன விக்ரஹத்தை ப்ரதிஷ்டை பண்ணி பூஜைகள் நடந்து வந்தன. நீண்ட காலத்துக்குப் பின் பெருமாள் எழுந்தருளவே அவரை ஸந்தேஹத்துக்கிடமில்லாமல் அடையாளம் கண்டு சொல்லவல்ல பெரியோர் ஸ்தலத்தில் யாரும் இல்லாமல் போகவே ஸ்தலத்தார் யாது செய்வதென்றறியாது திகைத்திருந்தனர். பழைய கைங்யர்யபரர்களில் மிகவும் வயது சென்ற லண்ணான் ஒருவன் இருந்தான். அவன் கண்பார்வையை இழந்து விட்டிருந்தபடியால் பெருமானை நேரில் காணமுடியவில்லை. ஆனால் அவன் ஒன்று சொன்னான். “பெருமாள் திருமேனி வஸ்த்ரத்தை அடிக்கடி பெற்று முகந்து, அது ஊறின தீர்த்தத்தைப் பலகாலம் பருகியுள்ளேன். ஒருவஸ்த்ரத்தை பெருமானுறையில் சாத்தி காவேரி தீர்த்தந்தால் திருமஞ்சனம் பண்ணி அந்த ஈரவாடையை அடியேன் கையில் ப்ரஸாதியுங்கள். அதன் மூலம் நான் பெருமானை நிச்சயமாக அடையாளம் கண்டு கொள்வேன்” என்று. ஸ்தலத்தில் பெரியவர்கள் இதற்கு ஒத்துக்கொண்டு அங்கு பூஜையிலிருந்த பெருமானுக்கும் (விக்ரஹத்துக்கும்) வெளியிலிருந்து எழுந்தருளிய பெருமானுக்கும் திருமஞ்சனம் பண்ணி ஈர வஸ்த்ரங்களை அவ்வண்ணானிடம் கொடுக்க ஈரவாடை தீர்த்தத்தை முகந்து, பருகி, பழைய திருமேனியை அடையாளம் கண்டு கொண்டு “இவரே நம்பெருமாள்! நம் பெருமாள் திரும்பி வந்து விட்டார்” என்று ஆனந்தக் கூத்தாடினான். அதிலிருந்து அழகிய மணவாளப் பெருமானுக்கு நம்பெருமாள் என்று ஒரு திருநாமமாயிற்று.

ஈரவாடை தீர்த்தத்தின் மூலம் ஒரு விக்ரஹத்தை நிச்சயித்து அறிய அத்திருமேனியில் அதிமாத்ரமான ப்ரதிபத்தி, ப்ரேமம் இருந்தாகவேணும். இது அந்த வண்ணாணுக்கிருந்தது. வியப்பு தருகிறது இந்த நிகழ்ச்சி கோயிலொழுகிலும் பன்னீராயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவத்திலும் பேசப்பட்டள்ளது காணலாம். பெருமாள் திருமேனியில் இப்படிப்பட்ட விசேஷ ப்ரதிபத்தி நம் போல்வாருக்கு அமையாது என்பதை அம்மையார் கட்டிக் காட்டுகிறார்.

16. உம்மைப்போல என்றேனோ அநந்தாழ்வானைப் போலே?

ஒரு சமயம் ஸ்ரீ பராசரபட்டர் ஒரு ஸாது ஸ்ரீ வைஷ்ணவரையழைத்து “நீர் திருமலை அநந்தாழ்வானிடம் சென்று ஸ்ரீ வைஷ்ணவலக்ஷணமிருந்தபடி என். என்று அறிந்து வாரும்” என்று அனுப்பி வைத்தார். அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர் அநந்தாழ்வானிடம் சென்ற போது அவர் திருமாளிகையில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தீயாராதனம் நடந்து கொண்டிருந்தது. அதிதி பூஜையில் ஈடுபட்டிருந்த அநந்தாழ்வான் புதிதாக வந்தவரை உடனே அழைத்து விசாரிக்க இயலவில்லை. வந்தவர் நெடுநேரம் காத்திருக்க வேண்டியதாயிற்று. ஆயினும் அவர் பொறுமையுடன் காத்திருந்தார். அநந்தாழ்வான் அதிதிகளை அனுப்பி விட்டு இவரிடம் வந்து தக்கபடி உபசரித்து, “வெகுநேரம் காக்க வைத்துவிட்டேன். கூமித்தருள வேண்டும். அமுது செய்தருளவேணும்” என்று அவரை உணவருந்தச் செய்து பின்னர் அவரை வந்த காரியம் யாது? என்று விசாரித்தார். வந்தவர் “ஸ்வாமி! அடியேன் பட்டர் ஸந்நிதியிலிருந்து விடை கொள்ளுகிறேன். எங்களாசாரியர் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ லக்ஷணமிருக்கும்படியை தேவரீரிடம் கேட்டறிந்து வரும்படி நியமித்தார். அதை அருளிச் செய்யவேணும்” என்று வேண்டினார். அநந்தாழ்வான் “கொக்கு போலிருக்கும் கோழி போலிருக்கும். உப்புபோலிருக்கும், உம்மைப் போலிருக்கும்” என்று ஸ்ரீ வைஷ்ணவலக்ஷணத்தை விவரித்தார். கொக்கு நீர் நிலையில் நின்று சிறுமீன்களைப் போகவிட்டுப் பொறுமையுடனிருந்து பெரிய மீன் வரும் போது பிடித்துக் கொள்ளும். ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் ஸாமாந்ய ஆர்த்தங்களைப் பொறுமையுடன் கேட்டு விசேஷார்த்தங்களைப் போற்றிக் கேட்டு அறிவர். கோழி குப்பையைக் கிளறி உணவு தான்யங்களை உண்ணும். ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் வேண்டாத விஷயங்களை விலக்கி ஸ்வரூபாநுரூபமான விஷயங்களைக் கொள்வர். உப்பு நீரில் கரைந்து தானிருப்பது தெரியாமல். உணவுக்களை ருசிக்கச் செய்யுமா போலே ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் கோஷ்டிகளில் தங்களை வெளிக்காட்டாமல் கோஷ்டிக்குப் பெருமை தருவார்கள். ஸ்ரீ வைஷ்ணவன் எம்பெருமானோ ஆசாரியனோ தன்னை அவனாக வந்து அங்கீகரிக்கும் வரை பொறுமையுடன் காத்திருப்பான். “ஸ்ரீ வைஷ்ணவ லக்ஷணங்கள் உம்மிடம் பூர்த்தியாயுள்ளதை அடியேன் கண்டு கொண்டேன் ஸ்ரீ வைஷ்ணவன் உம்மைப் போலிருப்பான்” என்று அநந்தாழ்வான் ஸாதித்தார்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவனை அறிந்து போற்றி ஸம்மானிப்பவர் திருமலை அநந்தாழ்வான். அவர் பெருமையை உணர்த்துவது இவ்வார்த்தை.

17. உலகாரியனோ என்றுரைத்தேனோ தோழப்பரைப்போலே?

*துன்னுபுகழ்க் கந்தாடைத் தோழப்பர் தம் முகப்பால், என்ன உலகாரியனோ? என்று உரைக்க - பின்னை, உலகாரியன் என்னும் பேர் நம்பிள்ளைக்கு ஓங்கி, விலகாமல் நின்றது என்றும் மேல் (உபதேசரத்தினமாலை 51) . கந்தாடைத்தோழப்பர் எம்பெருமானாரின் மருமகனாரான முதலியாண்டானின் பௌத்தர். குலப் பெருமைக்கேற்றபடி மஹாவித்வானாய் ஸ்ரீ ரங்கத்தில் கோயில் நிர்வாஹ கைங்கர்யத்தில் ஊன்றியிருந்தார். அவர் காலத்தில் தம்பிள்ளை என்ற மஹாசாரியர் தரிசனத்தில் ஓராண்வழி ஆசாரியராய் ஆசார்யபதம் நிர்வஹித்து வந்தார். அறிவில் சிறந்தவரும் நாவன்மை மிக்கவருமான இவர் முன்பு மற்ற வித்வான்கள் விளக்கங்குறைவாகவே காணப்பட்டனர். “துன்னுபுகழ்க்கந்தாடைத்தோழப்பர்” என்றழைக்கப் படுமளவுக்கு குலப்பெருமை. அறிவு. குணபூர்த்தி எல்லாமிருப்பினும் ஒரு சமயம் தோழப்பர் ப்ரக்ருதி வசப்பட்டு மாச்சரியம் மேலிட்டு கோயிலில் நம்பிள்ளையை சுடுசொற்களால் வைது விட்டார், அவர் தம் திருமாளிகை சென்றடைந்த போது இச்செய்தி அவர் தேவியாருக்கு (மனைவிக்கு) எட்டி விட்டிருந்தது. அவர் தோழப்பர் வந்த உடனே “இப்படியும் நடந்து கொள்ளலாமா? உலகுக்கெல்லாம் ஒரு ஆசாரியனாய் ஆத்மகுணபூர்த்தியில் சிறந்தவரான நம்பிள்ளையை வைது வார்த்தை சொல்லி மஹாபசாரத்தைத் தேடிக் கொள்ளலாமா? இது தேவரீர் குலப் பெருமைக்குச் சேருமா? அவரிடம் அபராத கூடாபணம் பண்ணிக் கொள்ள வேணும்” என்று ஹிதமுரைத்தார். தோழப்பரும் நமது நடத்தைக்கு பச்சாதாபப்பட்டு தமது மனைவியே புருஷகாரமாய் நம்பிள்ளையிடம் கூடிமைவேண்ட அவர் திருமாளிகைக்குப் போவதாகப் புறப்பட்டு வாசலில் வந்தவாறே அங்கு ஒருவர் வஸ்த்ரத்தால் முட்டாக்கிட்டு மறைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டார். இருட்டி விட்டிருந்தபடியால் கையில் விளக்கைப் பிடித்து யாரென்று பார்க்க. அது நம்பிள்ளையாயிருக்கக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு நிற்க. நம்பிள்ளை “அடியேன் திருக்கலிகன்றிதாஸன், பெருங்குலத்தோன்றலான முதலியாண்டான் திருப்பேரனார் திருவுள்ளம் கன்றும்படி வர்த்திக்கும் அடியேனுக்கு இவ்வாசல் தவிர்த்து வேறு புகல் காணேன்” என்று சிறுகுரலில் விண்ணப்பித்தார்.

நம்பிள்ளையின் ஆத்மகுணபூர்த்தியினாலும் உதார இதயத்தினாலும் மிகவும் கவரப்பட்ட தோழப்பர் அவர் திருவடிகளில் தெண்டனிட்டு கூடிமை வேண்டி. “தேவரீர் உலகுக்கெல்லாம் ஒரு ஆசாரியராய் இருக்கத்தக்கவர் என்று உணர்ந்தேன். அடியேன் பிழை பொருத்தருள வேணும்” என்று

வேண்ட, நம்பிள்ளையும் தோழப்பரை அணைத்து ஸமாதனம் பண்ணினார். அதிலிருந்து நம்பிள்ளைக்கு ‘லோகாசாரியர் உலகாரியன்’ என்ற பெயர் நிலைத்து நின்றது. நம்பிள்ளையின் இப்பெயரை அவர் ப்ரியசிஷ்யர் வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை தம்மைந்தார்க்குச் சூட்டினார். இவரே “ஸர்வஜ்ஞலோககுரு” என்று புகழப்படும் பிள்ளைலோகா சாரியர்.

இரு பெரியோர்களின் பரிமாற்றமான இச்சரித்திரத்தை நினைவூட்டுவது இவ்வார்த்தை.

18. “சென்று வா” என்றேனோ சுமித்திரையரைப் போலே?

ஸ்ரீ ராமபிரானின் தந்தையான தசரத சக்ரவர்த்தியின் பட்டத்து ராணியர் மூவருள் சுமித்திரையே மிக்க அறிவாளி, எங்கோ பிறந்து ஊர் பேர் தெரியாத ஒரு கூனி வேலைக்காரி பேச்சைக் கேட்டு அறிவிழந்து கையேயி உலகுக்கோருயிரான ராமபிரானை காட்டுக்கனுப்பத் துணிந்தாள். கௌஸல்யாதேவி பிள்ளைப் பாசத்தினால் ராமனைத் தன்னாலானவரைத் தடுத்துப் பார்த்தாள். ஸுமித்ரதேவியே ராமபிரான் வனம் செல்வதை சரியாக புரிந்து கொண்டு இது தவிர்க்க முடியாததென்று உணர்ந்தவளாகக் காண்கிறாள். தன் மகன் லக்ஷ்மணன் ராமனை நிர்ப்பந்தம் பண்ணி அவனுடன் வனம் சென்றதை முழுமனதுடன் ஆமோதித்து ராமனுடன் அனுப்பி வைத்தாள். அயோத்யா காண்டம் 40வது ஸர்க்கத்தில் இரண்டு சுலோகங்கள் ஸுமித்திரையார் திருவாக்கு மறக்க முடியாதவை.

ஸ்ருஷ்டஸ்தவம் வநவாஸாய ஸ்வநுரக்த : ஸுஹ்ருஜ்ஜநே!

ராமே ப்ரமாதம் மாகார்ஷீ : புத்ர ப்ராதரி கச்சதி

ஸுமித்ரா கச்சகச்சேதி புந : புநருவாச தம்

ராமம் தசரதம் வித்தி மாம்வித்தி ஐநகாத்மஜாம்

அயோத்யாமடவீம் வித்தி கச்சதாத யதாஸுகம்

“லக்ஷ்மணா! நீ வநவாஸத்துக்கென்றே பெறப்பட்டாய். முன் பிறந்த ராகவனுக்கு அடிமைத் தொழில் செய்யவே உன்னை நான் பெற்றேன். ராமனைப் பிரியாமல் எந்த நிலையிலும் அவனை நீ நோக்க வேண்டும். அவனுடன் செல்வாயாக. ராமனைப் பின் செல்லும் போது அவனழகில் மயங்கி கைகங்கர்யத்தில் ஏமாறாதே. ராமனை தசரத மன்னனாகவும் சீதாதேவியை நானாகவும் வனத்தை அயோத்தி மாநகராகவும் எண்ணி சுகமே சென்று

வருவாயாக” என்று சொல்லியனுப்பினான். நமதாசாரியர்கள் ராமம் தசரதம் விதிதி” என்ற சுலோகத்துக்கு இளையவன் மனநிலைக்குச் சேர சுமித்திரை யார் திருவுள்ளமாக்கூறும் பொருள்: “ராமனைப் போல் தசரதனையும் மனதில்நினை: சீதையைப் போல் என்னையும் மனதில் நினைவாய்! காட்டில் அயோத்தியையும் மறவாதே. இனிதே சென்றுவா அப்பனே!” என்பது.

இப்படிப்பட்ட மனப்பண்பு சுமித்திரையைப் போல் மற்ற யாருக்கும் அமையாதென்பதை இவ்வார்த்தை சுட்டுகிறது.

19. ஷெண்பகமிட்டேனோ ராஜகுமாரனைப் போலே?

திருவாய்மொழியில் மூன்றாம்பத்து மூன்றாம் திருவாய்மொழி ஏழாம் பாசுரத்தில்! *சுமந்துமாமலர் நீர் சுடர் தூபம் கொண்டு அமர்ந்து வானவர் வானவர் கோனோடும் நமன்றெழும் திருவேங்கடம் என்று வடக்குத் திருமலை புகழப்படுகிறது. நித்யஸூரிகள் ஸேனையர்கோனோடு உயர்ந்த புஷ்பங்கள், தீர்த்தம், தீபம், தூபம் இவைகளை கனத்த ஆதரத்துடன் கொண்டு வந்து திருவேங்கடத்தானைப் பூசிப்பதாகப் பாடுகிறார் ஆழ்வார். இவர்கள் ஸமர்ப்பிக்கிற ஆதராதியசத்தாலே இவை அவனக்கு கனத்துத் தோற்றுகிறது என்றும் பொருள்படும். அநுகூலனான பக்தன் இட்டதாகையாலே ஸர்வேச்வரனுக்கு இது கனத்துத் தோற்றும் என்னலாம். இதற்கு ஸம்வாதமாக ஒரு ஜதிஹ்யம் இப்பாசுர ஈட்டில் அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது.

ஸ்ரீ புருஷோத்தமமுடையானுக்கு ராஜபுத்ரன் செண்பகப்பூ கொண்டு சாத்திபடியை நினைப்பது: ஸ்ரீ புருஷோத்தமமுடையான் (ஸ்ரீ ஜகந்நாதப் பெருமாள்) செண்பகம் உகந்து சாத்திக் கொள்வர். சில ராஜபுத்ரர்கள் பெருமானுக்கு செண்பகங் கொண்டு சாத்தத்தேடி முன்பே பூவெல்லாம் விற்புப் போய் ஒரே ஒரு பூ இருந்தது கடையிலே. அப்பூவுக்கு செருக்காலே ஒருவர்க்கொருவர் த்ரவ்யத்தை போர ஏற்றி இவர்களில் ஒருவன் நினைக்கவொண்ணாதபடி த்ரவ்யத்தைப் போர இட்டு பூவை வாங்கிக் கொண்டு வந்து சாத்தினான். (நினைத்துப் பார்க்க முடியாத அளவுக்கு தனத்தை விலையாகக் கொடுத்து அப்பூவை வாங்கி பெருமானுக்கு சாத்தினான்). செருக்கால் அதிக விலை கொடுத்தானாயினும் பெருமானுக்குச் சாத்தினது அவனது ஆதராதியத்தின் காரியம். அன்று அவன் ஸ்வப்நத்திலே பெருமாள் தோன்றி “நீ யிட்ட பூ எனக்குக் கனத்துச் சுமக்கவொண்கிறதில்லை” என்று அருளிச் செய்தாராம்.

பெருமானுக்கு எப்பாடுபட்டாவது அவருகந்த புஷ்பத்தைச் சாத்த வேணும் என்ற ஆர்வம் நமக்குண்டோ? என்று கேட்பது இவ்வார்த்தை.

20. “நாடு புகுவீர்” என்றேனோ ஆண்டாளைப் போலே?

21. “வேண்டுவதீதே” என்றேனோ பட்டரைப் போலே?

ஆண்டாள் என்பது ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வான் தர்மபத்தினியாரை. இவர் ஞானபூர்த்தி, ஸ்வரூபாநுரூபமான குணபூர்த்தி, வைராக்யம் யாவையும் ஒருங்க அமையப் பெற்றவர். பட்டர் இவருடைய திருக்குமாரர். இவர் மஹாஜ்ஞானியாய் அருளிச் செயல்களுக்கு மிக அழகாகப் பொருள் சொல்லவல்லவராய் நம்பெருமானிடத்தும் ஸ்ரீ ரங்கநாச்சியாரிடத்தும் அதிமாத்ரப்ராவண்யமுடைய வராக வாழ்ந்தவர். பட்டர் ஒரு கைசிகத்வாதசியன்று பெருமாள் திருமுன்பே கைசிக புராணம் வாசித்து பஹுமுகமாக அர்த்தங்களை அருளிச் செய்கிற அழகைக் கண்டு பெருமாள் மிகவும் உகந்து இவரைப் பலவிதமாக பஹுமானித்தருளியும் த்ருப்திபிறவாது “பட்டரே! உமக்கு மேல்வீடு தந்தோம்” என்று திருவுள்ளமாயருள், பட்டரும் நாயன்தே! தேவரீர் அர்ஜுனனைக் குறித்து “மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்று அருளிச் செய்தருளிறென்று கேட்பார்வார்த்தை கேட்டிருக்கையன்றிக்கே தேவரீர் தாமே இப்படி திருவாய் மலர்ந்தருளப் பெற்ற இப்பேற்றுக்கு அடி, உடையவர் தேவரீர் திருவடிகளிலே காட்டிக் கொடுத்த உறவும் ஆழ்வானோடு உண்டான குடல் துடக்கும் எம்பாரருளமிறே” என்று விண்ணப்பஞ் செய்து நம்பெருமானையும் பெரிய பெருமானையும் ஆபாதகுடம் அநுபவித்து ஸேவித்து நிற்க பெருமான் தம் வரிசைகளெல்லாவற்றுடன் ப்ரஹ்மரதம் பண்ணுவித்து (இது விசேஷ மரியாதை, தோளுக்கினியானில் வீற்றிருக்கச் செய்து கோயில் ஸ்ரீ பாதந் தாங்கிகள் எழுந்தருளப்பண்ணிப் போய் திருமானிகையில் சேர்ப்பித்தல்) கோயில் அனைத்துக் கொத்தும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களும் ஸேவித்துவர அவர் திருமானிகையிலே வந்து சேர்ந்து ஆண்டாளை ஸேவித்து நிற்க அவரும் “நலமந்தமில்லதோர் நாடுபுகுவீர்” என்று ஆசீர்வதித்தார். பட்டரும் “அம்மா! அடியேன் வேண்டுவதீதே” என்று உகந்தருளினார்.

“நலமிந்தமோர் நாடுபுகுவீர்” (திருவாய் 2.8.4). எம்பெருமானது மோக்ஷப்ரதத்வத்தைப் போற்றிக் கூறும் பாசுரம். கோயிலில் நம்பெருமாள் பட்டருக்குத் தந்தபரிசு ஆண்டாளுக்குத் தெரியாதென்றே கொள்ளவேணும். சாதாரணமாக ஒரு தாய் தன் மகனை “தீர்க்காயுஸாக நன்றாக வாழ்வாயாக”

என்றே வாழ்த்துவாள். இத்தாயோ. “நீர் மோக்ஷஸாம்ராஜ்யத்தைப் பெருவீர்!” என்று வாழ்த்துகிறாள். பிள்ளையும் “என்னை சீக்கிரம் முடியும் படி சொல்ல நான் உம்மிடம் என்ன அபசாரப்பட்டேன்?” என்னாமல் “அம்மா! அடியேன் வேண்டுவது ஈதே!” திருவாய் 2.9.1. என்று ஆழ்வார் திருவாக்கினாலேயே தாயின் ஆசியை உகந்து ஏற்கிறார். என்ன அபூர்வமான ஆச்சர்யமான தாய் மகன் சேர்த்தி! கூரத் தாழ்வானின் ஸம்பந்தமுடையவர்களே இப்படிப் பேசமுடியும். இவ்வைதிஹயம் 6000ப்படி குருபரம்பராபாவத்தில் காணலாம்.

இப்படி ஒரு தாய்-மகன் பரிமாற்றம் மற்றெங்காவது காணக் கிடைக்குமோ? என்று அம்மையார் கேட்கிறார்.

22. பங்குகொள்ளுமென்றேனோ பண்டாரத்தைப் போலே?

தொண்டனூரில் ஒரு சைவப்பண்டாரம் வீடு தோறும் சென்று சோறு பிச்சையெடுத்து உண்பவன் ஒரு நாள் சோறு கிடைக்காமல் பசியால் வருந்த இது கண்டு ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் அவனை நோக்கி “நீ தொண்டனூர் நம்பி அகத்தின் வாயிலில் நின்று “ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :” என்று உறக்கச் சொன்னால் அவர் சோறு படைப்பார்” என்று கூறினார். அவனும் அப்படியே நம்பி வாசலில் நின்று பலமுறை : “ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :” என்று சொல்ல நம்பி வெளியே வந்து பார்க்க அவன் சைவப்பண்டாரமாயிருக்க அவனை நோக்கி “நீ ஏது ஸ்ரீமதேராமானுஜாய நம : என்று கூவினாய்?” என்று கேட்க அவனும் நடந்ததை அப்படியே சொன்னான். தொண்டனூர் நம்பியும் அவன் நிலைக்கிரங்கி அவனுக்கு உணவளித்தார். பண்டாரத்துக்கு உணவளித்தது பற்றி சில வைஷ்ணவர்கள் நம்பியைக் குறை கூற அவர் அவர்களிடம் சென்று “அடியேன் செய்தது தவறேயாயிடுக; கூமித்தருள வேணும்; ஆனால் ஆசாரியார் திருநாமத்தை ஒருமுறை உச்சரித்தவனுக்கு யாது பலன்?” என்ன அவர்கள், “பரம்பதப்ராப்திக்குக் குறைவில்லை” என்ன பல முறை சொன்னால்? என்ன, அவர்கள் வாளாவிருந்தனர்.

இது கண்ட பண்டாரம் “நம்மால் இந்த நல்லவருக்குக் குறையாயிற்றே!” என்று வருந்தினான். நம்பியிடம் ப்ரஸாதப்பட்டதனாலும் அவன் மனம் திருந்தி தனது சைவ வேஷத்தைக் களைந்து, திருமண்காப்பணிந்து நம்பி திருவடிகளில் ஆசிரயித்து, அவர் பண்ணும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ததீயாராதனத்தில் பாகவதர்கள் அமுது செய்த இலைகளை எடுத்து ஸ்தல சுத்திபண்ணும் கைங்கர்யத்தை நம்பிபக்கல் வேண்டிப் பெற்று அதில் ஊன்றியிருந்தான். அவன் ஒரு சமயம்

திருமலைக்குப் போய் அப்பனைத் திருவடி தொழுது திருமலை அநந்தாழ்வானை தண்டன் ஸமர்ப்பித்து அவரிடம் விண்ணப்பம் செய்தது; ஸ்வாமி! இம்மலை திருவநந்தாழ்வானின் திருமேனி என்று ஆசாரியர்வாயிலாக அறிந்தேன். இம்மலையில் வாழ்வது யாவரும் நித்யமுக்தர்கள் என்று ஆழ்வார் திருவாக்கு. அப்படி இருக்க தேவரீர் இம்மலையைக் சொத்திக்குழிபறித்து நந்தவன கைங்கர்யம் செய்தல் தக்கதோ? தேவரீர் தொண்டனூருக்கெழுந்தருளி ஸுகமே இருக்கலாம். அடியேன் செய்யும் பாகவத கைங்கர்யத்தில் நாலிலொருபங்கை உமக்குத் தருகிறேன் வாரும்” என்றழைத்தான். அநந்தாழ்வான் தான் செய்யும் கைங்கர்யம் தமது ஆசார்ய நியமனமாகையால் அதை விடப் போகாமல் பாகவதநியமனத்தையும் ஏற்கமுடியாமல் “எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சம்” என்று வாளாவிருந்திட்டார்.

தனக்கு ஆசார்யதுல்யரான அநந்தாழ்வானை இப்படிக்கேட்குட்படியளவுக்கு ஆழ்ந்த அத்யவஸாயம் (திட நம்பிக்கை) ஆந்தப் பண்டாரத்துக்கிருந்தது போல என்போலியருக்கு வருமோ என்கிறார் அம்மையார் (ஆதாரம் - 12000ப்படி குருபரம் பராப்ர பாவம்)

23. முர்ச்சித்து விழுந்தேனோ வண்டரைப் போலே?

24. எழுப்பி விட்டேனோ உறங்காவில்லி போலே?

இவ்வார்த்தைகளில் பொதிந்துள்ள வரலாறு 12000ப்படி குருபரம் பராப்ரபாவத்தில் பேசப்பட்டுள்ளது. திருவாய்மொழி 4 - 6 - 6 பாகரத்தில் “மாயன் தமரடி நீறு கொண்டு” என்றவிடத்து ஈட்டில் “வண்டரும் செண்டரும் என்கிறவர்களுக்கு அரையன் (அரசன்) சொன்ன வார்த்தைக்குப் பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் பரிஹாரம் பண்ணினபடியை நினைப்பது” என்று மட்டும் காட்டப்பட்டுள்ளது. உடையவர் பிள்ளையுறங்காவில்லியையும் பொன்னர்ச் சியாரையும் திருத்திப் பணி கொண்டமை யாவரும் அறிந்திருப்பாரென நம்புகிறோம். பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் தமது மருமக்களான வண்டவில்லி செண்டவில்லி என்பவர்களை உடையவர் திருவடிகளில் ஆசிரயிக்கச் செய்ய, ஸ்வாமி அவர்களை ஆட் கொண்டு வண்டலங்காரதாஸர் செண்டலங்காரதாஸர் என்று தாஸ்ய நாமமிட்டு ஆதரித்தருளினார். இவர்கள் உறையூரில் சோழ அரசனுக்கு மெய்க்காவலராகப் பணிபுரிந்து வந்தனர். உத்யோககார்யங்களைப் பார்த்து விட்டு மீதி போதை ஆசார்யசேவையில் போக்குபவராய் அரசன் தரும் ஊதியத்தையும் மடத்திலே சமர்ப்பித்து வந்தனர்.

இப்படியிருக்கையில் அரசனான அகலங்க சோழன் ஒருநாள் அந்திப் போதில் உலாவப்போக, லண்டரும் செண்டரும் அவனுக்கு மெய்க்காவலராக இருபுறமும் சென்றனர். அரசன் இவர்களுடைய வைஷ்ணவ நெறியையும் புறந்தொழாக் கொள்கையையும் அறிந்தவனாயாலே, இவர்களைப் பரீக்ஷிப்பதாக எண்ணி சிறிது தூரத்தில் தெரிந்த அமணன் பாழியில் மதிளில் ஸிம்ஹத்தைக் காட்டி (அமணன் பாழி - சமண ஆலயம்) “எம்பெருமான் திருமுற்றமன்றோ?” என்ன இவர்களும் அத்திசை நோக்கி தெண்ட வீட்டு வணங்கினார்கள். அப்போது அரசன் “அது அமணன் ஆலயமாச்சதே!” என்ன அவர்கள் அப்போதே உயிரற்றவர் போல மூர்ச்சித்து விழுந்தனர். அரசன் அவர்களை எழுப்ப முயன்று முடியாமல் போகவே அங்கே சிலரை அழைத்து உறங்காவில்லிக்குச் சொல்லியனுப்ப, அவர் வந்து இவர்களைப் பார்த்து அரசன் மூலம் நடந்தறிந்து தமது திருவடி தூளிபடும்படி மெல்லத் தடவ உடனே அவர்கள் மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்தனர். ஆழ்வார் பாசரத்தில் (4.6.6.) நாயகியான ஆழ்வார் மூர்ச்சித்திருந்த நிலையில் அவள் தோழி பாகவதபாததூளி அவளை மூர்ச்சை தெளிவிக்கும் என்று தாய்மாருக்குச் சொன்னதாக சரித்திரம். அதற்கு வண்டர் செண்டர் விஷயத்தை ஸம்வாதமாக நம்பிள்ளை காட்டியருளினார்.

மறந்தும் புறந்தோழா ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்படியையும் பாகவத ஸ்ரீ பாத தூளியின் வைபவத்தையும் இவ்வார்த்தைகள் காட்டுகின்றன வண்டர் செண்டருடைய அத்யவஸாயமோ பிள்ளையுறங் காவில்லிதாஸரின் வைஷ்ணவத்வ பூர்த்தியோ காண மிக அரிதானவை என்று அம்மையார் காட்டித் தருகிறார்.

25. ஒரு கோல்துறை பெற்றேனோ அம்மையார் போலே?

நம்பிள்ளை என்று புகழ்பெற்ற ஆசாரியர் ஸ்ரீரங்கத்தில் பட்டர் நஞ்சீயருக்குப் பின்னர் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹாசாரியராய் ஆசார்ய பதம் வஹித்து வந்தார். ஆழ்வார்களுடைய அருளிச்செயல்களுக்கு மிகவழகாகப் பெருமான் கூறி விளக்கவல்லர் நம்பிள்ளை; லோகாசாரியர் என்று புகழப் பெற்றவர். இவருடைய திருமாளிகை சிறியதாகவே இருந்தது. எப்போதும் சிஷ்யஜனங்கள் குழுமியிருந்ததால் இடம் போதவில்லை. பக்கத்தில் ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவ அம்மையாரின் சிறுகுடிலும் அதைச்சுற்றி நிறைய இடமும் இருந்தது. அந்த அம்மையாரும் பிள்ளையின் திருவடி ஸம்பந்தமுடைய

வளாதலால் சிஷ்யர்களிலொருவர் அந்த அம்மையாரிடம் “இவ்வளவு இடம் உனக்குத் தேவையில்லையே; ஆசாரியரின் திருமாளிகைக்கு இடம் பற்றவில்லை. உமது இடத்தை - ஒரு கோல் துறையை - ஸ்வாமிக்கு ஸமர்ப்பித்து விடும்” என்ற பலமுறை சொல்லியும் அவ்வம்மையார் இசையவில்லை. அந்த சிஷ்யர் நம்பிள்ளையிடம் “பக்கத்து மனையில் ஒரு கோல் துறையை ஸ்வாமியே அந்த அம்மையாரைக் கேட்டால் கொடுத்து விடுவார். அடியோங்கள் திருமாளிகையை விரிவாக்க ஏற்பாடு செய்கிறோம்” என்ன, பிள்ளையும் அவ்வம்மையாரையழைத்து “உனக்கு ஒரு சரீரத்திற்குச் சற்றிடமன்றோ (சிறிதிடமன்றோ) வேண்டுவது? முதவிகள் எழுந்தருளியிருக்க நெருக்கமாயிருக்கிறது உமது ஒரு கோல் துறையையும் நமக்குத்தர வேணும்” என்று கேட்டார்.

ஸ்வாமியே கேட்க, அம்மையார் உடனே இசைந்து, “ஸ்வாமீ! தேவரீர் நியமனப்படியே செய்கிறேன். தேவரீர் பரமபதத்தில் அடியேனுக்கு ஒரு கோல் துறை தந்தருள வேணும்” என்று கேட்க, பிள்ளை, “அது ஸ்ரீவைகுண்டநாதனே தரவேணும். நாம் அப்படியே விண்ணப்பம் செய்து கொண்டு தருகிறோம்” என்றருளிச் செய்தார். அது கேட்ட அம்மையார், “அடியேன் தனிப்பெண் பிள்ளை பேதை தேவரீர் சொல்லில் விச்வாஸமிருப்பினும் எழுத்திட்டிக் கொடுக்க வேணும்” என்று கேட்டாள். “இப்படியும் நம்மெழுத்தில் நம்பிக்கையுடன் கேட்பதே” என்று பிள்ளை உகந்து ஒரு முறியில் ஆண்டு, மாதம், தேதி, நாள் எல்லாம் குறிப்பிட்டு, “இன்று இந்த அம்மையாருக்குத் திருக்கலிகன்றிதாஸன் பரமபதத்தில் ஒரு கோல் துறை எழுதிக்கொடுத்தேன். அகிலலோக ஸ்வாமியும் அஸ்மத்ஸ்வாமியுமான ஸ்ரீ வைகுண்டநாதன் க்ரயஞ் செலுத்திக் கொடுத்தருள வேணும்” என்று சாஸனமெழுதி திருக்கையெழுத்து சாற்றிக் கொடுத்தார். அம்மையார் ப்ரமப்ரீதியுடன் அந்த ஸ்ரீ முகத்தைப் பெற்று கண்ணில் ஒத்திக் கொண்டு தலைமேல் வைத்துக் கொண்டு, பிள்ளையிடம் தீர்த்த ப்ரஸாதங்கள்ஸ்வீகரித்து அன்றும் மறுநாளும் பிள்ளையை ஸேவித்திருந்து மூன்றாம் நான் திருநாட்டையடைந்தான். (ஒரு கோல் துறை- நீளமான மூங்கில் கோலளவு நிலம் சுமார், 15 அடி அளவுள்ளது என்னலாம்) “உபயவிபூதியும் ஆசாரியனிட்ட வழக்காயிருக்கும் அவன் இரங்கி ப்ரஸாதித்ததையே தஞ்சமென்றிருக்க வேண்டும்” என்பதை இவ்வைதிஹ்யம் காட்டுகிறது. இப்படிப்பட்ட அத்யவஸாயத்தைத் திருவல்லிக்கேணி அம்மையார் வேண்டுகிறார் (ஆதாரம் 6000 ப்படி குருபரம் பராப்ரபாவம்)

26. பின்னே குளித்தேனோ அப்பாவைப் போலே?

27. புடவையால் துடைத்தேனோ ஆச்சியாரைப் போலே?

மணவாள மாமுனிகள் ஸ்ரீ ரங்கத்தில் ஆசாரியராய் வாழும் போது தினமும் காவேரிக்குச் சென்று நீராடி அநுஷ்டானங்களைச் செய்து கொள்வர். ஸந்நதியில் திருமஞ்சன கைங்கர்யம் பண்ணும் ஸ்வாமி ஒருவர் - இவரைத் திருமஞ்சனம் அப்பா என்று அன்புடன் மற்றவர் அழைப்பார். தினமும் மாமுனிகள் திருமேனியை நினைத்து வரும் ப்ரவாஹத்தில் ஸ்வாமிக்குப் பின் நின்று நீராடுவார். தீர்த்தஸம்பந்தம் உண்டாகி, அவர் திருவடிகளில் ஆச்சாயித்து அவரநுகரஹத்துக்கு விசேஷ பாக்ரபூதராய் ஞானா நுஷ்டான ஸம்பந்தராய் அவருக்குத் தொண்டு பூண்டு வாழ்ந்து வந்தார்.

திருமஞ்சனம் அப்பாவுக்கு “ஆயச்சி” என்று ஒரு குமாரத்தி உண்டு. இவர் முதலியாண்டான் திருவம்சயரான கந்தாடை சிற்றண்ணர் என்பவருக்கு வாழ்க்கைப்பட்டிருந்தார். ஒரு சமயம் மணவாளமாமுனிகள் தனியாய் திருக்காவிரிக்கு எழுந்தருள நேர்ந்தது அப்போது திடீரென்று மழைவர அங்கொரு அகத்து வாசல் திண்ணையில் வந்து ஒதுங்க அந்த அகத்துக்குடைய பெண் இதைப் பார்த்து வாசலில் வந்து, ஸ்வாமியை தண்டனிட்டு அவர் பாதுகங்களைத் தலையில் வைத்துக் கொண்டு பின்னர் புடவைத் தலைப்பால் துடைத்து ஸ்வாமிக்கு அணியும்படி ஸமர்ப்பித்தாள். மாமுனிகள் அப்பெண்ணை “நீ யார்? இந்த க்ருஹம் யாருடையது?” என்று விசாரிக்க, அவளும், “அடியேன் திருமஞ்சனம் அப்பாவுடைய பெண் ஆய்ச்சி. இது அவருடைய மணவாளப் பிள்ளையான கந்தாடை ஐயங்கார் க்ருஹம். ஸ்வாமி யாத்ருச்சிகமகப் பொன்னடி சாற்றியமையால் இந்த க்ருஹமும் அடியோங்கங்களும் உய்யப் பெற்றோம்” என்று பதில் சொன்னாள்.

ஸ்ரீ பாததீர்த்தம் தலையில் ஊறியபடியாலும் பாதுகங்களுக்குப் புட வைத்தலைப்பால் திருவொத்துவாடை ஸமர்ப்பித்ததனாலும் ஆச்சியாருக்கு மாமுனிகளிடம் ஆச்ரயணருசி பிறந்து, ஆச்ரயித்தாலல்லது, தரியாதவராகி, புத்தகத்தார் பெரிய ஆசாரிய புருஷக் குடியா கையால் அவர்களறியாமல் தமது தகப்பனார் புருஷகாரமாக மாமுனிகள் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்தார். இவரால் கந்தாடைக்குலத்துக்கு மாமுனிகள் திருவடிஸம்பந்தமும் மேலும் பல நன்மைகளும் ஏற்பட்டன. யதீந்தரப்ரவணப்ரபாவம் காண்க.

ஸ்வாமியிடம் இப்படி விசேஷப்ரதிபத்தியும் ஸ்வாமியின் அநுகரஹத்துக்குக் கொள்கலமாயிருக்கையும் அடியேனுக்குக் கிட்டுமோ?” என்று மாமுனிகளையே கேட்கிறார் அம்மையார்.

28. அந்தரங்கங்கண்டேனோ கொற்றியைப் போலே?

ஸ்ரீராமாநுஜர் சேஷாவதாரர் என்பதும், மணவாள மாமுனிகள் ராமாநுஜரின் மறுவவதாரம் என்பதும் உலகறிந்ததே. ராமாநுஜர் தம்வாழ்நாளில் அவதாரரஹஸ்யத்தை அதிகமாக வெளிப்படுத்தியதில்லை. மாமுனிகள் நமது அஹிபதி நிஜாகாரத்தைப் பலமுறை காட்டியருளியதாக யதீந்தரப்ரவணப்ரபாவம் கூறுகிறது.

மாமுனிகளின் சிஷ்ய கோஷ்டியில் ஸாத்விகைகளான அம்மைமார்கள் பலரில் சடகோபக் கொற்றி என்ற பெயருடைய ஒருவருண்டு. இவர் ஆச்சியார்பாடே அருளிச் செயலான திவ்ய பிரபந்தங்களையும் ரஹஸ்யங்களையும் அதிகரித்தவர். ஜீயர் திருவடிகளுக் கந்தரங்களாயிருப்பவர். ஒருநாள் மத்யாஹ்நத்தில் ஜீயர் ஏகாந்தமாய் திருமலையாழ்வார் என்கிற வ்யாக்யான மண்டபத்தில் திருக்காப்பு சேர்த்துக்கொண்டு மாமணிவண்ணனடியிலே வைத்த சிந்தையராய் எழுந்தருளியிருக்க, கொற்றியெனும் அம்மையார் கதவிடுக்காலே ஜீயரை ஸேவித்துக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது ஜீயர் திடீரென்று ஆயிரம் பைந்தலையான திருவந்தாழ்வானாக ஸேவை ஸாதிக்கக் கண்டு ஆ! என்று திடுக்குற்றார். ஜீயர் அதைக்கண்டு வெளியேயெழுந்தருளி மலர்ந்த முகத்துடன் அம்மையாரை நடந்தபடியென்? என்று விசாரித்தருள, அம்மையாரும் தான் அப்போது ஸேவித்தபடியை விண்ணப்பித்தார். “ஆகில் ஒருவருக்கும் சொல்லாதே கொள்” அவளை ஜீயர் நியமித்தருளினார்.

இப்படி தேவரீருடைய அவதாரரஹஸ்யத்தை அந்தரங்கமாக ஸாக்ஷாத்தரிக்கும் பாக்யம் அடியேனுக்குண்டோ? என்று அம்மையார் கேட்கிறார்.

29. ஒளிந்து கொள்ளுமென்றேனோ அசடனைப் போலே?

முதலியாண்டான் திருவம்சயரான கந்தாடையண்ணன் மற்றும் அவர் ஸம்பந்திகளான கந்தாடை அய்யங்கார்களுக்கும் உடையவர் முதலியாண்டான்

அருளால் பெரியஜீயரான மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளில் ஆச்ரயிக்க வேணும் என்ற அவாவும் த்வரையும் உண்டாகி, ஒரு நன்னாளில் திருமுன் காணிக்கைகளையும், உபகாரங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு பெருங்கூட்டமாக மாமுனிகளின் மடத்துக்கு எழுந்தருள அண்ணன் மதனியாரான ஆச்சியார் இது கண்டு பெருமகிழ்ச்சியுடன் ஜீயரிடம் இந்த நற்செய்தியை விண்ணப்பிக்க விரைந்தார். அப்போது ஜீயர் திருமலை யாழ்வாரில் பல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் குழ எழுந்தருளியிருந்தமையால் கிட்டி விண்ணப்பஞ்செய்ய ஸங்கோசப்பட்டு ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவரையழைத்து “அண்ணன் முதலான கந்தாடை அய்யங்கார்கள் எல்லாருங்கூடி எழுந்தருளுகிறார்கள். ஜீயரை சற்று உள்ளேயெழுந் தருளும்படி திருச்செவியில் ஏகாந்தமாக விண்ணப்பம் பண்ணும்” என்று சொல்லியனுப்ப அவர் தவறாகப் புரிந்து கொண்டு ஓடிச் சென்று ஜீயரிடம் “ஸ்வாமி சீக்கிரமாக உள்ளே எழுந்தருள வேணும், கந்தாடை அய்யங்கார் களெல்லாம் பெருங்கூட்டமாக வருகிறார்கள்” என்று சொல்ல, ஜீயரும் ஒன்றும் புரியாமல் புறக்கடைப்பகம் எழுந்தருளினார்.

ஆச்சியார் ஜீயரை புறக்கடைக்குச் சென்று காண ஸமயங்காணாமல் அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர் என்ன விண்ணப்பஞ் செய்தாரோ! என்று கலங்கியிருக்க, அதற்குள் அண்ணன் முதலானார் மடத்து வாசலில் “ஜீயர் திருவடிகளே ப்ராப்யப்ராபகமாக வந்தடைந்தோம். அடியோங்களை அங்கீகரிப்பதருள வேணும்” என்று வேண்டினர். வானமாமலை ஜீயர் இதுகண்டு மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்து ஜீயரிடம் எழுந்தருள, அதற்குள் ஆச்சியார் ஜீயரைக் காண ஸமயங் கண்டு தண்டன் ஸமர்ப்பித்து, “இன்று சோபனம், அண்ணன் முதலானோர் திரளாக சுவாமி திருவடிகளில் ஆச்ரயிக்க வந்துள்ளனர்” என்று விண்ணப்பிக்க, ஸ்ரீவானமாமலை ஜீயரும் ஹர்ஷபரவசராய் இதே செய்தியை ஜீயர் திருவடிகளிலே கிட்டி விண் ணப்பஞ்செய்ய, ஜீயர் உகந்து ‘இவற்றுக்கெல்லாம் மூலபூதை ஆச்சியாரன்றோ!’ என்று அருளிச்செய்து. முன்பு வந்து சொன்ன ஸ்ரீவைஷ்ணவரை அழைத்தருளி “உமது பேரேது?” என்ன “அடியேன் ராமாநுஜதாஸன்” என்று அவர் சொல்ல; “நீர் அசட்டாச்சான்!” என்று பரிஹஸித்தருளிச் செய்தார்.

அசட்டாச்சான் ஜீயரிடமிருந்த பரிவினால் பயந்து ஜீயரை உள்ளே செல்லும்படி வேண்டியது தெரிகிறது இப்படி அடியேன் ஸ்வாமியிடம் பரிவுகாட்ட வல்லேனோ? என்று அம்மையார் அவரையே கேட்கிறார்.

30. வாட்டியருள் பெற்றேனோ வண்ணாத்தான் போலே?

திருவாய்மொழி 4-3-5 ஈடு* கண்ணி எனதுயிர் பாகரத்தில் ஏலும் ஆடையும் அஃதே - திருவரைக்குத் தகுதியான திருப்பீதாம்பரமும் அக்காதலே என்று வ்யாக்யாதித்து ஒரு ஐதிஹ்யம் அருளிச் செய்யப்படுகிறது - “ஒரு நாள் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ வண்ணாத்தான் திருப்பரியட்டங்களை அழகியதாக வாட்டிக் கொண்டு வந்து எம்பெருமானார்க்குக்காட்ட, போராத்ருப்தராய், அவனைப் பெருமாள் திருவடிகளிலே கையைப் பிடித்துக் கொண்டு புக்கு “நாயன்தே! இவன் திருவரைக்கு ஈடாம்படி வாட்டிபடி திருக்கண் சாத்தி அருள வேணும்” என்று இவற்றைக் காட்டியருள, கண்டு உகந்தருளி உடையவரை அருள் பாடிட்டருளி, “இவனுக்காக ரஜகன் நம் திறத்தில் செய்த குற்றம் பொறுத்தோம்” என்று திருவுள்ளமாயருளினார்” என்று. ஈடு 5-10-6 நின்றவாறும் என்னு மிடத்தும், “ஒரு நாள் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ வண்ணாத்தான் திருப்பரி வட்டங்களை அழகிதாக வாட்டி எம்பெருமானார்க்குக் கொண்டு காட்ட போரத்ருப்தராய் இவனையுங் கூடக் கொண்டு பெருமாள் பாடேபுக்கு “நாயன்தே! இவன் திருவரைக் கீடாம்படி இவற்றைத் தோட்டபடி பார்த்தருள வேணும்” என்று காட்ட, கண்டு பேராவுகந்தருளி எம்பெருமானாரை அருள் பாடிட்டு” ‘இவனுக்காக கம்ஸனுடைய ஈரங்கொல்லி நந்திறத்திற்பண்ணின குற்றம் பொறுத்தோம்’ என்று திருவுள்ளமானார்.” என்று.

ஸ்ரீரங்கத்தில் ஸ்ரீராமாநுஜர் காலத்தில் பெருமாள் சாத்தும் வஸ்த்ரங்களை ஸலவைபண்ணும் வண்ணான் தன்பணியை நன்றாகச் செய்ததற்குப் பெற்ற ஸம்மானத்தை இங்கு காண்கிறோம். இந்த வண்ணான் ஆசார்ய ஸம்பந்தமுள்ள ஸ்ரீ வைஷ்ணவன் பெருமாள் திரு வரையில் சாத்தும் துணிகளை மட்டுமே ஸலவை பண்ணுவான். அதில்லாத நாட்களில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ அடியார் திருப்பரியட்டங்களையும் ஸலவை பண்ணுவான். பெருமாளின் வஸ்த்ரங் களைத் துவைத்து உலத்தி மடித்து அழகாக முதலில் எம்பெருமானாரிடம் காட்டுவது வழக்கம். ஒரு சமயம் உடையவர் இவன் பணிகண்டு மிகவும் உகந்து அவனைக் கைப்பிடித்து பெருமாள் திருமுன்பே சென்று அவன் தொட்டு வாட்டிய (துவைத்து உலர்த்திய) வஸ்த்ரங்களைப் பெருமானார்க்குக் காட்டி “தேவருக்காக இவன் கைங்கர்யத்தை கடாக்கித்து ஸம்மானிக்க வேணும்” என்று வேண்டினாராம். பெருமானும் கண்டு மகிழ்ந்து ‘இவனுக்காக கம்ஸனுடைய வண்ணான் நமக்கு நல்லாடைகள் தராமல் இகழ்ந்த குற்றத்தைக் கூமித்தோம்’ என்று திருவுள்ளமானாராம். ஒரு பணியாளன் தன் பணியை நன்றாகச் செய்தான் என்று உடையவர் அவனைப் பெருமாளின் அருளுக்கு

விசேஷ பாத்திரமாகியது குறித்தறியத்தக்கது. அவ்வண்ணனுக்காக அவன் குலத்தவன் ஒருவன் முன்பு பண்ணிய குற்றம் நீங்கிற்று. ஒரு குலத்தில் ஒரு நல்லவன் தோறினால் அக்குலமே வீறுபெறுகிறது என்பதையும் காண்கிறோம்.

பெருமாள் கைங்கர்யத்தை இப்படி விசேஷ ப்ரதிபக்தியுடன் பக்தியுடன் பண்ணி ஆசார்யநுக்ரஹத்தைப் பெற்றேனோ? என்று அம்மையார் கேட்கிறார். நாம் பகவானுக்குத் தொண்டு புரிவதால் ஆசார்யன் உகப்பதாலே அதுவும் ஆசார்ய கைங்கர்யமாகிறது.

31. முதல்வனைப் பெற்றேனோ? கௌசலையார் போலே?

* கற்பார் இராமபிரானையல்லால் மற்றும் கற்பாரோ? என்ற நம்மாழ்வார் பாசரம் (திருவாய் 7-5-1) ராமபிரானின் ஒப்பற்ற பெருமையைப் பறைசாற்றுகிறது. “பவாந் நாராயணோ தேவ.” என்றும் “ஸீதா லக்ஷ்மீ பவாந் விஷ்ணு:” என்றும் பிரமதேவன் ராமபிரானிடம் அவனுடைய அவதார ரஹஸ்யத்தை விண்ணப்பிக்கிறான். உலக முதல்வன் குணக்கடலாய் ராமபிரானாய் கௌசல்யை பிள்ளையாக வந்தவதரித்ததை வால்மீகி ஸ்ரீராமாயணம் பேசுகிறது. ஸீதாபிராட்டி திருவடியிடம் (அநுமானிடம்) சொல்வது : (ஸுந்தர காண்டம் 83)

கௌசல்யா லோகபர்த்தாராம் ஸுஷுவேயம் மநஸ்விநீ
தம் மமார்த்தே ஸுகம் ப்ருச்ச சிரஸாமபிவாதய

ஈடு 5-3-7 கௌசல்யேத்யாதி - நாட்டில் ஸ்திரீகள் “இங்கிருக்கும் நாளைக்கு நமக்கு ரக்ஷகனாய்ப் பின்பு நரகத்தில் புகாதபடி பரிஹரிக்கைக்கும் ஒரு பிள்ளை வேணும்” என்று நோன்பு நோற்றுப் பெறுவார்கள். அங்ஙனன்றிக்கே எங்கள் மாமியார் தன்நெஞ்சிலுண்டான அகலத்தாலே “லோகத்துக்காக ரக்ஷகனாக வல்லானொரு பிள்ளையைப் பெறவேணும்” என்று நோன்புநோற்றுப் பெற்றார்” என்று வ்யாக்யானம் காண்க. தனக்கு என்றல்லாமல் உலகமடங்கவாழவேணும் என்று பரந்த மனதுடன் நோன்பு நோற்று பகவானையே பிள்ளையாகப் பெற்றவர் கௌசல்யாதேவி. இந்த பாக்யம் என் போலியருக்குக் கிட்ட அரியதன்றோ?

32. பொன்வட்டிலை எறிந்தேனோ ஆழ்வானைப் போலே?

பன்னீராயிரப்பாடி குருபரம்பராப்ரபாவத்தில் கூரத்தாழ்வானுடைய பூர்வ வருத்தாந்தம் (உடையவரை ஆச்ரயிக்கு முன்னர் வாழ்க்கை) பேசப்பட்டுள்ளது. அதில் காணும் விஷயம் : கூரத்தாழ்வார் என்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர் கூரமாநகரை

ராஜாவாக ஆண்டு வந்தார். அவர் குமாரர் ஸ்ரீவத்ஸாங்கர். இவரே பின்பு ‘கூரத்தாழ்வான்’ என்று ப்ரஸித்தரனார். ஸ்ரீவத்ஸங்கர் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ பாகவத தெறி தவறாது அரசாண்டு திருமாலடியார்களைப் பூசித்து வாழ்ந்து வந்தார். அவர் அரண்மனையில் பாகவத ததீயாரதனம் தினம் பெருமளவில் காலை முதல் இரவு வரை நடக்கும் ஒரு நாள் அப்படி ததீயாரதனம் முடிந்து வாயிற்கதவு சாத்தப்பட்டபோது அதிலுள்ள வெங்கலமணியொலி காஞ்சிபுரத்தில் ஸந்நிதியில் கேட்க, தாயாரும் பெருமானும் திருக்கச்சி நம்பியின் ஆலவட்ட கைங்கர்யத்தை அநுபவித்து ஏகாந்தமாயிருக்குமளவிலே பெருந்தேவியார் பேரருளாளனை இது என்ன மணியோசை? எனக் கேட்க? “நம் கூரத்தாழ்வான் மாளிகை அடியார் ததீயாரதனமான பின் மூடப்படுகிறது” என்று அருளி ஆழ்வானுடைய ஸம்பத்தையும் விருந்தோம்பலையும் மெச்சிக்கூற இது கேட்டிருந்த நம்பி பின் பொருநாள் கூரத்தாழ்வானிடம் பெருமாள் உகந்ததைத் தெரிவித்தார். ஆழ்வான் அகிலலோகநாதனும் ஸகலைச்வர்யபூர்வணனுமான பேரருளாளன் நமது ஐச்வர்யத்தை மெச்சிக்கூறுவதா? என்று வெட்கி, வைராக்யம் தலையெடுத்து அரசைத் தக்கவரிடம் கொடுத்துவிட்டு கைப்பொருள்களையெல்லாம் தானம் செய்துவிட்டுத் தம்மனைவியாரான ஆண்டாளுடன் பெருமாள் கோவிலுக்குக்கெழுந்தருளினார். தனிவழியே வரும்போது தேவியார் “வழியில் கள்ளர் பயமுண்டோ?” என்று வினவ ஆழ்வான், கள்ளர் பறிக்க நம்மிடம் என்னவுண்டு? மடியில் கனமிருந்தாலல்லவோ இந்த பயத்துக்கிடமுண்டு?” என்ன ஆண்டாள் தேவரீர் பாலமுது அமுது செய்யும் பொன் வட்டிலை மட்டும் கொணர்ந்தேன் என்ன ஆழ்வான் அதைத்தம் கையில் வாங்கி அங்கிருந்த புதர் ஒன்றில் வீசியெறிந்துவிட்டு “இனி வழி நடக்கபயமில்லை ; போகலாம்” என்று இருவருமாகக் கச்சியம்பதியை வந்தடைந்து, பின்னர் ஸ்ரீராமாநுஜரை ஆச்ரயித்து அவருடன் திருவரங்கம் சென்றதாக வரலாறு * பொன்வட்டில் தலையெறிந்த புகழுடையோன் வாழியே! என்று ஆழ்வானைப் பின்புள்ளாரும் உகந்து கொண்டாடினர்.

இப்படிப்பட்ட வைராக்யம் மற்றொருவர்க்கு வருமோ? என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

33. கைதூக்கிக் காட்டினேனோ எம்பாரைப்போலே?

கண்ணபிரான் ஆய்ச்சேரியில் சிறு பிள்ளையாய் வளரும்போது தன்னையொத்த சிறுவர்களுடன் விளையாடுகையில் கண்ணைப் புரட்டி

விழித்தல். கண் ரப்பைகளைத் தூக்கிக் காட்டுதல் முதலிய சேஷ்டைகளினால் தோழர்களை அச்சமுறச் செய்வதுண்டு. *கண்ணைப் புரட்டி விழித்துச் சுழகண்டு செய்யும் பிரானே (பெரியாழ்வார் திருமொழி 2-4-6) என்பதற்கு “அருகுநின்றவர்கள் முகத்திலே **அப்பூச்சி** என்று கண்ணிமையை அகவாய் புறவாயாகப் புரட்டி விழித்து இப்படித் தீம்பு செய்யும் ஸ்வதந்த்ரனானவனே!” என்று வ்யாக்யானம் காணலாம். திருவரங்கத்தில் அரையர் பெருமாள் திருமுன்பே பாசுரங்களைப் பாடி அபிநயமும் காட்டுவது வழக்கம். ஒரு சமயம் உஞ்சபிள்ளை என்னுமரையர்பாடா நிற்க, பெரியாழ் திரு 2-2-1 * மெச்சுது சங்கம் என்ற பாசுரத்தில் *அத்தூதன் அப்பூச்சிகாட்டுகின்றான் அம்மனே! அப்பூச்சி காட்டுகின்றான் என்றவிடத்து ‘அத்தூதன்’ என்று பெருமானைக் காட்டுவது ‘அப்பூச்சி’ என்று கண்ணைப்புரட்டி விழிப்பதுமாய் அபிநயிக்க, உடையவர் பின்னே ஸேவித்தெழுந்தருளியிருந்த எம்பார் தமது திருக்கைகளைத் தூக்கித் தோள்களோடு சேர்த்து பெருமாள் சங்கு சக்கரங்களையேந்தியுள்ளது போலக் காட்ட, அரையர் கண்டு கொண்டு அப்படியே மாற்றி அபிநயித்துக் காட்டினார். இம்மாற்றத்துக்குக் காரணமென்? என்று ஆராய்ந்த உடையவர் திரும்பிப்பார்த்து “கோவிந்தப்பெருமானே! இருந்தீரோ?” என்று உகந்து திருவாய் மலர்ந்தருளினாராம். எம்பாரின் சுவைபடப் பொருள் காணும் திறனைமெச்சியபடி இது. எளிமையே உருவான கண்ணன் திருவாழி திருச்சங்கைக் காட்டி தன் பரதவத்தை அவ்வப்போது வெளியிட்டுத் தோழர்களை அச்சமுறுத்துவானாம். இது எம்பார் திருவுள்ளம் கண்ட உண்மை.

இப்படி இன்கவைப்பட அருளிச் செயல்களுக்குப் பொருள் எம்பாரைப் போலே காணவல்லாருண்டோ? என்று அம்மையார் கேட்கிறார்.

34. பட்டோலை கொண்டேனா பிள்ளையைப் போலே?

இந்த வார்த்தைக்கு இரண்டு விதமாகப் பொருள் கூறலாம். பிள்ளை என்பது நம்பிள்ளை வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை இருவரையும் குறிக்கலாம். இருவர் வாழ்க்கையிலும் ஆசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளைப் பட்டோலை கொண்ட (ஒலைச் சுவடிகளில் எழுதிவைத்த) சரித்திரமுண்டு.

நஞ்சீயர் எனுமாசாரியர் தமதாசாரியரான பட்டருடைய நியமனப்படி திருவாய்மொழிக்கு ஒன்பதினாயிரப்படி என்ற வ்யாக்யானத்தை அருளிச் செய்து அதை ஒலைகளில் நல்ல முறையில் எழுதவல்லவர் ஒருவரைத் தேட.

நம்பூர் வரதாசாரியர் என்பவர் ஒலையில் எழுதுவதில் தேர்ந்தவர் என்று கேட்டு அவருக்கு ஒரு முறை ஒன்பதினாயிரப்படியை காலகேடிபமாக ஸாதித்து தாமெழுதி வைத்த ஒலைக் கட்டை அவரிடம் கொடுத்து இதை அழகாக எழுதிக்கொடும் என்று கொடுத்தார். வரதாசாரியர் தமது ஊருக்குச் சென்று நிதானமாக எழுதி வருவதாக நஞ்சீயர் தந்த குறிப்புகளைக் கையில் எடுத்துச் சென்றார். வழியில் ஆற்றைக் கடக்க வேண்டி ஒலைகளைத் தலையில் வைத்துக் கட்டிக் கொண்டு ஆற்றைக் கடந்து செல்கையில் எதிர்பாராத பெரு வெள்ளம் வந்து ஒலைகளை அடித்துக் கொண்டு போய் விட்டது. வரதாசாரியர் தமது சேர்ந்து ஆசார்யாபசாரம் வந்ததே என்று மிகவும் சோகப்பட்டிருக்க, அவருடைய திருவாராதனப்பெருமாள் அவர் கனவில் தோன்றி “நீர் கேட்டதை வைத்துக் கொண்டு எழுதும்; நாம் துணைபுரிவோம்” என்று அங்குரஹிக்க வரதரும் ஜீயாருளிச் செய்ததை பகவதநுகர்ஹமே துணையாக தம் நினைவிலிருந்து எழுதி முடித்து ஜீயரிடம் கொண்டு ஸமர்ப்பித்தார். ஜீயரும் அதைப்பூராக வாசித்து, சில இடங்களில் தாம் தந்த குறிப்புகளிலிருந்து மாறுட்டிருப்பதைக் கண்டு இது ஏன்? என்று கேட்க, வரதரும் நடந்தது நடந்தபடியே ஜீயரிடம் விண்ணப்பம் செய்தார். ஜீயரும் மிகவும் உகந்து “நம்முடைய பிள்ளையோ நீர்!” என்று கொண்டாட, வரதாசாரியருக்கு நம்பிள்ளை என்றே பெயராயிற்று. நஞ்சீயரின் ஸ்ரீ ஸூக்தியான ஒன்பதினாயிரப்படியை நம்பிள்ளை பட்டோலை கொண்ட வரலாறு இது.

பின்னர் பல ஆண்டுகளுக்குப் பின் நம்பிள்ளை ஆசார்யஸார்வ பெளமராய்ப் பல சிஷ்யர்களுக்குத் திருவாய்மொழியை பலமுறைகள் காலகேடிபமாக ஸாதித்தார். அதில் ஒரு முறை அவர் சிஷ்யர்களில் முதல்வரான வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை என்பவர் பகலில் கேட்ட பொருள்களை மனதில் தரித்து இரவில் அன்றன்றைக்குக் கேட்டதை ஏடுபடுத்திவர அந்த ஒரு காலகேடிபம் முடிந்தளவிலே முப்பத்தாறாயிரப்படி நஞ்சீயர் வ்யாக்யானத்தப் போல் 4 மடங்கு அளவுடையது. என்றொரு க்ரந்த மாயிற்று. இந்த க்ரந்தத்தை நம்பிள்ளை கிருக்கண்சாத்தி உகந்து “யானைக்கோலம் செய்தாற்போல் அழகாயுள்ளது” என்று கொண்டாடினார். ஆனாலும் அதை உடனே ப்ரசாரம் பண்ணத் திருவுள்ளமில்லாததனால் தம்மிடமே வைத்துக் கொண்டார். பின்னர் அது ஓராண்வழியாய் பலர் கை, மாறிப் பின்னர் மணவாள முனிகள் காலத்தில் மிகவும் ப்ரசாரமடைந்தது. இந்த விஷயத்தை உபதேரத்தின மாலையில் (44) மணவாளமாமுனிகள்.

தெள்ளியதா நம்பிள்ளை செப்புநெறி தன்னை
வள்ளல் வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை - இந்த
நாடறிய மாறன் மறைப்பொருளை நன்குரைத்தது
ஈடு முப்பத்தாறாயிரம்

என்றருளிச் செய்தார். ஆசார்யர் ஸ்ரீஸூக்திகளைப் பட்டோலை கொள்வது (ஏடுபடுத்தி வைப்பது) ஒரு பெரிய கைங்கர்யமாகும்.

இப்படி ஞாபசக்தி, எழுத்தாற்றல் இரண்டும் எல்லோருக்கும் வாய்ப்பதல்ல. பிள்ளையைப் போல சில பாக்யசாலிகளுக்கே உண்டு. இதுவே இவ்வார்த்தையின் உணர்த்தப்படும் கருத்து.

35. வந்தேறி என்றேனோ அநந்தாழ்வான் போலே?

திருமலை அநந்தாழ்வான் ஆசார்யரான எம்பெருமானாரின் நியமனப்படி திருமலையில் திருவேங்கடவனுக்குப் பூமாலை கட்டி ஸமர்ப்பிக்கும் கைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார். தானே அமைத்த நந்தவனத்தில் தானே பூக்களைப் பறித்து அவை மலருவதற்குள் மாலையாகக் கட்டி அவை மலரும் போது நறுமணத்தை எம்பெருமான் நுகரும்படி ஸமர்ப்பிப்பார். ஒரு சமயம் இவர் மாலை கட்டிக் கொண்டிருக்கும் போது இவரைப் பரீக்ஷிப்பதற்காக அப்பன் இவரை உடனே வரும்படி ஆளனுப்பினான். அநந்தாழ்வான் அவ்வாணையைப் புறக்கணத்து மாலை கட்டி முடித்து அவற்றை எடுத்துக் கொண்டு பெருமாள் ஸன்னதிக்குச் சென்றார். அப்போது பெருமாள் கோபத்துடன் “அநந்தாழ்வான்! நாம் கூப்பிட்ட போது நீர் வரவில்லை. உமது மாலை நமக்கு வேண்டாம். இம்மலையிலிருந்து நீர் சென்று விடும்” என்றார். அநந்தாழ்வான் பயப்படாமல் “எம்பெருமானே! அடியேன் ஆசாரியரான எம்பெருமானார் ஆணைப்படி நடத்து வந்தேன். தேவரீரைப் பற்றி அடியேனுக்கு அக்கரையில்லை. நறுமணமுள்ள மாலைகளைக் கட்டி உமக்கு ஸமர்ப்பிக்கும்படி அவர் நியமனம். தேவரீர் கூப்பிட்ட போது வந்திருந்தால் மாலையில் மணம் குன்றியிருக்கும். மேலும் ஆழ்வார் * பரன்சென்று சேர் திருவேங்கடமாலை (திருவாய் 3-3) என்று பாடியுள்ளமையாலே நீரும் இங்குவந்து சேர்ந்தவரே. அடியேன் ஆசார்ய நியமனமடியாக வந்தேன். தேவரீர் பக்தர்களுக்காக இச்சையடியாக எழுந்தருளிற்று. அடியேனுக்குப் பத்தெட்டு நாள் முன்பு எழுந்தருளியது போக்கி தேவரீரும் இங்கு வந்தேறியே. ஆசார்ய நியமனப்படி பூமாலைகளை மணம் மாறாமல் கொண்டு ஸமர்ப்பித்தேன். தேவரீர் அணியாவிடில் அடியேன் செய்யக் கூடியது ஒன்றுமில்லை அடியேனைப் போலவே வந்தேறியான

தேவரீர் அடியேனை இம்மலையி லிருந்து துரத்த முடியாது” என்று கூறிவிட்டு, மேலே கைங்கர்யங்களை கவனிக்க வென்று கிளம்பினார்.

எம்பெருமான் அவரை அருளிப் பாடிட்டு “வாரீர் அநந்தாழ்வான்! உம்முடைய ஆசார்யபக்திக்கும் மனவுறுதிக்கும் மகிழ்ந்தோம். இங்கேயே இனிதிரும் மேலே பரமபுருஷார்த்தத்தை அடையக் கடவீர்” என்று அநுகரணித்தான். இப்படிப்பட்ட ஆசார்ய பக்தியும் மனவுறுதியும் அடியேன் போல்வாருக்கு வரவரிது என்கிறார் அம்மையார்.

36. துடையில் தாங்கினேனோ நஞ்சீயரைப் போலே?

37. கோல் வேண்டாமென்றேனோ நஞ்சீயரைப் போலே?

நஞ்ஜீயர் ஸ்ரீ பராசரபட்டருடைய சிஷ்யர். பட்டரிடம் அத்யந்த அன்பு பூண்டு அவரைப் பிரியாமல் ஆசார்ய கைங்கர்யங்களை பரீதியுடன் செய்து வருவார். ஒரு சமயம் பட்டர் இவர் மடியில் தலை வைத்து உறங்கி விட்டார். ஆசார்யனின் தூக்கத்துக்கு இடையூறு எதுவும் வரக்கூடாதென்று ஜீயர் துடையைச் சிறிதும் அசைக்காமல் சிலமணி நேரங்கள் அசையாமல் பேசாமல் உட்கார்ந்திருந்தாராம். மற்றுமொருகால் பட்டர் கோயிலில் கைசிக புராணம் வாசித்து ப்ரஹ்மரத மரியாதையாக திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளினார். ஜீயரும் ஸ்ரீ பாதம் தாங்குவாரோடு கூடி ஆசார்யனுக்கு ஸ்ரீ பாதந்தாங்கும் கைங்கர்யத்தைச் செய்ய ஆசைப்பட்டு தண்டைத் தோளில் வைக்கப்புக, அங்குள்ளார் “ஜீயரே! நீர் செய்யப்புகுவது உமது ஆச்ரமத்துக்குச் சேராது. விலகி வாரும்” என்ன, இந்த முக்கோல் ஆசார்ய கைங்கர்யத்துக்குத் தடையாகுமானால் இதை இப்போதே உடைத்தெறிகிறேன்” என்று த்ரி தண்டத்தை முறித்துப் போட முற்பட்டார். பட்டர் ஜீயருடைய ஆசார்யபக்தியை மிகவும் உகந்து கொண்டாடினார்.

யாரோ சிலரிடமே பார்க்கக்கூடிய ஆசார்ய கைங்கர்யத்தில் ஆழ்ந்த ஊற்றத்தை நஞ்சீயரிடம் கண்டோம். இந்த நிஷ்டை எல்லோருக்கும் அமையுமோ என்று அம்மையார் கேட்கிறார்.

38. பாதுகமாகப் பெற்றேனோ தாசரதியைப் போலே?

பாதுகே யதிராஜஸ்ய கதயந்தீ யதாக்க்யயா!

தஸ்ய தாசரதே: பாதௌ சிரஸா தாரயாம்யஹம்! என்றும்

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சி ரோபுஷா ஸ்ரீ ராமாநுஜ பாதுகா
ஸ்ரீ வாதூல குமோத்தமஸ: ஸ்ரீதாசரதிரேததாம்

என்றும் ஸ்ரீராமாநுஜரின் மருமகனான தாசரதி என்னுமாசாரியர் யதிராஜபாதுகங்களாகப் போற்றப்படுகிறார். இவரே தரிகனத்தில் முதலியாண்டான் என்று ப்ரஸித்தரானவர். இவரை யதிராஜர் தம்மைப் பிரியாது எப்போதும் கையிலிருக்கும் த்ரிதண்டமாக மதித்திருந்தார். முதலியாண்டான் விரும்பியது ஸ்வாமியின் திருவடி நிலைகளாக மதிக்கப் படுதலையே. அர்ச்சாஸ் தலங்களில் எம்பெருமானுடைய திருவடி நிலைகளை ஸ்ரீ கடகோபன் என்றும் நம்மாழ்வார் பாதுகங்களை ஸ்ரீ ராமாநுஜன் என்றும் ஸ்ரீ ராமாநுஜ பாதுகங்களை முதலியாண்டான் என்றும் வ்யவஹரிப்பது மரபு. எம்பெருமானாரின் பாதுகங்களாக ஆகப்பெறும் பெருமை மற்றெவருக்கேனுமுண்டோ? என்கிறார் அம்மையார்.

39. பவித்திரமெனப் பெற்றேனோ ஆழ்வானைப் போலே?

அந்தரபூர்ணரெனும் வடுகநம்பி தாமருளிய ஸ்ரீராமாநுஜஸ் துதியில்
பவித்ரீக்ருத கூரேசோ பாகிநேயஸ் த்ரிதண்டத:
கூரேசதாசரத்யாதி சரமார்த்த ப்ரகாசக:

என்று எம்பெருமானாரை கூரத்தாழ்வானைப் பவித்திரமாகவுடைய வராகவும் தாசரதி எனும் முதலியாண்டானை த்ரிதண்டமாகவுடையராகவும் போற்றுகிறார். ஸ்ரீ வைஷ்ணவ யதிகள் கையில் விஷ்ணு ரூபமான முக்கோலை எப்போதும் பிடித்திருப்பார். அதனுச்சியில் கொடி போன்று தொங்க விடப்பட்டிருக்கும் சிறிய வெள்ளை வஸ்தரத்தை ஜலபவித்ரமென்பார்கள். த்ரிதண்டமும் ஜலபவித்ரமும் எப்போதும் பிரியாதிருப்பவையாம். ஸந்த்யா வந்தனம் முதலான நித்யகர்மநுஷ்டான மையங்களில் த்ரிதண்டத்திலிருந்து ஜலபவித்ரத்தக் சுழற்றிகையில் வைத்துக் கொண்டு அநுஷ்டானத்தைச் செய்து மீண்டும் த்ரிதண்டத்தின் நுனியிலேயே சேர்த்துக்கட்டி விடுவார்கள்.

திருக்கோட்டியூர் நம்பி யதிராஜருக்கு ரஹஸ்யார்த்தங்களை ப்ரஸாதிக்க இசைந்து “தண்டும் பவித்திரமுமாக அவரொருவர் மட்டுமே வருவது” என்று நியமிக்க, உடையவர் ஆழ்வானையும் ஆண்டானையும் கூட அழைத்துக் கொண்டு நம்பி திருமுன்பே சென்றதாகவும், ஆசாரியரிடம் முதலியாண்டானை த்ரிதண்டமாகவும் கூரத்தாழ்வானை பவித்திரமாகவும் அறிமுகப்படுத்தியதாகவும் குருபரம்பராப்ரபாவ ப்ரஸித்தம். கூரத்தாழ்வான் ஞானத்தில் போல ஆத்மகுணபூர்த்தியிலும் ஆசார்யபக்தியிலும் மிகப் பெருத்தவர். தமது

அருள்நோக்காலே பிறரைப் பவித்திரமாக்க (மனத்தூய்மை பெறுவிக்க) வல்லவர். ஒருவர் தமது குமாரர் துஷ்டஸஹவாத்திலிருந்து விலகி வந்து ஸ்ரீ வைஷ்ணவக் கோலத்தோடு தம்மை தண்டன் ஸமர்ப்பித்த போது “கூரத்தாழ்வானைக் கண்டாயோ? அவர் உன்னைக் குளிர நோக்கப் பெற்றாயோ?” என்று கேட்டாராம். ஆழ்வானை ஸேவிப்பதன் பயன் இது.

இவையாவற்றையும் மனதில் கொண்டவதரித்துள்ளது அம்மையாருடைய இவ்வார்த்தை.

40. சேற்றில் படுத்தேனோ மணக்கால் நம்பியைப் போலே?

ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளின் முக்கிய சிஷ்யரான உய்யக் கொண்டார் திருவடிகளில் ஆசர்யித்த ஐந்து சிஷ்யர்களில் முதல்வர் மணக்கால் நம்பி. இவர் 12 வருடங்கள் ஸ்வாசாரியரான உய்யக் கொண்டார் திருவடிகளிலே “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” என்ற இளையபெருமானைப் போலே ஸர்வவித கைங்கர்யங்களையும் பண்ணிக் கொண்டிருக்கையில் உய்யக் கொண்டாரின் தேவிகளான ஆண்டாள் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருள, திருமாளிகை கைங்கர்யங்களெல்லாம் தமக்கே பரமாய் நடத்திக் கொண்டு போந்தார். ஒரு நாள் ஆசர்யரின் குமாரத்திகளிருவரையும் ஆற்றில் நீராட்டி அழைத்து வரும் வழியில் வாய்க்கால் ஆழ்சேறாயிருக்கக் கண்டு அவர்கள் திகைத்து நிற்க, நம்பி தாமே படியாய்க் கிடந்து அவர்களைத் தம் முதுகிலே அடியிட்டெழுந்தருள்வித்துத் திருமாளிகைக்குக் கொண்டு சேர்த்தார். ஆசிரியர் இதைக் கேள்விப்பட்டு “இப்படி செய்வதே!” என்று உகந்து மீண்டும் பரமார்த்தமான த்வயத்தையே அர்த்தத்துடன் அவருக்குப் பரிசாக ப்ரஸாதித்தருளினார் (6000ப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம்)

சேற்றில் குப்புறப்படுத்து தமது முதுகின் மேல் ஆசாரியரின் பெண்களை அடியிட்டு நடத்துமளவுக்கு ஆசார்ய ப்ரதிபத்தி மணக்கால் நம்பி போல்வாருக்கே அமையக்கூடியதொன்று என்று காட்டுகிறார் அம்மையார்.

41. காடுவேட்டிக்கண்டேனோ திருமலையாழ்வார்போலே?

ஆறாவது வார்த்தை விவரணம் காண்க. நம்பெருமான் கோயிலை விட்டு வலசையாக எழுந்தருளியது போல திருநகரியிலிருந்து நம்மாழ்வாரும் எழுந்தருள வேண்டியதாயிற்று. ஆழ்வார் (அர்ச்சைத் திருமேனி) சேமவைப்பாக வடக்கே எழுந்தருளி நம் பெருமானுடன் சிவகாலம்

ஒன்றாயெழுந்தருளியிருந்து பின்னர் கேரள மாநிலத்தில் முந்திரிப்பு என்ற மலைச்சரிவில் ஒரு பெட்டியில் பொக்கசத்துடன் பாதுகாப்பாக வைக்கப்பட்டார். சிலகாலத்துக்குப் பின்னர் தோழப்பர் என்பவர் மதுரையில் ராஜபதவி (ஐந்தாவது வார்த்தை காண்க) வகித்திருந்த திருமலையாழ்வாரின் உதவி கொண்டு பெட்டியுடன் ஆழ்வாரை மீள எழுந்தருளப்பண்ணும் முயற்சியில் உயிர் துறந்தார். ஆழ்வார் திருக்கணாம்பி என்ற ஊருக்கு எழுந்தருளி அங்கு நித்யதிருவாராதநம், உத்ஸவங்கள் கண்டருளிக் கொண்டு சில ஆண்டுகள் எழுந்தருளியிருந்தார். திருமலை யாழ்வார் கூரகுலோத்தமத தாஸரால் திருத்தப்பட்டு தர்சன ஸம்ரக்ஷணத்திலும் நிர்வாஹத்திலும் மிகவும் ஊற்றமுடையவராய் ஆழ்வாரை மீண்டும் திருநகரியில் எழுந்தருளப்பண்ண வேணுமென்று பார்த்த போது திருக்குகூர் பாழாகி காடாகி இருந்த இடம் தெரியாமல் போயிருந்தது.

அவ்விடத்தைக் காடுவெட்டி நாடாக்கி பொலிந்து நின்ற பிரான் திருக்கோயிலையும் உறங்காப்புளியான திருப்புளியாழ்வாரையும் கண்டுபிடித்து கோயிலைச் செப்பணிட்டு ஊரில் நல்லார் பலர் வாழ் குருகூர் என்னும்படி குடியேற்றி, திருக்கணாம்பியிலிருந்து ஆழ்வாரை எழுந்தருள்வித்து ஸந்நிதியில் தருப்ரதிஷ்டை கண்டருளப்பண்ணி “குருகூர்ச்சடகோபன்” என்ற திருநாமம் விளங்கும்படிப் பண்ணியருளினார். ஆழ்வாரும் இவருக்கு ‘சடகோப தாஸர்’ என்ற திருநாமம் ப்ரஸாதித்தருளினார். திருவாய் மொழியே தாரகமாக (காலகேசுபமாக இருந்த இவருக்குத் திருவாய் மொழிப்பிள்ளை என்று திருநாமமாயிற்று (ஆதாரம் - யதீந்தரப்ர வணப்ரபாவம்)

நம் தரிசனத்துக்குத் திருமலையாழ்வாரின் மஹத்தான தொண்டை இவ்வார்த்தையில் அம்மையார் நினைவூட்டுகிறார்....

42. ப்ராவண்முடையேனோ நாயனாரைப் போலே?

இங்கு நாயனார் என்பது திருமலையாழ்வாரின் சிஷ்யரான அழகிய மணவாளப் பெருமான் நாயனாரை. இவரே பின்னர் கோயில் அழகிய மணவாள ஜீயர் - மணவாளமாமுனிகள் என்று ப்ரஸித்தி பெற்றவர். இவர் ஆழ்வார் திருநகரியில் திருவவதரித்து சிக்கில்கிடாரம் என்னுமூரில் மாதுலக்ருஹத்தில் வளர்ந்து மீண்டும் திருநகரியேற வந்து திருமலையாழ்வார் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்தார். திருமலையாழ்வார் அங்கு ராமாநுஜருக்குத் தனிக் கோவில் அமைத்து அதைச்சுற்றிலும் இராமானுசனைத் தொழும் பெரியோரைக்

குடியேற்றி “ராமாநுஜசதுர்வேதி மங்கலம்” என்று அக்ரஹாரமாக்கி வைத்து அக்கோயிலை நாயனாரிடம் ஒப்படைத்தார். இக்கோயிலில் பூசிக்கப்படும் ராமாநுஜர் திருமேனி தனிச்சிறப்புடையது. அதாவது ஆழ்வாராருளால் மதுர கவியாழ்வாருக்கு ராமாநுஜர் விபவமாக அவதரிப்பதற்கு நீண்ட காலத்திற்கு முந்தியே அர்ச்சைத் திருமேனியாக - பவிஷ்யதாசார்யராக (இனி பிறக்கப் போகும்வர்). ப்ரஸந்நமானவர். நாயனார் தமதாசாரியர் காட்டித்தந்த யதிராஜர் திருவடிகளில் அதிமாத்ரப்ராவண்ய முடையவரானார். இப்ராவண்யத்துக்குப் போக்குவீடாக **யதிராஜவிம்சதி** என்ற ஸம்ஸ்க்ருத ஸ்துதியை எம்பெருமானார் விஷயமாகப் பணித்து தமதாசாரியரிடம் காட்ட, அவர் மிகவுகந்து இவரை யதீந்த்ரப்ரவணர் என்றழைத்தார். அத்துதியில்

ஸ்ரீ மயதீந்ர! தவதிவ்யபதாப்ஜஸேவாம் ஸ்ரீ சைலநாதகருணா
பரிணாமதத்தாம்

தாமந்வஹம் மமவிர்த்தய நாத! தஸ்யா: காமம் விருத்தமகிலஞ்ச
நிவர்த்தயத்வம்

என்று எதிராசனை வேண்டுகிறார். ஸ்ரீ சைலநாதர் என்ற தீதற்ற திருமலை யாழ்வாரின் பெருங்கருணையால் தேவரீர் திருவடிகளில் அன்பும் கைங்கர்யமும் அடையப் பெற்றேன். அவற்றை தேவரீரே பெருக்கியருளவேணும் என்று ப்ரார்த்திக்கிறார். ஸ்ரீ ரங்கநாதனும் இக்கருத்தை

ஸ்ரீ சைலேசதயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதிருணார் ணவம்
யதீந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநீம்

என்று தாமே இவர் விஷயமாக தனியன் ஸாதித்து அதில் பொறித்து வைத்தான். ஸ்ரீ சைலேசரின் கருணைக்கு கொள்கலம் ரம்ய ஜாமாத்ருமுனி. அதன் விளைவே இவரின் யதீந்த்ரப்ராவண்யம். மாமுனிகளுக்குப் பல சிறப்புப் பெயர்கள் உண்டாயிருக்க, அரங்கன் இவரை யதீந்த்ரப்ரவணராகப் பேசியுள்ள அழகையும் ரஸத்தையும் நாம் சுவைத்து மகிழ வேணும். மதுர கவி சொற்படியே நிலையாகப் பெற்ற இவர் யதீந்த்ரரான எம்பெருமானரையே எல்லாமாகப் பற்றியிருந்தார். இவருடைய யதீந்த்ரப்ராவண்யத்தை இவரின் ப்ரதமப் பரந்தமான யதிராஜ விம்சதியிலும் சரமப்பரபந்தமான ஆர்த்திப் பரபந்தத்திலும் கையிலங்கு நெல்லிக்கணியாகக் காணலாம்.

ஸ்ரீ ராமாநுஜரிடத்து இப்படிப்பட்ட ப்ராலண்யம் (அன்பே வடிவா யிருத்தல்) வேறொருவருக்கு அமையுமோ என்கிறார் அம்மையார்.

43. தகப்பனை கர்ஹித்தேனோ அநந்தரத்திலவன் போலே?

“அவ்யபதேச்யனுக்கு அநந்தரத்திலவன் தமப்பன் செய்ததைக் கேட்டு இவன் என் செய்தானானான்? என்று கர்ஹித்தான். ஒரு மதிளை வாகுங் குங்காட்டில் அத்தர்சநம் குலைந்ததோ திருவாய் மொழியென்றும் ஸ்ரீராமாயணமென்றும் வலியன இரண்டு மஹாப்ரபந்தங்களுண்டாயிருக்க” என்றானாயத்து. இப்படி உகவாதார் நெஞ்சுளுக்கும் படியான ப்ரபந்தமாய்த்து” என்று “நண்ணாகவரர் நலிவெய்த” (திருவாய் 10.7.5). பாசுர ஈட்டில் காணும் ஸ்ரீஸூக்தி. அவ்யவபதேச்யன் (பெயர் சொல்லவும் தகாதவன்), புழுவன், க்ருமிகண்டன் என்றெல்லாம் அழைப்பது குலோத்துங்கன் எனும் சோழ வரசனை. “சிவாத்தபரதரம் நாஸ்தி” (பரமசிவனிலும் மேலான தெய்வம் ஒன்றில்லை) என்று ஓலையில் எழுதி வைணவப் பெரியோரிடமெல்லாம் கையொப்பம் வாங்கத் திட்டமிட்டவனவன். திருச்சிரத்திரகூடம் என்ற திருத்தலத்தை யழித்து அங்குறைந்த கோலிந்தராஜப் பெருமாள் திருமேனியைக் கடலிலெறிந்த மாபாபி. இவனுடைய கொடிய ஆணையால் எம் பெருமானார் கோயிலை விட்டு வெளியேற வேண்டியதாயிற்று. கூரத்தாழ்வான் கண்ணி முந்ததும் பெரிய நம்பி உயிரிழந்ததும் இவனுடைய அரசவையில் நடந்த சரித்திரப்ரஸித்தமான நிகழ்ச்சிகள்.

அநந்தரத்திலவன் என்பது இவனுக்குப் பின் சோழவரசனாக முடிசூடிய இவண் மகனைக் குறிக்கிறது. தமப்பனைப் போன்ற வைஷ்ணவத் தேவியல்லாத இவனுடைய வார்த்தையே ஈட்டில் எடுக்கப்பட்டுள்ளது. “ஒரு பெருமாள் கோயிலை யழித்தால் வைஷ்ணவ தரிசனம் குலையுமோ? திருவாய்மொழியும் ஸ்ரீராமாயணமுமன்றோ அத்தரிசனத்துக்கு இரண்டு வலியமதிள்கள்? இவற்றை யாராலும் அழிக்கமுடியாதன்றோ? என் தந்தை எண் செய்தானானான்? என்று தன் தந்தை செய்ததைக் கண்டித்துப் பேசினான் மகன். த்வேஷ புத்தியால் அறிவையிழக்காமல் திருவாய்மொழியின் எதிரிகளை நெஞ்சுளுக்கப் பண்ணும் உண்மையான உயர்வை இப்படிப் பேசியதைப் பாண்டிக் கூறுகிறார் அம்மையார்.

44. சதகம் பாடி நோய் கெடுத்தேனோ கூரநாராயணர் போலே?

கூரநாராயண ஜீயர் (கூரநாராயண முனி) என்பவர் கூரத்தாழ்வான் திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்றவர். மந்த்ரஸித்தியால் பெரும்புகழ் படைத்தவர். அந்த

ஸித்தியைக் கொண்டு இவர் ஸ்ரீ ரங்கஸ்தலத்துக்கு ரக்ஷகராயிருந்து செய்த மஹத்தான கைங்கர்யங்களைக் ‘கோயிலொழுக்கு’ எனும் நூலில் பரக்கக் காணலாம். இவரருளிச் செய்தது “ஸ்ரீ ஸுதர்சந சதகம்”. இந்த சதகத்தின் தனியன் வருமாறு :

ரங்கேச விஜ்ஞப்திகராமயஸ்ய சகார சக்ரேஸ்நுதிம் நிவர்த்தயே
ஸமாச்ரயேஹம் வரபூரணீம் யதம் கூரநாராயண நாமகம் முநிம்

நஞ்சீயர் காலத்திய விண்ணப்பம் செய்வாரொருவர் (அரையர் ஸ்வாமி) திருமேனியில் கொடியநோயால் பாதிக்கப்பட்டு கைங்கர்யத்துக்கு பாங்கல்லாமலிருக்க, ஆழ்வான் தேவிகளான ஆண்டாள் அவரிடத்தில் க்ருபையாலே கூரநாராயண ஜீயரை யழைத்து “ஜீயரே! உம்முடைய மந்த்ரசக்தியும் ஒரு ஸத்கைங்கர்யத்தில் பயன்படும் என்று சொல்லிருந்தீரே நீர் இப்போது இந்த விண்ணப்பம் செய்வார் பெருமாள் கைங்கர்யத்துக்கு யோக்யராகும்படி நோய் தீர்க்கப்பண்ணும்” என்று நியமித்தார். ஜீயர் அந்த நியமனத்தைத் தலைமேற்கொண்டு ஸ்ரீ ஸுதர்சநாழ்வான் விஷயமாக நூறுச்லோகங்களை விண்ணப்பித்து இந்த ஸுதர்சநசதகத்தைப் பாராயணம் பண்ணி அவ்வரையர் நோயை குணப்படுத்தி அவரை மீண்டும் கைங்கர்யயோக்யராகப் பண்ணியதாக வரலாறு. இந்த ஜீயர் ஸ்வாமியை ஸ்தலத்தார் ஸ்ரீ ரங்கநாராயண ஜீயர் என்ற பட்டப் பெயருடன் ஸ்ரீ ரங்கநாதன் கைங்கர்யத்தில் அம்மடத்தின் முதல் ஜீயராக அபிஷித்தராக்கி வைத்ததாகத் தெரிகிறது. இனி மேலே காட்டிய தனியனின் பொருள் :

எந்த கூரநாராயண ஜீயர் ஸ்வாமி திருவரங்கனின் விண்ணப்பஞ் செய்வாருடைய நோய் தீர்த்தல் பொருட்டு எல்லா அபேக்ஷிதங்களையும் நிறைவேற்றவல்லதாய் திருவாழியாழ்வான் விஷயமான ஸ்துதியான ஸ்ரீ ஸுதர்சந சதகத்தை அருளிச் செய்தாரோ அந்த ஸ்ரீகூரநாராயணமுனி என்று பெயர் பெற்ற ஜீயர்ஸ்வாமியை அடிபணிகிறேன்.

இந்த வரலாற்றினையொட்டி மேற்படி ஜீயர் ஸ்வாமியின் கைங் கர்யத்தைப் பாராட்டிக் கூறுவது இவ்வார்த்தை.

45. கைச்செம்பைப் பெற்றேனோ அண்ணாவைப் போலே?

இங்கே குறிக்கப்படும் அண்ணா என்பவர் 26ம் வார்த்தையில் பேசப்பட்ட திருமஞ்சனம் அப்பாவின் தெளஹித்ரரும் 27ம் வார்த்தையில் பேசப்பட்ட ஆச்சியாரின் குமாரருமாவார். இவரை மணவாளமுனிகள் ‘நம்

அப்பாச்சியாரண்ணாவோ? என்று உகந்து அழைத்தாக யதீந்தரப்ர வணப்ரபாவம் கூறும். முதலியாண்டானின் திருவம்ச்யரான கந்தாடையண்ணன் முதலானார் மாமுனிகளிடம் ஆச்ரயித்தபோது அந்த ஆத்மஸம்பந்தத்தினால் தாம் பேறுபெற்றதாக மதித்து அந்த ஸம்பந்தம் தமக்கந்தரங்கரான ஒண்ணா ஸ்ரீ வானமாமலை ஜீயருக்கும் அமைய வேணுமென்ற நல்லெண்ணத்தால் வாதாலகுலதிலகரான அப்பாச்சியாரண்ணாவை மாமுனிகள் வானமாமலை ஜீயரிடம் ஆச்ரயிக்கப் பண்ணினார். மணவாள மாமுனிகள் காஞ்சீபுரத்துக்கு ஒரு சமயம் யாத்திரையாக எழுந்தருளியபோது அங்கு தர்சநப்ரவர்த்தகராக, ஒருவரை நியமிக்க வேணுமென அங்குள்ளோர் பலர் வேண்ட, மாமுனிகளும்

ஸ்ரீ தீர்த்த தேவராஜார்யதநாயம்பேதி விச்ருதா!

தஸ்யாஸ்தநூஜோ வரத : காஞ்சீநகரபூஷண :||

“தீர்த்ததேவராஜருடைய (திருமஞ்சனம் அப்பாவின்) குமாரத்தி ஆய்ச்சி என்று ப்ரஸித்தரானவருடைய குமாரரான வரதாசாரியர் (அப்பாச்சியாரண்ணா) காஞ்சீநகரத்துக்கு அணிகலமாக விளங்கட்டும்” என்று தாமே உகந்து வாழ்த்தி கச்சியம்பதியில் வாழ்ந்து அங்குள்ளோரை உய்விக்கும்படி நியமித்தருளினார். அண்ணா அப்போதே காஞ்சியில் நிற்காமல் ஜீயருடன் திருவரங்கம் சென்று சேர்ந்தார். பின்னர் ஜீயர் தமது முன் நியமனத்தை நினைவூட்ட, இவர், ஸ்வாமியையும் கோஷ்டியையும் பிரிந்திருப்பது எப்படி, என்று முசிக்க, மாமுனிகள் தாம் வெகுநாளாண்ட, “ஸ்ரீ ராமாநுஜன்” என்ற தீர்த்தச் செம்பை ப்ரஸாதித்து “நம்மைப் போன்ற திருமேனிகள் இரண்டு இந்த த்ரவ்யத்தைக் கொண்டு பண்ணி ஒன்றை உமக்கும் மற்றதை உமதாசாரியருக்காகவும் கொள்ளும்” என்று நியமித்தார். அண்ணாவும் அப்படியே திருமேனிகளையேறி யருளப் பண்ணி ஜீயரிடம் ஸமர்ப்பிக்க அதில் ஒன்றை அண்ணாவிடம் “இப்படி நாமே உம்முடன் வருகிறோம். பெருமாள் கோவிலுக்கெழுந்தருளி உமது முன்னோரான தோழப்பர் திருமாளிகையில் வாஸமாய் தேவப்பெரு மாளுக்குகப்பான கைங்கர்யங்களையும் நமது தரிசனத்தையும் நிர்வஹித்து வாரும்” என்று ப்ரஸாதித்தருளி அவரை காஞ்சீபுரத்துக்கு அனுப்பியருளினார்.

இப்படி தேவரீருடைய அருளுக்குக் கொள்கலமாக அடியேன் ஆவேனோ என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

46. வாரி எடுத்தேனோ கிடாம்பியாச்சானைப் போலே?

“திருவரங்கர் செல்வம் முற்றும் திருத்திவைத்தான் வாழியே” என்று ஸ்ரீ ராமாநுஜர் வாழ்த்தப்படுகிறார். அவர் திருவரங்கன் செல்வங்களை

தீயவரிடமிருந்து அரங்கனுக்காக்கி கைங்கர்யங்கள் நல்ல முறையில் நடக்கும்படி பல சீர்திருத்தங்கள் செய்ய முற்பட்ட போது சிலர் அவரை முடித்துவிட திட்டமிட்டு அவருக்கு பிணையாயிட்ட ப்ரஸாதத்தில் விஷத்தைக் கலந்து இட்டனர். இதைக் குறிப்பாக உணர்ந்த உடையவர் சில நாட்கள் உணவருந்தாமலே உபவாஸமாக இருந்து விட்டார். இதைக் கேள்விப்பட்ட ஆசாரியரான திருக்கோட்டியூர் நம்பி அவரிடம் பரிவினால் உந்தப்பட்டு ஸ்ரீ ரங்கம் விரைந்தார். அவர் வந்து கொண்டிருப்பதையறிந்த உடையவர் அவரையெதிர்கொண்டழைக்க காவிரிக்கரைக்குச் செல்ல, அங்கு நம்பி எழுந்தருள, அவரை ஸாஷ்டாங்கமாக தெண்டனிட்டுக் கிடந்தார். நல்லவெய்யில் நேரமாதலால் மணல் மிகவும் குடாக இருந்தது. நம்பியோ உடையவரை “எழுந்திரும்” என்று சொல்லவில்லை. இது கண்ட கிடாம்பியாச்சான் என்னும் இராமானுசனடியார் மனம் வெதும்பி “இதென்ன சிஷ்யாசார்ய க்ரமம்? கருமுகை மாலையை வெய்யிலிலிட்டு வாட்டுவதோ? விஷம் வைத்தவர் செயலைவிட கொடுமையுள்ளது” என்று சொல்லி, ஸ்வாமியை மணலிருந்து வாரியெடுத்து அணைத்துக் கொண்டார். நம்பி இது கண்டு மிகவுகந்து “ஆச்சான்! உம்மைப் போன்ற பரிவரையே தேடினேன். இனி உடையவருக்கு நீரே மடப்யள்ளி கைங்கர்யம் பண்ணி ஏகமாதுகரமாக அவர் பிறரிடம் பிணைக்குப் போக வேண்டாதபடி ஸமர்ப்பியும்” என்று நியமித்தார். அது முதற்கொண்டு கிடாம்பியாச்சானே ஸ்வாமிக்கு மடத்திலே தளிகை பண்ணி பிணை ஸாதித்து வந்தார் என்று குருபரம்பரை நூல்கள் அறிவிக்கின்றன. ஸ்வாமியுடைய ஆசாரியரையே கடிந்து பேசுமளவுக்கு துடிக்கப்பண்ணியது கிடாம்பியாச்சானுக்கு உடையவரிடமிருந்த பரிவு. இப்படி வேறெவரேனும் உடையவரிடம் பரிவு காட்டினரோ? என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

47. முத்தபின் கற்றேனோ வாதிகேஸரியைப் போலே?

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருமாளிகையில் அழகியமணவாளர் என்ற ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் திருமடைப்பள்ளி கைங்கர்யங்களைச் செய்து வந்தார். ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தால் ஸ்வரூபஞ்ஞானமுடைய வராகிலும் அவர் முறைப்படி கல்வி கற்காதவர். அங்கு பழகிய பிள்ளையின் சிஷ்யர்கள் நடுவே இவரைப் படிக்காதவர் - ஒன்று மறியாதவர் என்றே சொல்ல வேணும். ஒரு சமயம் பிள்ளையின் சிஷ்யர்கள் க்ரந்தபரிசீலநம் பண்ணிக் கொண்டிருக்க இவர் அவர்களை “படிக்கிறதேது?” என்று கேட்க, இவர் அக்ஷராப்யாஸமே யில்லாதவர் என்பது பற்றி “முஸலகிஸலயம்” என்று பரிஹாஸமாகச்

சொல்லிவிட. தன்னை அவர்கள் பரிஹலிக்கிறார்கள் என்பதை மட்டுமுணர்ந்து பிள்ளையிடம் சென்று தண்டனிட்டு, நடந்ததைச் சொல்லி, “இப்படி ஒரு க்ரந்தமுண்டோ?” என்று வினவ, பிள்ளையும் “கழுக்காணி துளிர்க்குமோ? உமக்கு இதுபற்றியென்?” என்று அவர்கள் பரிஹஸித்து விட்டார்களென்பதைக் கூறியருளினார். இதைக் கேட்ட அவர் மிகவும் வெட்கி கூட ரோஷமும் பிறந்து, பிள்ளை திருவடிகளைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு “அடியேனுக்கு எழுத்தறிவித்து, வித்வானாம்படி கடாக்கித்தருள வேணும்” என்று வேண்ட, அசாரியரும் அவர் நிலைக்கிரங்கி, விசேஷ கடாக்கம் பண்ணி 32 வயதாகிய அவருக்கு முதலில் அக்ஷரங்களைக் கற்பித்து மேலே க்ரமமான காவ்ய நாடகம் முதலான சாமானிய நூல்களையும் பின்னர் சாஸ்த்ரங்களையும் கற்பித்தருளினார். ஆசார்ய கடாக்கத்தினாலும் தமது உழைப்பினாலும் அவர் குறுகிய காலத்திலேயே சிறந்த வித்வானானார். பின்னர் அவர் ஆசிரமஸ்வீகாரம் பண்ணி வாதிகேஸரி என்று விருது பெற்று வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச் சீயர் என்று ப்ரஸித்தாரானார்.

பின்னர் இவர் முஸலகிஸபம் என்றொரு காவியமிட்டு முன்பு பரிஹஸித்தவர்களிடம் கொடுத்து அவர்களை வாய்மூடி நிற்கப் பண்ணினார். இவரே திருவாய்மொழிக்கு ஏதமில் பன்னீராயிரம் என்று புகழப்பட்ட பன்னீராயிரப்படி உரையை யருளிச் செய்தவர். தீபப்ரகாசிகை, தத்வநிருபணம் முதலான இதர க்ரந்தங்களும் இவருளிச் செய்தவையுண்டு.

இப்படி வயதான பின்னரும் கற்பதில் ஆர்வம் உண்டாகி ஆசாரியன ருளால் கசடறக்கற்று மஹாவித்வானான வாதிகேஸரி போல்வார் வேறொருவருண்டோ? என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

48. முகம் மாறிக் காட்டினேனா எம்பாரைப் போலே?

முப்பத்தி மூன்றாம் வார்த்தையின் விவரணத்தை நோக்குக. அருளிச் செயல் சந்தைகளுக்கு ரஸமாகப் பொருளுரைப்பதில் எம்பார் நிகரற்றவர். ஸவராக்யத்தில் தலைசிறந்தவராயினும் நாயகி பாவத்திலுதித்த அருளிச் செயல் பாசுரங்களுக்கு இவரைப் போல் பொருள் சொல்லவல்லார் யாருமில்லை என்னலாம். பெருமாள் திருமொழியில் ஆறாவது திருமொழி குலசேகராழ்வார் ஒரு ஆய்ச்சியாக மாறி கண்ணனுடன் ஊடிப் பேசுவதாக அமைந்துள்ளது. அதில் எட்டாவது பாசுரம், “என்னை வருகவெனக் குறித்திட்டு என்று தொடங்கும், கண்ணன் ஒரு ஆய்ச்சியை ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்துக்கு வரும்படி சொல்லியிருந்தபடி அவள் வந்து காத்திருந்தாள். மற்றுமொருத்தி அவ்விடத்

திற்கப்பால் முல்லைப்பந்தற்கீழ் இவன் வரவுக்காகக் காத்திருந்தாள். அவரிடம் வேகமாகச் சென்ற கண்ணன் இவளைப் பார்த்து விட்டான். ஆனால் அப்போது இவ்ளிடம் வரமனமில்லாதவனாய், கண்டு பயந்தவன் போல் நடித்து பட்டாடையினால் முகத்தைச் சிறிது மறைத்துக் கொண்டு இவளைத் தாண்டிச் சென்று விட்டான். இவள் ஊடிச் சொல்லும் பாசுரம் - பொன்னிற வாடையைக் கையில் தாங்கிப் பொய்யச்சம் காட்டி நீ போதியேலும் இன்னம் என்கையகத்து ஈங்கொரு நாள் வருதியேல் என் சினம் தீர்வன் நானே - என்று, “கண்ணா! இன்று என்னை உதாஸீனித்துப் போய் விட்டாய். இன்னமொரு சமயம் நீ இங்கு நிச்சயம் வருவாய். அப்போது ஒரு கை பார்த்துக் கொள்கிறேன் என் சினம் தீர் என்ன செய்கிறேன் பார்” என்கிறாள்.

இப்பாசுரத்தை உய்ந்தபிள்ளை என்னும் அரையர் பாடி அபிநயம் செய்யும் போது “என்சினம் தீர்வன்” என்றவிடத்து காலாலே பாய்ந்து தள்ளுவதாக அபிநயித்தார். இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த எம்பார், அரையரிடம் “கெடுவாய்! அங்ஙனே செய்தாளாகில் அவனுக்கும் பொல்லாதோ? அவனுக்கு அதன்றோ தேட்டம்? அங்ஙனன்று காண்” என்று கையைவிட்டு முகத்தை மறைத்துத் திரிய வைத்தருளிக் காட்டினார். இப்பெண் தன்னைக் காலால் உதைத்தாளாகில் அது கண்ணனுக்கு உத்தேச்யமாம். அக்காலைப் பிடித்து முத்தமிட்டுத் தலையில் வைத்துக் கொள்வானாம் அதற்கு இடங்கொடாமல் ஆய்ச்சி முகத்தைக் கையால் மூடிக் கொண்டு வேறுபுறம் திருப்பிக் கொள்வளாம். இதுவே கண்ணனைக் கலங்கச் செய்வது. இவள் சினம் தீருவது.

எம்பார்போல ரஸகனமாகப் பாசுரங்களுக்குக் சுவைத்துப் பொருள் கூறுவாருமுண்டோ? என்கிறார் அம்மையார்.

49. குறட்டிலிருந்து காத்தேனோ ஆண்டாணைப் போலே?

திருவரங்கர் செல்வங்களை தன்றாகத் திருத்தி வைத்து, கோயில் கைங்கர்யபரர்களையும் அவரவர்க்கு வகுத்தகைங்கர்யங்களையும் திட்டம் செய்தருளி, பெருமாளுக்கு திருவாராதநம் நித்யோத்ஸவ-பக்ஷோத்ஸவ, மாஸோத்ஸவ ஸம்வத்ஸரோத்ஸவ மஹோத்ஸவங்களையும் விஸ்தாரமாக நடத்தியருளிய ஸ்ரீ ராமாநுஜர் தர்சனஸ்தாபனார்த்தமாக திக்விஜயயாத்ரை செய்தருளவேண்டுமென்று திருவுள்ளமானார். கூரத்தாழ்வானைத் தமக்கு யாத்ராஸஹாயராய் கூட எழுந்தருளும்படி நியமித்து, முதலியாண்டாணை

கோயில் ஸ்ரீகார்ய நிர்வாஹகராக நியமித்து ஆண்டானுக்கு செங்கோல் ப்ரஸாதிக்கும்படி பெருமாள் ஸத்நிதியிலே விண்ணப்பஞ் செய்ய. பெருமானும் பேரரவுகந்தருளி “உமக்குப் பாதுகையான தாசரதி நம் வீட்டை ஆராயக் கடவர். நீர் நம்முடைய ஆராமங்களையும் ஒருங்கிட்டு, நம் தர்சத்தில் களையறுத்து எம்பெருமானார் தர்சநமே ஸர்வோத்க்ருஷ்டம் என்று நாலு திசைகளிலும் ஜயஸ்தம்பம் நாட்டிவாரும்” என்று விடைஸாதித்து ஸகலவரிசைகளையும் ப்ரஸாதித்து முதலியாண்டானுக்குச் செங்கோல் வரிசையும் ப்ரஸாதித்தருளினார். உடையவரும் இந்தப்படி பெருமாள் நியமந்தினாலே ஆழ்வானுடனே திக்விஜயயாத்ரை செய்தருள, முதலியாண்டானும் குறட்டிலிருந்து கோயில் காரியத்தையும் உள்ளே புகுந்து கருவூகலவாசலிலேயிருந்து திருமேனி உபசாரத்தையும், ஸத்நிதியிலேயிருந்து திருப்பவள உபசாரங்களையும், உடையவர் நியமனப்படி ஆராய்ந்து கொண்டு அனைத்தழகும் கண்டருளப் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்.

உடையவரும் பஹுகாலம் ப்ரதக்ஷிணமாக யாத்ரை செய்தருளி விஜயஸ்ரீயுடன் கோயிலேற எழுந்தருளி பெருமானை முறைப்படி ஸேவித்து ஸகலவரிசைகளையும் அருளப் பெற்று, முதலியாண்டானை கடாக்கித்து, இன்றை வரைக்கும் திருவரங்கச் செல்வத்தைச் சிந்தாமே மங்காமே வர்த்திப்பித்து (பல மடங்கு வளர்த்து) அனைத்தழகும் நடத்தி வைத்த படியைக் கண்டு உகந்தருளி ஸ்ரீகார்ய விசாரத்திலே அவரையே நியமித்தருளினார் (கோயிலொழுகு)

குறட்டு மணியம் என்னும் ஸ்ரீ கார்யநிர்வாஹம் முதலியாண்டான திருவம்ஸயர்களால் வாதூலதேசிகர் என்ற பட்டப்பெயருடன் நெடுகி நடந்து வந்து துலுக்கர் கலாபத்தினால் ஏற்பட்ட கலகத்துக்குப் பின் மாறி விட்டது இன்றும் முதலியாண்டான் குறட்டு என்று ஒரு திண்ணை கோயில் கருவூலக, வாயிலில் உள்ளது காணலாம். முதலியாண்டானுடைய நிர்வாஹத்திறமையைப் போற் நிக் காட்டுவது இவ்வார்த்தை.

50. குடிநீருந்தக்கொடுத்தேனோ உடையவரைப் போலே?

ஒரு சமயம் முதலியாண்டான் கோவலனாய் வெண்ணெயுண்ட வாயனான பெருமானுக்குக் கண்ணன் விரும்பி அமுது செய்த தத்யோ தனத்தையும் நல்லன நாவல்வழங்களையும் ஒன்றாக அமுது செய்வித்தார். பின்னர் உடையவர் வந்து ஸேவித்த போது பெருமாள்முகம் வாடியி

ருக்கக்கண்டு அமுது செய்த பதார்த்தங்களை விசாரித்து, “தத்யோதனத்துடனே நாவல்பழம் அமுது செய்த படியினாலே இப்படியாயிற்று” என்று ஆண்டானைக் கோபித்து தம்சிஷ்யரான கருடவாஹ நபண்டிதர் என்னும் வைத்ய சாஸ்த்ரம் வல்லரைக் கொண்டு குடிநீர் (கஷாயம்) அருந்துவித்து சிகித்சை கண்டருளப் பண்ணினார். கோயிலில் புராணப்ரஸித்தமாய் ஜீர்ணமாயிருந்த தந்வந்த்ரியை ப்ரதிஷ்டிப்பித்து அக்கோயிலை கருடவாஹ நபண்டிதருக்குக் கட்டளையிட்டு, நித்யமாக ராத்ரி திருக்காப்பு சேர்க்கிறதுக்கு முன்பாக குடிநீர், பால் அலங்காரமாக வந்து அமுது செய்தருளும் படியாக திட்டம்பண்ணியருளினார். (கோயிலொழுகு)

இந்த நிகழ்ச்சியை உட்கொண்டதே அம்மையாரின் இவ்வார்த்தை.

51. பணிகொள்ளப் பெற்றேனோ கிடாம்பியாச்சாணைப் போலே?

கிடாம்பியாச்சான் உடையவருக்குத் திருமடைப்பள்ளி கைங்கயர்ய ம் பண்ணி பிசைஷ ஸமர்ப்பிக்கும் பணியில் திருக்கோட்டியூர் நம்பியால் நியமிக்கப் பெற்றதை 46ம் வார்த்தையில் கண்டோம். மடத்தில் தினமும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ததீயாரதனம் நடக்கும். ஆச்சான் தளிகை பண்ணுவது மட்டுமல்லாமல் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ரஸாதம் பரிமாறி தண்ணீர்முதும் பரிமாறுவார். அதாவது சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது நீர்ருந்த வேண்டியிருந்தால் தண்ணீரைப் பானையிலிருந்து நேரே பருகும்வர் வாயில் விடுவது. பானையில் பக்கத்தில் சிறுத்வாரமிருக்கும் அதன் வழியே தாரையாய் தீர்க்கத்தை பருகுபவர் வாயில் நிதானமாகப் பெருக்குவது முன்காலத்திய வழக்கம். ஒரு சமயம் ஆச்சான் தீர்த்தம் பரிமாறும் போது சிறிது கவனக்குறைவாய்ப் பரிமாற, தீர்த்தம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவருடைய வாயில் மட்டுமல்லாமல் வெளியே சிந்திற்று. இதை உடையவர் காண நேர்ந்து ஆச்சானைக் கடிந்து கொண்டாராம். திருவாய்மொழி 4-8-2. மணிமாமை பாக்கர ஈட்டில் பங்கதி :- அடியேனை குமரிருந்து போகாமே பரதந்த்ரஜந்ம மாயிருக்க வகுத்தவனுக்கு உறுப்பன்றிக்கே போகாமே; இங்கே அருளிச் செய்யும் வார்த்தை : உடையவர் எழுந்தருளியிருக்கிற மடத்திலே ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் அமுது செய்யா நிற்க ஆச்சான் தண்ணீர்முது பரிமாறுகிறவர் ஓரருகே சாய்நின்று பரிமாறினார். அதை உடையவர் கண்டு ஓடி வந்து முதுகிலேமோதி, “நேரே நின்றன்றோ வுடோ பரிமாறுவது” என்ன ஆச்சான். “பணிமானம் பிழையாமேயடியேனைப் பணிகொண்ட” என்று பணித்தான் என்பவை. * பணிமானம் பிழையாமே அடியேனைப் பணிகொண்ட என்பது மேலெடுத்த

பாசரத்தில் மூன்றாமடி. “பணிமானம், கைங்கர்யத்தினளவு, பிழையாமே, தப்பாதபடி, அடியேனை - ஆட்பட்டவனை, பணிகொண்ட அதற்குத்தக்க படி ஸ்வரூபம் குலையாமல் அடிமை கொண்ட என்பது பொருள். எம்பெருமானை விஷயமாகக் கொண்டு ஆழ்வாரருளிச் செய்ததை ஆச்சான் ஆசாரியன் தன்னைப் பணி கொண்டதை உகந்து விண்ணப்பித்துள்ளார். ஆசாரியன் பிறரெதிரில் கடிந்து சிஷித்தாலும் அதை உகந்து ஏற்பது சிஷ்யனின் பண்பு. அதற்கு உபகாரஸ்மம்ருதியும் பண்ண வேணும். சிஷிப்பது ஆசார்ய லக்ஷணம். அதை உகந்து நன்றியுடன் ஏற்பது சிஷ்யலக்ஷணம். இதையே இந்த ஐதிஹ்யம் காட்டித் தருகிறது.

52. நீதி பெற்று வந்தேனோ ஆழ்வானைப் போலே

திருக்கோட்டியூர் நம்பி சிஷ்யர்களுக்கு எளிதில் எதையும் சொல்ல மாட்டார். விஷயத்தின் கௌரவத்தையே (பெருமையேயே) நோக்கி அர்த்தங்கமள ஒளித்துப் போருவர். நாச்சியார் திருமொழி 12-2 * நாணியினியோர் பாசர வ்யாக்யானத்தில் காண்பது : ஆழ்வானும் ஆண்டானும் ஓராறுமாஸம் ஸேவித்திருந்த ஸந்நிவேசத்தைக் கண்டு போகும் போது ஒரு வார்த்தை கேட்டுப் போருவர்களே. ஆழ்வான் ஒரு விசை ஆறுமாஸம் ஸேவித்து நின்று போரப்புகாநிற்கச் செய்தே ஆழ்வானை. “நம்மாழ்வார் * அடியேனுள்ளான் என்றபடி கண்டாயே” என்று பணித்தாராம். ஆழ்வானும் ‘அடியேன் கருதார்த்தனானேன்’ என்று போந்தானாம்.

தனது ஆசார்யனுக்குக் கைங்கர்யம் பண்ணும்படி சிஷ்யர்களை எம்பெருமானார் ஆசார்யரான நம்பிபக்கல் அனுப்பி வைப்பர் என்று ஊகிக்கலாம். இப்படி இவர்கள் தம்பி பக்கல் சில மாதங்கள் பணி செய்திருந்து மீண்டும் உடையவரை ஸேவிக்கப் போகும் போது நம்பி ஒரு நல்லவார்த்தை அருளிச் செய்வர். ஒரு சமயம் ஆழ்வான் ஒரு ஆறுமாதம் நம்பி பக்கல் ஸேவை செய்திருந்து திரும்பும் போது நம்பி, “ஆழ்வான்! ஆழ்வார் ‘அடியேனுள்ளான்’ என்றபடி கண்டோயே” என்று சொல்ல, ஆழ்வானும் அது கேட்டு பெருநிதியைப் பெற்றார் போலே உகந்து சென்றாராம். “என்னுள்ளான் என்று அஹமர்த்தையே நிச்சயிக்கிற விடத்திலே அடியேன் என்று சேஷத்வத்தை நிரூபகமாகச் சொல்லுகிறதிறே” என்று என்று வ்யாக்யான பங்க்தி நம்பி வார்த்தையை விவரணம் பண்ணுகிறது.

“அடியேனுள்ளான் உடலுள்ளான் (திருவாய் 8-2-2) என்று பாசரம். எம்பெருமான் சித்தான ஆத்மாவினுள்ளும் அசித்தான உடலினுள்ளும் அந்தராத்மாவாக வர்த்திருப்பதைச் சொல்லுகிறது. ஆத்மாவை அடியேன் என்று ஆழ்வார் குறிப்பிடுவதால் ஆத்மாவின் அந்தரங்க நிரூபகம் சேஷத்வமே - எம்பெருமானுக்காட் பட்டிருக்கையே என்பது தெளிவாகிறது. இந்த அர்த்தத்தை ஆசாரியன் வர்யிலாகப் பெறும் பொருட்டே ஆழ்வானை உடையவர் அனுப்பி வைத்ததாகக் கூறுவதும் உண்டு.

இப்படி ஸாரமான பொருள்களை ஆசார்யமுகேந பெறும் பாக்யம் அடியேனுக்கிருந்ததோ? என்று கேட்கிறார் அம்மையார்

53. பெற்றவரைப் பேணினேனோ தர்மவ்யாதனைப் போலே?

தர்மவ்யாதன் என்பானுடைய சரித்திரமும் பெருமையும் மஹாபாரதம் ஆரண்யபர்வத்தில் மார்க்கண்டேயே பகவானால் தர்மபுத்திரருக்கு பரக்கச் சொல்லப்படுகிறது. பூர்வசனபூஷண திவ்ய சாஸ்த்திரத்தில் 231வது ஸுத்ரம் “ருஷிகள் தர்மவ்யாதன் வாசலிலே துவண்டு தர்மஸந்தேஹங்களை சமிப்பித்துக் கொண்டார்கள்” என்பது. இந்த ஸுத்ரவ்யாக்யானம் தர்மவ்யாதனின் பெருமையைப் பரக்கப் பேசுகிறது. ஒருவருடைய ஜன்மத்தயிட்டோ தொழிலையிட்டோ இகழலாகாது. ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களை யிட்டு கௌரவிக்க வேணும் என்பதற்காக அவதரித்த ஸுத்ரமிது. இந்த ஸுத்ரவ்யானத்தை உதவி கொண்டு இவ்வார்த்தையின் விவரணம் எழுதப்படுகிறது.

ருஷிகள் ஜ்ஞானாதிகர்கள். நான்கு வேதங்களையும் நன்கறிந்த பெரியவர்கள். தர்மவ்யாதன் தாழ்குலத்தவன், கசாப்புக்கடையில் இறைச்சி விற்றுப் பிழைப்பு நடத்துபவன், மாதாபித்ரு ஸுச்சுருஷா விசேஷத்தால் ஸகலதர்மஸூக்ஷ்மங்களையும் அவன் அறிந்திருந்தபடியால் வேதமறிந்த பெரியோர்களும் தர்ம விஷயங்களில் தமது ஸந்தேஹங்களை அவனிடம் கேட்டுத் தெளிந்தார்கள். இவன் பெயர் வ்யாதன். ஜ்ஞானபூர்த்தி கொண்டு தர்மவ்யாதன் எனப்பட்டான்.

கௌசிகன் எனும் அந்தணன் நன்றாக வேதாத்யயநம் பண்ணியவன். ஒருநாள் ஒரு மரத்தின் கீழ் உட்கார்ந்து வேதவாக்யங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு நிற்கையிலே அம்மரக்கிளையிலிருந்த ஒரு பக்ஷியிட்ட எச்சம் அவன்

மேல் விழுந்தது. அவன் கோபத்துடன் மேலே பார்க்க அப்புகழி செத்து விழுந்தது. அந்த ப்ராம்மணன் அதனால் தன் வேதோச்சரணத்தின் பலத்தையறிந்தான். இருப்பினும் தான் கோபப்பட்டு ஒரு ஜீவன் முடியக் காரணமான பற்றி வருந்தினான். பின்னார் அவன் பதிவ்ரதையான ஒரு பெண்பிள்ளை வீட்டு வாசலிலே சென்று பிசைக்கிக்கு நின்றான். அப்பெண் பிள்ளையின் கணவன் அப்போது வெளியில் வேலை செய்து விட்டு இளைத்து வந்ததனால் அவள் அவனுக்கு வெண்டிய சக்ருஷைகளை முதலில் செய்து விட்டு கௌசிகனுக்கு தாமதித்து பிசைக்கியிட்டாள். இவனும் “ஒரு பிராம்மணனை இப்படி காக்க வைப்பது தர்மமா? என்று அவளைக் கேட்க அவன், “கூடிக்கவேணும் ஒரு பெண்ணுக்கு கணவனே தெய்வமாகையால் பதிசக்ருஷையில் ஆழ்ந்ததனால் தாமதமேற்பட்டது” என்றான். கௌசிகன் மேலும் அவள் செய்தது முறையன்று என்று பேசவே அவள், “நானும் ஒரு புகழியன்று, வயதான மாதாபிதாக்களைக் கவனியாமல் தன்னிச்சையாகத் திரியும் உம்மைப் போலன்று காணும் நான். ப்ராம்மணனுக்குக் கோபம் ஆகாது. தர்மங்களை நன்கு அறிய விருப்பமுண்டாயின் மிதிலையிலே தர்மவ்யாதன் என்பானெருவனுண்டு. அவன் பக்கலிலே சென்று கேளும்” என்று சொல்லியனுப்பினான்.

கௌசிகனும் அப்பெண்பிள்ளையை வணங்கி மிதிலைக்குச் சென்று தர்மவ்யாதன் வீட்டைத் தேடிச் கண்டுபிடித்து அவன் மாம்ஸம் விற்பவன். தாழ்குலத்தோன் என்பதறிந்து அதிர்ச்சியடைந்தான். தர்மவ்யாதன் இவனைக் கண்டு “பிராமணோத்தமரே உமக்கு சுபம். அந்த மஹாபதிவ்ரதையான பெண்மணி உம்மை இங்கு அனுப்பினாள் போலும். நீர் வந்த காரியம் எனக்குத் தெரியும். வாரும். நாம் வீடு செல்வோம்” என்று அவரைத் தன் வீட்டுக்கழைத்துப் போய், முதலில் தன் தாய் தந்தைருக்குச் செய்ய வேண்டிய பணிவிடைகளைச் செய்து முடித்து விட்டு கௌசிகனையழைத்து அவனுக்கு மனித வாழ்க்கை பற்றியும் கடமைகளைப் பற்றியும் சிஷ்டாசாரங்களையும் விளக்கிச் சொல்லி பின்னார் கௌசிகன் தர்மவிஷயமாகக் கேட்ட ஸம்சயங்களுக்கெல்லாம் தெளிவாக பதிலுரைத்தான். அதன் பின்னார் கௌசிகனும் தன்னார் சென்று தான் செய்யத் தவறிய கடமைகளை தாய் தந்தையருக்குச் செய்து வரலானான். கௌசிகன் கேட்ட ஸந்தேஹங்கள், அவற்றுக்கு வ்யாதனளித்த ஸமர்தானங்கள் எல்லாம் மார்க்கண்டேயரால் தருமருக்கு எடுத்துச் சொல்லப்பட்டன.

ராமபிரானுடைய பல நற்குணங்களைச் சொல்லும் போதே தாய் தந்தையருக்குப் பணிவிடை செய்வதில் அவன் மிக விருப்பமுடையவனாக

ஸ்ரீராமாயணம் கூறுகிறது. தர்மவ்யாதன் போல பெற்றோரைப் பேணி உயர்ந்தவருண்டோ? என்று அம்மையார் கேட்கிறார்.

54. பல உருவங்கொண்டேனோ ஸௌபரியைப் போலே?

ஸௌபரி என்பவர் மிக்க தவவலிமை பெற்ற ஒரு ரிஷி. இவருடைய வருத்தாந்தம் ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம் நாலாமம்சம், இரண்டா மத்யாயத்தில் பரக்கப் பேசப்பட்டுள்ளது. இவர் நீரில் மூழ்கிப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகாலமாகத் தவம் செய்து கொண்டிருக்கையில் அந்த நீரில் ஒரு பெரிய மீன் தனது மனைவி மக்கள் பேரன் பேத்திகள் கூட ஸந்தோஷமாக விளையாடிக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டார். உடனே அவருக்கும் தான் கல்யாணம் செய்து கொண்டு வாழ வேண்டுமென்ற ஆசை உண்டாயிற்று. சூரிய வம்சத்தில் பிறந்த மாந்தாதா என்ற மாமன்னனிடம் சென்று அவனுடைய ஐம்பது பெண்களில் ஒருத்தியைத் தனக்கு மணமுடித்து வைக்கும்படி வேண்டினார். மிகவும் வயதாகி இளைத்து நரை தலையுடன் காணப்பட்ட முனிவருக்குப் பெண் கொடுக்கத் தயங்கிய அரசன், “முனிவரே! என் பெண் ஒவ்வொருத்தியும் யாரை விரும்புகிறார்களோ அவனுக்குத் தான் அவளை மணம் முடிப்பேன். இது என் குல தர்மம்” என்றான். முனிவரும் “என்னை உன் பெண்களிருக்குமிடத்துக்கு அழைத்துப் போகும்படி காவலாளிக்குக் கட்டளையிடு. அவர்கள் என்னைப் பார்த்து விரும்பினாலன்றி மணம் முடிக்க வேண்டாம்” என்ன, மன்னனும் இசைந்து இவரை அந்தப்புத்துக்கழைத்துப் போகும்படி காவலருக்குக் கட்டளை பிறப்பித்தான். காவலனும் பெண்களிடம் இப்போது முனிவரொருவர் உங்களைக் காண வருவார். உங்களில் யார் அவரைக் கணவனாக வரித்தாலும் அவருக்கு மணம் செய்து கொடுப்பதாக மஹாராஜா அறிவிக்கச் சொன்னார்” என்று சொல்லிவிட்டு முனிவரை உள்ளே போகும்படி அனுப்பினான்.

ஸௌபரி மிகவும் அழகான வாலிப ரூபத்தை தனது தவவலிமையால் ஏற்றுக் கொண்டு அப் பெண்கள் முன்பு தோன்ற அவர்கள் ஒவ்வொருவருமே நான் நான் என்று போட்டியிட்டுக் கொண்டு முனிவரை வரித்தனர். மாந்தாதா வேறுவழியின்றி ஐம்பது பெண்களையும் அம்முனிவருக்கு கன்னிகாதானம் செய்துக் கொடுத்து விட்டான். ஸௌபரி இவர்களனைவரையும் தமது ஆசிரமத்துக்கழைத்துச் சென்று தனது தவப் பெருமையால் தேவ சிற்பியான விகவகர்மாவை அழைத்து எல்லா வசதிகளுடனும் கூடிய 50 அழகான மாளிகைகளை அமைக்கச் சொல்லி அவற்றில் அவர்களைக் குடியேற்றி தானும் இளமை பொறுந்திய ஐம்பது உருவங்களைக் கொண்டு அவர்களுடன்

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

BLANK PAGE

வாழலானார். ஒவ்வொரு பெண்ணும் முனிவர் தன்னொருத்தியிடமே தனது போதையெல்லாம் கழிக்கிறார். உடன் பிறந்தவர்கள் யாரிடமும் செல்லவில்லை என்று நம்பினாள். இப்படிப் பல ஆண்டுகள் உலக சுகங்களை நன்றாக அனுபவித்து நூறு பிள்ளைகளையும் பெற்று வளர்த்து சுகவாழ்வில் ஈடுபட்டிருந்த போது ஒரு நாள் பகவத் கருபையால் ஞானம் பிறந்து தாம் இருந்த நிலைக்கும் தனது தவம் வீணாமைக்கும் வருந்தி மனைவியரை அழைத்துக் கொண்டு வானப் ரஸ்தனாகக் காலம் கழித்துப் பின்னர் நாராயணனைச் சரணம் பற்றி மோக்ஷமடைந்ததாக ஸௌபரியின் சரித்திரம் பார்க்கப்படுகிறது. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் 16000 கன்னிகைகளை மணந்து 16000 உருவங்களெடுத்து அவர்களுடன் தனித்தனியாக க்ருஹஸ்த தர்மமநுட்டிததாக புராண வரலாறு பகவானான கண்ணன் தனது திவ்ய சங்கல்பத்தினால் நடத்தியது போன்று ஸௌபரி தனது தவவலியால் நடத்தியது தவத்தின் மேன்மையைக்காட்டுகிறது. ஸௌபரி சரித்திரத்தைப் படிப்பதும் கேட்பதும் நினைப்பதும் பிறரறிய எழுதிப் பரப்புவதும் சொல்வதும் ஒருவரைத் தீயசெயலிலிருந்தும், தீய எண்ணத்திலிருந்தும் காப்பாற்றி மனதைத் தூய்மைப்படுத்தும் என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் கூறுகிறது. இவ்வார்த்தையால் ஸௌபரி சரித்திரத்தை அம்மையார் நினைவூட்டுகிறார்.

55. நீர் தானம் செய்தேனோ ரந்திதேவரைப் போலே?

ரந்திதேவர் என்பவர் புருவம்சத்தவனான துஷ்யந்தனின் மகன் பரதனுடைய ஸந்ததியில் தோன்றிய அரசர். அவருக்கு ஸகலஸௌ பாக்யங்களுமிருந்தும் கொடை வள்ளலாய் விளங்கி, தம்மிடமிருந்ததை யெல்லாம் பிறருக்கு வழங்கி, தாம் வருமையிலேயே காலங்கழித்தார். எப்போதும் ஹரியையே மனதில் சிந்தித்துக் கொண்டு உலகில் காண்பவற்றிலெல்லாம் ஹரியைக் கண்டு மகிழ்ந்து போது போக்கினார். அவர் கேளாமலே பொருள்கள் அவரிடம் குவிந்தன. ஆனால் அவர் தனக்கென்று எதையும் வைத்துக் கொள்ளவில்லை. ஒரு சமயம் அவர் குடும்பத்துடன் 48 நாட்கள் உணவின்றி நீரின்றி காலம் கழிக்க நேர்ந்தது. நாற்பத்தி ஒன்பதாம் நாள் அவருக்கு எதிர்ப்பாராமல் பால் பாயஸமும் கோதுமைக் கூழும் குடிக்க நீரும் கிடைத்தன. அவற்றை உண்ணப்புகும் போது ஒரு அந்தணன் அதிதியாகத் தோன்றினான். அவனை எம்பொருமானாகவே கொண்டு தம்மிடமிருந்த உணவில் ஒரு பாகத்தை அவனுக்கு இட்டார். அடுத்தபடி ஒரு சூத்ரன் வந்து உணவை யாசித்தான். அவனுக்கும் உணவளித்து அனுப்பினார். அவன் சென்றவுடன் ஒரு நாய்க் கூட்டத்துடன் ஒரு வேடன் வந்து உணவு வேண்ட,

தன்னிடம் மீதியிருந்த உணவை அவர்களுக்குக்களித்தார். சிறிதளவு நீரே ஒருவர் தாகத்தைத் தணிப்பதற்கும் போராத அளவில் எஞ்சியது. அப்போது ஒரு சண்டாளன் தோன்றி மிகவும் தாகமாகவுள்ளதாகச் சொல்லி பருக நீர் கேட்டான். அதைக் கேட்ட ரந்திதேவர் மனம் கசிந்து, “நான் யோக சித்திகளையோ முக்தியையோ இறைவனைக் கேட்கவில்லை. பிறர் வருத்தம் தீற்கும் நிலையில் என்னை வைத்தானாகில் போதும். இவனுக்கு இந்த நீரை அளித்தால் என் பசி, பிணி, துன்பம் யாவும் பறந்து விடும்” என்று மனதில் நினைத்துக்கொண்டு அந்த நீரை அச்சண்டாளனுக்குக் கொடுத்து விட்டார்.

வந்தவர்கள் வெறும் அதிதிகள் அல்லர். முதலாவார் மூவரான கடவுளரே மூன்று உருவங்களில் வந்து ரந்திதேவரை பரீக்ஷித்தனர். அவர் மூவரும் அரசன் முன்பு தோன்றி தம்மைக் காட்டிக் கொண்டு அவரை வாழ்த்தினர். ரந்திதேவர் அவர்களிடம் தனக்கென்று சுகங்கள் எதையும் கேட்கவில்லை. நாராயணனுடைய திவ்யசரணாரவிந்தங்களிலேயே மனதை நிலைக்கச் செய்து பின்னர் அவன் தாங்களையே அடைந்தார். *அம்பரமே தண்ணீரே சோறே அறஞ்செய்யும் நந்தகோபாலா என்று திருப்பாவையில் ஆய்ச்சியர் நந்தகோபனை ஏற்றுகின்றனர். ஆயினும் ரந்திதேவரைப் போல நீர்தானம் செய்தவர் உலகில் எவருமே இருக்க முடியாது என்கிறார் திருவல்லிக்கேணி அம்மையார்.

ரந்திதேவர் சரித்திரம் ஸ்ரீபாகவதத்தில் ஒன்பதாவது ஸகந்தத்தில் 21ம் அத்தியாயத்தில் பேசப்பட்டுள்ளது.

56. லாக்ஷியானேனோ மார்க்கண்டேயரைப் போலே?

மிருகண்டு முனிவரின் குமாரர் மார்க்கண்டேயர், இவருக்கு ஆயுள் 16 வருடமே என்று பிரமன் தந்த வரமாயினும் இவர் சிவ பூஜை செய்து சிவபிரானருளால் நீண்ட ஆயுளைப் பெற்றதாக வரலாறு சொல்லப்படும். ஆயினும்

புக்கடிமையினால் தன்னைகண்ட மார்க்கண்டேயனவனை
நக்கபிரானுமன்றுய்யக் கொண்டது நாராயணனருளே

என்ற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தின் (4.10.8) படி, நக்கபிரான் எனப்படும் சிவபிரான் மார்க்கண்டேயனை நாராயணனிடம் காட்டித் தந்து உய்வித்தாக (பிழைப்பித்ததாக) அறியலாம். மார்க்கண்டேயர் நாராயணருளால் நீண்ட ஆயுள் பெற்றதை * மார்க்கண்டேயனுக்கு வாழுநாள் இண்டைச்சுடைமுடி ஈசன் உடன்

கொண்டு செல்ல கொண்டு (திருவாய் 7.5.7) என்ற பாசுரத்திலும் ஆழ்வார் காட்டித் தந்தார். வாழ்நாள் நீடிப்பதற்காக சடைமுடியான (தாபஸவேஷனான) சிவபிரான் அவனைத் தன்னுடன் அழைத்துச் சென்று ஸ்வாமியான நாராயணருளை வேண்டி அப்பெருமானும் மார்க்கண்டேயனை விஷயீ கரித்து, அருள்புரிந்து தன்னிடம் பிரியாதே கொண்டிருந்தான் என்று தெளியலாம். மஹாபாரதத்தில் ஆரண்ய பர்வத்தில் மார்க்கண்டேய பகவான் தருமருக்கு நாராயணனைச் சரணம் புகும்படி உபதேசம் பண்ணுவதைக் காணலாம்.

நாராயணனே பரதெய்வம் என்பதற்கு மார்க்கண்டேயரே சாக்ஷியானதை *தெய்வங்கள் உம்மை உய்யக் கொள். மறுத்துமவனோடே கண்டிர் **மார்க்கண்டேயனும் கரியே**, கருத்தனமொன்றும் வேண்டா கண்ணலல்லால் தெய்வமில்லை (திருவாய் 5.2.7) என்ற பாசுரத்தின் மூலம் அறியலாம்.

இதன் பொருள் - தெய்வங்கள் உம்மையுய்யக் கொள் - நீங்கள் பற்றும் ருத்ரன் முதலான தேவதைகள் உங்களை ரக்ஷிக்குமிடத்து, இதில் தாங்கள் தாமாக அக்ஷமராகையாலே (வல்லமையற்றவராகையால்); **மறுத்து மவனோடே கண்டிர்** நீங்கள் பரமபுருளைவிட இவர்கள் பற்றத் தக்கவர் என்று பற்றினாலும், இவர்கள் உங்களை அவன் பக்கலிலே கொண்டு போய் விட்டன்றோ ரக்ஷிப்பது? “நஹி பாலநஸாமர்த்யம் விநாம்ருதே ஸர்வேச்வரம் ஹரிம்” ஸர்வேச்வரனான ஹரியைவிட்டு வேறுயாரும் ரக்ஷிக்க, வல்லவரில்லை - என்று ப்ரமாணம், மார்க்கண்டேயனும் கரியே - இவ்வர்த்தத்துக்கு ஸாக்ஷி ஸ்ரீ மார்க்கண்டேய பகவான். கரியென்று ஸாக்ஷிக்குப் பேர். மார்க்கண்டேயன் நெடுநாள் ருத்ரனை ஆராதிக்க, ருத்ரன் அவனிடம் “நெடுநாள் நீ நம்மை ஆச்ரயித்தது வீண்போகவொண்ணாது. உனக்கு ஒரு புகல் காட்டித் தருகிறேன். அங்கு கிட்டு” என்று ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே கொண்டு சென்று அபேக்ஷிதத்தைத் தலைக்கட்டித் தந்தான். கறுத்தமனம் இதயாதி - கலங்கிய நெஞ்சு வேண்டாம். ஸர்வ ஸ்வாமியான எம்பெருமானுக்கு ப்ரகாரமல்லாத ஸ்வதந்தத்ரமான தெய்வமெதுவுமில்லை. * நாட்டினான் தெய்வங்களாக அத் தெய்வநாயகன் தானே என்கிறபடி ஸர்வேச்வரன் தனது நியமனமடியாக இவர்களை தெய்வங்களாக ஆக்கி வைத்துள்ளான்.

மார்க்கண்டேயர் எம்பெருமானை அநுவர்த்தித்து மஹா ப்ரளயத்தைத் தான் காண வேண்டுமென்று வேண்டி, அவளருளால் ப்ரளயஸமூத்ரத்தில் எல்லாவுலகுகளையும் எல்லா தேவர்களையும் வயிற்றில் கொண்டு நாராயணன்

ஒருவனுமே கண்வளர்ந்தருளுவதை நேரில் கண்டு இவனே பரமபுருஷன் என்று தெளிந்ததாகப் புராண வரலாறு. இதனாலும் மார்க்கண்டேனை ஸாக்ஷி எனலாம்.

இப்படி நாராயண பரதவத்துக்கு மார்க்கண்டேயரைப் போலே நேர் ஸாக்ஷியாகவல்லேனோ? என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

57. எல்லாமுமானேனோ கௌஸலையார் போலே?

கௌஸல்யதேவியார் தசரதசக்ரவர்த்தியின் பட்டமஹிஷி ஸ்ரீ ராமபிரானுடைய திருத்தாயார். கௌஸலைப் பற்றி தசரதமன்னவன் கையிடம் கூறுவது (அயோ 1.2, 68, 69)

யதா யதா ஹி கௌஸல்யா தாஸ்வச்ச ஸகீவச!
பார்யாவத்பகிநீவச்ச மாத்ருவச்சோபதிஷ்டதி!
ஸததம் பரியகாமா மே ப்ரியபுத்ரா பரியம்வதா!

என்பது, கௌஸல்யாதேவி ஒரு மஹத்தான காவியத்தில் கதாநாயகனின் தாயாக இருக்க முழுத்தகுதி பெற்றவள். “கௌஸல்யாலோகபர்த்தாரம் ஸுஷுவேயம் மநஸ்விநீ - மிக விசாலமான மனது படைத்த எங்கள் மாமியார் கௌஸல்யா தேவி உலகுக்கெல்லாம் ஒரு நாயகனான ராமபிரானைப் பெற்றெடுத்தார்” என்று ஸீதாபிராட்டி சொல்லும் வார்த்தை. இனி சக்ரவர்த்தி சொல்வதைப் பார்ப்போம். “எப்பொழுதும் எனது நலனையே பேணுமவளாய் நல்வார்த்தையே சொல்லுபவளாயிருப்பவள் கௌஸல்யை எனக்கு வேலைக்காரியாயும் தோழியாகவும், மனைவியாகவும், உடன் பிறந்தாளாகவும், தாயாகவும் அந்தந்த ஸமயங்களில் இருந்து என் நலனையே நோக்கும் வளாயிருப்பவள்.” அதாவது அந்தந்த நிலைக்குச்சேர சக்ரவர்த்தியை எப்படி அக்கரையுடன் கவனித்து மகிழ்ச்சியுறச் செய்ய வேணுமா, அப்படி நடந்து கொள்வாள். பட்டமஹிஷி என்று யஜமானியாய் உரிமைகளை மட்டும் கொண்டாடுபவள் அல்ல. ஒரு மனைவி செய்யும் பணிவிடைகள், காதல், உடன் பிறந்தவள் காட்டுமன்பு, தாய்ப்பாசம் எல்லாம் அவளிடம் உண்டு. உதாரணமாக பல மனைவிகளை சக்ரவர்த்தி மணம் செய்து கொண்டிருந்தார். ஒவ்வொரு திருமணத்திலும் உடன் பிறந்த ஸஹோதரியின் பணிகளை - மணமகளுக்குத் திருமங்கல்யம் முடிதல், மணமக்களுக்கு ஆலத்தி எடுத்தல் எல்லாம் செய்வாள். ராணியாகமட்டுமில்லாமல் மன்னனுக்கு எல்லாமுமாயிருக்கும் மனப்பரப்பு யாருக்குத்தானுண்டு? என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

58. யான் வேண்டேன் என்றேனோ ஆழ்வாரை போலே?

இங்கு 'ஆழ்வார்' என்று தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரைச் சொல்லுகிறது. * இச்சுவை தவிர யான்போய் - அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன் (திருமாலை - 3) என்பது இவர் திருவாக்கு. இவ்வாழ்வார் திருவரங்கத்தெயும் பெருமானைத் தவிர்த்து வேறு எந்த அர்ச்சவாசதார எம்பெருமானையும் பாடாதவர். ஆழ்வார்களுள் திருவேங்கடத்தைப் பாடாதவர் இவர் ஒருவரே. * என் அமுதினைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணவே என்று (அமல. 10) அரங்கனையன்றி வேறு கண்டறியாத திருப்பாணரும் * மந்திபாய் வடவேங்கட மாமலை (அமல - 3) என்று திருவேங்கடத்தை விட முடியாமல் பாடியுள்ளார்.

பச்சைமாமலைபோல் மேனி பவளவாய் கமலச் செங்கன்
அச்சதா! அமரரேறே! ஆயர்தம் கொழுந்தே! என்னும்
இச்சுவை தவிரயான்போய் இந்திரலோகமானும்
அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன் அரங்கமா நகருளானே

என்பது திருமாலையில் மூன்றாம் பாசரம். இதைச் சிறிது விளக்குவோம். அரங்கமாநகருள் அரவணைப்பள்ளியானான அரங்கனை அவனது பலபல பெயர்களை வாயாறச் சொல்லி அவன் கண்ணழகு பவளவாயழகு மற்றும் திருமேனி அழகுகளை அநுபவிக்கும் ரஸத்தை விட்டு பரம பதம் போய் அங்கு பரவாஸுதேவனை ஸதா பச்யந்தி பண்ணும் சுவையும் யான் வேண்டேன் என்கிறார்.

இச்சுவை - கைப்பட்டுள்ள இந்த அமுதம். இத்தை விட்டு எங்கோ நெடுங்கை நீட்டான ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போய்; **இந்திரலோகம்** என்று இவ்வுலகர் பெருஞ்செல்வமெனக் கருதும் சுவர்க்கலோகத்தை ஆழ்வார் எடுத்துக்கழிக்கவும் விரும்பமாட்டார். இங்கு சொல்வது நிரதிசய ஐச்வர்யம் படைத்தவன் உலகை. 'இதி பரமைச்வரயே' என்ற தாதுவின் படி ஒப்பில்லாத நித்யவிபூதி ஐச்வர்யத்தையே இங்கு இந்திரலோகம் என்கிறது. அங்குள்ளார் * ஆண்மின்கள் வானகம் என்று அவ்வைச் வர்யத்தை இவர்க்கிஷ்ட விநியோ ஹமாக்கி வைப்பார்கள். பெறவரிதான அததைப் பெற்றாலும் யானதை ே - டேன். என் மனது அதிற் செல்லாது. 'பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி' என்பாரைப் போல் பேசுகிறார். அரங்கமா நகருளானை அநுபவிக்கும் இனிமைக்கு ஈடு இணையே கிடையாது என்பது இவ்வாழ்வாரின் திடமான திருவுள்ளக் கருத்து. திருவரங்கத்துப் பெரியபெருமானிடம் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு இவர் போன்று மற்றெவர்க்கு முண்டோ? என்று கேட்பது அம்மையாரின் வாக்கியம்.

59. பரதனுக்குச் சொன்னேனோ குகப் பெருமாள் போலே?

தந்தை சொற்படி வனவாஸம் செய்யச் சென்ற ராமனை அழைத்து வந்து ராஜ்யமேற்கச் செய்து தன் மேல் வந்த அபவாதத்தை நீக்கிக் கொள்ள வேண்டி பரதன் தாய்மார்கள், மந்தரி புரோஹிதர்கள், யாவருடனுப் பெருஞ்சேனையுடனும் வனம் சென்ற போது ராமனிடம் மிக்க அன்பு பூண்ட குஹன் முதலில் பரதன் நல்லெண்ண முடையவன் என்று நம்பவில்லை. பின்னர் சுமந்திரர் சொல்லக் கேட்டு லக்ஷ்மணன் போலவே ராமனிடம் அன்பு பூண்டவன் பரதன் என அறிந்து அவனிடம் லக்ஷ்மணனின் நற்பண்புகளை யெல்லாம் சொல்லுனான்.

ஆசசக்ஷேத ஸத்பாபவம் லக்ஷ்மணஸ்ய மஹாத்மந :
பரதாயாப்ரமேயாய குஹோ கஹநகோசர :

பிறகு காட்டிலேயே திரிபவனான குஹன் அறிய அளவல்லாத பெருமையுடைய பரதனுக்கு அளவிட்டறியவியலாப் பெருமை படைத்த லக்ஷ்மணனுடைய நற்பண்புகளை எடுத்துச் சொன்னான். அருளிச் செயல் வ்யாக்யானங்களில் இந்த ச்லோகத்தை மேற்கோள் காட்டி ஆசாரியர்கள் விளக்கியுள்ளதையொட்டி இதன் பொருளைக் காண்போம்.

பரதாழ்வான் வந்த போது குஹப்பெருமாள் அறியாமையால் அவனை ராமவிரோதியாகக் கருதி "இவன் எப்படி கங்கையைக் கடந்து விடுகிறான் என்று பார்த்து விடுகிறேன்" என்று சீற்றமடைந்தார். பின்னர் சுமந்திரன் வாயிலாகக் கேட்டும், நேரே கண்டும் பரதன் ஸ்வபாவத்தை யறிந்த குஹன் ஆச்சர்யப்பட்டு "இவனுக்கு ஸ்த்ருசமான உபகாரமேது?" என்று ஆராய்ந்து, இளைய பெருமானுடைய ஸ்த்பாவங்களை அவனுக்குச் சொல்லப் புகுந்தான். ஸத்பாவம் - நல்லோர்களுடைய செயல்கள். ஒருவனுடைய நல்லியற்சை அறிவது அவன் அநுஷ்டானம் (நடத்தை) கண்டிதே. பெருமாள் கண் வளர்ந்தருளுகைக்கு புல்லறுத்துப் படுக்கை அமைத்து, தாமரை இலையில் தீர்த்தம் கொண்டு வந்து அர்க்ய பாத்யங்கள் ஸமர்ப்பித்து, மேலும் பருகக் கொடுத்து அப்படியே பிராட்டிக்கும் பண்ணி, கண் வளர்ந்தருளப் பண்ணி, கையும் வில்லுடைய பக் கொண்டு நோக்குகை லக்ஷ்மணனிடம் கண்டது. அந்த வருத்தாங்களைச் சொன்னான்.

பகவத் விஷயத்துக்கு பழையார், புதியார் என்றில்லை. அறிந்தவர் சொல்ல ஆதரமுடையார் கேட்குமித்தனை, இளைய பெருமாள் படியை பரதனுக்கு ஸ்ரீகுஹப் பெருமானிறே சொல்லுகிறார்! **ஆசசக்ஷே** - வாக்குக்கு

நிலமில்லாததையும் சொல்லுவதே! அத - ஸ்ரீ பரதாழ்வான் ஸ்வபாவமறிந்த பின்பு, **ஸத்பாவம்** பால்யாந் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த - சிறுபிராயமே தொடங்கி மிகவும் நெருங்கியவர் என்றும் பரவாநஸ்மி - உனக்கு நான் ஏவலான் என்றும் அவன் இயல்போடு ஒட்டிய ஸத்பாவத்தைச் சொன்னான். **லக்ஷ்மணஸ்ய மஹாத்மந :** - கடலைக் கையாலிறைக்கத் தொடங்கினான். கழியின் பெருமையைக் கடலுக்குச் சொல்லத் தொடங்கினான். **பரதாய அப்ரமேயாய -** இலக்குவன், “நான் பணி செய்யக் கடவன்” என்றவன் “ராஜ்யத்தில் இரீர்” என்றால் சேளாமே “மாட்டேன், உம்மோடு வந்தேதீருவேன்” என்கை ஆட்பட்டடிமை செய்பவன் லக்ஷணமாமோ? அண்ணன் சொற்படி அவனைப் பிரிந்து பதினாலாண்டு அவனுக்காக அவன் சொற்படி ராஜ்யமாண்ட பரதனுக்கு. **குஹ :** - நெடுநாள் பழகிய பரதனுக்கு ஒருநாள் கலந்த குஹன் சொல்லும் படியாவதே! இன்னாரின்னார்க்குச் சொல்வது என்று வரம்பில்லாமல் இவனும் சொல்வதே! **கஹநகோச :** - காட்டில் மரத்திலும் மட்டையிலும் பழகிப் போந்த இவர் இளையபெருமாள் படிகளைப் பேசிப் போந்தபடி கண்டீரே! என்று ரிஷி கொண்டாடுகிறான். ஒரு நாள் முகத்திலே விழித்தவன் படியன்றோ இது! பெருமானைக் கண்டு பழகிப் பிரிந்து வருந்தியிருந்தவன் பரதனைக் கண்டதும் பேசக்கற்றான் என்னவுமாம்.

இப்படித் தனக்கு நிலமல்லாத விஷயமான இளைய பெருமாள் படிகளை அவரிலும் உயர்ந்த பரதாழ்வானுக்கு எடுத்துச் சொல்லுமளவுக்கு காடுவாழ் சாதியான குஹன் முற்பட்டாற்போல அடியேன் பேசவல்லேனோ என்று வியக்கிறார் அம்மையார்.

60. பிண்ணாக்கையிட்டேனோ பெருமானைப் போலே?

பரதாழ்வான் வனத்தில் ராமனைக் கண்டபோது அவனிடமிருந்து சக்ரவர்த்தி பரலோகமடைந்ததையறிந்த ராமபிரான் தரையில் விழுந்து கதறியழுது, பிறகு பரதனால் தேற்றப்பட்டு ஒருவாறு தேறி மந்தாகினி நதியில் நீராடி தந்தைக்குச் செய்ய வேண்டிய பித்ருகாரியங்களைச் செய்தான்.

ஐங்குதம் பதரீமிச்ரம் பிண்யாகம் தர்பஸம்ஸ்தரே!

ந்யஸ்ய ராம, ஸுது: கார்த்தோ ருதந் வசநமப்ரவீத்!!

இதம் புங்க்ஷவ மஹாராஜ ப்ரீதோ யதசநா வயம்!

யதநந் புருஷோபவதி ததந்நாஸ்தஸ்யதேவதா அயோ 102-29, 30

இவந்தைப் பழங்கலந்த இங்குதிப் பிண்ணாக்கைப் பிண்டமாக தர்ப பங்களின் மேல் வைத்து, மிகவும் வருத்தத்துடன் பிதாவுக்கு அர்ப்பணித்து

அழுது கொண்டே ராமன் சொல்லுகிறான். “ஹேமஹாராஜனே! நாங்கள் புஜிக்கும் இந்த உணவை உமக்குமிடுகிறேன். ப்ரீதியுடன் புஜிப்பீராக. ஒருவன் தான் புஜிக்கும் உணவையன்றோ தான் வணங்கும் தேவதைகளுக்கும் உணவாக இடக்கடவன்?” என்று. அநேக விதமான உயர்ந்த உணவு வகைகளை உண்ட மஹாராஜனுக்கு ராமன், நாம் இந்த பிண்ணாக்கை இடுகிறோமே! என்ற பெருந்துக்கத்துடன் ஆனால் பேரன்புடன் தானுண்ணும் உணவு என்று தகப்பனுக்கும் படைத்தான். பின்னர் ராமன் தர்ப்பத்தின் மேல் மஹாராஜனான தத்தையைக் குறித்திட்ட பிண்ணாக்குப் பிண்டங்களைக் காணுலுற்ற கௌஸல்யையார் அடைந்த துக்கத்துக்களவில்லை. (இங்குதி - காட்டில் வளரும் ஒருவகை பாதுமை - almond)

“யதநந்: புருஷோபவதி ததந்நாஸ்தஸ்ய தேவதா” என்பது சிறந்ததொரு சாஸ்த்ரார்த்தம். நமது நிலைக்குச் சேர தர்மமான உணவு எதுவோ அதையே நாம் வணங்குபவர்க்கும் இட வேண்டும். இந்த சாஸ்த்ரார்த்தத்தை எடுத்துக் காட்டுவது அம்மையாரின் இவ்வார்த்தை.

61. பேராயிரம் சொன்னேனோ பீஷ்மரைப் போலே?

“தேவோ நாமஸஹஸ்ரவாந்” என்றும் “பேராயிரம் கொண்ட தோர் பீடுடையன்” என்றும் எம்பெருமான் போற்றப்படுகிறான். ஆயிரம் திருநாமங்களையுடைய சிறப்புடையவன் என்பதால் அவனுக்கு ஒரு ஆயிரம் திருநாமங்களே உண்டு என்பதல்ல. எண்ணிக்கையில் பெரிய - அதாவது எண்ணற்ற திருநாமங்களையுடையவன் என்பது கருத்து. இப்படி எண்ணிலடங்காத திருநாமங்கள் மஹரிஷிகளால் குட்டப் பெற்று கானம் பண்ணப்பட்டவன் எம்பெருமான். அத்திருநாமங்களில் ஒரு ஆயிரத்தை தேர்ந்தெடுத்துத் தொகுத்து லாக்ஷாத் நாராயணின் அவதாரமான வ்யாஸமஹரிஷி அழகிய நவரத்னமாலையாக ஒரு துதியை அமைத்தார். இதற்கு ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமஸ்தோத்ரம் என்று பெயர். இது க்ருஷ்ணாவதாரப் பெருமையப்பாடும் இதிஹாஸமான மஹாபாரதத்தில் ஸாரமான ஒரு பாகமாகப் பார்க்கப்படுகிறது.

பாரதயுத்தம் முடிந்த பின்னர் பிதாமஹரான பீஷ்மர் அம்புப் படுக்கையில் தமது முடிவை எதிர்நோக்கிப்படுத்திருந்த போது ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய நியமனத்தின் பேரில் தர்ம ஸூக்ஷ்மங்களை அவரிடம் வேண்டி தர்மபுத்திரர் பல கேள்விகளைக் கேட்க. அவரும் பதில் சொல்லி வருகையில்

கோதர்மஸ் ஸர்வதர்மாணாம் பவது : பரமோ மத :
கிம்ஜபந் முச்யதே ஐந்து : ஜந்மஸம்ஸாரபந்தநாத்?

“உமது கருத்தில் எந்த தருமம் மிகவும் உயர்ந்தது? எந்த விஷயத்தை மனதில் கொண்டு பிறவிச் சுழலினின்றும் ஜீவர்கள் முக்தி பெற முடியும்?” என்று கேட்க

ஐகத்ப்ரபும் தேவதேவம் அநந்தம் புருஷோத்தமம்
ஸ்துவந் நாம ஸஹஸ்ரேண புருஷ: ஸததோத்தித :
என்று தொடங்கி

ஏஷமே ஸர்வதர்மாணாம் தர்மோதிகதமோமத :
யத்பக்த்யா ண்டரீஸ்து ம் தத ரரர்ச்சேந்நரஸ்ஸதா
என்று ஸித்தாந்தப்படுத்தி.

விஷ்ணோர் நாமஸஹஸ்ரம் மே ச்ருணு பாபப்யாபஹம்!
யாநி நாமதாநி கௌணாநி விக்யாதாநிமஹாத்மந :
ருஷிபி: பரிகீதாநி தாநி லக்ஷ்யாமி பூதயே

“விஷ்ணு பகவானுடைய குணவாசகமான திருநாமங்களில் மஹான் களான ருஷிகளால் பாடப்பட்டவைகளில் ஒரு ஆயிரத்தை உங்கள், நலன் பொருட்டு கூறுகிறேன்” என்று “விச்வம் விஷ்ணு” : எனத் தொடங்கி எல்லா நலன்களையும் நல்கவல்ல பூரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாம ஸ்தோத்ரத்தை கண்ணனையே லாக்ஷியாக வைத்துக் கொண்டு உபதேசித்தார். இந்தத் திரு நாமஸங்கீர்த்தந மூலம் செந்தாமரைக் கண்ணை பக்தியுடன் அர்ச்சிப்பதே மேலான மோக்ஷஸாதநம்” என்றார்.

இப்படி யாவரும் உய்யும்படி பீஷ்மரைப் போல் பேராயிரம் சொன்னேனோ? என்கிறார் அம்மையார்.

62. தண்ணீர் கொடேனென்றேனோ திருமலை நம்பியைப் போலே?

ரந்தி தேவர் எனுமரசர் தம்வசமிருந்த சிறிதளவு நீரையும் வந்து கேட்டவருக்குக் கொடுத்தார் (55ம் வார்த்தை). குடம் நிறையத் தண்ணீரிருந்தும் தாகமெனக் கேட்டவனுக்குக் கொடேன் என்றவர் விஷயம் இவ்வார்த்தை.

ஆளவந்தாரின் சிஷ்யரும் எம்பெருமானாரின் ஆசாரியருள் ஒருவருமான் பெரிய திருமலை நம்பி திருவேங்கடமலையில் நித்ய வாஸமாயிருந்து கொண்டு திருவேங்கடமுடையானுடைய கைங்கர்யத்தில் ஊன்றியிருந்தார். இவர் தினமும் பாபவிநாசதீர்த்தனின்னும் ஒரு குடம்

தீர்த்தத்தைத் தம் தலைமேல் எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டு பெரிய திருமொழிப் பாடல்களைப் பாடிக் கொண்டு வந்து அப்பனுடைய திருவாராதனத்துக்கு ஸமர்ப்பிப்பார். தன்னலமற்ற அன்புடன் செய்யப்பட்ட இந்தக் கைங்கர்யத்துக்கு உகந்த அப்பன் தன்னுகப்பைக் காட்ட ஒரு வேடுவனாக ஒருநாள் ஆகாசகங்கையருகே நம்பி முன் தோன்றி “தாதா! தாகமாயிருக்கிறது. பருக நீர் தாரும்” என்று கேட்க, இவரும் “இது திருவேங்கடமுடையான் திருவாராதனத்துக்காக கொண்டு போகிறது உனக்குக் கொடுப்பதற்கில்லை” என்று மறுத்து மேலே திருமொழியறுஸந்தானமடியாக எம்பெருமானின் குணசேஷிதங்களை நினைந்துருகியவராய் செல்ல, வேடனும் ஒரு அம்பைச் செலுத்தி குடத்தில் ஓட்டைப்பண்ணி அதில் பெருகியதாரையைக் கைகளிலேந்திப் பருகிக்களிக்க குடம் லேசாகக்கண்ட நம்பி திரும்பிப் பார்த்து “வேடனே! திருவேங்கடவனுக்கு த்ரோகம் பண்ணினாயே! இது நியாயமா? திருவாராதனத்துக்கு நேரமாய் விட்டதே!” என்ன, அவ்வேடன் “தாதா! அருகில் தண்ணீருள்ளது, காட்டுகிறேன் வாரும்” என்றழைத்துப் போக, ஆகாசகங்கை மடுவிலே நீரில்லாமல் வற்றியிருக்க, வேடனும் அங்கிருந்த குண்டுக்கல்லின் கீழ் ஒரு அம்பைச் செலுத்தி அதைக் கையால் பிடுங்க அகினின்றும் தீர்த்தம் தாரையாகப் புறப்பட்டது. வேடனும் “தாதா! இந்த தீர்த்தத்திலே நமக்கு நித்யமாக தீர்த்தம் கொண்டு வாரும்” என்று சொல்லி மறைந்து போக நம்பி “அப்பன் என்னிடம் இப்படி ஒரு லீலை பண்ணி அநுபவிப்பதே” என்று ஆச்சர்யப்பட்டு உள்ளம் கரைந்து அந்த தீர்த்தத்தை கலசப்பாளையை ஒட்டையடைத்து நிறப்பி அப்பனுக்குக் கொண்டு ஸமர்ப்பித்தார். அப்பனும் அர்ச்சகமுகமாய் “நம்பி! நீர் கொணர்ந்த தீர்த்தம் நம் தாகத்தை நன்கு தணித்தது” என்று அருளிச் செய்யக் கேட்டு, “திருவேங்கட முடையான் பொருளல்லாத வென்னை இப்படி விஷயீகரிப்பதே” என்று மிகவும் உகந்து அன்று தொடங்கி ஆகாசகங்கையருகே உண்டாக்கின தீர்த்த தாரையினின்றும் தினமும் தீர்த்தம் ஸமர்ப்பித்துக் கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தார்.

பின்னர் எப்பெருமானார் இந்த நிகழ்ச்சியை அறிந்து அப்பன் நம்பியை வழியிலே கடாக்கித்த தினம் திருவத்யயன உத்ஸவம் முடிந்த மறுதினமாகையாலே, ப்ரதிவருஷமும் அதே தினத்தன்று இந்த நிகழ்ச்சியை ஒரு உத்ஸவமாகக் கொண்டாடும்படி நியமித்தருளினார் (ஆதாரம் - திருமலை திருப்பதி ஐதிஹ்யமாலை எனும் திருமலையொழுகு: உத்ஸவ க்ரமத்தை அந்நூலில் காணலாம்.)

இப்படி திருமலை நம்பிக்கு திருவேங்கடமுடையான் அருள்பாலித்ததை நினைவூட்டுகிறார் திருவல்லிக்கேணி அம்மையார்.

63. ஆடக்கண்டேனோ சோமாசியாண்டான் போலே?

சோமாசியாண்டான் (சோமயாஜி ஆண்டான்) எம்பெருமானுடைய சிஷ்யர்களிலே ஒருவர். உடையவர் மேல் நாட்டில் எழுந்தருளி திருநாராயணனுக்கு கோயில் நிர்மாணித்து செல்வப் பிள்ளையை எழுந்தருப்பண்ணி பல திருப்பணிகள் நிறைவேற்றிய போது கூட இருந்தவர். இவருக்குச் செல்வப் பிள்ளையிடம் மிகவும் ஈடுபாடு உண்டாகி வளர்ந்தது. இவர் கையில் தாளங்களை ஒலித்து மிக இனிமையாக பாடுவார். செல்வப்பிள்ளையும் அர்ச்சாஸமாதியைக் கடந்து சிறுபிள்ளையாகத் தோன்றி இவர் பாட்டுக்குச் சேர ஆடுவான். பெருமானின் ஆட்டங்கண்டு இவரும் மகிழ்ந்திருப்பார். காலப் போக்கில் செல்வப்பிள்ளை தமக்கருள் புரிவது பற்றி இவர் தற்பெருமை கொண்டார். இது ஸ்வரூபநாசமாகையால் எம்பெருமானார் இவரைத் திருத்த மனங்கொண்டு, “ஆண்டான்! செல்வப்பிள்ளை உமது பாட்டுக்கு உகந்து தானே தோன்றி ஆடுகிறான். நமது மனதில் ஒரு ஸம்சயமுண்டு. அதாவது ஆசார்ய நியமனத்தை மீறிய நமக்கு எம்பெருமான் அருள்புரிவானா? என்பது. இதைப் பெருமானிடம் கேட்டு நமக்குச் சொல்லும் என்று ஆண்டானிடம் கேட்டார். ஆண்டானும் இவ்விஷயத்தை அன்றிரவு பெருமானிடம் ப்ரஸ்தாபிக்க, “உபயவிபூதியும் அவரிட வழுக்கு என்று தெற்குத் திருவீட்டில் அவரிடம் சொன்னது பொய்யாகாது. அவருக்கு மனதில் ஒரு ஸம்சயமே வேண்டாம்” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினான். மறுநாள் ஆண்டான் இதை ஸ்வாமியிடம் விண்ணப்பித்தார். அது கேட்டு உகந்த உடையவர் “உமக்குப் பேறு உண்டா? என்று கேளும்” நியமிக்க “இப்படி கேட்கிறாரே” என்று ஆண்டான் திகிலடைந்து அன்று பெருமானிடம் “ஸ்வாமி இப்படி கேட்கச் சொன்னாரே!” என்று க்லேசப்பட்டார். செல்வப்பிள்ளை “வாரீர் சோமாசியாண்டானே! நீர் பாடினீர். நாம் உகந்து ஆடினோம். அது கண்டீரே! பாட்டுக்கும் ஆட்டத்துக்கும் ஸரியாயிற்று. இனி உமக்கு ஆசாரியரான உடையவர் நம்மிடம் உபயவிபூதி ஐச்வரியத்தையும் பெற்றுள்ளார். அவர் தந்தாலுண்டு உமக்குப் பேறு” என்று சொல்லி விட, ஆண்டான் தாம் அஹங்காரம் கொண்டதற்கு மிகவும் அநுதாபப்பட்டு தம்மைத் திருத்திய ஆசாரியர் பால் மிக்க பக்தியும் ஈடுபாடும் கொண்டு வாழ்ந்திருந்தார். இவர் ‘எம்பெருமானார் திருவடிகளே சாணம்’ என்று சொல்வது தனிச்சுவையுடன் ஒலிக்குமாம்.

“ஆடக்கண்டேனோ” என்று இந்நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் ஸ்மரிப்பிக்கிறார் அம்மையார்.

64. த்வயரகையிட்டேனோ எம்பாரைப் போலே?

அரங்கனின் திருவருளால் கூரத்தாழ்வானுக்கு ஸ்ரீ பராசர பட்டரும் சீராமப்பிள்ளையும் இரட்டையாகப் பிறந்தனர். ஆழ்வானுக்கு குமாரர்கள் அவதரித்துள்ளது அறிந்த உடையவர் அக்குழந்தைகளை கடாக்கிக்க முதலியாண்டான் எம்பார் முதலியவர்களுடன் ஆழ்வானுடைய க்ருஹத்துக்கு எழுந்தருளி எம்பாரை ‘குழந்தைகளைக் கொண்டு வாரும்’ என்று நியமித்தார். எம்பாரும், இரண்டு குழந்தைகளையும் எடுத்தணைத்து வெளியில் வருகையில் த்ருஷ்டிதோஷம் வராமலிருப்பதற்காக த்வயமந்த்ரத்தைக் காப்பாக அநுஸந்தித்து வந்தார். குழந்தைகளைக் குளிர கடாக்கித்து ஆசிர்வதித்த ஸ்வாமி, எம்பாரை நோக்கி, “கோவிந்தப் பெருமான்! குழந்தைகள் உடம்பில் த்வயம் பரிமளிக்கிறதே! என் செய்தீர்?” என்று கேட்க, எம்பாரும் “கண் த்ருஷ்டி வாராமைக்காக த்வயமந்த்ரத்தை அநுஸந்தித்து ரகையிட்டிடுவந்தேன்” என்றார். ஸ்வாமி உகந்து “இவர்கள் நலனுக்கு நீர் முற்பட்டீர். நீரே இவர்களுக்கு ஆசார்யராகக் கடவீர்” என்று நியமித்தருளினார் (குருபரம்பராப்ரபாவம்)

65. திருநாமமிட்டேனோ வண்ணத்தான் போலே?

ஆழ்வார் திருநகரியில் ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவண்ணத்தான் நம்மாழ்வாரிடம் மிகவும் பக்தியுள்ளவனாய் தனது குடித்தொழிலான ஸலவைத் தொழிலைச் செய்து பிழைத்து வந்தான். ஒரு சமயம் ஆழ்வாரைத் திருவடி தொழ எம் பெருமானார் அங்கு எழுந்தருளினார். தாமிர பரணியில் துணிகளை துவைப்பதில் ஈடுபட்டிருந்த அத் தொழிலாளி ஸ்வாமி சீடர்குழாத்துடன் எழுந்தருளக்கண்டு ஓடி வந்து திருவடிகளில் தண்டனிட்டு தன் பிள்ளைகளையும் அழைத்தான். “காரிமாறா! ஸ்வாமியை ஸேவி” என்றான். “வகுளாபரணா. இங்கு வா ஸ்வாமியை ஸேவி” என்றான். அப்படியே “சடகோபா! என்று மூன்றாமவனையும் “குருகூர் நம்பி” என்று கடைக்குட்டியையும் அழைத்தான். இப்படி ஆழ்வாரின் திருநாமங்களை அவ்வண்ணான் வாயிலாக செவிமடுத்த ஸ்வாமி அவ்வினிமையில் ஆழங்கால் பட்டு மெய் மறந்து நின்று விட்டார். பின்பு “இவ்வண்ணான் பாக்யசாலி. தன் குழந்தைகளுக்கு ஆழ்வாருடைய இனிய திருநாமங்களை சூட்டி அவற்றையிட்டு இவன் அழைப்பது எத்துணை இன்பமாக உள்ளது? நானும் க்ருஹஸ்தனாயிருந்து பிள்ளைகளைப் பெற்று ஆழ்வார் திருநாமங்களை யிட்டு

அழைக்கும் பாக்யம் பெற்றிலேனே! துறவியாய் அலைகிறேனே! ” என்று வருந்திக் கூறியதாகச் சொல்வார்கள்.

இப்படி ஆழ்வாரர்சாரியர்களின் திருநாமங்களைக் குழந்தைகளுக்கிட்டு அழைக்கும் பாக்யம் அடியேனுக்கு உண்டோ? என்கிறார் அம்மையார்.

66. கண்ணு மோஹித்தேனோ திருப்பாவை ஜீயரைப் போலே?

தமது துறவறநெறிக்கேற்ப ராமாநுஜமுனிவர் திருவரங்கத்தில் சிலக்ருஹஸ்தர்களிடம் பிசைடி ஏற்று புசித்து வந்தார். திருவரங்கத்துத் திருவீதிகளில் திருப்பாவை அநுஸந்தாநத்துடன் ஸ்வாமி எழுந்தருள்வது வழக்கம். அப்பாசுர அர்த்தங்களில் மிகவும் ஈடுபட்டுப் பாடுவார். இப்படிப் பாடிக் கொண்டு செல்லும் போது ஒரு வீட்டு வாசலில் * உந்து மதகளிற்றன் என்ற பாசுரத்தைப் பாடிக் கொண்டு நிற்க, அவ்வீட்டுப் பெண் தனது கைவளையொலிக்க வந்து வாயிற் கதவைத் திறந்தாள். அவள் கையில் அவள் விளையாடிக் கொண்டிருந்த பந்து இருந்தது. பாசுரத்தினடிகள்: * பந்தார் விரலி செந்தாமரைக் கையால் சீரார் வளையொலிப்ப வந்து திறவாய் மகிழ்ந்து என்று நப்பின்னைப் பிராட்டியை அழைப்பதாக அமைந்துள்ளபடியால் அப்படியே அப்பெண்பிள்ளை வந்து நிற்க பாசுரத்தின் பொருளில் ஈடுபட்டிருந்த ஸ்வாமிக்கு நப்பின்னை பிராட்டியே தம்முன் நிற்பதாகத் தோற்றவே அப்படியே மோஹித்து விழுந்து விட்டார். இது கண்ட அப்பெண் பயந்து உள்ளே ஓடி தனது தகப்பனாரிடம் நடந்ததைச் சொல்ல, அவர் வந்து தமது பெண்ணையும் உடைய வரையும், மாறி மாறிப் பார்த்து, உடையவருடைய திருவுள்ளத்தை நன்கறிந்தவராகையாலே அவரை எழுப்பி அணைத்துக் கொண்டு “உந்து மதகளிற்றன் அநுஸந்தாநமோ? திருப்பாவை ஜீயரே!” என்று கேட்டாராம். இப்படி கேட்டவர் உடையவரின் ஆசாரியரான பெரியநம்பி என்றும் அவர் குமாரத்தி அத்துழாய் அம்மையே வீட்டு வாயிலில் நின்றவள் என்றும் அறிகிறோம். இந்நிகழ்ச்சி திருக்கோட்டியூரில் திருக்கோட்டியூர் நம்பியின் திருமாளிகை வாயிலில் அவர் மகள் தேவகி பிராட்டியின் முன்பு நடந்ததாகவும் கூறுவர், இதன் பிறகு உடையவருக்கு திருப்பாவை ஜீயர் என்று ஒரு பெயராயிற்று.

இப்படி திருப்பாவைப் பாசுரங்களில் ஆழ்ந்து ஈடுபட்டு அதன் விளைவாக மோஹித்து விழுந்தேனோ? என்கிறார் அம்மையார்.

67. மோதிரமீந்தேனோ பட்டரைப் போலே?

ஸ்ரீவசநபூஷணமெனும் திவ்யசாஸ்தரத்தில் ஒரு சூர்ணிகை, “குற்றம் செய்தவர்கள் பக்கல் பொறையும் கருபையும் சிரிப்பும் உகப்பும் உபகார

ஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும் (365) என்பது. அதாவது நம்மிடம் ப்ரதிகூலமாக நடந்து கொள்பவரிடம் நாம் எப்படி நடந்து கொள்ள வேணும் என்ற வைஷ்ணவ லக்ஷணத்தை கூறுமிடத்து, நமக்கு தீங்கிழைப்பவர் பக்கலில் பொறுமை வேணும்; பொறுத்தவிட்டாலும் அரசினடமோ எம் பெருமானிடமோ தண்டனை பெறப் போகிறானே என்று இரக்கப் பட வேண்டும். இவன் இழைத்த தீங்கை பெரிதாகக் கருதி நாம் வருத்தப்படுவோம் என்று இவன் ஸந்தோஷப் படுகிறானே - இது என்ன மூடத்தனம்! என்று சிரித்திருக்க வேண்டும்’ இவன் செய்யும் ப்ரதிகூலமும் நமது சரீரத்துக்கே ஆகுமாகையால் நாம் துச்சமாக மதிக்க வேண்டிய விஷயத்தில் தீங்கிழைத்தது பற்றி உகக்க வேணும்; நாமறியாத நமது தோஷங்களை நாம் மறந்திருக்கும் நிலையில் அவற்றை எடுத்துக்காட்டி இவன் செய்யும் உபகாரம் தான் என் என்று நன்றி பாராட்ட வேணும்.

பிராட்டி பெருமானை “ரிபூணாம்பி வத்ஸல:” எதிரிக்கும் அன்பு காட்டுவன் என்றாள். ராவணனையும் தனது உபதேசத்தாலே திருத்த முயன்றாள். நமக்குத் தீங்கிழைப்பவர் பக்கல் நாம் பதிலுக்குத் தீங்கிழைக்க முயலுவது வைஷ்ணவ லக்ஷணமாகாது. ஒரு சமயம் ஸ்ரீ பராசரபட்டரிடம் பொறாமை கொண்ட ஒருவன் கோயிலில் நாலு பேர் நடுவே பருஷவார்த்தைகளால் கேட்பார் செவிகுடு கீழ்மை வசகவுகளால் வைதான். பட்டரிடம் பரிவுள்ளவர்கள் அவனுடன் சண்டையிடப்புக, பட்டர் அவர்களைத் தடுத்து தன்னை வைதவனை அழைத்து அவனுக்குத் தம் கையிலிருந்த தங்க மோதிரத்தைப் பரிசாக அளித்தாராம். அப்படி அளித்து விட்டுத் தமக்குப் பரிந்தவரிடம், “அவனை வாய் மூடப் பண்ண நான் மோதிரத்தை அளிக்கவில்லை. என்னிடம் நான் மறந்திருப்பதும், என்னிடமுள்ளதாக அறியாததுமான தோஷங்களைப் பெருமாள் எதிரே எடுத்துச் சொன்னது பற்றி உகப்பாலும் உபகாரஸ்ம்ருதியாலும் கொடுத்தேன்” என்று கூறினாராம். பட்டரின் செயலும் சொல்லும் இதயபூர்வமானவை யாகையால் அவரின் வைஷ்ணவ பூர்த்தியையே இது காட்டும். கூரத்தாழ்வான் ஆண்டாள் இவர்கள் வாழ்க்கையிலும் எதிரிகளிடம் இப்படி நடந்து கொண்ட நிகழ்ச்சிகள் உண்டு.

பட்டரின் அஸதாராணப் பெருமையை நினைவூட்டும் வார்த்தை இது.

68. திருமேனி காத்தேனோ கொடவரைப் போலே?

வடநாட்டில் படையெடுத்து வந்த துலுக்கர்கள் பின்னர் தென்னாட்டிலும் ஊடுறுவி வந்து கோயில்களைத் குரையாடி பூஜா விக்ரங்கள், திருவாபரணங்கள் முதலானவற்றைக் களவாடிச் சென்றனர். இப்படி வந்தவர்கள் திரவங்கத்

திலிருந்து நம் பெருமானையும் விலையுர்ந்த பொருள்களையும் கொள்ளையடித்து டில்லியில் சுல்தானிடம் கொண்டு சேர்த்தனர். சுல்தானுடைய மகன் சுரதாணி என்பவன் நம்பெருமாள் திருமேனியில் ஆசை கொண்டு பெருமானைத் தனது பள்ளியறையில் கொண்டு வைத்திருந்தான். பெருமானும் அப்பெண்ணுக்கு விசேஷ அநுகரஹம் புரிந்து கொண்டிருந்தார். சுரம்பனுர்ப் பெண்பிள்ளையொருத்தி நம்பெருமானிடம் அதிகமான பக்தியுடையவள் பெருமானை ஸேவியாது தரித்திருக்க முடியாமல் டில்லி சென்று துலக்கப் பெண் வேடமணிந்து அவர்களுடன் கலந்து பெருமானை ஸேவித்து விட்டு திருவரங்கம் வந்து ஸ்தலத்தாரிடம் செய்தி செல்ல. இவர்களில் ஒரு அறுபதுபேர் டில்லி சென்று சுல்தானை ஆடல்பாடல்களால் தம் வசப்படுத்தி பெருமானைத் தரவேணும் என்று கேட்டனர். அவனும் “உங்கள் தெய்வத்தை அழைத்துப் போங்கோள்” என்று அநுமதித்தான். பெருமானிருந்த விடத்துக்கு இவர்கள் செல்லக் கூடாமையால் இசையறியும் கூட்டத்தார் தேவகானத்தாலே பெருமானை ஏத்திப்பாடியழைக்க அவர் சுரதாணி நன்றாகத் தூங்கும் போது இவர்களிடையே எழுந்தருளினார். இவர்களும் இரவோடு இரவாய் பெருமானை வெகுதூரம் எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டு வந்தார்கள்.

பொழுது விடிந்த போது சுரதாணி பெருமானைக் காணாமல் மிகவும் துக்கித்து தகப்பனிடம், “அந்த விக்ரஹம் இல்லையெனில் நான் உயிர் வாழ மாட்டேன்” என்று சொல்ல. அவனும் பெண்ணுடைய நிலைகண்டு பயந்து விசாரித்த அளவிலே வந்தவர்கள் விக்ரஹத்துடன் வெகுதூரம் சென்று விட்டதறிந்து பெண்ணை மூடுபல்லக்கில் தக்கதொரு படையுடன் ஸ்ரீ ரங்கத்தவர் போன வழியே அவர்களைக் கண்டுபிடித்து விக்ரஹத்தை மீட்டு வரக் கட்டளையுடன் அனுப்பி வைத்தான்.

பெருமானும் பரிகரமும் திருவேங்கடத்தினருகில் சந்திரகிரியருகில் வர, பின்னே துலுக்கர் படை நெருங்கி வருவதறிந்து கொடவர் எனும் அந்தணர்கள் மூவர் மலையில் பெருமானுடன் ஏறிக் கொண்டு மற்றவர்களை திருவரங்கத்துக்கு அனுப்பி விட்டார்கள். துலுக்கர் படையில் சிலர் தவிர மற்றவர்கள் சுரதானியுடன் திருவரங்கம் சென்று அங்கு பெருமாள் வந்து சேராததை அவளிடம் சொல்ல அவள் அப்போதே சரீரத்தை விட்டாள். திருமலையடிவாரத்திலிருந்த துலுக்கர் படையும் அங்கு முழுதும் தேடி ஒன்றும் காணாமல் டில்லிக்குத் திரும்பி சுல்தானிடம் நடந்ததையெல்லாம் சொல்லினர்.

கொடவர் மூவரில் பெரியவர் பெருமானைத் செடி, கொடிகளுடன் தன்னுடன் சேர்த்துக் கட்டிக் கொண்டு மற்றிருவரை மலையுச்சியிலிருந்து

தம்மைச் சரிவில் இறக்கச் சொல்ல அவர்களும் அப்படியே செய்ய, பெருமானைச் சரிவின் கீழே பத்திரமாய் இறக்கி விட்டனர். ஆனால் அந்தப் பெரிய கொடவர் உடலெல்லாம் காயம் பட்டுத் தீய்ந்து மரணமடைந்தார். மற்ற இருவரும் சில நாட்களில் சரிவில் மெதுவாக இறங்கி பெருமானையடைந்து பெரியவருக்கு ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்து பெருமாள் திருமேனிக்கு ரக்ஷாய் யாருமறியாமல் அம்மலைச் சரிவின் கீழேயே கிடைத்த காய்கிழங்கு பழவகைகளை பெருமானுக்கு அமுது செய்யப்பண்ணி அதையே தாமும உண்டு பல ஆண்டுகள் அந்த நிர்மாநுஷ்யமான காட்டுப் ப்ரதேசத்திலிருந்தனர். அவ்விருவரிலும் மூத்தவரும் பரம பதித்துவிட இளையவர் மரவுதரித்து மரக்கொடிகளையே பூணூலாகவும் தரித்து பெருமானைப் பேணிக் கொண்டு தமக்கு 80 பிராயமாக அங்கேயே திரிந்து கொண்டிருந்ததை காடுவாழ் சாதியான இரண்டு இருளர்கள் ஒரு நாள் கண்டு அவரை விசாரிக்க அவர் பூர்வவருத்தாந்தங்களை அந்த இருளர்களிடம் சொல்லி பெருமானை வெளியே எழுந்தருளப் பண்ண உதவுப்படி வேண்ட. அவர்களும் வழியறிந்தவர் களாகையாலே சந்தரகிரி ப்ரபுவிடம் சென்று இச்செய்தியைச் சொல்லி, புகமடியாத அக்காட்டில் அவரையழைத்து வந்து பெருமானையும் வயது வந்த அக்கொடவரையும் காட்ட, அந்த ப்ரபு ஆச்சரியப்பட்டு அவரையும் பெருமானையும் வெளிப்படுத்தி சந்தரகிரிக்கு அழைத்துப் போக அவரும் பெருமானுடன் அங்கு தங்கியிருந்தார்.

பின்னர் செஞ்சி கோபண உடையார் எனும் படைத்தலைவர் திரும லைக்கு யாத்திரையாய் வந்தவர் நம்பெருமான் சந்திரகிரியிலிருப்பதை அறிந்து சந்தரகிரி ப்ரபுவுடன் கலந்து பெருமானைத் தம்மூர்க்கு எழுந்தருளப் பண்ணிவந்து பின்னர் திருவரங்கம் சேர வழி வகுத்தார்.

கொடவர் எனும் அவ்வந்தணர்கள் தம்முயிரையும் உடலையும் மதியாமல் நம்பெருமாள் திருமேனியைக் காத்தது ஒரு மாபெரும் தொண்டு என்பது சொல்லாமல் விளங்கும். இப்படிப்பட்ட பரிவர்களைக் காணக்கிடைக்குமோ? என்கிறார் அம்மையார். (இங்கு சொல்லப்பட்டவைக்கு ஆதாரம் கோயிலொழுகு எனும் திருவரங்கம் கோயிலைப் பற்றிய வரலாற்று நூல். ஸ்ரீ ரங்கம் கோயில் பகல்பத்து மண்டபத்தில் ஒருபுறமாக “துலுக்க நாச்சியார்” ஸந்நிதி ஒன்றுள்ளதை இன்றும் காணலாம். இங்கு இந்த நாச்சியார் சித்திர ரூபியாயுள்ளார்.

திருவல்லிக்கேணி அம்மாள் வார்த்தை

ஒருவியரிசனம்

“திருவல்லிக்கேணி அம்மாள் வார்த்தை” தொடரில் 68ம் வார்த்தை விவரணத்திலுள்ள கொடவர் வருத்தாந்தம் கோயிலொழுகு எனும் நூலிலுள்ளதை அடியொற்றியது. இந்நூலில் திருவரங்கம் பெரிய கோயில் செய்திகளை ஆழ்வார்கள் காலம் முதல் சுமார் சகம் 1500 (1577 AC) பதினாறாம் நூற்றாண்டு வரை காணலாம். திருச்சி புத்தூர் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுதர்சனம் ஆசிரியர் இந்நூலை 1976 ம் ஆண்டில் பதிப்பித்துள்ளார். இதற்கு முன் 1888, 1009 ஆண்டுகளில் இந்நூல் பதிப்பிப்பெற்றுள்ளதாக அறிகிறோம். புத்தூர் ஸ்வாமி பதிப்பு 1909 பதிப்பை மறுபதிப்பு செய்வது. இதிலுள்ள நிகழ்ச்சிகளின்படி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் (உதஸவர்) இரண்டு முறை ஸ்ரீ ரங்கத்திலிருந்து வெளியேறியதாகத் தெரிகிறது. எம்பெருமானார் காலத்துக்கு முன்பே ப்ரதாப ருத்ரன் என்னும் அரசன் காலத்தில் துலுக்கர்கள் நம்பெருமான் விக்ரஹத்தைக் கொள்ளை கொண்டு போனதாகக் காண்கிறது. (1976ம் பதிப்பு பக் 19) ய.பா. 151இல் விவரித்தபடி கோபண உடையார் பெருமானை ஸ்ரீ ரங்கத்தில் சகம் 1293 (AC 1370)ல் ப்ரதிஷ்டை கண்டருளப் பண்ணியதாகக் (1976 -பக் 26) காணப்படுகிறது. இதே பதிப்பில் மீண்டுமொருமுறை நம்பெருமான் வெளியேறியது சொல்லப்பட்டுள்ளது (பக் 69) இது பிள்ளை லோகாசாரியர் காலம். அவரும் பெருமானாருடன் எழுந்தருளியதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்தகழ்ச்சி துலக்கரால் விளையக்கூடிய ஆபத்துக்கு பயந்து பெருமானை பத்திரப்படுத்த வெளியே எழுந்தருளப் பண்ணியதாம். இந்த நிகழ்ச்சி யதீந்ரப்ரவணப்ர பாவத்திலும் மிக விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. கோபண உடையார் பெருமானை திருவரங்கத்தில் மீண்டும் ப்ரதிஷ்டை கண்டருளப் பண்ணியது AC1370 பிள்ளை உலகாரியன் காலத்துக்குப் (1200-1309) பிறகு ஆகையால் இது கோயிலொழுகு (1976 பக் 26) உடன் சேரவில்லை. 1888 பதிப்பில் கோபண உடையார் கைங்கர்யம் இரண்டாவது முறை நிகழ்ச்சிகளுடன் சேர்த்து அச்சிடப்பட்டுள்ளதாக புத்தூர் ஸ்வாமி தமது பதிப்பில் அடிக்குறிப்பில் காட்டியுள்ளார். (1976 பக் 72) இதுவே பொருத்தமானது என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கோயிலொழுகின்படி அக்காலத்தில் நம்பெருமாளையும் திரு நாராயணபுரம் ராமப்பிரியரையும் (செல்வப் பிள்ளையையும்) துலுக்கர் கொள்ளை கொண்டனர் (1976 - பக் 20) உடையவர் காலத்தில் நம்பெருமான் கோயிலுக்கு வந்து சேர்ந்து விட்டார் எனக் கொள்ள வேண்டும். இதன்

விவரங்கள் தெளிவாகக் கூறப்படவில்லை. ராமப்பிரியரை உடையவர் டில்லி சென்று மீட்டு வந்ததாக வைணவ வரலாறுகள் கூறுகின்றன. நம்பெருமானை கொடவர் மீட்டுவந்ததற்கோ ராமப்பிரியரை உடையவர் மீட்டு வந்ததற்கோ வைணவ நூல்கள் தவிர வேறு நூல்களில் சான்று இரு ப்பதாகத் தெரியவில்லை.

இன்னுமொரு கேள்வி. உடையவர் காலத்துக்கு முன்பே துலுக்கர்கள் தமிழ்நாட்டிலும் கர்நாடகத்திலும் வந்து நமது கோயில்களைச் சூரையாடியதாகச் சொல்லுவதற்குச் சரித்திரச்சான்று உண்டா? என்பது. முகமது கஜினி என்பவன் சோமநாதபுரியை நாசம் செய்தது (sack of Somnath) 1026 AC என்று நிச்சயமாகத் தெரிகிறது. உடையவர் காலம் 1017-1137 AC என்பதை நினைவில் கொண்டு பார்த்தால் துலுக்கர் படையெடுப்பு அக்காலத்தில் நிகழ்ந்ததை அறியலாம். Buchanan எ னும் சரித்திர நூலில் (Vol I P 350) கஜினி முகம்மதின் படைத்தலைவன் ஒருவனுடைய சமாதி தொண்டனாருக்கு அருகில் உள்ளதாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. Vincent Smith எழுதிய தென்னிந்திய வரலாற்று நூலிலும் இவ்விஷயம் கூறப்பட்டுள்ளது. அக்காலத்தில் கர்நாடகத்துக்கு வந்ததாகக் கூறப்படும் துலுக்கர்கள் ஸ்ரீ ரங்கத்துக்கும் வந்தனரா? என்ற கேள்விக்கு விடை கூற முடியவில்லை. உலகாரியன் காலத்தில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளுக்கு மட்டுமே தக்க சான்றுகள் கிடைக்கின்றன. துலுக்க நாச்சியார் ஸ்ரீ ரங்கத்தில் பகல் பத்து மண்டபத்தில் ஒரு ஸந்நிதியில் சித்திர ரூபமாக எழுந்தருளியிருப்பது இன்றும் ஸேவிக்கலாம். இவர் உலகாரியன் காலத்தவரா? உடையவர் காலத்தவரா? என்ற கேள்விக்கு பதிலை நிச்சயித்து தக்க வரலாற்றுச் சான்றுகளுடன் கூறு இயலாததற்கு வருந்த வேண்டியுள்ளது.

69. சரீவீலிழந்தேனோ தோழப்பரைப் போலே?

இத்தொடரில் ஆறாவது வார்த்தை காண்க. பிள்ளை லோகாசாரியர் காலத்தில் துலுக்கர் படையெடுப்பால் வந்த ஆபத்தில் நம்பெருமாள் திருமேனியை அவர்கள் கையில் அகப்படாமல் எழுந்தருள்வித்துக் கொண்டு போனது போலவே ஆழ்வார் திருநகரி நம்மாழ்வார் திருமேனியும் ஊரைவிட்டு வலசையாய் எழுந்தருளும்படியாயிற்று. நம்பெருமாள் திருமாலிருஞ் சோலையில் சேமவைப்பாய் சிலகாலம் எழுந்தருளியிருந்த போது நம்மாழ்வாரும் அங்கே எழுந்தருள பெருமானும் ஆழ்வாரை பலபடியாக பஹுமானித்தருளினார். பின்னர் ஆழ்வார் பெருமானாருடன் கேரள நாட்டில் கோழிக் கோட்டில் சிலகாலம் எழுந்தருளியிருந்தார். அங்கு நின்றும் பெருமாள் திருவேங்கட மலைக்கு எழுந்தருளியதாக வரலாறு கூறுகிறது. அப்போது ஆழ்வார் பரிகரங்கள் கூடச்செல்லாமல் ஆழ்வாரை தென் மேற்கு திசையில்

வெகுதூரம் எழுந்தருளப் பண்ணிச் சென்று மேலே போக முடியாமல் கள்ளர் பயமாகையாலே முந்திரிப்பு என்னுமிடத்தருகே மலைச்சரிவில் ஒரு பெட்டியில் சேமவைப்பாக சங்கிலியில் கட்டித் தொங்க விட்டு பத்திரப்படுத்தி வைத்து விட்டுத் தம் ஊர் சென்றனர்.

ஆழ்வாருடன் சென்றவர்களில் தோழப்பர் என்பவர் ஆழ்வாரிடம் அத்யந்த ப்ரவாண்முடையவராகையால் எப்படியாவது ஆழ்வாரை வெளிப்படுத்தி நித்யதிருவாராதனத்துக்கு ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டுமென்று மதுரைக்குச் சென்று அங்கு ராஜப்ரதிநிதியாய் ஆண்டிருந்த திருமலையாழ்வாரிடம் சென்று செய்தியெல்லாம் சொல்லி தமது உள்ளடக்கிடக்கையையும் விண்ணப்பிக்க திருமலையாழ்வாரும் அபிமானித்து மலையாள ராஜாவுக்கு ஸ்ரீ முகம் எழுதிக் கொடுத்து, த்ரவ்ய ஸகாயத்துடன் மநுஷ்யபலத்தையும் கூட்டி அனுப்ப, தோழப்பரும் திருவாங்கோட்டி சென்று மலையாள ராஜாவைக் கண்டு விஷயத்தைச் சொல்லி திருமலையாழ்வார் ஸ்ரீ முகத்தையும் கொடுத்தார். ராஜாவும் மேலும் த்ரவ்யமும் ஆள்பலமும் தந்து ஆழ்வாரைத் திருக்கணாம்பியில் எழுந்தருளப் பண்ணும்படி நியமித்து அனுப்பி வைத்தான்.

இதனிடையே ஆழ்வார் பரிகரமான ஸ்தலத்தாரில் சிலரும் அங்கு வந்து சேர்ந்தனர். எல்லாருமாக சங்கலிகள் பலகைகளுடன் மலையுச்சிக்குச் சென்று சரிவிலிழுந்து பெட்டகத்தை மீட்பாரா? என்று விசாரிக்க, ப்ராணபயத்தினால் ஒருவரும் முன்வராதபடியால் தோழப்பர், நாமே இழிகிறோம் என்று துணிந்து கையில் ஓலையும் எழுத்தாணியும் எடுத்துக் கொண்டு அவர்கள் தொங்க விட்ட பலகையில் சரிவிலிழிந்து பெட்டகத்தைத் தேடிக் கண்டு அங்கு ஒரு கேடிகாரிப்புகழி பெட்டகத்தின் மேலிருந்து இனிய குரலில் கூவிக் கொண்டிருக்கக் கண்டு அதிசயித்து ஆழ்வாரை மனதில் தியானித்தவளையிலே அப்புகழி பறந்து போயிற்று. தோழப்பரும் பெட்டியைக் கண்டு திறந்து ஆழ்வாரை ஸேவித்து மிகவும் மகிழ்ந்து அங்கு நடந்ததை ஓலையில் எழுதி பெட்டியில் வைத்துக் கட்டி சங்கிலியைக் குலுக்க மேலேயிருந்தவர்கள் சேந்திக் கொண்டு பெட்டியை அவிழ்த்தெடுத்து ஆழ்வாரையும் தோழப்பர் ஸ்ரீ முகத்தையும் ஸேவித்து மீண்டும் தோழப்பருக்காக தொங்குபல கையைக் கீழே விட்டார்கள். தோழப்பர் அதில் ஏறிக் கொண்டு சங்கிலியைக் குலுக்க, மேலுள்ளவர்கள் சேந்தும் போது நடுவே தட்டுப் பட்டு தோழப்பர் மலைச்சரிவிலே விழுந்து விட்டார்.

இப்படி ஆழ்வார் கைங்கர்யத்திலே ஊன்றி உயிர் நீத்த தோழப்பர் குமாரரான அப்பன் பிள்ளைக்கு ஸ்தலத்தார்கள் ஸமாதானம் சொல்லி அவருக்கு ஆழ்வார் தோழப்பர் என்ற அருளப்பாடும் ஸந்நிதியில் பஹுமானங்களும் கட்டளையாக நடப்பிப்பதாகச் சொல்லி அழைத்துக் கொண்டு சென்று ஆழ்வாருக்கு முந்திரிப்பு என்னுமூரில் ஸம்ப்ரோக்ஷணம் பண்ணி மேலே திருக்கணாம்பியில் எழுந்தருளப் பண்ணி அங்கே நித்ய திருவாராதனம் உத்ஸவாதிகளுக்கும் தக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்னார். 41ம் வார்த்தை விளக்கமும் காண்க (ஆதாரம் யதீந்த்ரப்பாவண ப்ரபாவம்).

இப்படி ஆழ்வார் திருமேனியில் ப்ராவண்யமுடையாரை காணக் கிடைக்குமோ என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

70. பரதுகை பேணிப் பொருள் கண்டேனோ எம்பாரைப் போலே?

பெரியாழ்வார் திருமொழியில் ஈற்றுப்பாகரம் (5.4.11) * ஆயரேற்றை அமரர்கோவை அந்தணர் தம்முதத்தினைச் சாயை போலப் படைவல்லார் தாமும் அணுக்களே என்று முடிவுறுகிறது. சாயை - நிழல்: சாயை போலப் பாட வல்லார் * “இப்பதத்துக்குப் பொருளென்ன?” என்று சிலர் எம்பாரைக் கேட்க, அவர் “உடையவர் ஸ்ரீ பாதத்தில் நான் இது கேட்டிலேன். ஆகிலும் நீங்கள் கேட்டவர்த்தம் போராதென்ன வெண்ணாது. இப்போதே கேட்டு உங்களுக்குச் சொல்லவொண்ணாதபடி உடையவரும் திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஸ்ரீ பாதத்தேற லெழுந்தருளினார். ஆகிலும் உங்களுக்கு இப்போதே சொன்னேனாக வேணும்” என்று உடையவர் திருவடி நிலைகளை (ஸ்ரீ பாதுகங்களை) எடுத்துத் தம் திருமுடிமேல் வைத்துக் கொண்டு உடையவரை த்யாமித்து “இப்போது ஸ்வாமி அடியேனுக்கருளிச் செய்தார். கேட்க லாகாதோ?” என்று, “பாடவல்லார் - சாயை போல்த்தாமுமணுக்கர்களே” என்று அந்வயித்துப் பொருள் அருளிச் செய்தார்.

பெரியாழ்வார் தம் மனதில் கோயில் கொண்ட கண்ணனெம்பெருமானை இத்திருமொழி கொண்டு பாட வல்லார், ஒரு புருஷனின் சாயை (நிழல்) அவனை விட்டகலாமல் நெருங்கி இருக்குமாபோல எம்பெருமானுக்கு நெருக்கமாய் அந்தரங்கராகப் பெறுவார்கள்.

திருப்பல்லாண்டு - சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு - என்று பாடவல்லார் * நிழலுமடிதாறுமாகப் பெறுவர் என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம் (அடிதாறு திருவடியிலுள்ள ரேகைகள்).

எம்பாரின் ஆசார்யப்ரதிபத்தியும் அவருக்கிருந்த ஆசார்யாநுக்ரஹமும் இங்கு வெளியாகின்றன.

71. பேயை ஒட்டினேனோ இளையாழ்வாரைப் போலே?

இளையாழ்வாரென்பது ஸ்ரீராமாநுஜருக்கு அவர் தாய் மாமனான திருமலை நம்பி நாமகரணவிழாவில் இட்ட பெயர். மற்ற திருநாமங்கள் பின்னால் பெற்றவை. இவர் யாதவப்ரகாசன் என்ற அத்வைத ஸன்யாசியிடம் காஞ்சியில் (திருப்புட்குழியில்) வேதாந்தம் வாசித்திருந்தபோது அவ்வூரசன் மகள் மீது பிரம்மரக்ஷஸ் ஆவேசித்திருந்தது. யாதவப்ரகாசன் மந்த்ரஸித்திபெற்றவரென்று விசாரித்தறிந்த அரசன் அப்பேயை ஒட்ட அவரையழைத்தான். அதன்படி யாதவப்ரகாசர் தன் சிஷ்யர்கள் குழ அரண்மனைக்குச் சென்று அப்பேயை ஒட்ட அவர் மந்த்ரங்களை ஜபித்த போது அந்தப் பேய் 'யாதவா! நீ ஜபிக்கும் மந்த்ரங்களை நானறிவேன். அதனால் என்னை விரட்ட முடியாது. நீ மதுராந்தகத்து ஏரிக்கரையில் ஒரு புற்றில் ஒரு வைஷ்ணவர்கள் சிலர் ஏரியில் நீராடிப் ப்ரஸாதம் அமுது செய்த போது சிந்தின ப்ரஸாதத்தையும் தீர்த்தத்தையும் நீ உட்கொண்டதன் பலனாக மனிதனாய் வித்வானாய் பிறந்துள்ளாய். நான் வேதாத்யயநம் பண்ணிய ப்ராஹ்மணனாய்ப் பிறந்து யாகம் செய்ததில் உண்டான் சில குறைகளினால் ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸாகத் திரிகிறேன். உன்பக்கத்திலுள்ள இளையாழ்வார் நித்யஸூரிகளில் தலைவர். உலகத்தைத் திருத்த அவதாரித்துள்ளார். அவர் சொன்னால் நான் போவேன்" என்று சொல்லிற்று. யாதவனும் அப்படியே இளையாழ்வாரை அழைத்து அப்பேயை ஒட்டச் சொல்ல. இவரும் அப்பேயைப் போகச் சொல்ல. அது "தேவரீர் திருவடிகளை என் தலைமேல் வைத்தால் போவேன்" என்ன இருவரும் அப்படியே செய்தார் அந்த ரக்ஷஸ் அருகிலிருந்த அரசு மரத்தின் பெரியகிளையை முறித்து விட்டு விலகிப் போயிற்று (குருபரம்பராப்ரபாவம்)

இப்படிப்பட்ட மஹிமை ஸ்வாமிபோல யாருக்குண்டு என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

72. வார்த்தையொன்று சொன்னேனோ த்ரிபுராதேவியார் போலே?

த்ரிபுராதேவியார் என்பவர் எம்பெருமானார் திருவடிகளை ஆசிரயித்திருந்த ஒரு ராஜபத்தி. இவர் சொன்ன ஒருவார்த்தை அருளிச்செயல்

வ்யாக்யானங்களில் ப்ரமாணமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யானாவதாரி கையில் ஸ்ரீ பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச் செய்வது: "ஆசார்ய ருசி பரிக்ருஹீதமானவர்த்தமே ஸாத்விகர்க்குப் ப்ரிக்ரஹீதம்" என்னுமிடம் மஹாபாரத ஸாரமான ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமாத்யாயத்தில் சொல்லிற்றே" என்று மேலும் சரணாகதிகத்ய வ்யாக்யானாவதாரிகையிலும், "தர்மஜ்ஞஸமய: ப்ரமாணம் வேதாச்ச" (ஆபஸ்தம் பஸுதரம் தருமமுணாந்தவர்களின் ஆசாரமே முக்யப்ரமாணம். வேதங்களும் ப்ரமாணங்களே) என்று ப்ரபலப்ரமாணமான ஆசார்யருசி பரிக்ருஹீதத்வமாகிற ஏற்றமும் இதுக்கு (சரணாகதியே உயர்ந்த உபாயம் என்பதற்கு) உண்டு. வேதாச்ச என்று வேதமும் அப்ரதானப்ரமாணமாம்படியிறே வைதிகருசி பரிக்குஹீதத்வத்தின் ப்ராமாணயாதிசயமிருப்பது. அளவுடையராயிருப்பார்க்கு (மிதமான அறிவுடையார்க்கு) இதுவே போருமாயிற்று ப்ராமாணயத்துக்கு" என்று அருளியுள்ளது காணலாம். ஆசாரியர்கள் தீர்மானித்து தமக்குத் தஞ்சமாகக் கொண்ட அர்த்தமே நமக்கும் தஞ்சமாகக்கடவது. ஆசாரியர் உகந்து ஏற்றது என்பதே நமக்குப் ப்ரமப்ரமாணம். வேறு ப்ரமாணம் ஆராயவேண்டா, இதுவே கருத்து.

இதற்குச் சான்றாக வ்யாக்யாதா காட்டும் ஒரு வார்த்தை: "த்ரிபுரோதேவியாரை ப்ரமாணப்ராபல்யத்தாலேயோ எம்பெருமானே ஆசிரணியுள் என்று நீங்கள் பற்றிற்று?" என்ன, "அதொன்றுமன்று: எம்பெருமானார் காடிச்சால்மூலையில் தேவதையை ஆசிரயித்தாராகில் அதுவே எங்களுக்குத் ஆசிரணியவஸ்துவாகக்கடவது" என்றாள் என்பது. மீண்டும் 3வது * திரிதந்தாகிலும் ப்ராசுரவ்யாக்யான அவதாரிகையிலும் த்ரிபுரோதேவியார், ஷடகிழக்கு மூலையில் தத்வத்தையும் ஆசிரணியமென்று உடையவர் அருளிச் செய்தாராகில் எனக்கும் அதுவாமத்தனையன்றோ?" என்றாள்" என்று பங்கதிகள் காணலாம். (நாச். திரு 10.10 ப்ராசுர வ்யாக்யானத்திலும் காண்க).

ஷடகிழக்கு மூலையில் பழையப்ரஸாதம் வைக்கும் பாணையை வைப்பது வழக்கம். இது ஈசானியமூலை - ருத்ரன் பெயர் கொண்டது. அதை "காடிச்சால் மூலை" என்கிறார். ஈசானியமூலை என்று பெயர் சொல்வது அஸஹ்ய மாகையால், ஆனால் எம்பெருமானார் அந்த தேவதையை ஆசிரயித்தாராகில் எனக்கும் அதுவே தெய்வமாம்" என்கிறார் தேவியார், வேறு ப்ரமாணம் வேண்டா என்பது கருத்து. ஆசார்யருசிபரிக்ருஹீதமான அர்த்தத்துக்கு மேலே வேறு கிடையாது என்று திடமான அத்யவஸாயம் (விச்வாஸம்) சிஷ்யனுக்கு

மிகவும் அவசியம் ஆசாரியர்களால் பல தரம் எடுத்துக் காட்டப்பட்ட இவ்வார்த்தை அம்மையார் கருத்தில் 'வார்த்தையொன்று' என்று பெருமதிப்பு பெறுகிறது. ஆசாரியரிடம் இப்படிப்பட்ட ஆழ்ந்த விச்வாஸத்துடன் ஒரு வார்த்தை சொல்ல வல்லேனோ நான் என்று அம்மையார் கேட்கிறார்.

73. தாய்விழியாகா தென்றேனோ பட்டரைப் போலே?

திருவாசிரியம் முதல்பாகரத்தில் "நச்சுவினைகவர்தலை: என்னுமிடத்து வ்யாக்யானத்தில் ஸ்ரீ பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்யும் ஜதிஹ்யமொன்று காணீர், "ஆண்டாளுக்கு (கூரத்தாழ்வான் தர்மபந்நி ஆண்டாள்) முந்நுற ஒரு பிள்ளையுண்டாய், அவனையிழக்க, அங்ஙனே செய்யவொண்ணாது, இவன் ஜீவிக்க வேணும்" என்று (பட்டரை) எம்பெருமானார் பெரிய பிராட்டியாருக்கு நீராட்டி மஞ்சநீர் குடித்த பிள்ளையாய் வளர்க்க வேணும் என்று காட்டிக் கொடுத்தருளினாராயிற்று. அந்த வாஸனையாலே "பெரிய பிராட்டியார் மகன்" என்று தான் பட்டரை அநந்தாழ்வான் சொல்லுவது. அதாவது கூரத்தாழ்வானுக்கும் ஆண்டாளுக்குமாக ஸ்ரீ பராசரபட்டருக்கு முன் பிறந்த பிள்ளை சிகப்பராயத்திலேயே மறித்துப் போனபடியால், இப்பிள்ளையாவது தக்கவேணும் என்று எம்பெருமானார் தமது பரிவினால் பட்டரை ஸ்ரீ ரங்கராச்சியாருக்கு வளப்புப் பிள்ளையாக "ஸ்லீகாரம்" கொடுத்து விட்டாராம். பட்டரிடம் அதிக பரிவுள்ள அநந்தாழ்வான் இந்த காரணத்தினாலே பட்டரை 'பெரிய பிராட்டியார் மகன்' என்றே அழைப்பாராம். சிறு பிராயத்திலிருந்தே பட்டருக்கு ஸ்ரீ ரங்கநாச்சியாரிடம் தனிப்பட்ட ஒரு ப்ராவண்யம் - பாசம் - வளர்ந்து வந்தது. நரச்சியாரும் இவரிடம் அந்த அன்பைத் தமது அருள்விழிகளில் இவருக்குக் காட்டியிருக்க வேணும். பட்டருக்கு நாச்சியாரிடமிருந்த பக்தி அவர் அருளிய (பிராட்டி விஷயமான) ஸ்ரீ குணரத்ன கோசம் எனும் துதியில் ஒவ்வொரு சுலோகத்திலும் விளங்கக் காணலாம்.

ஸ்ரீ ரங்கநாதன் (நம்பெருமான்) அத்யயந உத்ஸவத்தில் ஏகாதசிக்கு முந்தியதினம் நாச்சியார் திருக்கோலத்தில் ஸேவை ஸாதிப்பர். நம் பெருமாளுக்குப் பட்டரிடம் மிகுந்த பரிவுண்டு. பட்டர் ஒரு சமயம் பெருமாளை நாச்சியார் திருக்கோலத்தில் திருவடிதொழ, பெருமாள், "பட்டரே! இத்திருக்கோலம் நமக்குப் பொருத்தமாயுள்ளதா?" என்று கேட்டருள, "ஸ்வாமி! எல்லாம் மிகவும் பொருத்தமாகவே உளது ஆயினும் எங்கள் தாயின் அருள் நோக்கை இங்கு காணமாடுகிறிலேன். உம்மால் அவ்விழி விழிக்கப்

போகாதே!" என்றாராம். கருணைபொங்கும் கண்கள் தான் பெருமாளது. கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து கெவ்வரியோடி நீண்ட அப்பெரிவாய கண்களன்றோ அவை! ஆயினும் கண்ணழகில் பெருமாள் பிராட்டிக்கு ஒரு மாற்று குறைவே என்பது பட்டர் கருத்து. தாய் போல வேடம் போட்டுக் கொண்டாலும் உமது விழி தாய்விழியாகாது என்று பட்டர் அருளிச் செய்தாராம்.

இந்த நிகழ்ச்சியை நினைவூட்டுகிறார் அம்மையார் இவ்வார்த்தையில்.

74. தவறாதாரேதென்றேனோ பிராட்டியைப் போலே?

"தவறு செய்வது மனித இயல்பு. மன்னிப்பது தெய்வீகம்" என்று ஒரு பழமொழி உண்டு. தவறுசெய்தவராயினும் மன்னித்து ஏற்பதே நற்பண்பாம். இதை ஸீதாபிராட்டியார் திருவடிக்கு (அநுமானுக்கு) உணர்த்தியதாக ஸ்ரீராமாயணம் கூறும் "நகச்சிந் நாபராத்யதி" என்று பிராட்டி திருவாக்கு. பெருமான் (ஸ்ரீராமபிரான்) ராவணனை முடித்து விஜயஸ்ரீயுடன் விளங்க, இவ்விஷயத்தை அநுமான் பிராட்டியிடம் சென்று தெரிவிக்க, பிராட்டி மகிழ்ச்சியினால் பேசமுடியாமல் சிறிதுபோதிருந்து, "பெரு மகிழ்ச்சியூட்டும் இச்செய்தி கொண்டு வந்த உனக்கு இதற்கீடாக என்ன கொடுப்பது?" என்ன, அநுமான், "உம்மை விடாமல் இந்த ஓராண்டுகாலம் துன்புறுத்திய இந்த அரக்கியரை அடியேன் தக்கபடி தண்டிக்க அநுமதிதர வேணும்" என்று வேண்டினான். அப்போது பிராட்டி அவரை "குரங்கே!" என்று இகழ்ந்து, இவர்கள் உன்கருத்தில் குற்றம் புரிந்தவராகத் தோற்றலாம்; நான் அப்படி நினைக்கவில்லை" இவர்கள் குற்றமற்றவர்களே. கற்றறிந்த பெரியோர்கள் தாழ்ந்தவரிடம் கருணை காட்ட வேண்டும். உலகில் குற்றம் புரியாதவர் எவரேனு முண்டோ?" என்று கேட்டாள்.

பாபநாம் வாகபாநாம் வாவதார்ஹாணாம் ப்லவங்கம

கார்யம் கருணமார்யேண நகச்சிந் நாபராத்யதி

என்பது ப்ரஸித்தமானச்லோகம். வானரனே! (உனதெண்ணப்படி) இவர்கள் பாவிளாக தண்டிக்கத்தக்கவராகவும் (என் கருத்துப்படி) குற்றமற்றவர் களாகவுமாம். இவ்வுலகில் யார்தான் குற்றம் புரியாதவர்?" என்று கேட்கிறார். "எஜமானன் இட்ட பணியைச் செய்வது குற்றமாகுமோ? ராவணன் சொற்படி அவர்கள் காரியம் செய்தது குற்றமாகாதே. ஆயின் நீ ஸ்வாமியாக மதிக்கும் பெருமாள் சொற்படி நீ காரியம் செய்வதும் குற்றமாகாதோ? எப்படியாயினும் ஆயிடுக. தீனர்களான இவர்களிடம் கருணை காட்ட வேணும்" என்று

அனுமானிடம் பிராட்டி மன்றாடியதாக ஆசாரியர்கள் பொருளுரைப்பர். யாரையுமே குற்றம் புரிந்தவராகக் கொள்வதில்லை. பிராட்டியின் கருணையுள்ளம். பெருமாளையும் 'ரிபூணாமபி வத்ஸல:' பகைவரிடமும் அன்பு காட்டுபவன் என்று பிராட்டி கொண்டாடுகிறாள். கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பு - 4ம் பாசுரத்துக்கு அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் வ்யாக்யானம் காண்க. மன்னித்து ஏற்கும் மாண்பு உயர்ந்தது. குற்றம் காணாமை அதினும் பெரிது. இதையே பிராட்டியின் திருவாக்கு காட்டுகிறது. இவ்வியல்பு உலகில் யாருக்குத்தான் அமையும்? என்கிறார் அம்மையார்.

75. நாவகாரியமாக்கினேனோ வடுகரைப் போலே?

நமது நாவில் எப்பெருமானது திருநாமம் மற்றும் நல்வார்த்தைகளுமே பேச்சாக வரவேண்டும். இதுவே நா. படைத்த பயனாம் இவையே நாவுக்கு நற்காரியம். மற்றவையாவையும் நாவகாரியமாம். நாவுக்கு அகாரியம் - தகாதது. திருக்கோட்டியூரில் வாழும் பெரியோரை பெரியாழ்வார். 'நாவகாரியம் சொல்லிலாதவர் (பெரியா. திரு 4.4.1) என்று கொண்டாடுகிறார். நாவாயிலுண்டே. நமோ நாரணாவென்று ஓவாது உரைக்குமுரை உண்டே (1 திரு 95) என்று பொய்கைமுனி திருவாக்கு. நாக்கு வாயிலுள்ளதற்குப் பயன் விடாமல் நாமோநாராயணா என்று திருமந்திரத்தைச் சொல்லுவதே என்பது கருத்து. தேவதாந்தரங்களை வாயாலும் சொல்லலாகாது. 72-ம் வார்த்தை காண்க காடிச்சால் மூலை என்றார் தரிபுரதேவியார். ஈசானியமூலை என்பது நாவகாரியம்.

வடுக நம்பி எம்பெருமானாரின் சிஷ்யர் (11ம் வார்த்தை காண்க) இவர் ஸ்வாமியையல்லது வேறு தெய்வமறியாதவர். நம்பெருமாள் ஒரு சமயம் திருவீதியில் புறப்பாடு கண்டருளியபோது இவர் ஆசாரியருக்குப் பாலமுது காய்ச்சிக் கொண்டிருந்தார். பெருமாளை ஸேவிக்கப் போனால் பால் பொங்கி வழிந்து மணமும் ருசியும் கெடும் என்று பெருமாளை ஸேவிக்கவும் இவர் போக வில்லையாம். இவர் காதருகே ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் திருமந்திரத்தை உச்சரிக்க. இவர் 'நாவகாரியம்' என்று சொல்லி க் கடக்கப் போனாராம். 'நாராயண' என்ற சதுரக்ஷரி நாவகாரியம். "ராமாநுஜ" என்ற சதுரக்ஷரியே நாவுக்குத்தக்கது என்பது இவர் துணிவு. நாராயண நாமத்தை இவர் நாவுக்கு அகாரியமாக ஆக்கி விட்டார்! அப்படி இருந்தது இவருடைய ஆசார்ய நிஷ்டை.

இப்படி ஆசாரியனே உபாயம். உபேயம் என்ற திடமான நம்பிக்கை அடியேனுக்குப் பிறக்குமோ? என்கிறார் அம்மையார்.

76. காலலம்பி வந்தேனோ ஆண்டானைப் போலே?

உடையவர் சோழவரசனின் சைவப்பற்று காரணமாக அடுத்த வார்த்தை விவரணம் காண்க) மேல் நாட்டில் வாழ்ந்திருந்த போது. முலியாண்டானும் அவருடன் துணையாக இருந்தார். உயர்குடியில் பிறந்தவரும் உடையவருடைய பரமக்ருபைக்குப் பாத்திரனவருமான முதலியாண்டான். ஆத்ம குணபூர்ணர். தம்மை ஸ்வாமியின் திருப்பாதுகங்களாகவே மதித்திருந்தார். ஸ்வாமியின் திருவடிநிலைகளை இன்றும் "முதலியாண்டான்" என்றே அழைப்பது. மேல் நாட்டில் ஜலக்ராமம் என்ற ஊரில் உடையவர் சென்றிருந்த போது சமணர் நிறைந்த அவ்ஹுரடங்களும் ஸ்வாமிக்கு எதிராக இருந்தது அவர்களையும் திருத்திப் பணிகொள்ள எண்ணிற்று ஸ்வாமியின் கருணையுள்ளம். முதலியாண்டானையழைத்து, "ஆண்டான்! இவர்கள் தீர்த்தமெடுக்கும் துரையில் உமது பாதங்களை நனையும்படி சிறிது நேரமிருந்து வாரும்" என்று பணித்தார். ஆண்டானும் "ஸ்வாமி நியமனமிது" என்று அதை அப்படியே நடத்தினார். பின்னர் ஆண்டான் திருவடி நனைந்து அந்த தீர்த்தம் ஸ்ரீ பாததீர்த்தமான படியால் அதை உட்கொண்ட சமணரனைவரும் மனதுமாறி உள்ளத்தெளிவு பெற்று ஸ்வாமிக்கு அநுகூரலாயினர். உடையவர் அவ்ஹுருக்கு ஸாளக்ராமம் என்று பெயரிட்டனர். அங்கு இன்றும் ஸன்னதியில் முதலியாண்டான் திருவடிகள் நனைந்த இடத்தில் நீரைத் தேக்கி அந்த தீர்த்தத்தை ஸ்ரீ பாததீர்த்தம் என்று திருவாராதனம் ஸமர்ப்பித்துப் போற்றுகிறார்கள்.

இந்த வரலாற்றை நினைவூட்டுவது இவ்வார்த்தை.

77. தினைமாவைக் கொடுத்தேனோ வேடரைப் போலே?

உடையவர் காலத்தில் தமிழகத்தில் சோழர்களுடைய அரசு நடந்திருந்தது. கங்கை கொண்ட சோழபுரத்திலிருந்து அரசு செலுத்திய குலோத்துங்க சோழன் என்பான் மிகுந்த சைவப்பற்றுள்ளவன். சிவனில் மிக்கதோர் தெய்வமில்லை என்று ஒரு ஓலையில் எழுதி சைவரல்லாதரின் மத முதல்வர்களை அதில் கையெழுத்திட வேணுமென்று நிர்ப்பதித்தான். இதற்காக உடையவரை அழைத்து வரும்படி ஸ்ரீ ரங்கத்துக்கு ஒரு படைதலைவனை அனுப்பினான். அரசனின் ஆட்கள், வருவதறிந்த கூரத்தாழ்வான் இதனால் ஸ்வாமிக்கு ஆபத்து வரக்கூடுமென்று அதைத் தவிர்ப்பதற்காக ஸ்வாமியை வெள்ளையுடுத்தி தக்கதுணையுடன் வெளியேறும்படி அனுப்பி விட்டுத் தாம் காவியுடையுடுத்தி அரசவைக்கு சென்றார்.

ஸ்வாமியுடன் சென்றவர்கள் ராஜமநுஷ்யர்களால் அவருக்கு ஒரு ஆபத்தும் வரக்கூடாதென்பதற்காக மேற்கே கடுநடை நடந்து ஒரு காட்டுக்குள் புகுந்து மறைந்தனர். வெகுதூரம் நடந்த களைப்பு, பசி, தாகம் இவைகளால் பெரிதும் வருந்திய அவர்கள் அப்போது மழைபெய்தலால் மேலும் குளிரினாலும் பாதிக்கப்பட்டு நலிவுற்றனர். மேலும் நடந்து சென்ற போது அங்கே ஒரு வேடர் குடியிருப்பு தென்படவே மேலுக்கு வழி விசாரிக்க அங்கு சென்றனர். அவ்வேடர்கள் ராமாநுஜரின் சிஷ்யர்களில் ஒருவரான நல்லான் என்பவருக்கு ஆட்பட்டவர்கள், நல்லான் என்ற பெயருக்கேற்ப அவர் அந்த வேடர்களிடம் மிகவும் அன்பு காட்டி அவர்களைத் திருத்திப் பணிகொண்டு அவர்களுக்குத் தமது ஆசாரியரான எம்பெருமானுடைய பெருமைகளைச் சொல்லி “ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம” : எனும் தாரக மந்திரத்தை உபதேசித்து, ‘எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்’ என்பதை நித்யாநுந்தானமாகக் கற்பித்திருந்தார்.

அந்தணர்களை அதுவும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்ட அவ்வேடர்கள் அவர்களை மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்று நெருப்பு மூட்டிக் குளிர் காய்ச் செய்து தேனையும் தினைமாவையும் உணவாகக் கொடுத்தனர். இவ்வந்தணர்கள் ஸ்ரீரங்கத்திலிருந்து வருவதையறிந்து “எம்பெருமானார் நலனுடன் உளரா?” என்று ஆர்வத்துடன் வினவினர். தாங்கள் எம்பெருமானாரைப் பரமாசாரியராய்ப் பெற்ற வரலாற்றினையும் தெரிவித்தனர். அங்கு எம்பெருமானார் வந்திருப்பதையறிந்த அவர்கள் மகிழ்ச்சி கரை புரண்டது. ஸ்வாமியின் திருவடிகளைத் தலையிலும் முகத்திலும் ஒத்திக் கொண்டு அவர்கள் பெருங்கஷ்டத்துக்குள்ளாதனதற்கு மிகவும் வருந்தி அழுது, பின்னர் அவர்களை காட்டுக்கு வெளியேயுள்ள பிராமண அக்ரஹரத்தில் கொண்டு போய்ச் சேர்த்து ததீயாரானத்துக்கும் ஏற்பாடுகளைச் செய்தனர். “இந்த நடுக்காட்டில் நல்லான் என்றொரு காளமேகம் வர்ஷிப்பதே! என்று உடையவர் பரீதரானார்.

இப்படி மிகவும் வேண்டிய சமயத்தில் “ஏழை, ஏதலன், கீழ்மகன்” என்று (திருமொழி 5-8) என்று பேசப்பட்ட வேடர்கள் எம்பெருமானாருக்கும் முதலிகளுக்கும் உதவியது போல உதவும் பாக்கியம் அடியேனுக்குண்டோ? என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

78. அவனுக்காக அழுதேனோ ஆண்டாளைப் போலே?

ஸ்ரீ பராசரபுட்டர் ஸ்ரீ ரங்கத்திலே தர்சனம் நிர்வஹிக்கிற நாளிலே விரஸுந்தரப்ரஹ்மராயன் என்றவொரு ப்ரபு பெருமாள் திருமதிளை

செப்பனிட்டுக் கட்டும் போது அம்மதிள நேராக அமைய பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வான் எனும் பரமபாகவதோத்தமர் திருமாளிகையை இடிக்கவேண்டுமென்று பார்த்து அப்படியே இடிக்க முற்பட்டான். வீரசுந்தரன் கூரத்தாழ்வான் திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்றவன். பட்டர் அவனையழைத்து, “முன்பு திருமங்கையாழ்வார் கோயிலுக்கு மதிளமைத்தபோது தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் திருமாலை கட்டிய புனிதமான இடத்தை அழிக்கக்கூடாதென்று அதைத் தப்பவிட்டு மதிளை ஒதுங்கக் கட்டினார். பரமபாகவதோத்தமரான பிள்ளைப் பிள்ளை யாழ்வானின் மங்களாசாஸனமே பெருமானுக்கு பெரிய ரக்ஷகம். அவர் திருமாளிகையை இடிக்காமல் மதிளை ஒதுங்கக்கட்டும்” என்று நல்வார்த்தை சொன்னார். வீரசுந்தரன் ஆசார்யபுத்ரர் என்றும், தரிசனத்தின் தலைவர் என்றும் பட்டரைமதியாமல் தன் போக்காக அவ்வகத்தை இடித்து மதிளை நேராகக் கட்டினான். பட்டர் அவனுக்கு ஹிதம் சொன்னது பொறாமல் அவர்மேல் விரோதம் பாராட்டி, கோயிலிலிருக்க வொட்டாமல் உபத்ரவம் செய்ய முற்பட்டான். பட்டர் இதனால் கோயிலையும் நம்பெருமாளையும் விட்டுப் பிரிந்து திருக்கோட்டியூரில் வாஸமானார். பெருமாளைப் பிரிந்த க்லேசம் அவர் உடல்நலனையும் பாதித்தது.

இப்படியிருக்கும் நாளில் வீரசுந்தரன் திடீரென்று மரணமடைய கோயிலிலே பட்டருடைய திருத்தாயாரான ஆண்டாளை ஸேவித்திருந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் “பட்டருடைய விரோதி மாண்டான். பட்டர் விரைவில் திரும்ப எழுந்தருள்வர்” என்று தங்கள் உதீர்யங்களை ஆகாசத்திலே வீசிக் களித்துக் கூத்தாடினர். இது கண்ட ஆண்டாள் தம் திருமாளிகையுள்ளே சென்று கதசைச் சாத்தி மிக்க வருத்தத்துடன் உரத்தக்குரலில் அழுதாள். அங்கு களிப்பில் கூத்தாடிய ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் திகைத்து, இப்படி அழுவானேன்? என்று வினவ, ஆண்டாள் அருளிச் செய்தது, “பிள்ளைகாள்! வீரசுந்தரன் ஆழ்வானின் நேர் சிஷ்யனாயிருந்து ஆசார்யபுத்ரரான பட்டரைத் திண்டாடப்பண்ணினான். இம் மஹாபராதத்தினால் அவன் அத்ருஷ்டத்தை இழந்தான். (நற்கதியடைய மாட்டான்). அற்பாயுஸாக மாண்டதால் இங்கும் ஸுகமனுபவிக்கவில்லை. ஆழ்வான் திருவடிஸம்பந்தமுள்ள ஒரு ஆத்மா இப்படி தட்டுப்பட்டுப் போவதை நினைத்தால் என் வயிறு எரிகிற படி நீங்கள் அறியமாட்டீர்கள்” என்று குற்றஞ் செய்தவர்கள் பக்கலிலும் ஹிதபரராய் தயைகட்டும் மனதினராய் போமது ஆழ்வான் ஸம்பந்தமுடையவர்களுக்கே யுள்ளதொன்று. தமக்குப் பெருந்தீங்கிழைத்த நாலூரானுக்கும் பெருமாளிடம் வரமாகப் பெற்று முக்தியளித்தவரன்றோ ஆழ்வான்? இந்தப் பண்பு என்போன்றவருக்கு வருமோ என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

79. நெருமண்ணை ஏற்றேனோ ஜீயரைப் போலே?

இங்கு ஜீயரென்பது “திருப்பாவை ஜீயர்” என்று ப்ரஸித்தரான எம்பெருமானாரை. ஒருநாள் ஸ்வாமி மாதாகரத்துக்காக (பிகைக்காக) ஸ்ரீரங்கத்து வீதியில் நடந்து சென்று கொண்டிருந்த போது அங்கு பிள்ளைகள் நெருமண்ணில் கோயில் போல் வரைந்து அம்மண்ணாலேயே பெருமானாக ஒரு குவியல் வைத்து அம்மண்ணையே பெரிய திருப்பாவாடை, ப்ரஸாதம் கண்டருள்வதாக மன்தாலே பாவித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். உடையவர் அங்கு எழுந்தருளும்போது அவ்விளையாட்டில் விநியோகம் பண்ணும் ஸமயமாயிருந்தது. பிள்ளைகள் உடையவரைக் கண்டு தம்மை மறந்து “ஜீயர்! இதோ பெருமாள்! இது பெருமாள் அமுது செய்த ப்ரஸாதம்! பெற்றுக் கொள்ளும்” என்று இரு கைகளாலும் மண்ணையள்ளிக் கொடுக்க, வாமியும் தண்டன் ஸமர்ப்பித்து “தந்யோஸ்மி - மஹாப்ரஸாதம்” என்று அம்மண்ணைத் தமது காஷாயத்தை விரித்து ஏற்றுக் கொண்டார். * தம்ருகந்தது எவ்வுருவம் அவ்வுருவம்தானே அவ்வண்ணம் அழியான் ஆம் - என்ற பொய்கையாழ்வார் பாசுரத்தின் (திரு 44) பொருளை நேரில் கண்டதாகத் திருவுள்ளம் பூரித்தார் ஸ்வாமி என்பார். அப்பாசுர வ்யாக்யானத்தில் காணும் ஜதிஹ்யமே இந்த வார்த்தைக்கு விஷயம்.

இப்படி குழந்தைகளுடனும் ஒரு நீராகக் கலந்து மகிழும் பண்பு, அவர்களையும் பரமபாகவதர்களாக மதிக்கும் சீர்மை இவை எம்பெருமானார் போல்வாரிடமே காணக்கூடியவையாம். நம் போல்வாரிடம் காண்பதரி தென்பதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார் அம்மையார்.

80. கடப்பாரையாலடித்தேனோ அனந்தாழ்வானைப் போலே?

“ஒழிவில் காலமெல்லாம் திருவேங்கடத்தெந்தைக்கு வழுவினாவடிமை செய்ய வேணுமென நம்மாழ்வார் பாரித்தார் (திருவாய் 3.3.1) திருமலைக்கு புஷ்பமண்டபம் என்றொரு பெயருண்டு. பெரியாழ்வாரும், தொண்டரடிப் பொடியாரும் முறையே வடபெருங்கோயிலானுக்கும் ஸ்ரீ ரங்கநாதனுக்கும் தாமே பூந்தோட்டமமைத்து புஷ்பங்களை வளர்த்து மாலைகட்டி எம்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பித்தது போல திருமலையில் தமது சிஷ்யர்களைக் கொண்டு கைங்கர்யம் பண்ண ஆகைப்பட்டு உடையவர் தமது சிஷ்யகோஷ்டியில் ப்ரஸ்தாபிக்க, காட்டில் வேங்கட மாகையாலும் குளிரருவி வேங்கடமாலையாலும் பலரும் பேசாமலிருக்க, அநந்தாழ்வான் என்பவர் இந்த

கைங்கர்யத்தில் தம்மை நியமிக்கும்படி முன்வந்து வேண்டினார் “அநந்தா! நீயே ஆண்பிள்ளை” என்று ஸ்வாமி அவரைப் புகழ்ந்து அனுப்பி வைத்தார். அநந்தாழ்வானும் தனது தர்மபத்நியுடன் திருமலையையடைந்து ஜலவசதியுள்ள ஒரு இடத்தில் நந்தவனமமைக்க வேண்டி காடு வெட்டி நிலத்தை ஸமப்பரப்பார்க்க முற்பட்டார். இதற்காக மேடான இடங்களிலிருந்து மண்ணையும் கல்லையும் வெட்டியெடுத்துப் பள்ளமான இடங்களில் கொட்ட வேண்டி இருந்தது. அநந்தாழ்வான் மேடு வெட்டி கூடைகளில் மண்ணை நிரப்பி, தம் மனைவியை அவற்றைக் கொண்டு தூரத்திலிருந்த பள்ளங்களில் கொட்டிவரும்படி ஏவினார். அந்த அம்மையாரும் அப்படியே செய்தார்.

அப்போது ஒரு இளைஞன் வந்து ‘தாயே! அம்மண் கூடையை என்னிடம் கொடு; நான் கொண்டு பள்ளத்தில் கொட்டி வருகிறேன். நீ சற்று உட்காரு; உன்னைப் பார்த்தால் ‘ஐயோ பாவம்’ என்றிருக்கிறது என்றான். அம்மையாரும் கூடையைக் கொடுக்க அந்த இளைஞனும் தான் ஏற்ற பணியைச் செய்தான். அநந்தாழ்வான் தமது மனைவி முன்போலல்லாமல் விரைவில் கூடையைக் கொண்டுவரக் கண்டு “என்ன பிள்ளாய்! நான் சொன்ன இடத்திலல்லாமல் அருகிலேயே எங்காவது மண்ணைக் கொட்டுகிறாயா?” என்று கேட்க, அம்மையாரும் யாரோ ஒரு பிள்ளை தமக்கு உதவுவதாகச் சொன்னார். இது கேட்ட அநந்தாழ்வான் மிகவும் கோபங் கொண்டார். “யாரது அந்தப் பிள்ளை? நமது ஆசாரிய கைங்கர்யத்தைக் கொள்ளுகொள்ளும் யார் அவன்? அவனைக் காட்டு” என்ன, சற்று தூரத்தில் நின்றிருந்த பிள்ளையை அம்மையார் காட்டினார். கையில் கடப்பாரையுடன் அநந்தாழ்வான் தன்னை நோக்கி வருவது கண்ட அந்தப்பிள்ளை வேகமாக ஓடலானான். ஆழ்வானும் ஓடினார். பொழுது சாயும் ஸமயமாதலால் அவனை தெளிவாகப் பார்க்க முடியவில்லை. வந்த கோபத்தில் கையிலிருந்த கடப்பாரையை அப்பிள்ளை மேல் வீசி யெறிந்தார். அப்போது அப்பிள்ளை திரும்பிப்பார்க்கவே கடப்பாரை அவன் மோவாயில் அடித்துக் கீழே விழுந்தது; ரத்தம் சொட்ட அப்பிள்ளை ஓடி மறைந்தான்.

கோயில் உள்ளே அர்ச்சகர்கள் திருவேங்கடமுடையான் மோவாயி லிருந்து ரத்தம் கசியக் கண்டு பயந்து போய் கூச்சலிட, அப்போது கோயிலுக்கு வந்து விட்டிருந்த அநந்தாழ்வான் உடனே ஓடி பச்சை கற்பூரத்தூளை அர்ச்சகரிடம் கொடுத்து மோவாயில் அழுத்தச் சொன்னார். ரத்தம் கசிவதும் நின்றது. அப்பன் தன்னுடன் விளையாடியிருப்பதை கண்டு தாம், கோபத்தில் செய்து விட்டதற்கு மிகவும் வருந்தி பெருமானிடம் கூடிமை வேண்டினார்.

அநந்தாழ்வான் எறிந்த கடப்பாரை திருமலையில் இன்றும் சேமவைப்பாக வைக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆசாரிய நியமனமான கைங்கர்யத்தை யாருடனும் பங்கு கொள்ளவுங் கூடாத அளவுக்கு அதில் ஊற்றம் காட்டியது அநந்தாழ்வானின் தனிச்சிறப்பு. இந்நிகழ்ச்சி அதற்குச் சான்றாகும். இப்படிப்பட்ட ஊற்றம் நம்போலியருக்கு வருமோ? என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

81. அடியில் கேட்டே அறியவேண்டுமென்றேனோ பெற்றியைப் போலே?

நாச்சியார் திருமொழியில் ஒரு பாசரம். * கொத்தலர்காவில் மணித்தடங் கண்படைகொள்ளும் இளங்குயிலே! எந்தத்துவனை வரக்கூகிற நியாகில் தலையல்லால் கைம்மறிலேனே என்று பின் பாதியுடைத்து (5-6). தன் தத்துவனான (ஸத்தாதாரகனான - தன் உயிர் உடலில் நிலைத்திருப்பதற்குக் காரணனானவனை) எம்பெருமானைத் தன்னிடம் வரும்படி கூவுவாய் என்று தன் சோலையில் வாழும் இளங்குயிலை வேண்டுகிறார் நாச்சியார். இவ்வுதவிக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக “தலையல்லாமல் கைம்மறிலேனே” என்கிறார்.

பெற்றி என்பவர் நஞ்சீயரின் சிஷ்யர் அவரிடம் பதினோருரு திருவாய்மொழி கேட்டவர். ஆனால் திருமொழிகள் அவரிடம் கேட்கப் பெறவில்லை. தாம் செல்கிறவிடங்களில் யாராவது திருமொழிப் பாசரங்களுக்குப் பொருள் கேட்டால் ஆசார்யரான ஜீயர் அருளிச் செய்யுமதுவே தமக்குத் தோற்றும்படி ஆசார்யர் அநுக்ரஹிக்க வேணுமென அவரிடம் ப்ரார்த்திக்க, அவரும் “அப்படியேயாகுக!” என்று ப்ரஸாதித் தருளினார்.

ஒரு சமயம் பெற்றி ஸ்ரீ ரங்கத்துக்குக் கிழக்காக ஒரு ஊருக்குப் போக, அங்கு ஒருவர் * தலையல்லால் கைம்மறிலேனே என்று நாச்சியார் அருளிச் செய்வதற்குப் பொருளென்ன என்று கேட்க, திருப்திகரமான பொருள் தோற்றாமல் “உனக்குப் ப்ரத்யுபகாரமாக என் தலையைத் தருமத்தனையிறே என்று சொல்லுகிறாள்” என்று சொல்லிவிட்டு, “இது ஸரியான பொருளாகாது, வேறுபொருளாக வேணும்” என்று மனதில் கொண்டு, பின்னர் ஒருகால் நம்பிள்ளையைக் கண்ட போது “இதற்கு ஜீயர் அருளிச் செய்யும் படி என்?” என்று கேட்டார். நீ பண்ணின உபகாரத்துக்கு இத்தலையால் (என்னால்) செய்வதென்றுண்டோ? என் தலையை உனக்காக்கி, காலமெல்லாம் உன்காலிலே வணங்கி வர்த்திக்குமத்தனை என்கிறாள் என்று அருளிச் செய்வார்” என்று பிள்ளையருளிச் செய்யக் கேட்டு “ஒருவரபலத்தாலே இவை அறியப்

போகாது, திருவடிகளில் ச்ரணவங் கொண்டே அறிய வேணும்” என்றாராப பெற்றி. அருளிச்செயலின் அரிய பொருள்களையெல்லாம் அசாரியர் திருவடிகளில் தலைமடுத்துக் கேட்டே அறிய வேணும் ஸ்வப்ரயத்நத்தாலேயோ வரபலத்தினாலேயோ அறியப் போகாது என்பது கருத்து. இப்படி பெற்றியைப் போல நான் கண்டறிந்தேனோ? என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

82. துரும்பு கண்டு மோஹித்தேனோ ஆய்யைப் போலே?

எம்பெருமானாரின் ஸஹோதரி குமாரர் முதலியாண்டான், அவருடைய திருப்பேரன் துன்னுபுகழ்க் கந்தாடைத் தோழப்பர்: தோழப்பருக்கு கச்சி தேவப்பெருமானிடம் மட்டற்றகாதல்: தமக்குப் பிறந்த இரண்டு பிள்ளைகளுக்குமே வரதன் என்று பெயரிட்டார் இவர்கள் முறையே பெரிய வரதாசாரியர், சின்ன வரதாசாரியர் என்று அழைக்கப்படுவாராயினர். இவர்களுக்கும் தகப்பனாரையொத்த பெருங்காதல் கச்சிவரதாஜப் பெருமானினிடம் வளர்ந்து வந்தது. தினமும் பெருமாளுக்குப் பாங்காகப் பாலமுது காய்ச்சி இனிப்பு சேர்த்து திட்டமான உஷ்ணபதத்தில் கொண்டு அமுதுசெய்யப் பண்ணுவார்கள். ஒரு நாள் சின்னவர் பெருமாளுக்குப் பாவமுது கண்டருளப் பண்ணிக் கொண்டு வந்து தமையன் கையில் கொடுக்க, அவர் அதில் ஒரு புல்லிருக்குக்கக் கண்டு “இது பெருமாள் தொண்டையில் குத்தியிருக்குமே! என்று அந்த துக்கத்தினால் மோஹித்து ஸ்மரணையிழந்து கிடக்க, தம்பியாரும் “என் செய்தோமானோம்?” என்று தாமும் மோஹித்தார். இது கண்டு தேவப் பெருமாள் இவர்களை “நமக்குத் தாய் போல பரிவருண்டாவதே!” என்று உகந்து ஆய் என்று அழைத்தாராம். அதிலிருந்து இவர்கள் பெரியாயி என்றும் சிறியாயி என்றும் அழைக்கப்படுவாராயினர். பெருமானிடம் இப்படிக் கொத்த பரிவு அடியேன் போல்வாருக்கு உண்டாகுமோ? என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

83. குடப்பாம்பில் கைவிட்டேனோ கோழியர்கோன் போலே?

* கோழியர் கோன் குடைக்கலசேகரன் என்று பாசரங்களில் தம்மைக் கூறிக் கொள்வர் குலசேகரப் பெருமாள். (குலசேகராழ்வார்). இவர் சேர நாட்டில் அரசகுலத்தில் பிறந்து வளர்ந்து தமது தந்தைக்குப் பின்னர் அரசு பதவி ஏற்று அரசாண்டு வருகையில் பகவானது நிர்ஹேதுக கடாசுத்தினால் திருமாலிடமும் அவனடியாரிடமும் மிகவும் ஈடுபாடுடைய பக்தராயினர். ராமாவதாரத்தில் இவர் அதிமாத்ரபாவண்யம் கொண்டிருந்தவர் என்பது

ப்ரஸித்தம். திருமாலடியரான பாகவதர்கள் அரண்மனையில் எவ்விதத் தடையுமின்றி ஸஞ்சரித்ததைப் பொறாத அரசியல் நடத்தும் மந்திரிகள் அரசன் மனதில் இவர்களைத் தாழ்த்திக் காட்ட ஒரு ஸந்தர்ப்பம் நோக்கியிருந்தனர். ஒரு சமயம் அரண்மனைக்கே கோயிலில் பூசிக்கப்பட்டிருந்த ராமபிரானுக்கு ஸ்ரீராமநவமியன்று விசேஷமான திருமஞ்சனம் பண்ணுவதற்காக எல்லா திருவாபரணங்களையும் களைந்து ஒரு பெட்டியில் பத்திரப்படுத்தியிருக்க அதிகாரியான ஒரு மந்திரி ஒரு விலையுயர்ந்த மகரகண்டியை எடுத்து ஒளித்து வைத்து விட்டார். திருமஞ்சனம் ஆனதும் பெருமானுக்கு அலங்காரம் பண்ணும் போது மகரகண்டி இல்லாதது கண்டு பயந்த அர்ச்சகர்கள் அரசனிடம் முறையிட்டனர். அரசர் மந்திரிகளையழைத்து இக்களவை விசாரிக்கக் கட்டளையிட அவர்கள் இக்களவைச் செய்தவர் இங்கு தடையின்றித் திரியும் வைணவர்களேயன்றி வேறொருவருமல்லர். அவர்களைக் காவலில் வைத்து விசாரித்தால் உண்மை வெளிப்படும்” என்று சொல்ல, குலசேகரர் அது கேட்டு கடுங்கோபம் கொண்டு “இங்கு வரும் வைணவர்களில் எவரும் இந்த ஈனத் தொழிலைப் புரிந்திருக்கவே மாட்டார்கள். ஒரு குடந்தில் கொடியவிஷப் பாம்பை வைத்து மூடிக் கொண்டு வாருங்கள் அதில் கைவிட்டு நான் சபதம் பண்ணுகிறேன்” என்ன, கெட்ட எண்ணமுடைய மந்திரி ஒருவன் அப்படியே கொண்டு வந்து வைத்தான். குலசேகரர் “ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பெருமாள் திருவாபரணத்தை களவாடியது உண்மையாயின் இப்பாம்பு என்னைக் கடித்துக் கொல்லட்டும். அவர்கள் களவாடவில்லை என்று நாம் சத்தியம் செய்கிறேன்” என்று சொல்லித் தம் கையை அக்குடத்துள் விட்டு அப்பாம்பைத் தொட அப்பாம்பும் ஸத்தியத்துக்குக் கட்டுப்பட்டு அரசனை ஒன்றும் செய்யாமல் வாளாயிருந்துவிட்டது. இது கண்ட மந்திரிகள் வெட்கி பயந்து அரசர் காலில் விழுந்து தாங்கள் செய்த சூழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தி மன்னிப்பு வேண்டி, அரசரும் அவர்களைப் பெருந்தன்மையுடன் மன்னித்து இந்த வைஷ்ணவர்பால் இனி விரோதம் பாராட்டாது இவர்களுக்குப் பணிபுரிவதே உங்கள் குற்றம் தீரும் வகை” என்றார். அவர்களும் மனந்திருந்தி பாகவதருக் கடியாராயினர். ஆரங்கெடப்பரணன்பர் கொள்ளாரென்று அவர்களுக்கே வாரங்கொடு குடப்பாம்பில் கையிட்டவன் என்று இவர் போற்றப்படுவது காணலாம் (பெருமாள் திருமொழிக்கு மணக்கால் நம்பி அருளியதனியன்). இவ்வாழ்வாருடைய வழித்திருநாமத்தில் “அஞ்சலெனக் குடப்பாம்பில் கையிட்டான் வாழியே” என்று அடியார்கள் அநுஸந்தித்து வருகிறார்கள். குலசேகரர் வாழ்வாரின் வைணவநெறிக்கு எடுத்துக்காட்டாக அமைந்தது அம்மையாரின் இவ்வார்த்தை.

84. கிழியறுத்து வந்தேனோ பரட்டர் பிரான் போலே?

முன்பொருகால் மதுரையில் ஸ்ரீ வல்லபதேவன் எனும்பாண்டிய குலபதி நல்லாட்சி நடத்துகையில் ஓரிரவு மாறுவேடத்தில் நகர சோதனை செல்லுகையில் ஒரு யாத்ரிக ப்ராஹ்மணனைக் கண்டுபேச நேர்ந்தது. அப்போது அந்தயாத்ரிகன் சொன்னது : இரவுக்கு வேண்டியதைப் பகலிலும், மழைக் காலத்துக்கு வேண்டியதை மழையில்லாத காலத்திலும், கிழத்தனத்தில் வேண்டுவதையெவ்வந்தியிலும், பரலோகத்தில் நன்மைபயக்க இந்த ஜன்மத்திலும் தேட வேண்டும்” என்று. இதைக் கேட்ட அரசன் முதல் மூன்றிலும் நமக்கு குறையில்லை. நான்காவது விஷயத்தில் ப்ரயத்னம் அவசியம் என்று சிந்தித்து மறுநாள் அரசவையில் தனது புரோஹிதரான செல்வ நம்பி என்பவரை இது பற்றி வினவினான். அவரும் “நாட்டிலுள்ள வித்வான்களையழைத்துப் பரம்பொருள் யாது? என்று முதலில் நிச்சயித்துக் கொண்டு மேலே அப்பரமனை அடையும் வழியாது என்று ஆராயவேணும்” என்று யோசனை சொன்னார்.

அரசனும் அதன்படியே நாட்டிலுள்ள கற்றோர்களையெல்லாம் அழைக்கும்படி உத்தரவிட்டான். ஆயிரக்கணக்கான பொற்காசுகளை ஒரு கிழிச்சீறையிலே முடிந்து ஒரு தோரணத்திலே கட்டச்செய்து, அதை வித்யாசுல்கமாக்கிவைத்தான். வித்வத்கோஷ்யிலே வேதப்ரமாணங்களைக் கொண்டு யாவரும் ஒப்புக் கொள்ளும் படி பரதத்வஸ்தாபனம் பண்ணும் வித்வான் அக்கிழியை அறுத்துக் கெள்ளவாமென்றும் அறிவித்தான்.

அக்காலத்தில் ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரில் விஷ்ணுசித்தர் என்று பெயருள்ள அந்தணர் பெருமான் வடபெருங்கோயிடையானுக்கு புஷ்ப கைங்கர்யம் பண்ணியிருந்தார். அழகானதொரு நந்தவனமமைத்து செடி, கொடிகளை வளர்த்து அவற்றில் பூக்கும் புஷ்பங்களைத் தக்க போதில் பறித்து அழகான மாலைகளாகக் கட்டி பெருமானுக்கு சாத்தும்படி ஸமர்ப்பிப்பதையே அவர் தம் பணியாய் அமைத்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் வேதமோ சாஸ்த்ரமோ பயின்றவரல்லர். ஆயினும் பெருமானிடம் மிகவும் பக்தியுள்ளவர். ஆசார அநுஷ்டானங்களில் குறையில்லாமல் வாழ்க்கை நடத்தி வந்தார். வடபெருங் கோயிலுடையான் விஷ்ணுசித்தர் கனவில் தோன்றி “நீர் பாண்டியன் சபைக்குச் சென்று “நாமே பரதத்வம்” என்று ஸ்தாபித்து கிழியை அறுத்து வாரும்” என்று நியமிக்க, இவரும் “கல்விவாசனையற்ற நான் கையில் களைக்கொட்டுத் தழும்பைக் காட்டி நானுமொரு வித்வான் என்று அங்கு போய் நிற்கவோ?”

என்று வருத்தப்பட. பெருமானும் “அது பற்றி நீர் கவலைப்பட வேண்டாம் நாம் உமக்கு வேத சாஸ்திரங்களை அரசவைக்குச் செல்லுமுன் பயில்விப்போம். கூடலிருந்து காரியம் நடத்துவோம்: பயமின்றிச் செல்லும்” என்று தூண்ட, இவரும் ராஜஸபைக்குத் தக்கபடி தம்மை அலங்கரித்துக் கொண்டு வித்வான்கள் நடுவே நடந்துவர, அரசனும் புரோஹிதரும் இவர் முகதேஹஸ்சைக் கண்டு அதிசயித்து இவரை வணங்கி வரவேற்றனர்.

இவரும் பகவானுடைய இன்னருளால் ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி, இதிஹாஸங்கள் புராணங்கள் யாவற்றிலுமிருந்தும் ப்ரமாணங்களை சரமாரியாகச் சொல்லிக் காட்டி “பூநீ மந்நாராயணனே இவ்வுலகங்களுக்கெல்லாம் காரணபூதன், தேவாதி தேவன் எல்லா தேவர்களும் அவனுக்கு கீழ்ப்பட்டவர்களே” என்று பிறர் ஆட்சேபிக்க முடியாதபடி ஸ்தாபித்தார். அப்போது வித்யாசுல்கமாகக் கட்டப்பட்டிருந்த கிழிப்பொன் இவர் முன்னே தானே தழைய வர, விஷ்ணுசித்தர் ப்ரீதியோடு அதை அறுத்துக் கொண்டருளினார். அப்போது அரசன் இவரை **மட்டர்பிரான்** என்று திருநாமம் சாத்தி, ஈண்டிய சங்கமெடுத்துதி பட்டத்துயானை மேல் அமர வைத்து வித்வஜ்ஜநங்கள் குடை சாமரம் ஆலவட்டம் கொடி முதலியவை பணிமாற மதுரை மாநகரில் வீதிவளம் வரும்படி செய்வித்து மகிழ்ந்தான்.

பாண்டியன் கொண்டாடப் பட்டர்பிரான் வந்தானென்று

ஈண்டிய சங்கமெடுத்துத் - வேண்டிய

வேதங்களோதி விரைந்து கிழியறுத்தான்

பாதங்கள் யாமுடைய பற்று.

என்ற பழந்தமிழ்பாடல் இந்த நிகழ்ச்சியைப் போற்றுகிறது. “பொங்கும் பரிவாலே பட்டர்பிரான்” பெற்றான் பெரியாழ்வார் என்னும் பெயர் என்கிறபடியே இவர் எம்பெருமானிடம் மட்டற்ற அன்பினால் “பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு” என்று எம்பிரானையே வாழ்த்தியவராதலால் இவர் பெரியாழ்வார் என்று அழைக்கப்படுவார். வித்யாசுல்கமாக இவர் பெற்ற பொன்யாவற்றையும் வடபெருங்கோயிலையானுடைய கோயிலைப் பெரிதாக்கி வானளாவும் ராஜகோபுரத்தையும் கட்டி வைக்கும் பணியிலேயே செலவிட்டு விட்டார். “சென்று கிழியறுத்து மால்தெய்வமென்றான் வாழியே, வேதியர்கோன் பட்டர்பிரான் மேதியினில் வாழியே” என்று வைணவவுலகம் இப் பெரியாழ்வாரை போற்றுகிறது.

எம்பெருமானுடைய பேரருளால் மயர்வற மதிநாலமருளப் பெற்று திருமாவே பரதெய்வமென்று நிலைநாட்டி பொற்கிழியறுக்கும் பாக்கியம் நம்

பட்டர்பிரானுக்கல்லது வேறு யாருக்கும் அமையுமோ என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

85. இருமடலீந்தேனோ கலியனைப் போலே?

சோழதேசத்தில் திருமங்கை எனும் குறுநிலத்தில் கள்ளக்குடியில் அரசனுடைய சேனைத் தலைவருள் ஒருவன் குமாரனாகப் பிறந்த **நீலன்** என்பவர் வளர்ந்து தனது புஜபலராக்மத்தினால் முதலில் சேனைத் தலைவனாக வுயர்ந்து பின்னர் குறுநிலமன்னனாகவும் ஆனார். திருமங்கை மன்னன் தனது மிடுக்கினால் **பரகாலன்** என்றும் **கலியன்** என்றும் அழைக்கப்படுவாராயினார். திருமங்கை மன்னன் எம்பெருமானின்னருளுக்கிலாக்காகி அவனால் திருத்தப்பட்டு மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்றுத் திருமங்கையாழ்வராகி எம்பெருமானிடம் ஆராத காதல் கொண்டு அவன் உகந்தருளி ஸேவை ஸாதிக்கும் அர்ச்சாஸ்தலங்களுக்கெல்லாம் சென்று ஸேவித்து அவன் புகழைக் ‘கலியனொலிமாலை’ என்று போற்றும் படிப் பாடலானார்.

* மாறன் பணித்த தமிழ்மறைக்கு ஆறங்கங்கூற அவதரித்த மங்கையர் கோன் என்கிறபடியே வேதத்துக்கு இதிஹாஸபுராணங்கள் அங்கமாக வேதப் பொருளைத் தெளிய விளக்குமா போலே மாறன் பணித்த நான்கு தமிழ் மறையான ப்ரபந்தங்களுக்கும் ஆறு அங்கங்களாக இவர் ஆறு திவ்யப்ரபந்தங்களைப் பாடினார். அவற்றுள் இரண்டு - சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல் என்பவை, இவர் வாழித்திருநாமத்தில் “இலங்கெழுகூற்றிருக்கை இருமடலீந்தான் வாழியே” என்று போற்றப்படுகிறார்.

மனமொத்த தலைமகனும் தலைமகளும் பிரியநேர்ந்து நாளாக, தலைமகன் பிரிவைத் தரியாத தலைமகள் துணிந்து செய்யும் ஒரு ஸாஹஸச் செயலுக்கு மடலூருதல் என்று பெயர். நம்மாழ்வார் தலைமகளது நிலையெய்யதி எம்பெருமான் தம்மிடம் வரக்காணாமையால் * யாம்த மடலூர்துமே (திருவாய் 5.3.9) என்று பாடினார். மடலூருகையாவது, நாயகன் உருவைப் படத்திலெழுதி அதையே பார்த்துக் கொண்டு ஊண் உறக்கம் குளியல் யாதுமின்றி உடம்பைப் பேணாமல் ஒரு பனை மடலைக் கையிலேந்தி அதனால் தன்னை அடித்துக் கொண்டே, “இன்ன தலைமகன் என்னைக் கை விட்டான், அவன் கடியன், கொடியன்” என்று தூற்றிக் கொண்டு திரிவது. இதை எம்பெருமான் விஷயத்தில் அநுட்டித்தால் அவன் ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை இகழ்ந்து அழிப்பதாகவே தேறி நிற்கும். “யாம் மடலூர்தும்” என்று நம்மாழ்வார் அருளியதை மங்கையர் கோன் இரண்டு திருமடல் என்ற

ப்ரபதங்களில் விசதீகரித்தார். சிறிய திருமடலின் முடிவில் “பெருந்தெருவே ஊராரிகழிலமு தராதொழியேன் நான் வாரார்பூம் பெண்ணை மடல்” என்று தம் உறுதியை வெளிப்படுத்துகிறார். பெரிய திருமடலிலும் படியே. மடலுருதல் அதிப்ரவ்ருத்தி - ஸ்வருபத்தை அழிக்கும் செயல். ஆயினும் எப்படியாகிலும் எம்பெருமானை அடைந்தே தீருவேன் என்ற உறுதிப்பாட்டினால் எழுவது. எம்பெருமானை மிரட்டிக் காரியம் ஸாதித்துக் கொள்ளப் பார்க்கிறார் என்ன வேணும்.

இப்படி விலகடிமான சரித்திரம் நமக்கு அமையக்கூடுமோ? என்பது அம்மையார் கேள்வி.

86. கனவில் மணந்தேனோ நாச்சியாரைப் போலே?

விஷ்ணுசித்தர் எனும் பெரியாழ்வார் (84ம் வார்த்தை காண்க) திருமகளார் ஆண்டாள் பிராட்டியார். இவரையே நாச்சியார் என்றழைப்பது. எம்பெருமானிடம் பக்திப் பெருக்கால் இவர் பாடிய பாமாலைகள் திருப்பாவை (30 பாக்கள்) நாச்சியார் திருமொழி (143 பாடல்கள்) என்று இரண்டு. திருமொழியில் 6வது வாரணமாயிரம் என்ற பதிகம். இதில் 11வது பாசரம்: * ஆயனுக்காகத் தான் கண்ட கனாவினை வேயர்புகழ் வில்லிபுத்தூர் கோன் கோதைசொல் தூயமிழ்மாலை என்று ஆண்டாள் பிராட்டி கண்ட கனாவினைக் கூறும் இப்பதிகம் என்று காட்டுகிறது.

அசோகவனத்தில் ஸீதா பிராட்டியார் தனிச்சிறையில் இருந்த போது பெருமானையே நினைத்து உருகியவர், “ஸ்வப்நேபி யத்யஹம் வீரம் ராகவம் ஸஹஸ்க்ஷமணம் பச்யேயம் யதிஜீவேயம்” - கனவிலாவது நான் லக்ஷ்மணனுடன் கூடிய வீரனான ராமபிரானைக் காண்போனார்கில் தரித்து உயிர் வாழ்வேன். கனவில் கூட அவ்வீரராகவனைக் காணப் பெறவில்லையே! என்று மிகவும் வருத்தப்படுகிறாள்.

ஆண்டாள் பிராட்டியும் கண்ணனைக்கூட, விரும்பி முதலில் காமதேவனைத் தொழுது, “அவன் வேண்டியபடி விவாஹம் முடித்து வைப்பான்” என்றொரு ப்ரஸித்தி உண்டாகையாலே, ‘வேங்கடவர்க்கென்னை யதுவகின்றியே’ என்று வேண்டினாள். தான் பெற ஆர்வற்ற எம்பெருமானின் பிரிவைப் பொறாமல் கூடலிழைப்பது தூதுவிடுவது முதலானவற்றைச் செய்து நோவுபடுவதைக் கண்ட கண்ணன் இவள் ஸ்வப்நத்தில் வந்து இவளை விதிப்படி கைத்தலம் பற்றி, தீவலம் வந்து, அம்மி மிதித்து, அவப்ருதமாடி எல்லா

திருமணபைவங்களும் இவள் அநுபவிக்கும்படி பரிபூர்ணாநுபவத்தைத் தன் பரமக்ருபையாலே பண்ணி இவளை தரிக்கும் படி செய்தான். இப்பதிகத்தில் நாச்சியார் தாம் கனவிலநுபவித்தவைகளைத் தன் தோழியிடம் விவரித்துக் கூறுகிறார்.

மத்தளங்கொட்ட வரிசங்கம் நின்றூத
முத்து டைத்தாமம் நிறைதாழ்ந்த பம்தற்கீழ்
மைத்துனன் நம்பி மதுகுதன் வந்தென்னைக்
கைத்தலம் பற்றக் கனாக்கண்டேன் தோழீ நான் (6-6)

என்பது இதில் ஒரு பாசரம். நம்போல்வார் காணும் கனவெல்லாம் கர்மாநுகுணமாக நமக்கு ஈசுவரன் ஸ்ருஷ்டித்துத்தரும் அநுபவங்களாம். ஆண்டாளுக்குக் கிட்டின அநுபவம் எம்பெருமானுடைய க்ருபையடியாக வந்தது என்பர் நமதாசாரியர்கள். இப்படிப்பட்ட அநுபவம் நமக்கெல்லாம் கிட்டுமோ? என்கிறார் அம்மையார்.

87. சிறு விரலைத் தந்தேனோ மங்கையர்கோன் போலே?

மங்கையர் கோன் என்பது திருமங்கையாழ்வாரை, 85 ஆம் வார்த்தை விளக்கம் காண்க. திருமங்கையார் பூலோக வைகுந்தமான திருவரங்கத்தில் பெரிய பெருமானைத் திருவடி தொழுது நின்றபோது அப்பெருமான் ஆழ்வீர்! நமது கோவில் விமாநங்களைப் புதுப்பித்துத் திருமதிள்களையும் கட்டுவியும்” என்று ஆணையிட, ஆழ்வாரும் நாயந்தே! நாயந்தே’ நியமனப்படியே ஆகிறது” என்று உகந்து பதிலளித்து, இத்திருப்பணிக்குப் பொருளுக்கெங்கே போவது? என்று தமது மந்திரிகளுடன் கலந்தாலோசித்தார். அவர்களில் ஒருவர் நாகப்பட்டினத்தில் பௌத்தலாயம் ஒன்றுண்டு. அதில் பெரியதொரு புத்தசிலை உள்ளது; அதுசெம்பொன்னாலானது அதைக்களவாடி அப்பொன்னை விலைசெய்து இத்திருப்பணியை முடிப்போம் என்று யோசனை கூற ஆழ்வாரும் அவ்வாலயத்தின் பாதுகாவல்களையெல்லாம் மதிநுட்பத் தினாலேவென்று அச்சிலையைக்களவாடி உருக்கி விற்றுப் பணமாக்கினார். ஆயினும் அவ்வால்ய நிர்வாகிகள் களவை விசாரித்து துப்பு துலக்கி ஆழ்வாரிடம் வந்து “உமது துணைவர்கள் எங்கள் பொன் விக்ரஹத்தைக் களவாடிச் சென்றனர். அதை மீண்டும் எங்களிடம் சேர்ப்பது உமது பொறுப்பு” என்று மடிபிடித்துக் கேட்டனர். ஆழ்வாரும் தமது இன்சொற்களால் அவர்களை மயக்கித் தம் வசப்படுத்தி நாம் நமது துணைவருக்காகப் பொறுப்பேற்கிறோம் உமது விக்ரஹத்தில் ஒரு சிறுவிரலைக் குறைக்காமல் இன்ன நாளில்

கொடுப்போம்” என்று முறியெழுதிக்கொடுக்க அவர்களும் திருப்தியுடன் சென்றனர். குறிப்பிட்ட தினத்தில் ஆழ்வார் ஒரு சிறு விரலைப் பொன்னால் செய்து அவர்களிடம் கொடுத்து, “நான் எழுதிக் கொடுத்தபடி ஒரு சிறுவிரலைக் குறையாமல் கொடுத்து விட்டேன்” என்ன அவர்கள் தாங்கள் ஏமாற்றப்பட்டதை உணர்ந்து இவ்வழக்கை அத் தேசத்து அரசனிடம் எடுத்துச் சென்றனர். அரசனும் வழக்கை விசாரித்து ஆழ்வாரின் தேஜஸ்ஸினால் கவரப்பட்டு, பௌத்தரிடம் “இவர் உங்களுக்குக்கொடுத்த வாக்குப்படி சிறுவிரலைக் குறைக்காமல் தந்து விட்டார். அவர் எழுதித் தந்த முறியை நீங்கள் ஒத்துக் கொண்டபடியால் உங்களுக்கு முறிப்படி சேரவேண்டியது சேர்ந்தாய்விட்டது. இனி வழக்குக்கு இடமில்லை” என்று தீர்ப்பு கூறினான். “எனது நிமித்தமாக செய்யப்பட்ட பாபமும் புண்யமாகவே ஆகக் கடவது” என்று பகவத்வசநமுள்ள படியாலே ஆழ்வார் சாமானிய தர்மத்தை மீறிகளவாடியாகிலும் பகவத்பாகவத கைங்கர்யங்களைச் செய்து முடிப்பதாகிற நிலையில் நின்றார். இவ்விதம் சரித்திரம் அமைவது துர்லபம் என்பதைக் காட்டுகிறார் அம்மையார் இவ்வார்த்தையாலே.

89. பெருந்தமிழனானேனோ முதலாழ்வார் போலே?

மற்றுள்ள ஆழ்வார்களுக்கு முன்னே வந்துதித்து நல்தமிழால் நூல் செய்து நாட்டையுய்த்த பெற்றிமையோர் முதலாழ்வார்கள் பொய்கையார் பூதத்தார் பேயாழ்வார். ஆழ்வார்களில் கடைக்குட்டியான திருமங்கையாழ்வார் இவர்களை ‘செந்தமிழ்பாடுவார்’ என்று சிறப்பிக்கிறார் (திருமொழி 2-8-2) பேயாழ்வாரைத் திருவரங்கத்தமுதனார் தமிழ்த் தலைவன் என்று போற்றுகிறார். இவர்கள் பாடுவது கலப்பற்ற பசுந்தமிழ் என்பர். பெரியவாச்சான் பிள்ளை, இவர்களில் நடுவரான பூதத்தாழ்வார் பாசுரமிது.

யானே தவஞ்செய்தேன் ஏற்பிறப்புமெப்பொழுதும்
யானே தவமுடையேன் எம்பெருமான் - யானே
இருந்தமிழ் நன்மாலை இணையடிக்கே சொன்னேன்
பெருந்தமிழன் நல்லேன் பெரிது

(2 திரு 74)

இப்பாசுரங்கேட்ட எம்பெருமான் (திருவேங்கடத்தான்) “நீர் பெருந்தமிழன் என்பதை நாமறிவோம் நாடும் நகரமும் நன்கறிய ஒரு தமிழ்க்கவி சொல்லிக்காட்டார்!” என்றானாம். உடனே ஆழ்வார்

பெருகுமதவேழம் மாப்பிடிக்கு முன்னின்று
இருகணிளமுங்கில் வாங்கி - அருகிருந்த

தேன்கலந்து நீட்டும் திருவேங்கடம் கண்டார்
வான் கலந்த வண்ணன் வரை

(2 திரு 76)

என்று பாடினார் என்பர். (வேழம் - ஆண்யானை; பிடி பெண்யானை) இக்கவிகேட்டு எம்பெருமான் மிகவுகந்தான் எனக்கூறத் தேவையில்லை. மற்றைய ஆழ்வார்களும் தமிழ்பாசுரங்களே பாடியிருக்க “தமிழ்த்தலைவன்” “பெருந்தமிழன்” “செந்தமிழ் பாடுவார்” முதலான காரணப் பெயர்கள் முதலாழ்வார்களுக்கே உரியவையாம். இதை எடுத்துக்காட்டவே இவ்வார்த்தை பிறந்தது.

89. காவல் பூண்டேனோ கன்னியைப் போலே?

திருக்கோவலூர் ஆயனைப்பாடும் திருமங்கையாழ்வார் ஆவ்லூரினை “கற்புடைய மடக்கன்னி காவல்பூண்ட பூங்கேவேலூர்” (திருநெடு 7) என்று சிறப்பித்துப் பாடுகிறார். திருக்கோவலூரில் கோயிலில் கருவறைக்கு வெளியே துர்க்காதேவி விறற்றிருக்கிறாள். இவளையே ஆழ்வார் கற்புடைய மடக்கன்னி என்று மங்களாசதாஸநம் பண்ணுகிறார். ஸ்ரீ மந்நாராயணன் தேவகி மகனாக கிருஷ்ணனாய்ப் பிறக்குமுன் லோகமாயையையழைத்து அவளையசோதைக்குப் பெண்ணாய்ப் பிறக்கும்படி நியமிக்க அவள் கோகுலத்தில் பிறந்தாள். தனது வளர்ப்புத் தாயான யசோதைக்குப் பிறந்தவளாகையால் இவள் க்ருஷ்ணனுக்குத் தமக்கையாகிறாள். பின்னர் இவள் தேவகியின் குமாரத்தியாக கம்ஸனுடைய சிறைச் சாலைக்கு வசுதேவரால் கொண்டு வரப்படும் சரித்திரம் யாவருமறிந்ததே. தேவகியின் வளர்ப்புப் பெண் கண்ணனுக்கு ஸஹோதரியன்றோ? விஷ்ணு துர்க்கை என்பாளும் வெய்யகலைப்பாகி என்பாளும் இவளே.

கண்ணனிடம் மிகவும் பரிவுடையவள் இவள். “தம்பிவளைக் காரியன்றோ?” என்று நஞ்சீயரருளிச் செய்வாராம். வளை-காப்பு, ரக்ஷை. இங்கு வ்யாக்யாந ஸ்ரீஸூக்தி: சேஷபூதனாயிருக்கச் செய்வதே தன் பரிவின் மிகுதியாலே ரக்ஷணதர்மத்தை யேறிட்டுக் கொள்ளுமிறே. நின் சேவடி செல்வி திருக்காப்பு என்றாரிதே பெரியாழ்வார். கன்னி-அநந்ய பரையென்கை. பிறர் நியமிக்கக் காக்கையன்றிக்கே தன் ஆதரத்தாலே காக்கை. பரிவின் மிகுதியாலே ரக்ஷண தர்மத்தின் அந்வயித்தாளென்கை. இவள் போகப்ரவணையாகில் காவலுக்கு அழிவுவருமிறே; கன்னி என்று அழி வில்லாததுக்குப் பேராகையாலே. இவளுக்கு அழிவில்லாமையாலே ஊருக்கு அழிவில்லையென்றபடி. பிறந்தவன்றே நடை போந்தவளாகையாலே என்றுமொக்கப்

பரிவையாயிருக்குமிறே. கற்பு என்று ஞானத்தையும் ஸ்திரீவத்தையும் சொல்லும். கட்டும் சுழற்றும் அறிந்து காக்கவல்ல ஞானாதிக்யம் (அறிவியல் மேன்மை) தன்னையழிய மாறியும் பெண்மையை நோக்குமா போலே தன்னை யழியமாறியும் அதை (கண்ணனை) நோக்கக் கடவளாயிருக்கை. மடப்பாவது பற்று விடாதொழிகை ப்ரபல விரோதிகள் உண்டானாலும் விட்டுப் போகா தொழிகை. கன்னி-அநந்யபரை. போகப்ரவணையாகாதவள்; இதனால் மணமாகதவள் என்பது தெளிவு இவளுக்கும் சிவபிரானுக்கும் சிலர் கூறுவது போல யாதொரு தொடர்புமில்லை என்றறிக.

கண்ணனிடம் இவளுடைய இப்படிப்பட்ட பரிவு அஸாதா ரணமானதென்பதைக் காட்டுகிறது இவ்வார்த்தை.

90. பொன்னடி வாழ்த்தினேனோ இனக்குறவர் போலே?

பெரியாழ்வார் பாடும் பாசுரமிது: * புனத்தினை கிள்ளிப் புதுவலிகாட்டி உன் பொன்னடி வாழ்க வென்று இனக்குறவர் புதியதுண்ணும் எழில் மாலிருஞ்சோலையெந்தாய் (5-3-3). திருமாலிருஞ்சோலைப் பராந்தத்தில் குறவர்களின் கூட்டம் ஆண், பெண் சிறியவர் பெரியவர் வாசியற தங்கள் நிலங்களில் புது தானியத்தை அறுவடை செய்து அழகருக்கு முதலில் படைப்பார்கள். படைப்பவர்கள் தங்களுக்கு மேன்மேலும் நலனை வேண்டாமல் “உன் பொன்னடி வாழ்க” என்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார்களாம். நீ வாழ்க! உனது ஐச்வர்யம் வாழ்க! உனது ஸம்ருத்தி வாழ்க! என்றெல்லாம் பல்லாண்டு பாடுவர், எத்தனையேனும் ஞானமில்லாதவரையும் அவனிடம் வந்தால் ஞானமுடையவராக, பரிவுடையவராக, மனத்தூயமையுடையவராக ஆக்குவது அவனின் அமலத்வம் அவனழகுக்குத் தோற்று குறவர்களும் பல்லாண்டு பாடும் தேசம் மாலிருஞ்சோலை. இப்படி அநந்யப்ரயோஜனமாகப் பல்லாண்டு பாடவல்லேனோ நான்? என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

91. அநுகாரம் செய்தேனோ ஆழ்வாரைப் போலே?

கண்ணன் திருவாய்ப்பாடியில் வளர்ந்ததும் ஐந்து லக்ஷம் குடிப்பெண்களான ஆய்ம்களிர் அவனிடம் ஆராதகாதல் கொண்டிருந்ததும் யாவருமறிந்து சரித்திரம். ஒரு சமயம் கண்ணன் இப்பெண்களுடன் குரவைக்கூத்து ஆடி அவர்களைக் களிப்பித்த போது கண்ணன் திடீரென்று

மறைந்துவிட. அவர்கள் மிகவும் துக்கமுற்றனர் அப்பொழுது ஒரு பெண் “நான் தான் கண்ணன் இந்த துஷ்டப்பாம்பான காளியனை மதித்து அடக்கப் போர்கிறேன் பாருங்கள்” என்று தன் சகிகளுள் ஒரு பெண்ணைக் கீழே தள்ளி ஆள் மேலேறி ஆட ஆரம்பித்தாள். மனதிற்குள் அவள் தன்னைக் கண்ணனாகவே எண்ணியதால் அவள் செயல்களுக்கெல்லாம் கண்ணனுடைய வன்மைய ஒத்திருந்தது. இது கண்ட மற்ற பெண்களும் தங்கள் ஆற்றாமையை ஒர்ள்வீக்கு மறந்தனர். கண்ணனாகத்தான் பாவித்துக்க கொண்டதால் அப்பெண்ணும் தன் துக்கத்தை மறந்தாள். தன்னை மற்றொருவராக பாவித்துக் கொண்டு செய்யும் இச்செயல் அநுகாரம் என்று அழைக்கப்படும்.

திருவாய் மொழியில் * கடல் ஞாலம் செய்தேனும் யானே என்று ஆழ்வார் (தலைமகளான நிலையில்) பேசுவதாக அவள் தாய் சொல்லுகிறாள் (5-8-1) கடல் ஞாலம் செய்தேனும் யானே என்னும் கடல் ஞாலம் ஆவேனும் யானே என்னும் இப்படி சொல்லுகிறாளே. கடல் ஞாலத்தீசன் இவள் மேல் வந்து ஆடவேசித்தானோ? என்று தாய் வியக்கிறாள். இப்படி இத்திருவாய் மொழியின் 10 பாசுரங்களிலும் பராங்குசநாயகி பகவானாகவே இருந்து பேசுகிறாள் என்பது காணலாம். இப்பாசுரங்கள் உண்மையில் கீதோபநிஷத்தாசாரியனின் பேச்சாயிருக்கும். ஆனால் “இப்படி என் பெண் பேசுகிறாளே” என்பதால் “ஆழ்வார் பகவனாக அநுகரித்து பிரிவில் தரிக்கிறார்” என்று நாம் அறியலாம். திருமங்கையாழ்வார் பாசுரமொன்றில் * வடவரை நின்று வந்து இன்று கணபுரம் இடைகொள்வது யாம் - என்று பேசினாள் என்று பரகாலநாயகி (திருமங்கை யாழ்வாரின் பெண் நிலைக்குப் பேர்) யின் தாய் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. “வடக்குத் திருமலையிலிருந்து யாமே கணபுரநாயகனாக வந்துள்ளோம்” என்றகிறாள் இப்பெண் பிள்ளை. இது அர்த்தாவதார எம்பெருமானாகவே தானிருந்து அநுகரிப்பதாம். “அத்யந்தபக்தியுத்தானாம் நசாஸ்தரம் நைவச க்ரம:” என்பர். இவ்வநுகாரம் மட்டற்ற பக்தியின் விளைவு என்று நாமறிய வேண்டும். இப்படிப்பட்ட பக்தி ஆழ்வார்களை யொழிய யாரிடம் காணக்கூடும்? என்று கேட்கிறார் திருவல்லிக்கேணி அம்மாள்.

92. மதியை மணிவிளக்காவைப்பன் என்றேனோ யானையைப் போலே?

திருமலையில் திருவேங்கடவன் ஒரு திருப்புளியாழ்வார் கீழே புனிதமான ஒரு புளிய மரத்தின் கீழே ஆவிர்விப்பவித்து நீண்ட நாள் அம்மரத்

பரிவையாயிருக்குமிறே. கற்பு என்று ஞானத்தையும் ஸ்திரீவத்தையும் சொல்லும். கட்டும் சுழற்றும் அறிந்து காக்கவல்ல ஞானாதிக்யம் (அறிவியல் மேன்மை) தன்னையழிய மாறியும் பெண்மையை நோக்குமா போலே தன்னை யழியமாறியும் அத்தை (கண்ணனை) நோக்கக் கடவளாயி ருக்கை. மடப்பாவது பற்று விடாதொழிகை ப்ரபல விரோதிகள் உண்டானாலும் விட்டுப் போகா தொழிகை. கன்னி-அநந்யபரை. போகப்ரவணையாகாதவள்; இதனால் மணமாகதவள் என்பது தெளிவு இவளுக்கும் சிவபிரானுக்கும் சிலர் கூறுவது போல யாதொரு தொடர்புமில்லை என்றறிக.

கண்ணனிடம் இவளுடைய இப்படிப்பட்ட பரிவு அஸாதா ரணமானதென்பதைக் காட்டுகிறது இவ்வார்த்தை.

90. பொன்னடி வாழ்த்தினேனோ இனக்குறவர் போலே?

பெரியாழ்வார் பாடும் பாசுரமிது: * புனத்தினை கிள்ளிப் புதுவலிகாட்டி உன் பொன்னடி வாழ்க வென்று இனக்குறவர் புதியதுண்ணும் எழில் மாலிருஞ்சோலையெந்தாய் (5-3-3). திருமாலிருஞ்சோலைப் பராந்தத்தில் குறவர்களின் கூட்டம் ஆண், பெண் சிறியவர் பெரியவர் வாசியற தங்கள் நிலங்களில் புது தானியத்தை அறுவடை செய்து அழகருக்கு முதலில் படைப்பார்கள். படைப்பவர்கள் தங்களுக்கு மேன்மேலும் நலனை வேண்டாமல் “உன் பொன்னடி வாழ்க” என்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார்களாம். நீ வாழ்க! உனது ஐச்வர்யம் வாழ்க! உனது ஸம்ருத்தி வாழ்க! என்றெல்லாம் பல்லாண்டு பாடுவர். எத்தனையேனும் ஞானமில்லாதவரையும் அவனிடம் வந்தால் ஞானமுடையவராக, பரிவுடையவராக, மனத்தூயமையுடையவராக ஆக்குவது அவனின் அமலத்வம் அவனழகுக்குத் தோற்று குறவர்களும் பல்லாண்டு பாடும் தேசம் மாலிருஞ்சோலை. இப்படி அநந்யப்ரயோஜனமாகப் பல்லாண்டு பாடவல்லேனோ நான்? என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

91. அநுகாரம் செய்தேனோ ஆழ்வாரைப் போலே?

கண்ணன் திருவாய்ப்பாடியில் வளர்ந்ததும் ஐந்து லக்ஷம் குடிப்பெ ண்களான ஆய்மகளிர் அவனிடம் ஆராதகாதல் கொண்டிருந்ததும் யாவருமறிந்த சரித்திரம். ஒரு சமயம் கண்ணன் இப்பெண்களுடன் குரவைக்கூத்து ஆடி அவர்களைக் களிப்பித்த போது கண்ணன் திடீரென்று

மறைந்துவிட அவர்கள் மிகவும் துக்கமுற்றனர் அப்பொழுது ஒரு பெண் “நான் தான் கண்ணன் இந்த துஷ்டப்பாம்பான காளியனை மதித்து அடக்கப் போகிறேன் பாருங்கள்” என்று தன் சகிகளுள் ஒரு பெண்ணைக் கீழே தள்ளி அவள் மேலேறி ஆட ஆரம்பித்தாள். மனதிற்குள் அவள் தன்னைக் கண்ணனாகவே எண்ணியதால் அவள் செயல்களுக்கெல்லாம் கண்ணனுடையவையை ஒத்திருந்தது. இது கண்ட மற்ற பெண்களும் தங்கள் ஆற்றாமையை ஓரளவுக்கு மறந்தனர். கண்ணனாகத்தான் பாவித்துக்க கொண்டதால் அப்பெண்ணும் தன் துக்கத்தை மறந்தாள். தன்னை மற்றொருவராக பாவித்துக் கொண்டு செய்யும் இச்செயல் அநுகாரம் என்று அழைக்கப்படும்.

திருவாய் மொழியில் * கடல் ஞாலம் செய்தேனும் யானே என்று ஆழ்வார் (தலைமகளான நிலையில்) பேசுவதாக அவள் தாய் சொல்லுகிறாள் (5-6-1) கடல்ஞாலம் செய்தேனும் யானே என்னும்: கடல்ஞாலம் ஆவேனும் யானே - என்னும் இப்படி சொல்லுகிறாளே. கடல் ஞாலத்தீசன் இவள் மேல் வந்து ஆவேசித்தானோ? என்று தாய் வியக்கிறாள். இப்படி இத்திருவாய் மொழியின் 10 பாசுரங்களிலும் பராங்குசநாயகி பகவானாகவே இருந்து பேசுகிறாள் என்பது காணலாம். இப்பாசுரங்கள் உண்மையில் கீதோபநிஷதாசாரியனின் பேச்சாயிருக்கும். ஆனால் “இப்படி என் பெண் பேசுகிறாளே” என்பதால் “ஆழ்வார் பகவனாக அநுகரித்து பிரிவில் தரிக்கிறார்” என்று நாம் அறியலாம். திருமங்கையாழ்வார் பாசுரமொன்றில் * வடவரை நின்றும் வந்து இன்று கணபுரம் இடைகொள்வது யாம் - என்று பேசினாள் என்று பரகாலநாயகி (திருமங்கை யாழ்வாரின் பெண் நிலைக்குப் பேர்) யின் தாய் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. “வடக்குத் திருமலையிலிருந்து யாமே கணபுரநாயகனாக வந்துள்ளோம்” என்றகிறாள் இப்பெண் பிள்ளை. இது அர்ச்சாவதார எம்பெருமானாகவே தானிருந்து அநுகரிப்பதாம். “அத்யந்தபக்தியுக்கதாநாம் நசாஸ்த்ரம் நைவச க்ரம:” என்பர். இவ்வநுகாரம் மட்டற்ற பக்தியின் விளைவு என்று நாமறிய வேண்டும். இப்படிப்பட்ட பக்தி ஆழ்வார்களை யொழிய யாரிடம் காணக்கூடும்? என்று கேட்கிறார் திருவல்லிக்கேணி அம்மாள்.

92. மதியை மணிவிளக்காவைப்பன் என்றேனோ யானையைப் போலே?

திருமலையில் திருவேங்கடவன் ஒரு திருப்புளியாழ்வார் கீழே (புனித மான ஒரு புளிய மரத்தின் கீழே) ஆவிர்விப்பவித்து நீண்ட நாள் அம்மரத்

தடியிலே திறந்த வெளியிலேயே எழுந்தருளியிருந்ததாகப் புராணங்கள் கூறும். அந்நாட்களில் திருமலையில் நித்ய வாஸமாயிருந்த யானைகள் அவ்வெம்பெருமானைப் பூசித்தபடியை ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களில் பாடியுள்ளதைக் காணலாம். * மிகுமதத்தேன் விண்ட மலர் கொண்டு விறல் வேங்கடவனையே கண்டு வணங்கும் களிற்று (3 திரு 70) என்று பேயாழ்வார் கண்டு பாடிய பாசுரம். தனது தலையிலிருந்து பெருகும் மதஜலத்திலேயே வாய் கொப்பளித்து ஆசமநம் பண்ணி. அந்த ஜலத்திலேயே கை காலலம்பிக் கொண்டு அப்போதலர்ந்த மலர்களைப் பறித்து வந்து வேங்கடவன் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பிக்கும் என்கிறார். இன்னுமொருயானை திருவேங்கடவனுக்கு நந்தா விளக்கொன்றை ஸமர்ப்பிக்க எண்ணி, மலையுச்சி யிலிருந்த படியால் அருகில் உள்ளது போல் தோன்றிய வெண்மதியை (சந்திரனை) துதிக்கையால் பறிக்க வேண்டி கை நீட்டுகிறது. அவ்விளக்கைக் கைக் கொள்ள முடியாமல் அதைப் பறிக்க முயன்று கொண்டே - துதிக்கையை மேலே நீட்டியபடியே அம்முழுமதியைப் பாதுகாத்துக் கொண்டே நிற்கிறது. வைப்பன் மணிவிளக்காம் மாமதியை மாலுக்கென்று எப்பொழுதும் கைநீட்டும் யானை (4 திரு. 46) இது திருமழிசையாழ்வார் கண்ட காட்சி. இந்த யானைகளுக்கு யாரிந்த ஞானத்தைக் கொடுத்தார்? எனில், விறல் வேங்கடவன் (3 திரு 70) என்கையால் விலங்குகளுக்கும் தன்னை வழிபடும் ஞானவிசேஷத்தை அருளவல்லவன் எனத் தெரிகிறது.

இப்படி யானைகளுக்குள்ள பக்தி அடியேனிடமுண்டோ என்கிறார் அம்மையார்.

93. என்னினைந்திருந்தீர்? என்று கேட்டேனோ தாயைப் போலே?

நமது ஆழ்வார்கள் எம்பெருமான் மேல் ஆறாத காதல் கொண்ட வர்களாய்த் தன் நிலையை விட்டுப் பெண்ணிலையேற்றுப் பாடியுள்ள பாசுரங்கள் பலவுண்டு. அந்த பெண் நிலையிலும் பேச முடியாதவ ளாயிருக்க இந்த நாயகியின் நிலையை அவள் தாய். எம்பெருமானிடம் சொல்லி முறையிடுவதையும் அவனை மடிபிடித்துக் கேள்வி கேட்பதையும் காணலாம். திருமங்கையாழ்வார் பெண்மையடைந்து சோர்ந்துள்ளது கண்டு அப்பரகால நாயகியின் தாய் திருவிடவெந்தை எம்பெருமானை நோக்கிக் கேட்கும் பாசுரம்:

* குவளையங்கண்ணி கொல்லியம்பாவை சொல்லுநின்தாள் நயந்திருந்த இவளை உன் மனத்தால் என் நினைந்திருந்தாய் இடவெந்தையெந்தை பிரானே (திருமொழி 2-7-1) “அழகிய கண்களையுடையவளும் கொல்லிமலைப் பாவை

போல் மயக்கும் அழகுடையவளும் உன் திருவடிகளையே ஆசைப் பட்டிருக்கும் இவளை என் செய்வதாக உனது திருவுள்ளம்? இடவெந்தை பிரானே சொல்லு” என்று கேட்கிறாள். இதே போல நம்மாழ்வாகிற பராங்குச நாயகியின் தாயாரும் *சிட்டடனே! செழுநீர் திருவரங்கத்தாய்! இவள் திறத்தென் சிந்தித்தாய் (திருவாய் 7-2-4) என்று திருவரங்கநாதனைக் கேட்கிறார்.

ஸ்ரீ வசநபூஷண திவ்யசாஸ்த்ரத்தில் உலகாரியன் திருவாக்கிது: உன் மனத்தாலென்னினைந்திருந்தாய் என்கிறபடியே ப்ராப்திக்கு உபாயம் அவன் நினைவு (66) “என்னினைந்திருந்தாய்? என் சிந்தித்தாய்?” எனபவை ஆழ்வார் திருவாக்கு : தாயாகப் பேசினாலும் தலைமகளாகப் பேசினாலும் பேசுபவர் ஆழ்வாரேயன்றோ? நாம் அவனையடைய எந்த உபாயத்தைக் கைக்கொண்டாலும் நம்மைக் கொள்வதும் விடுவதும் அவன் திருவுள்ளமே. அதுவே கார்யகரமாகும். அவனுக்கு நம்மிடம் எப்போதும் நல்லெண்ணமே உண்டு. இதை உலகாரியன் “அது (அவன் நினைவு) தான் எப்போதுமுண்டு. அதுபலிப்பது இவன் நினைவு மாறினால்” (67, 68) என்று அருளுகிறார். இவன் நினைவு மாறுவதாவது: தனக்குத்தான் ரக்ஷகன் என்ற எண்ணம் போகை. ஆக, நாம் அநுஷ்டிக்கும் உபாயம் எதுவும் மெய்யே அவனையடைய உபாயமாகாது. சேதனைப் பெறவேணும் என்று அவன் நம்பால் நினைப்பதே உபாயமாம். இந்த நினைவு எப்போதும் ஈசுவரன் மனதில் உண்டு. நம்மனதில் “நாம் நமக்கு ரக்ஷகராக மாட்டோம். அவன் திருவடிகளைப் பற்றிய நம்மைக் கைவிடாமல் ரக்ஷிப்பான்” என்ற ஆழ்ந்த நம்பிக்கை அவசியம்.

இவ்வுண்மையை உணர்த்துவதே இவ்வார்த்தையின் நோக்கம்.

94. கொடு போகப் போனேனோ சத்ருக்கன் போலே?

ஸ்ரீ ராமாயண புருஷர்கள் நால்வரில் ராமன் ‘பெரியோர் நியமனத்தை நடத்த வேணும்’ என்ற ஸாமாந்ய தர்மத்தை ஊற்றத்துடன் அநுஷ்டித்தான். தந்தை சொன்னது. சிஷ்டர்களான வசிஷ்டர், விச்வாமித்ரர், பரத்வாஜர் முதலான ரிஷிகள் சொன்னது இவைகளை நடத்தி வைத்தான். லக்ஷ்மணன் தனக்கு வகுத்த சேஷியான பெருமானுக்கு “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” என்று அடிமை செய்து சேஷித்வத்திலே நோக்காகச் செயல்பட்டான். பரதன் தனக்கு விருப்பமில்லாத போதிலும் சேஷியான ராமன் ராஜ்யமாள்சு சொன்னபடியைச் செய்தான். இது பாரதந்தர்யம் என்ற ஸ்வரூபத்தை ரக்ஷித்தபடியாம். பெருமானையும் ஒதுக்கி, பரமபாகவதனான பரதனுக்கு அடிமை செய்வதையே

குறிக்கோளாகக் கொண்டு செயல்பட்டான். ஸ்ரீ சத்ருக்நாழ்வான் ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் ப்ரஸித்தமான ச்லோக மிது :

கச்சதா மாதுலகுலம் சத்ருக்கேந ததாநக :

சத்ருக்நோ நித்யசத்ருக்ந நீத : ப்ரீதி புரஸ்க்ருத : அயோ 1-1

பாபமற்றவனும், நித்யசத்ருக்களான இந்திரியங்களை வென்றவனுமான சத்ருக்நன் அன்பினால் தூண்டப்பட்டவனாய், தன்மாமன் வீடு செல்லும் பரதனால் கொடுபோகப்பட்டுப் போனான். தனது மாமன் வீடான கேகய ராஜ்யத்துக்குச் செல்லும் பரதன்பால் அன்பினால் தூண்டப்பட்டு அவனால் அழைத்துச் செல்லப்பட்டுப் போனான். **நித்ய சத்ருக்ந :-** தனது இந்திரியங்களை ஸாமான்ய விஷயங்களிலிருந்து மீட்டதைச் சொல்லுகிறது. **நீத :-** ராஜாக்கள் குத்துவான் உடைவாள் கொண்டு செல்லுமாபோலே பரதன் கொடுபோகப் போனான். ஜாதிகுணங்கள் வஸ்துவைப் பிரியமாட்டாதர்ப் போலே பரதனைப் பிரியவொண்ணாது சென்றான்.

ப்ரீதி புரஸ்க்ருத :- தானுகந்த சேஷிக்கு “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” என்று எல்லாவடிகளையும் செய்யலாம் என்று பாரித்துக் கொண்டு ப்ரீதி தூண்டச் சென்றான். **நீத :** அசித்தைப் போலே பரதனுக்கு இஷ்ட விநியோஹார்ஹமாக இருந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. **ப்ரீதிபுரஸ்க்ருத :-** ஸ்வரூபாநு ரூபமானதைச் செய்வதில் சைதந்யத்துக்குச்சேர நடந்து கொள்கை படியாய்க் கிடந்துன் பவளவாய் காண்பேனே என்ற ஆழ்வார் ஸ்ரீ ஸூக்திப்படி

பகவத் சேஷத்வத்துக்கு எல்லைநிலமான பாகவதசேஷத்வத்திலே ஊன்றியிருக்கையே சேதநஸ்வரூபத்துக்குச்சேர்ந்த சிறந்த தர்மம் என்பதை விளக்குவது அம்மையாரின் இவ்வார்த்தை. நின்திருவெட்டெழுத்தும் கற்று நானுற்றது முன்னடியார்க் கடிமை என்றாரிரே திருமங்கையாழ்வாரும்.

95. உபதேசம் செய்தேனோ அவன் மகன் போலே?

பிறர் துர்க்கதிகண்டு பொறாமல் அவர்கள் வாழவேண்டி வலிய அவர்களுக்கு நல்வார்த்தை சொல்லும் பரமகாருண்யம் சிலரிடமே காணப்படும். “தாய்க்கும், மகனுக்கும் தம்பிக்கும் இவர்க்கும் இவரடி பணிந்தவர்க்குமே ஐயையுள்ளது (ஆசார்யஹ்ருதயம் 204) என்று இதை அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் போற்றுகிறார். இவை என்றது ஞாலத்தார் அநர்த்தம்கண்டு ஆற்றாமையையும் மிக்க க்ருதையும், மகன் என்றது ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானை

தாய்-சீதாபிராட்டி: தம்பி-ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான். இவர்-நம்மாழ்வார்: இவரடி பணிந்தவர் - இராமானுசன். எம்பெருமான திரு நாமம் சொன்னதே காரணமாகச் சீறித் தனக்குக் கொடிய தண்டனைகளைச் செய்வித்த பாபிஷ்டர்களில் தலைவனான தனது தந்தை இரணியனைக்குறித்தும் அசுரபுத்திரர்களைக் குறித்தும், ப்ரஹ்லாதாழ்வான் எம்பெருமானைப் பணிந்து உய்யும்படி உபதேசித்தது ப்ரஸித்தம். தனக்கு ஒரு பயன்கருதாது பிறருடைய துர்க்கதியே பற்றசாகவாய்த்து நல்லோர் உபதேசம் பண்ணுவது.

சத்ருக்நாயதாம் பரமார்த்தோவை தைதேயோ தநுஜாத்மஜா :

சத்ருக்நாயதாதந் மந்தவ்யம் நாத்ர லோபாதிகாரணம்

அசுரபுத்ரர்களே! என்னிடமிருந்து மேலான இவ்வுண்மைப் பொருளை நாராயணனே ஸர்வரக்ஷகன் என்பதைக் கேளுங்கள். இதை வேறு விதமாக எண்ணலாகாது. இவ்விஷயத்தில் பொருளாசை முதலானவை காரணமல்ல. (ஸ்ரீ விஷ்ணு 1.17.55). நான் எந்த பயனையும் கருதி உபதேசிக்க முன் வரவில்லை என்கிறான். இவர்களும், வாழ்ச்சியடையவேணும் என்று இவர்கள் பக்கல் க்ருபையே உபதேசிக்கத் தூண்டுகிறது. பிறர் துர்க்கதி காணும் போது நல்வார்த்தை உபதேசித்தல்லது தரிக்க முடியாத ஆற்றாமையும் உபதேசத்திலே தூண்டும்.

மேலே சொன்ன மிகச்சிலரிடமே விரோதம் செய்தாரும் வாழவேணும் என்ற நோக்குடன் நல்லுபதேசம் செய்யும் க்ருபையைக் காணமுடியும். மிகச் சிறுபிரியத்தில் இதைச் செய்தவன் ப்ரஹ்லாதன் இதையே இவ்வார்த்தை கொண்டிருக்கிறது.

96. உயிர்காத்தாட் செய்தேனோ திருவடியைப் போலே?

திருவடி என்பது வாயுகுமாரனான ஆஞ்சநேயனை - அநுமானை. துர் புத்தியான லங்கேசுவரன் சீதாபிராட்டியை வஞ்சனையாக அபகரி த்துச் சென்று லங்கையில் சிறைவைத்திருந்த போது பல மாதங்கள் ராமனைப் பற்றி ஒரு செய்தியும் தெரியாமல் போகவே பிராட்டி மிகவும் துக்கப்பட்டாள். அரக்கியர் கொடுமையும் தாளவில்லை; தனது கேசங்களால் கழுத்தில் உறிபோட்டு உயிர் விட நிச்சயித்த போது அவளைத்தேடி ராமதூதனாகச் சென்ற திருவடி மரக்கிளையில் மறைந்திருந்து பார்த்து ராமநாமத்தையும் ராம சரித்திரத்தையும் இனிய குரலில் பாடி அவளுக்குத் தரிப்பு ஏற்படும்படி பண்ணி, பின்னர் ராமலக்ஷ்மணர்களின் நிலையை விரிவாக எடுத்துக்கூறி, “அவர்கள் உம்மை

குறிக்கோளாகக் கொண்டு செயல்பட்டான். ஸ்ரீ சத்ருக்நாழ்வான் ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் ப்ரஸித்தமான ச்லோக மிது :

கச்சதா மாதுலகுலம் சத்ருக்கேந ததாநக :

சத்ருக்நோ நித்யசத்ருக்ந நீத : ப்ரீதி புரஸ்க்ருத : அயோ 1-1

பாபமற்றவனும், நித்யசத்ருக்களான இந்திரியங்களை வென்றவனுமான சத்ருக்நன் அன்பினால் தூண்டப்பட்டவனாய், தன்மாமன் வீடு செல்லும் பரதனால் கொடுபோகப்பட்டுப் போனான். தனது மாமன் வீடான கேகய ராஜ்யத்துக்குச் செல்லும் பரதன்பால் அன்பினால் தூண்டப்பட்டு அவனால் அழைத்துச் செல்லப்பட்டுப் போனான். **நித்ய சத்ருக்ந :-** தனது இந்திரியங்களை ஸாமான்ய விஷயங்களிலிருந்து மீட்டதைச் சொல்லுகிறது. **நீத :-** ராஜாக்கள் குத்துவான் உடைவாள் கொண்டு செல்லுமாபோலே பரதன் கொடுபோகப் போனான். ஜாதிகுணங்கள் வஸ்துவைப் பிரியமாட்டாதாப் போலே பரதனைப் பிரியவொண்ணாது சென்றான்.

ப்ரீதி புரஸ்க்ருத :- தானுகந்த சேஷிக்கு “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” என்று எல்லாவடிகளையும் செய்யலாம் என்று பாரித்துக் கொண்டு ப்ரீதி தூண்டச் சென்றான். **நீத :** அசித்தைப் போலே பரதனுக்கு இஷ்ட விநியோஹார்ஹமாக இருந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. **ப்ரீதிபுரஸ்க்ருத :-** ஸ்வரூபாநு ரூபமானதைச் செய்வதில் சைதந்யத்துக்குச்சேர நடந்து கொள்கை * படியாய்க் கிடந்துன் பவளவாய் காண்பேனே என்ற ஆழ்வார் ஸ்ரீ ஸூக்திப்படி

பகவத் சேஷத்வத்துக்கு எல்லைநிலமான பாகவதசேஷத்வத்திலே ஊன்றியிருக்கையே சேதநஸ்வரூபத்துக்குச்சேர்ந்த சிறந்த தர்மம் என்பதை விளக்குவது அம்மையாரின் இவ்வார்த்தை. நின்திருவெட்டெழுத்தும் கற்று நானுற்றது முன்னடியார்க் கடிமை என்றாரிரே திருமங்கையாழ்வாரும். #

95. உபதேசம் செய்தேனோ அவன் மகன் போலே?

பிறர் துர்க்கதிகண்டு பொறாமல் அவர்கள் வாழவேண்டி வலிய அவர்களுக்கு நல்வார்த்தை சொல்லும் பரமகாருண்யம் சிலரிடமே காணப்படும். “தாய்க்கதம், மகனுக்கும் தம்பிக்கும் இவர்க்கும் இவரடி பணிந்தவர்க்குமே ஐயுள்ளது (ஆசார்யஹ்ருதயம் 204) என்று இதை அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் போற்றுகிறார். இவை என்றது ஞாலத்தார் அநர்த்தம்கண்டு ஆற்றாமையையும் மிக்க க்ருத்யையும், மகன் என்றது ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானை

தாய்-சீதாபிராட்டி: தம்பி-ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான். இவர்-நம்மாழ்வார்: இவரடி பணிந்தவர் - இராமானுசன். எம்பெருமான் திரு நாமம் சொன்னதே காரணமாகச் சீறித் தனக்குக் கொடிய தண்டனைகளைச் செய்வித்த பாபிஷ்டர்களில் தலைவனான தனது தந்தை இரணியனைக்குறித்தும் அசுரபுத்திரர்களைக் குறித்தும் ப்ரஹ்லாதாழ்வான் எம்பெருமானைப் பணிந்து உய்யும்படி உபதேசித்தது ப்ரஸித்தம். தனக்கு ஒரு பயன்கருதாது பிறருடைய துர்க்கதியே பற்றசாகவாய்த்து நல்லோர் உபதேசம் பண்ணுவது.

க்ருத்யதாம் பரமார்த்தோவை தைதேயோ தநுஜாத்மஜா :

நசாந்யதைதந் மந்தவ்யம் நாத்ர லோபாதிகாரணம்

அசுரபுத்திரர்களே! என்னிடமிருந்து மேலான இவ்வுண்மைப் பொருளை (நாராயணனே ஸர்வரக்ஷகன் என்பதைக்) கேளுங்கள். இதை வேறு விதமாக எண்ணலாகாது. இவ்விஷயத்தில் பொருளாசை முதலானவை காரணமல்ல. (ஸ்ரீ விஷ்ணு 1.17.55). நான் எந்த பயனையும் கருதி உபதேசிக்க முன் வரவில்லை என்கிறான். இவர்களும் வாழ்ச்சியடையவேணும் என்று இவர்கள் பக்கல் க்ருபையே உபதேசிக்கத் தூண்டுகிறது. பிறர் துர்க்கதி காணும் போது நல்வார்த்தை உபதேசித்தல்லது தரிக்க முடியாத ஆற்றாமையும் உபதேசத்திலே தூண்டும்.

மேலே சொன்ன மிகச்சிலரிடமே விரோதம் செய்தாரும் வாழவேணும் என்ற நோக்குடன் நல்லுபதேசம் செய்யும் க்ருபையைக் காணமுடியும். மிகச் சிறுபிராயத்தில் இதைச் செய்தவன் ப்ரஹ்லாதன் இதையே இவ்வார்த்தை கொண்டாடுகிறது.

96. உயிர்காத்தாட் செய்தேனோ திருவடியைப் போலே?

திருவடி என்பது வாய்குமாரனான ஆஞ்சநேயனை - அநுமானை. துர் புத்தியான லங்கேச்வரன் சீதாபிராட்டியை வஞ்சனையாக அபகரித்துச் சென்று லங்கையில் சிறைவைத்திருந்த போது பல மாதங்கள் ராமனைப் பற்றி ஒரு செய்தியும் தெரியாமல் போகவே பிராட்டி மிகவும் துக்கப்பட்டாள். அரக்கியர் கொடுமையும் தாளவில்லை; தனது கேசங்களால் கழுத்தில் உறிபோட்டு உயிர் விட நிச்சயித்த போது அவளைத்தேடி ராமதூதனாகச் சென்ற திருவடி மரக்கிளையில் மறைந்திருந்து பார்த்து ராமநாமத்தையும் ராம சரித்திரத்தையும் இனிய குரலில் பாடி அவளுக்குத் தரிப்பு ஏற்படும்படி பண்ணி. பின்னர் ராமலக்ஷ்மணர்களின் நிலையை விரிவாக எடுத்துக்கூறி. “அவர்கள் உம்மை

விரைவிலேயே மீட்டுச் செல்வார்கள். வருத்தப்பட வேண்டாம்” என்ற நற்செய்தி சொல்லி ராமநாமம் செதுக்கப்பட்ட முத்திரை மோதிரத்தையும் தந்து மகிழ்வித்து உயிர் வாழ்வதில் ஊக்கத்தை உண்டாக்கினான். இதே போல “கருந்தடங்கண்ணியான சீதையைப் பிரிந்து ஒரு நொடியும் வாழ்கில்லேன்” என்ற மனச் சோர்வுற்றிருந்த ராமனிடம் சீதை சிறைப்பட்டிருந்த விவரங்களையும் அவள் ராமனுக்குத் தெரிவிக்கச் சொல்லியவைகளையும் விவரமாகக் கூறி அவள் கொடுத்த சூடாமணியையும் தந்து ஸந்தோஷப்படுத்தி ராமனுக்கு உயிருட்டினான். “தாஸோஹம் கோஸலேநதரஸ்ய” என்று தன்னை ராமதாஸனாக லங்கையில் அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு தான் ராமனுக் காட்டப்பட்டமையைப் பெருமையாகக் கூறிக் கொண்டான். இப்படி பெருமாளையும் பிராட்டியையும் (மாநிட அவதாரத்தில்) உயிர்காத்து அவர்கட்கு ஆட்செய்யும் பாக்கியம் யாருக்குத்தான் கிட்டும்? திருவடியின் ஒப்பற்ற பெருமையை விளக்குவது இவ்வார்த்தை.

97. உயிர் காத்திருந்தேனோ பிராட்டியைப் போலே?

சீதாபிராட்டி ராக்ஷஸிகளால் மிகவும் துன்புறுத்தப்பட்ட போது, ராவணனது விருப்பத்துக்கிசையாவிடில் அரக்கியரை விட்டு தன்னைக் கொன்றுவிடுவது நிச்சயம் என்று தனக்குள்ளே தீர்மானித்து தனது உயிரைத் தானே மாய்த்துக் கொள்ள விரும்பினாள் ஆயினும் “இவ்வுடல், உயிர், மனம் எல்லாம் ராமனுக்கே உரியவை. மனதையோ உடலையோ ராவணனின் வசமாக்கக் கூடாது. ஆனால் உயிரை மாய்த்துக் கொண்டாலோவெனில் பின்னர் ராமன் தனது விடா முயற்சியினால் இலங்கைக்கு நிச்சயமாக வருவான். அவன் வந்து பார்க்கையில் நான் உயிருடன் இல்லாதது கண்டு என்ன பாடுபடுவான்? நான் உயிருடனில்லை என்பதறிந்தால் அவனும் உயிர் தரித்திருக்க மாட்டான்” என்று பலவிதமாக எண்ணிக் கலங்கி “எப்படியும் ராமன் வரும் வரை உயிர் தரித்திருக்க வேண்டியதே” என்று தீர்மானித்து ராக்ஷஸிகளின் கொடுமைகளைப் பொறுத்துக் கொண்டாள். திருவடியிடம் பேசும் போது (சுந்தர ஸ 31) “ராமனை விட்டு இவள் உயிருடனிருக்கிறாளே என்று எண்ண வேண்டாம். ராமனுடைய அன்பிற்கெல்லாம் நானே இருப்பிடம். நான் உயிர் விட்டது தெரிந்தால் ராமன் ஒரு நொடியும் ஜீவத்திரான் எனது பிராணநாதன் என்னைச் சிறைவிடுத்து அழைத்துப் போகச் செய்யும் முயற்சிகளை நானறியும் வரை நான் பிழைத்திருக்க வேண்டியவளே” என்று சொல்லுகிறாள். இப்படி மிகவும் கஷ்டமான சூழ்நிலையிலும் ராமனுக்காகத் தன்னுயிரை பிராட்டிக் காத்தாள்.

பின்னர் உலக அபவாதம் காரணமாக பெருமாள் பிராட்டியைத் துறந்து வனத்தில் கங்கைக் கரையில் இளையோனைக் கொண்டு விட்டு வரச் செய்த போது அதை அப்போதே அறிந்த பிராட்டி முதலில் கங்கையில் விழுந்து தன்னை மாய்த்துக் கொள்ள நினைத்தாளேயாகிலும் அப்படிச் செய்யவில்லை. ராமனதான் இவ்வுயிரை மாய்க்கத் தனக்கு அதிகாரமில்லை. மேலும் தான் அப்போது திருவயிறு வாய்ந்திருந்தபடியால் (கருவுற்றிருந்ததால்) இக்ஷ்வாகு வமிச வாரிசுகளை அழிக்கக் கூடாது என்று பிறக்கப் போகும் அரசப்ரஜைகளின் உயிர் காப்பதற்காகவும் தான் உயிர் வாழ நிச்சயித்தாள் இப்படி இரண்டு சமயங்களிலும் வலுவில் இறப்பெய்தி கஷ்டங்களிலிருந்து விடுபடலாமாயினும் (மாய்ந்து பிழைத்தல் என்பர் இதை) அப்படிச் செய்யாமல் சிரமப்பட்டுத் தன் உயிரைப் பேணியது பிராட்டியின் ஸ்வரூப உணர்ச்சி (அநந்யார்ஹ சேஷத்வம்) க்கும் பொறுமைக்கும் எடுத்துக்காட்டாகும். இப்படி மிகவும் கஷ்டப்பட்டாகிலும் நாயகனுக்காக உயிர்வாழும் பொறுமை யாருக்குண்டு? என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

98. என் மனம் செல்லாதென்றேனோ திருவடியைப் போலே?

ராமபிரான் தனது அவதார காரியத்தை முடித்துக் கொண்டு தன்னுடைச் சோதிக்கு (பரமபதத்துக்கு) எழுந்தருளும்போது அயோத்தியில் வாழும் சராசரம் முற்றவும் நற்பாலுக்குய்த்தனன் (திருவாய்-7-5-1) என்கிறபடியே யாவரையும் கூட அழைத்துச் சென்றான். ஆனால் திருவடி மட்டும் அவனோடு செல்ல மறுத்து விட்டார். உனது கதையைப் “பேசும் இந்த நாடு. உனது திருவடிப்பட்ட இந்த மண், நீ உகந்து அணைத்த இந்த உடல் இதையெல்லாம் விட்டு சக்ரவர்த்தி திருமகனான வீரனாகத் தோற்றாமல் பரவாஸுதேவனாக இருக்குமிருப்பைக் கண்டிருப்பதில் என் மனம் செல்லவில்லை” என்று பெருமாளிடமே கூறுகிறார். “பாவோ நாந்யதாகச்சதி” என்று புகப்புக்கும் அந்த விண்ணாட்டின் பெயரைச் சொல்லவும் ஸஹிக்கவில்லை” இங்கு தவிர வேரெங்கும் எனது நெஞ்ச இருக்க இசையவில்லை” என்றகிறபடி. “ராமனோ ராம கதையோ ராமஸம்பந்தமுள்ள இடம் பொருள்களோ எதுவுமில்லாத இடம் எனக்கு வேண்டாம்” என்று பரமபதத்தில் வாழும் நிரதிசய நித்யாநந்தத்தையும் வேண்டாமென்று வெறுத்தவர் திருவடி இந்த ராமபக்திப் பெருமை யாருக்குத்தானுண்டு? என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

99. மற்றென்றுங் காணேனோ பாணரைப் போலே?

பாணர் என்பது திருப்பாணாழ்வாரை. இவ்ா கர்ப்பவாஸம் பண்ணிப்பிறவாத அயோநிஜராகிலும் தாழ்குலத்தவனான பாணன் ஒருவனால் வளர்க்கப்பட்டு, தன்னை அக்குலத்தவனாகவே எண்ணி ஒழுகியபடியால், அரங்கனிடம் ஆழ்ந்த பக்தியுடையவராயினும் கோயிலருகே செல்லாமல் காவிரிக் கரையிலேயே கோயிலை நோக்கி நின்று அரங்கனைப் பாடித் துதித்து வந்தார். பெரிய பெருமாள் இவர் பெருமையை உலகோர்க்குணர்த்தும் பொருட்டு லோகசார்ங்க முனி எனும் ப்ராஹ்ணரச்ரேஷ்டரை நியமித்து, இவரைத் தம் தோளில் சுமந்தவாறு கோயிலுக்குள் அழைத்து வரும்படி செய்ய, அரங்கன் நியமனம் அறிந்தும் பாணர் கோயிலுக்குள் வர இசையாததால் முனிவர் அவரைத் தம் தோளில் வலிய ஏற்றி வைத்துக் கொண்டு கோயினிலுள்ளே பெரிய பெருமாள் திருமுன்பே கொண்டு விட, வழியே தொடங்கி “அமலநாதிபிரான்” என்று தொடங்கி அரங்கன் திருமேனி அநுபவமாக (அவன் காட்டக் கண்டு) பாடிக் கொண்டே சென்று பெருமாள் திருமுனுபே நின்று அவனைக் கண்டு களித்து “என் அமுத(தி)னைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே” என்று முடித்து அரங்கன் திருமேனியுள் கலந்து விட்டதாக வரலாறு. அத்திருமேனியொன்றை யொழிந்த மற்றது எதையும் இவர் கண்கள் காணவில்லை. தம்மையும் காணாதது, பிறரையும் காணாதது. “மேகலையும் கைவளையும் காணேன் கண்டேன் கனமகரக் குழையிரண்டும் நான்கு தோளும்” (திருநெடு - 22) என்ற கலியன் பாசுரத்தை நினைக்கப் பண்ணும். இது திருப்பாணாழ்வாரின் தனிச் சிறப்பு. இதுவே இவ்வார்த்தை உணர்த்தும் அரும் பொருள்.

100. சொல்லென்னச் சொன்னேனோ கட்டுவிச்சி போலே?

குறி சொல்லுதல், மன நோய்வாய்ப்பட்டவர்க்கு நோயின் நிதான மறிந்து சொல்வது, காடுகளில் கிடைக்கும் தாவர, விலங்கு வழி மருந்துப் பொருள்களை சேகரித்து விற்பது இதையெல்லாம் செய்யும் குறமாதர்களைக் கட்டுவிச்சி என்பர். குறிஞ்சி இலக்கியங்களில் வரும் குறத்தியே இங்கு கட்டுவிச்சி என்று அழைக்கப்படுகிறாள் திவ்யப்ரபந்தங்களில் ஆழ்வார்கள் பக்திக் காதலால் பெண்மையெய்தி பகவதநுபவமில்லாமல் நோயுற்றிருக்கும் போது நோயுற்ற தலைமகளின் தாய் கட்டுவிச்சியை யழைத்து நோய்க்கு நிதானமும் பரிகாரமும் கேட்பதாகப் பாசுரங்கள் காணலாம். அவர்களும் நோயின் காரணம் அதற்கு மாற்றுகளைச் சொல்வார்கள். கட்டுவிச்சிகள் வைஷ்ணவக் கட்டுவிச்சி,

தேவதாந்தரக் கட்டுவிச்சி என்று இருவகையினராகக் காணப்படுவர். தீர்ப்பாரையாமினி (திருவாய் - 4-6) பதிகத்தில் வரும் கட்டுவிச்சி தேவதாந்தர பூஜை பண்ணி தலைமகளை அழிக்கப் பார்க்கிறாள். சிறிய திருமடலிலும் திருநெடுந்தாண்டகத்திலும் தாய்மார் கட்டுவிச்சியை அழைப்பதாகப் பாசுரம் காணலாம். இவர்கள் வைஷ்ணவக் கட்டுவிச்சிகள். திருமங்கையாழ்வாரின் தாய் பேசும் பாசுரம். (திருநெடு - 11) “மட்டுவிக்கி மணிவண்டு முரலுங்கூந்தத்ல் மடமானையிது செய்தார் தம்மை மெய்யே கட்டுவிச்சி சொல்லென்னச் சொன்னாள் நங்காய் கடல் வண்ணரிது செய்தார்”. தாய் கட்டுவிச்சியை யழைத்துத் தன் மகள் படிகளைச் சொல்லி, “என் மடமானை இது செய்தாரார்? மெய்யே சொல்வாய்” என்று கேட்க, அக்கட்டுவிச்சியும் தாமதிக்காமல் “கடல் வண்ணனான எம்பெருமான் செயலிது” என்று உண்மையைச் சொன்னாள். “தெய்வநன் நோயிது, கொண்டாட வேணும்” என்று ஒளிக்காமல் சொன்னாள். இங்கு வ்யாக்யாந பங்க்திகள் இன்சுவையே வடிவெடுத்தவை. * சொல்லென்னச் சொன்னாள். நெடுநாள் அநுவர்த்தித்து (கூடலிருந்து ஸேவை செய்து மகிழ்வித்து) கேட்க வேண்டும் வார்த்தையை, “சொல்” என்று ஏவச் சொன்னாள். எம்பெரு மானாரைப் போலேயும் கீதோபநிஷதாசார்யன் போலேயுங் காணும் இக்கட்டுவிச்சி வைபவமிருப்பது: செவிதாழ்த்தார்க்கெல்லாம் வார்த்தை சொல்லிப் போந்தார் உடையவர் (க்ருபாமாத்ரப்ஸந்நராதலால் வந்து வேண்டிய வர்க்கெல்லாம் ரஹ்ஸ்யார்த்தங்களை உபதேசித்தார்), கிதோபநிஷதாசார்யன் (புரீ க்ருஷ்ணன்) ருசியைப் பிறப்பித்து வார்த்தை சொல்லிப் போந்தான். “கடல்வண்ணரிது செய்தார்” என்ற வார்த்தையின் சீர்மையிருந்தபடியைக் கொண்டாடுகிறார்.

இக்கட்டுவிச்சி போல் உண்மையறிந்து கேட்டதுவே பயனாக உடனே சொல்லல்லேனோ? என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

101. விலவறச் சிரித்தேனோ அடிப்பொடியார் போலே?

“அன்பர்தாள் தூளி” என்றும் “தொண்டர் துகள்” என்றும் அழைக்கப் படுமவர் தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார். பெரியாழ்வார் போன்று இவரும் கிருநந்தவனமமைத்துத் திருவரங்கத்தெம்பெருமானுக்குப் புஷ்பனகங்கர்யம் பண்ணிப் பூமாலையும் பாமாலையுமாகஸமர்ப்பித்துக் கொண்டு போந்தவர் எம்பெருமானுடைய தொண்டில் ஆழ்ந்து ஈடுபட்டிருந்த இவரை ஒரு வேச்யை தனது மாயமயக்குக்களால் கவர்ந்து எம்பெருமான் தொண்டை மறந்து தன்பால் ஈடுபடும்படி செய்தாள். பின்னர் அரங்கன் இவரை மீட்டு மீண்டும் தனது

கைங்கர்யத்தில் ஈடுபடும்படி செய்தருளினான். இவர் பாடியுள்ள திருமாலை என்ற திவ்யப்ரபந்தத்தில் தம்முடைய தோஷங்களைப் பலபாகரங்களில் பகவானிடம் விண்ணப்பம் செய்து எம்பெருமான் தம்மை மீட்டதற்கு நன்றிப் பெறுக்கையும் தெரிவிக்கிறார். துளபமும் கூடையும் பொலிந்து தோன்றிய தோள்கொண்டரடிப் பொடியென்னும் அடியேன் (திருப்பள்ளியெழுச்சி - 10) என்றும் துளபத்தொண்டாய தொல்சீர்த் தொண்டரப் பொடி (திருமாலை 45) என்றும் தம்மைக்கூறிக் கொள்வர் இவர். இவை உண்மையென்னத்தட்டில்லை ஆயினும் தமது நைச்சியம் தோற்ற “கள்ளத்தே நானும் தொண்டராய்த் தொண்டுக்கே கோலம் பூண்டு” (திருமாலை - 34) திரிவதாக எம்பெருமானிடம் விண்ணப்பம் பண்ணுகிறார்.

“எம்பெருமானே! எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் அந்தராத்மாவாக இருந்து என்னெஞ்சுள் ஓடும் கருத்துக்களையெல்லாம் அறிந்திருக்கிறாய். இதை நான் உணரவில்லை. உணருவதற்கு வேண்டிய அறிவு என்பால் கிடையாது. பின்னர் உணர்ந்தபோதும் பெரிய ஆத்ம ஜ்ஞாநிபோலும். பகவத் கைங்கர்யத்தில் ஊன்றிய அடியவன் போலும் வேஷம்போட்டு பிறரை நம்பவைத்து அவர் புகழுப்படி இருந்தேன். இதனில்மிக்கோர் அயர்வுண்டே? என்று கை வாங்குகிறார். அதைச் சொல்லும் போது “என்னிலையைக் கொண்டு நானே எள்ளிச் சிரிக்கும்படியாய்த்து “உள்ளுருவாருள்ளிற்றெல்லாம் உடனிருந்து அறிதி - என்று வெள்கிப் போய் என்னுள்ளே நான் விலவிறச் சிரித்திட்டேனே” (திருமாலை - 34) என்கிறார். நினைப்பார் நினைப்பதையெல்லாம் கூடவிருந்து அறிபவன் கூட உள்ளதைத் தெளிந்து வெட்கம் பிடுங்க என் செய்தோமானோம்?” என்று அவனைவிட்டு விலகி நின்று எனக்கு நானே வயிறுவெடிக்கச் சிரித்துக் கைவாங்கினேன் என்கிறார். ஆழ்வாருடைய உணர்த்தி ஸம்ஸாரிகளான நம்மிடல்லாமையால் பிறரை ஏமாற்றியே காலம் கழிக்கிறோமே என்கிறார் அம்மையார்.

102. பொருள் கற்க அழைத்தேனோ நானுகவியார் போலே?

‘சதுஷ்கலிப்ரதாதர்’ என்றும் ‘நாலுகாவிப் பெருமாள்’ என்றும் திருமங்கையாழ்வாருக்கு ப்ரஸித்தமான விருதுகள். ஆசுசுவி. மதுரகவி, சித்திரகவி, விஸ்தாரக்கவி என்னும் நால்வகைக்கவிகளையும் அநாயாஸமாகப் பாடவல்ல பாண்டியத்முடைமை பற்றி இவர் நாலுகாவிப் பெருமாள் என்றழைக்கப்பட்டார். திருக்கண்ணமங்கையில் கோயில்கொண்டுள்ள கண்ணனை ஏத்தி ஒரு பதிகம் பாடியுள்ளார் (7-10) திருமங்கையார்வார். மிகச்சீரிய பொருள்களைக் கொண்டதாம் இத்திருமொழி. சொல்லின்பமும்

பொருளின்பமும் எம்பெருமாளையும் வணங்கப் பண்ணும் என்பர் பெரியோர். இத்திருமொழியின் நிகமப்பாகரமான திருநாமப்பாட்டில் இப்பதிகத்தை, “கண்ணமங்கையில் கண்டு கொண்டேன் என்று காதலால் கலிகன்றி உரை செய்தவண்தமிழ் இது” என்கிறார் வண்ணம் ஒண் தமிழ் - இசையை யுடையத்தாய் அழகியதான தமிழ்ப்பாக்கள். “எம்பெருமானே! உனக்கும் இதிலே ஆதர முண்டாகில் என்னிடம் சிஷ்யனாகவிருந்து இக்கவியின் பொருள்களைக் கற்கலாம் வாரும்” என்று அழைக்கிறார். “மெய்ம்மை சொல்லின் வெண்சங்க மொன்றேந்திய கண்ண! நின்தனக்கும் குறிப்பாகில் கற்காலம் கவியின் பொருள் தானே” (7.10.10) என்று அழைக்கிறார். “ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞன் என்று இருமாந்திருந்தால் போதாது: என்பாடே அதிகரிக்கில் அறியலாம்” என்று அழைக்கிறார். “ஒரு வலிஷ்டன்பாடே ஸாந்தீபிநிபாடே தாழ்நின்று அதிகரிக்கக்கடவ அவனுக்கு திருமங்கையாழ்வார்பாடே அதிகரிக்கை தாழ்வோ?” என்று வ்பாக்யாதா ஸ்ரீபெரியவாச்சான் பிள்ளை கேட்கிறார் ராமாவதாரத்தில் வலிஷ்டசிஷ்யன் என்றும் க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் சாந்தீபினிசிஷ்யனென்றும் பேர் பெற்ற பெருமானுக்கு அர்ச்சாவதாரத்தில் பரகாலசிஷ்யனென்று பெயர் பெறுகை பெருமையன்றோ.

இப்படி எம்பெருமானைத் தம்மிடம் காலகேஷபம் பண்ண அழைக்கும் வீறுடைமை கவியனையொழிய யாரிடமுண்டு? என்று கேட்கிறார் அம்மையார்.

103. அந்தாதிபாடவல்லேனோ அழகியமணவாளரைப் போலே?

திருமலையாழ்வாரென்றும் ஸ்ரீ சைலேசர் என்றும் பெயர் பெற்ற மஹாசாரியர் நம்மாழ்வாரிடமும் அவர் பாடிய திருவாய் மொழியிலும் மிகவும் ஈடுபட்டவர். இவருக்கு சடகோபதாஸர் என்றும் திருவாய்மொழிப்பிள்ளை என்றும் சிறப்புப் பெயர்கள் வாய்த்தன. இவருடைய சிஷ்யருள் முதல்வர் அழகிய மணவாளப் பெருமாள். ஆசாரியனைப் போலே இவருக்கும் ஆழ்வாரிடமும் திருவாய்மொழி விஷயத்திலும் அதிமாத்ரப்ராவண்யம் வளர்ந்தது. ஆசாரியரே இவரை திருவாய் மொழியை ப்ரவசநம்பண்ணுவதே போதுபோக்காயிரும் என்று நியமித்திருந்தார். அழகிய மணவாளப் பெருமாள் தெள்ளியதா நம்பிள்ளை செப்பு நெறியாம் ஈடுமுப்பத்தாறா யிரப்படியென்னும் திருவாய் மொழி விளக்கத்தை ஒரு சொல் விடாமல் மனதில் தரித்து பலருக்கு போதித்தார். ஸ்ரீ ரங்கநாதனே இவையைழைத்துத் தன்முன்னே திருவாய்மொழியை அதன் வியாக்கியானங்களுடன் விளக்கியுரைக்கும்படி ஆணையிட்டு அப்படியே ஓராண்டுகாலம் காலகேஷபம் நடந்தது ப்ரஸித்தமான

வரலாறு. ஸந்யாஸாச்சரமம் ஸ்வீகரித்தபோது பெயரை மாற்றாமல் முன்படியே சொல்லும்படி அரங்கன் நியமித்தபடியால் தரிசனத்தில் இவர் அழகிய மணவாளமாமுனி என்றும் வரவரமுநி, ஸௌயோபயந்தாமுநி என்றும் அழைக்கப்படுகிறார். இவர் திருவாய்மொழியிடத்தும் நம்மாழ்வாரிடத்தும் தமக்குள்ள ப்ரேமைக்குப் போக்குவீடாக திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி என்ற ப்ரபந்தத்தை இயற்றியருளினார். திருவாய்மொழி நூறு பதிகங்களாலானது. ஒவ்வொரு பதிகத்தின் ஸாரத்தையும் ஒரு வெண்பாவிாலமைத்து அப்பதிகம் தொடங்கும் சொல்லினால் பாசுரத்தைத் தொடங்கி அப்பதிகம் முடியும் சொல்லினால் பாசுரத்தை முடிப்பது. ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் “இப்படிப்பாடிய ஆழ்வாரை ஏத்தி வணங்கு” என்பது போல சொல்லி, ஆழ்வார் திருநாமத்தையும் பாசுரத்தில் அமைத்துத் தமக்கு ஆழ்வார் பாலுள்ள ப்ராவண்யத்தையும் காட்டி ஒரு நூற்றந்தாதியாகப்பாடினார். இவ்வளவு நிர்ப்பந்தங்களையும் வைத்து ஒரு மிகவுயர்ந்த ப்ரபந்தத்தைப் பாடியது அழகிய மணவாளருடைய மர்மேதையை ப்ரகாசப்படுத்துகிறது.

இப்படி யார் பாடல்லவர்? என்று மாமுனிகளையே கேட்கிறார் அம்மையார்.

104. உமது ஸந்திக்கின்றேனோ மாமுனிகளைப் போலே?

மணவாளமாமுனிகள் தமது முதிய பிராயத்தில் நோய்வாய்ப்பட்டு உடல் நலம் குன்றி எழுந்தருளியிருக்கையிலும் பூர்வாசாரியக்ரந்தங்களுக்கு வியாக்கியாநமருளிச் செய்வதில் ஊக்கமுடையவராயிருந்தார். ஆசார்யஹ்ருதயம் எனும் நூலுக்கு மாமுனிகளின் விளக்கவுரை இல்லையேல் அதன் பொருளை அறியவே முடியாது. மாமுனிகள் தமது முதிய பிராயத்தில் ஏடும் எழுத்தாணியும் வைத்துக் கொண்டு கழுத்து நோவ ஏட்டைப் பார்த்து கைநோவ எழுதுவதைக் கண்டு அவர் சிஷ்யர்களில் முதல்வரான கந்தாடையண்ணன் மனங்கசிந்தார். யதீந்தரப்ரவணப்பாவத்தில் இவ்விஷயம் கூறப்படுவது காண்க. “அநந்தரம் ஆசார்யஹ்ருதயத்திற்கு வ்யாக்யவந்ஞ் செய்தருளத் திருவுள்ள மாய்த் திருமேனியிலே தெளர்ப்பல்யத்தையும் பாராமல் திருவணையிலே சாய்ந்தருளிதிருக்கழுத்து நோவத் திருவெழுத்து சாத்தியருளும்படியைக் கந்தாடையண்ணன் கண்டு “தேவரீர் எதுக்காக இப்படி ப்ராஸைப்படுவது?” என்ன ஜீயரும் “உம்முடைய புத்ர பௌத்ராதிகளுக்காகப்படுகிறேன்” என்றருளிச்செய்து வ்யாக்யாநத்தை யருளிச் செய்து தலைக்காட்டினார்.”

வருங்காலத்தவர் இந்த நூலைக்கற்றறிய விளக்கவுரை மிகவும் அவசியம் என்பதே குறிக்கோளாய்த் தமது உடல்லலி பாராமல் அதை எழுதிவைத்த

கருணையுள்ளம் மாமுனிகள் போன்ற ஜகதாசாரியருக்கே உள்ள தனிச்சிறப்பு. இதை ஸ்வாமியிடமே விண்ணப்பிக்கிறார் அம்மையார்.

105. ஆலங்கட்டி என்றேனோ நாயனைப் போலே?

திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் திருக்கண்ணபுரத்தெம்பெருமானை * ஆலின்மேலால் அமர்ந்தான் (9.10.1) என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணியருளுகிறார். ஆலின்மேலால் - ஆலிலையின் மேலே என்று பொருளாம். ஆலின் மேல் என்றாலே போதுமே. ஆலின் மேலால் என்பானேன்? என்னில் மேலால் என்ற ஆல் செய்யுளின்பம் (அசை என்பர்) ஆலின்மேல்- நீரின்மேலே; ஆலமர்ந்தான்- ஆலிலையில் துயின்றான் என்று மொரு பொருள் ஈட்டில் (நம்பிள்ளையருளிய ஈடு 36000) காட்டப்பட்டுள்ளது. மணவாள மாமுனிகள் தம் சிஷ்யரொருவருடன் ஆல் என்று எப்படி நீரைச் சொல்வது? என்று விசாரித்துக் கொண்டிருக்க, கந்தாடையண்ணன் குமாரராய் சிறுபிராயத்தவரான கந்தாடை நாயன் ஆலங்கட்டி மழை என்றன்றோ வ்யவஹாரம்? என்று லோகவ்யவஹாரத்தில் கல்மழை (உறைந்த நீர் கல் போன்று கெட்டியாயிருக்கும் Ice) யை ஆலங்கட்டி மழை என்று சொல்வதைச் சுட்டிக் காட்டினாராம் ஜீயர் இது கேட்டு நாயனை உகந்து கொண்டாடியதாக வரலாறு (ஆதாரம் யதீந்தரப்ரவணப்ரபாவம் 9-10-1, ஈட்டு அரும்பதம்)

106. அடியூன்றப் பெற்றேனோ தேவராஜரைப் போலே?

* தெள்ளியதா நம்பிள்ளை செப்பு நெறிதன்னை வள்ளல் வடக்குத் திரு வீதிப் பிள்ளை இந்த நாடறிய மாறன் மறைப்பொருளை நன்குரைத்து ஈடுமுப்பத்தாராயிரம். நம்பிள்ளையின் வாயுரையை வடக்குத் திரு வீதிப்பிள்ளை ஏடுபடுத்தியதே திருவாய்மொழி ஈடு என்ற பெரிய வியாக்கியானம். இதை நம்பிள்ளை தம் காலத்தில் பிரசாரம் வேண்டாம் என்று திருவுள்ளம் பற்றி “நம்பிள்ளையிவரீடளித்திற்கேய்ந்த மாதவர், பற்பநாபரிவரருளாளர், திருவடியூன்றிய தேவப் பெருமாள் கைக் கொண்டருளும் திருமலையாழ்வார்” என்று ஈட்டின் ப்ரவர்த்தகர்களை (காப்பாற்றி வெளிப்படுத்தியவர்களை) சொல்லுகிறபடியே தம் சிஷ்யரான ஈயுண்ணிமாதவர் என்பவரிடம் இதை ஓராண் வழியாய் (ஒரு சிஷ்யருக்கே உபதேசிப்பது) ப்ரவர்த்தியும் தக்க ஸமயத்தில் எம்பெருமான் நாடறிய வெளிப்படுத்துவான் என்று அளித்தா. இது ஸ்ரீரங்கத்தில் நடந்த நிகழ்ச்சி. துலுக்கர் கலாபத்தில் ஸ்ரீரங்கத்திலிருந்து பல ஆசாரியர்கள் வெளியேறிய போது ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி க்ரந்தம் கஞ்சீபூரத்தில், சேமைவைப்பாக்

குடிபோயிற்று. ஈயுண்ணி மாதவப் பெருமாள். பத்மநாபர். நாலூர்பிள்ளை (அருளாளர்) திருவடியூன்றிய தேவப் பெருமாள் (நாலூராச்சான்பிள்ளை) என்று ஈடு ஓராண்வழியாக வந்த க்ரமம். தேவப் பெருமானுடைய நியமனத்தாலே திருவாய்ப்பிள்ளைக்கும் மற்றுப் சிலர்க்கும் ப்ராஸதிக்கும்படி நாலூர்பிள்ளை தமது குமாரரான நாலூராச்சான் பிள்ளையை தேவப்பெருமாள் திருமுன்பே நியமித்தருளினார். திருவாய் மொழிப்பிள்ளையிடம் கற்ற மணவாள மாமுனிகள் இதைப் பஹுமுகமாக (அனேகம் சிஷ்யர்கள் மூலம்) ப்ரகாசிப்பித்தருளினார். ஸ்ரீ சடகோபனைத் தலையில் ஸாதித்து ஊன்றி அர்ச்சகமுகேந (அவர்வாயால்) நியமனம் பண்ணப்பட்டதால் “திருவடியூன்றிய” என்று பேசப்படுகிறார். இந்தமுப்பத்தாறாயிரப்படி நாட்டில் வெகுவாகப் ப்ராஸமடைய வேணும் என்ற நல்ல எண்ணத்துடன் தேவப் பெருமானை உகப்பித்து வேண்டி இந்த நியமனத்தைப் பெற்றதாக வரலாறு. உபதேசரத்தின மாலை 49ம் பாசரம் ‘ஆங்கவர்பால் வ்யாக்யானம் காண்க.

தேவப் பெருமாள் தம் திருவடிகளை (ஸ்ரீ சடகோபனை) ஊன்றி நியமிக்கும் பாக்யம் மிக்கவரிதன்றோ. இதுவே இவ்வார்த்தையின் காட்டப்படும் ஐதிஹ்யம்.

107. நாலாயிரம் பெற்றேனோ நாதமுனிகளைப் போலே?

காட்டு மன்னார் கோவில் எனும் வீரநாராயணபுரத்தில் அவதரித்தவர் ஸ்ரீரங்கநாதர் எனும் வைஷ்ணவப் பெரியார். இவர் தரிசனத்தில் நாதமுனிகள் என்று போற்றப்படுவார். இவர் தெய்வீக இசையிலும் அஷ்டாங்க யோகத்திலும் வல்லுனராய் அத்தலத்து எம்பெருமானான மன்னனாரிடம் பேரன்பு பூண்டு அத் திருவடிகளில் குற்றவேல் புரிந்திருந்தார். அவர் காலத்தில் ஆழ்வார்கள் பாடிய திவ்ய ப்ரபந்தங்கள் யாவும் மறைந்து விட்டிருந்தன. மேல் நாட்டிலிருந்து யாத்திரையாக வந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர் சிலர் திருவாய்மொழியில் திருக்குடந்தை எம்பெருமான் விஷயமான ‘ஆராவமுதே’ என்ற பதிகத்தைப் (5-10) பாடக் கேட்டு அதில் திருநாமப்பாட்டில் “குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன ஓராயிரத்திப்பத்து” என்றிருப்பதைக் கேட்டு, பாடியவர்களை “உங்களுக்கு இவ்வாயிரம் பாசரங்களும் தெரியுமோ?” என்று வினவ, அவர்கள் “நாங்கள் இப்பத்து பாசரங்களை யொழிய வேறறியோம்” என்ன, நாதமுனிகள் எப்படியாவது இந்த ஆயிரம் பாசரங்களையும் வல்லவரைத் தேடி அவற்றைக் கற்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டு, பாசரத்தில் கண்ட ஆழ்வாரின் பிறப்பிடமான திருக்குருகூரில் கிடைக்கலாம் என்று அங்கு விரைந்தார்.

அங்கு திருவாய்மொழியை அறிந்தவர் யாவரையும் காணப்பெற்றிலர். ஆனால் ஆழ்வாரின் முதல் சிஷ்யரான மதுரகவிகளின் வழிவந்த பராங்குச நம்பி என்பார் “திருவாய்மொழியும் மற்ற திவ்யப்ரபந்தங்களும் ஓதுவாரில்லாமல் மறைந்து விட்டன. மதுரகவிகள் ஆழ்வார் விஷயமாக அருளிய “கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு” எனும் ப்ரபந்தம் உண்டு. இதை ஆழ்வார் திருமுன்பே 12000 முறைகள் ஊற்றத்துடன் அநுஸந்தித்தால் ஆழ்வார் ப்ராஸந்தமாவார் என்று எங்கள் பெரியோர் கூறக் கேட்டதுண்டு. ஆழ்வாரை நேரில் ஸாக்ஷாத்கரித்து அவரருளிய ப்ரபந்தங்களையெல்லாம் அவரருளால் பெறலாம்” என்று சொல்லி பதினோரு பாசரங் கொண்ட கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பைக் கருபையுடன் நாதமுனிகளுக்கு உபதேசித்தார். நாதமுனிகளும் யோகமுறையில் தம் மனதை ஆழ்வாரிடம் ஒன்ற வைத்து பக்தி சிரத்தையுடன் நியமத்தோடு 12000 முறை கண்ணிநுண்சிறுதாம்பைத் திருப்புளியாழ்வார் அடியிலிருந்து அநுஸந்தித்தார். (திருப்புளியாழ்வார் ஆதிசேஷாம்சமான புளியமரம். இதனடியில் தான் ஆழ்வார் தம் ஜீயகாலம் முழுதும் வாழ்ந்தார்).

நாதமுனிகளின் தவத்துக்குகந்த ஆழ்வார் அவர் முன்னே ப்ராஸந்தமாயருள அவரும் தமக்குத் திருவாய்மொழியை முழுதுமாகக் கற்பிக்கும் படி வேண்ட, ஆழ்வாரும் தமக்கு முன்னும் பின்னுமாக அவதரித்த ஆழ்வார்களாலருளிச் செய்யப்பட்ட அனைத்து ப்ரபந்தங்களையுமே (நாலாயிரத்துக்குச் சிறிது குறைந்தவை) உபதேசித்து, மேலும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தரிசன தத்வங்கள் அறிய வேண்டியவை யாவையுமே உபதேசித்தருளி அவற்றை உலகில் பரப்பும்படி நியமித்தருளினார் அர்ச்சாமூர்த்தியான ஆழ்வாரே திருத்திரையை வளைத்து தன்னை மறைத்துக் கொண்டு நாலாயிரத்தையும் நாதமுனிகள் ஏடுபடுத்திக் கொள்ளும்படி சொல்லிக் காட்டியதாகக் கூறுவர். ஆழ்வார்கள் பதின்மர், ஆண்டாள், மதுரகவிகள் யாவருடைய பாசரங்களும் நமக்கு நாதமுனிகள் மூலமே கிடைத்துள்ளன. நம்மாழ்வாரும் “நாதனுக்கு நாலாயிரமுரைத்தான் வாழியே” என்று வாழ்த்திப் போற்றப்படுகிறார்.

108. பாட்டனரைப் பாருமென்றேனோ ஆளவந்தாரைப் போலே?

நாதமுனிகளுக்கு ஈச்வரமுனி என்றொரு குமாரருண்டு இவருக்கு மாமேதையான ஒரு பிள்ளை பிறக்கப் போவதை தமது தவவலியால் அறிந்த நாதமுனிகள் அப்பிள்ளைக்கு யமுனைத்துறைவன் என்று பெயரிடச் சொல்லி அவருக்கு தத்துவப் பொருள்களை போதிக்க வேண்டிய ஏற்பாடுகளையும்

செய்து வைத்தார். யமுனைத் துறைவர் சிறு பிராயத்திலேயே கல்வி கற்றுத் தேர்ந்து அந்நாட்டு அரசவையில் அரசனின் ஆஸ்தான் வித்வானை வாதில்வென்று ஆளவந்தார் என்று கொண்டாடப்பட்டு அவ்வரசனால் தனது நாட்டில் ஒரு பகுதியை ஆள்பவராக நியமிக்கப்பட்டு ராஜபோகத்தில் வாழ்ந்து வந்தார். முன்பே இவருடைய ஆத்மநலனில் அக்கரையால் நாதமுனிகளின் ஏற்பாட்டின்படி அவருடைய சீடர் வழியில் வந்த மணக்கால் நம்பி என்பவர். இவரைக் கிட்டி ஸ்ரீ பகவத் கீதையின் உட்பொருளை உபதேசித்துக் கவர்ந்து ஸ்ரீ ரங்கத்துக்கழைத்துச் சென்று பெரியப்பெருமானை ஸேவிக்கும்படி காட்டித் தந்தார். எம்பெருமானுடைய அருள்நோக்கினால் கவரப்பட்ட யாமுனர் அரசைத் துறந்து திருவரங்கத்திலேயே நித்யவாஸமாய் துறவறம் பூண்டு ஸ்ரீ வைஷ்ணவருக்கெல்லாம் தலையான ஆசாரியராய் ஏற்கப்பட்டு, நமது தரிசனத்துக்கு முன்னோடியாகப் பல வடமொழி நூல்களை இயற்றினார். இவற்றுள் சில லுப்தமாயின (மறைந்து விட்டன). சிலவற்றில் சில பாகங்களே கிடைத்துள்ளன. பகவத்கீதையின் ஸாரமான பொருளை உரைக்கும் கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம், பெரிய பிராட்டியாரைத் துதிப்பதாக அமைந்த ஸ்ரீஸ்துதி (காந்தாஸ்தோத்ரம் - சதுஸ்லோகி) எம்பெருமான் புகழ் பாடும் ஸ்தோத்ரரத்நம் இவை மூன்றும் அதிகமாகப் பழக்கத்திலுள்ளன. ஸ்தோத்ர ரத்நம் ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயல்களில் காணும் மிகவும் ஸாரமான பொருள்களை முக்கியமான திருவாய்மொழி காட்டும் அரிய பொருள்களை வெளியிடுவது. இத்துதியின் இறுதியில் ஆளவந்தார் அமைத்துள்ள கருத்து திருவல்லிக்கேணி அம்மாளின் கடைசி வார்த்தைக்கு விஷயமாகிறது.

**அக்ருத்ரிமத்வச்சரணாஸிந்த ப்ரேமப்ரகர்ஷாவதிமாத்மவந்தம்
பிதாமஹம் நாதமுநிம்விலோக்ய ப்ரஸீதமத் வருத்வமசிந்தயீத்வா**

என்பதே ச்லோகம். அடியேனுடைய செயல்களைக் கணிசியாமல் கபடமற்ற, உண்மையான, ஆழ்ந்த பகவத் பக்தி நிறைந்தவரும், ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி உணர்ந்தவரும், அடியேன் பாட்டனாரும் பரமசாரியருமான ஸ்ரீ மந்நாமுனிகளை கடாக்கித்து (பார்த்து) அவர் பேரன், அவர் திருவடிஸம்பந்தம் பெற்றவன் என்பது கொண்டு அடியேனுக்கருள் புரிய வேண்டும் என்று ஆளவந்தார். எம்பெருமானை வேண்டுகிறார். அடியேனது குறைபாடுகளை மறந்து மஹானான நாதமுனிகளின் தேஹஸம்பந்தத்தையும் ஆத்மஸம்பந்தத்தையும் ஒருங்கே பெற்றவனிலன் என்ற ஒரு காரணத்துக்காக அருள் புரிய வேணும் என்று யாசிக்கிறார். இதே கருத்தை ஆண்டாள் 'சிறு மானிடவர் நாம் செய்வதென்? வில்லிபுதுவை விட்டு சித்தர் தங்கள் தேவரை

வல்லபரிசு வருவிப்பரேல் அது காண்டுமே (நாச்சியார் திருமொழி 11-10) எனும் பாகரத்தில் வெளியிட்டுள்ளார். தனதாசாரியரும் தகப்பனாருமான விட்டு சித்தர் (பெரியாழ்வார்) இட்ட வழக்காயிருப்பவன் எம்பெருமான். அவனருள் அக்கரணத்தினால் தனக்கு உண்டு என்று தம் தோழியிடம் சொல்லுவதாக அமைந்துள்ளது. இப்பாகரம், நாம் எப்படிப்பட்டவராயினும் தமதாசாரியாரிடம் உறவுக்காக எம்பெருமானருள் புரிவான். அவ்வுறவு ஆத்ம ஸம்பந்தத்தோடு தேஹஸம்பந்தமுமமாக இருந்து விட்டால் மிகவும் போற்றத்தக்கதாகிறதல்லவா?

இப்படிப்பட்ட பாக்கியம் யாவருக்கும் அமையக்கூடியதன்றே என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார் அம்மையார் இவ்வார்த்தையில்.

பெரிய ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

சின்னியம்மாள் வார்த்தை - ரகசியம்

ஒருநாள் ஒன்றான வானமாலை ஸ்ரீ பொன்னடிக்கால் ஜீயர்ஸ்வாமி அழகியவரதனில் ஏகாந்தமாக வீற்றிருந்த போது திருவடிஸம்பந்தியான சின்னியம்மாள் என்பாளொரு பெண்பிள்ளை வந்து ஸ்வாமியை தண்டன் ஸமர்ப்பித்து நிற்க. ஜீயரும் அவளைக் கடைக்கித்து. “பெண்ணே! உனது தேசமேது? நாடேது? நித்யவாஸமேது?” என்பதுபோல சில கேள்விகளைக் கேட்க அவளும் போற்றத்தக்க அத்யவஸாயத்துடன் ஸ்ரீவைஷ்ணவ நிஷ்டைக்கேற்ற பதில்களை விண்ணப்பிக்க, அவளத்வஸாயங் கண்டுநந்தார். ஸ்வாமியின் கேள்விகளும் பதில்களும் சின்னியம்மாள் ரஹஸ்யம் என்று போற்றப்படுவதாயிற்று. அவை வருமாறு :

1. பெண்ணே ! உன்தேசமேது ?
நாடேது? நித்யவாஸமேது? என்ன,	திருவழுதிவளநாடென்ன
2. ஊரேதென்ன	திருக்குருகூரென்ன
3. வீடேதென்ன	பண்டுடையான் வீடு என்ன
4. குலமேதென்ன	அச்யுதகுலம் என்ன
5. வேதமேதென்ன	திராவிடவேத மென்ன
6. கோத்ரமேதென்ன	பராங்குசகோத்ரமென்ன
7. ஸூத்ரமே தென்ன	ராமாநுஜஸூத்ரமென்ன
8. காரிகையே தென்ன	பரகாலகாரிகையென்ன
9. குடியேதென்ன	அஞ்சுகுடியென்ன
10. பந்துக்களா ரென்ன	ஆத்மபந்துக்களென்ன
11. உறவாரென்ன	ஒட்டவுணர்ந்தவரென்ன
12. உற்றாராரென்ன	உற்றது முன்னடியாரென்ன
13. தகப்பனாராரென்ன	தெய்வநாயகனென்ன
14. தாயாராரென்ன	சீவரமங்கையென்ன
15. புக்கவிட மெவ்விடமேதென்ன	வானமாமலையென்ன
16. பர்த்தாவாரென்ன	வரமங்கைமுனிவரென்ன

17. மாமனாராரென்ன	காந்தோபயந்ததாவென்ன
18. உத்யோகமே தென்ன	பாகவத கைங்கர்யமென்ன
19. அத்தால்ப்ரயோஜனமேதென்ன	அதுவே ப்ரயோஜமென்ன
20. அதிகாரமேதென்ன	ஸர்வாதிகாரமென்ன
21. நிஷ்டையேதென்ன	பஞ்சமோபாய
நிஷ்டையென்ன
22. உபாயமேதென்ன	சரமோ பாயமென்ன
23. அபிமான மேதென்ன	பாகவதாபிமான மென்ன
24. ப்ரார்த்தனையேதென்ன	கைங்கர்யப்ரார்த்தனையென்ன

ஜீயரும் மிகவுந்தருளி தம் திருவடிகளை சின்னியம்மாள் முடிமேல் வைத்தநுக்ரஹித்து ஸ்ரீபாததீர்த்தம் தளிகைப்ரஸாதம் ஸாதித்து அநுகரஹித்தார். சின்னியம்மாளும் நாளடைவில் மீட்சியின்றி வைகுந்த மாநகரெய்தினாள். இக்கேள்வி பதில்கள் சின்னியம்மாள் ரகசியம் என்று ப்ரஸித்தமாயிருக்கும்.

ஆசாரியர் கேட்ட கேள்விகள் ஸாதாரணமாக பெரியோர்கள் சிறியவர்களைக் கேட்கக் கூடியவை. சின்னியம்மாளின் பதில்கள், ஸ்ரீ வைஷ்ணவ நிஷ்டைக்கு சேர அமைந்தவை. நம்மாழ்வார் ப்ரபந்நஜகூஸ்தர். அவரே நம் குல முதல்வர். அந்தஸம்பந்தத்தையிட்டு ஆழ்வார் திருநகரி (திருக்குருகூரை) யைத் தமது பிறந்ததாகச் சொல்லுகிறார். புகழார், பர்த்தா, மற்ற விஷயங்கள் ஆசார்யஸம்பந்தத்தையிட்டுப் பேசப்பட்டவை. ஆசாரியன் சிச்சனாயிருரைப் பேணுமவனானகையல் அவரை பர்த்தாவென்று சொல்லிற்று. பாகவத கைங்கர்யமும் அதன் மூலம் ப்ரீதியடையும் ஆசார்யமுகோல்லாஸமுமே ப்ரதாநப்ரயோஜனம். ஆசார்யாபிமானமே உய்வுபாயம் - உத்தாரகம். ஆசார்யகைங்கர்யமே புருஷார்த்தம் என்றுணர்ந்து சொல்லியுள்ளார்